

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ

КЕХЛИБАРЕНИЯТ БРЯГ

Част 1 от „Семейство Донован“

Превод от английски: Рая Тодорова, 2000

chitanka.info

1.

От пръв поглед Онор Донован разбра, че този мъж ще ѝ създава неприятности. От друга страна, тя и бездруго бе въввлечена в неприятности, откакто в Донован интернешънъл, семейната компания, възникнаха проблеми.

— Ако сте от полицията, затворете вратата след себе си — измърмори разсеяно. — А ако сте репортер, вървете по дяволите.

— Минах оттам.

— Не ви личи.

— Имам тениска за доказателство.

Той посегна към копчетата на зацапаното си дънково яке.

— Няма значение — възпря го тя припряно. — Репортер ли сте?

— Не. Инструктор по риболов.

— Пирани ли ловите?

— Нали вие сте госпожица Онор Донован, която търси човек с опит в северозападните тихоокеански води, специалист по моторници!

Тя въздъхна и се примири с неизбежното. Едрият мъж с белег на лявата вежда, светли очи, набола черна брада и чисти нокти не бе попаднал случайно във вилата на изчезналия ѝ брат, разположена до Пъгет Саунд. Но въпреки неприкритите погледи, които ѝ отправяше, инстинктът ѝ подсказваше, че той е най-подходящият кандидат за работата от всички, които се явиха.

Единият от тях беше ченге, което се представяше за рибар. Другият, току-що имигрирал, говореше непонятен английски. Третият беше убеден, че тя със сигурност желае тялото, с което той страшно се гордееше. Английският на четвъртия беше добър, но очите му я подсещаха за тварите, обитаващи блатата.

Вече три дни никой не беше питал за работата. Онор се побъркваше в очакване Кайл да застане внезапно на входната врата с типичната си крива усмивка и да ѝ обясни защо ченгетата смятаха, че е откраднал кехлибар на стойност един милион долара. Тя отказваше да приеме всяка друга причина за изчезването му, особено тази, която не

й даваше покой и караше гърлото й да се свива под напора на сълзите, които не можеше да изплаче.

Кайл трябва да е жив. Просто трябва.

— Госпожице Донован?

Най-сетне Онор осъзна, че последният кандидат все още очаква да му каже, че точно тя е разлепила обявите из малкото градче Анакортес.

— Аз съм човекът, към когото трябва да се обърнете.

— Взехте ми думите от устата.

Тя погледна устата му и разбра как се е чувствала малката Червена шапчица, когато е видяла зъбите на баба си.

— Извинете?

— Вероятно сте имали предвид мен, когато сте писали обявата — обясни й той.

— Имате ли препоръки?

— Шофьорска книжка? Разрешително за риболов? Треньорски лиценз? Имунизация против тетанус?

— А против бяс?

Онор изстреля отговора, без да се замисли. Това се дължеше на опита й с по-големи братя.

— Извинете, господин...

— Малори.

— Господин Малори.

— Наричайте ме Джейк. Ще ви спести време.

— Хм, Джейк. Имах предвид препоръки от хора, за които сте работили преди.

— Не знаете кой знае колко за инструкторите по риболов, нали така?

— Ако знаех, нямаше да си наема, нали?

Той се усмихна. Тя си помисли за бедната Червена шапчица.

— Трябва да поработите над тази усмивка. Не е много убедителна.

Джейк се опита да изглежда съкрушен. Опитът му не беше поубедителен от усмивката.

— Ако и в ръцете сте толкова сръчна, колкото с езика — каза той, — ще направя от вас рибар за нула време.

— Рибарка.

— Няма такова животно.

— Рибарец тогава.

— Рибарец?

— Мъж или жена рибари. Искате ли работата?

— Рибарец — повтори той провлечено. — Да, искам работата.

Ще бъдем единствените рибарци във водата.

Този път Джейк се усмихна бавно, топло, щастливо и обещаващо. Онор си спомни, че освен измъчена сестра на изчезнал човек беше и жена. Погледна ръцете си и си прочисти гърлото.

— Рибарци? — каза смутено. — А, разбирам. Множествено число на рибарец. Вие сте доста находчив. Кога можем да започнем?

— Имате ли разрешително за риболов?

— Не.

— Значи все още не можем да започнем. Много лошо. Слънчево е. Няма вятър. До отлива имаме няколко часа. Дори на островите Сан Хуан не може да бъде по-добре.

— Каква риба ще ловим?

— Каквато хванем. Така ще се разочароваме по-малко.

— Това ли е вашата философия?

— Откакто пораснах.

Тя повдигна глава и го погледна съсредоточено.

— Какво има? — попита Джейк. — Да не би ушите ми да са на обратно?

— Просто се опитвах да си ви представя като дете в процес на съзряване.

— Интересно. За мен не е проблем да си Ви представя така. Можете ли да плувате?

— Като риба.

— Като имате предвид моето занятие, вероятно ще премислите това описание.

— Имате право.

— Това е изкуството на лова. Първи урок.

Бавната, неочаквана усмивка на Джейк свари Онор неподготвена. Тя се усмихна безпомощно, борейки се с напиралците в очите ѝ сълзи.

През изминалите няколко седмици бе прекарала твърде много безсънни нощи. Затова само след две минути, прекарани с Джейк Малори, се чувстваше като прегазена от камион. Специфичната

смесица от грубост, топлинота, мъжественост и хаплива интелигентност щяха да ѝ се понравят при всякакви обстоятелства. Но точно сега, когато преливаше от емоции, а защитните ѝ сили бяха сломени, неговата привлекателност беше смърт за нея.

Лош избор на думи, помисли си тя. Много лош. Ако се замислеше за смъртта, щеше да се разстрои и да излее поток от сълзи върху разхвърляното бюро на Кайл.

Онор премигна мъчително и се вторачи в един от многобройните прозорци на вилата. Отвъд стъклото, по скалистия склон до синьо-зелените води на Пъгет Саунд, се виеха ели. Кехлибарения бряг представляваше жълто-кафява пясъчна ивица, заобиколена от непристъпни скали, и изсветлели дънери, изхвърлени от морските води. Моторницата на Кайл, дълга двайсет и седем фута^[1], се белееше до плаващия кей, който той сам бе построил.

Беше нарекъл лодката Тумороу^[2], защото рядко разполагаше с време за риболов днес.

А сега Онор се опасяваше, че той вече няма време за нищо.

Тя се опита да събере мислите си. Прочисти гърло и изрече дрезгаво:

— Изкуството на лова. Силно казано. Ще го запомня.

— Би било добре. Кога бихте могли да вземете разрешителното?

— За риболов ли?

— Да.

— По всяко време, предполагам: Откъде трябва да го взема?

— Навсякъде, където се продават рибарски такъми.

Тя си представи риба — лигава, хлъзгава, воняща и противна. Въздъхна примирено.

— Нямам търпение.

Джейк присви блестящите си сиви очи, докато заприличаха на цепчици, заобиколени от черни мигли. Не знаеше какво можеше да се очаква от сестрата на Кайл Донован, но със сигурност не беше чест^[3].

— Ще трябва да се поработите над ентузиазма си — промърмори той.

— Ако четете вестници, вече знаете, че последният месец беше тежък за мен.

— Да изгубиш съпруг... — подхвана Джейк, сякаш не знаеше коя е Онор.

— Брат — поправи го тя.

— Брат, хм?

— И не съм го загубила. Не съмсем.

— Ясно. Брат, който не е изгубен, не съмсем. Затова ли от полицията очакват, че ненадейно ще се върне тук?

— Какво имате предвид?

Джейк сви рамене и светкавично прецени ситуацията. Умееше да мисли бързо, като повечето хора, принудени да се борят за оцеляването си. Първата мисъл, която му дойде наум, съмсем не беше успокоителна: ако сериозната дама със съблазнителни устни, упорита брадичка и безформен черен анцуг не бе забелязала цивилните ченгета, които се навъртаха около къщата, тя беше или прекалено глупава, или не знаеше абсолютно нищо за игрите на Кайл.

Или се преструваше. Изчезнал и мъртъв понякога означава едно и също.

— На пощенската кутия пише Кайл Донован. Нали той е изчезнал?

Онор кимна. При това движение слънчевите лъчи се плъзнаха по късата ѝ кестенява коса. В необикновените ѝ кехлибарено зелени очи проблеснаха сълзите, които Джейк беше доловил в гласа ѝ. Той леко поклати глава. Изглеждаше прекалено уязвима за сестра на лъжец, крадец и убиец.

Но Джейк знаеше от опит, че външният вид не е показателен за характера. Единствено делата са от значение. А Онор беше Донован и искаше да помогне на друг Донован. Тя приличаше на сладка скаутка, продаваща бисквити, но когато бе дала обява за инструктор по риболов, всъщност бе обявила включването си в международната надпревара за цяло състояние. А тук единственото правило беше: победителят прибира всичко.

Джейк възнамеряваше да победи.

— Може да ми разкажете за проблемите си, докато ми показвате лодката — предложи той.

— Не е необходимо. Аз търся инструктор по риболов, а не изповедник.

— Приемете го за част от работата — отвърна ѝ и ѝ обърна гръб.
— Просто услуга.

— Не желаете ли да обсъдим заплащането?

— Сто долара на ден.

— Това не е обсъждане.

Той се обърна към нея.

— Двеста долара.

— Сто.

— Дадено. Хайде да разгледаме лодката.

Питайки се дали не е сгрешила, Онор внезапно се отблъсна от бюрото на брат си и събори една от картонените кутийки, пръснати по него. От нея изпадна голям прозрачно жълт къс и полетя към голия под. Онор още не беше осъзнала какво става, когато Джейк светкавично се хвърли към падащия предмет. Нищо не падна на пода.

— Господи, много сте бърз — възкликна тя поразена. — Благодаря ви. Кайл ми е казвал, че кехлибарът е чуплив като стъкло.

Джейк не се нуждаеше от думите на Онор, за да разбере, че държи в ръцете си кехлибар. Нищо друго на този свят не създаваше подобно усещане за копринена мекота и топлота при допир. Той повдигна златистото парче към прозореца. Слънчевите лъчи пробягаха по повърхността му. Ако не грешеше — а едва ли грешеше, — държеше изключително изящно късче балтийски кехлибар.

— Това е част от една пратка, която получихме със сестра ми — обади се Онор. — Никога преди не съм работила с кехлибар, но той наистина е пленителен. Толкова стар, толкова траен и невероятно чуплив.

Джейк я погледна косо.

— Да не би да сте търговец?

— Не, дизайнер съм. Мъжете от семейство Донован не биха позволили наивни жени да скитат по големия свят и да купуват необработени скъпоценности.

— Много умно от тяхна страна.

— Въпрос на гледна точка.

— Брат ви не се е изгубил в Дисниленд.

Онор присви устни. Телефонът иззвъня. Тя посегна към него с облекчение. Ако отново беше някой репортер, щеше с удоволствие да му затръшне слушалката.

— Донован.

— Здравсти, Онор. Как си?

От слушалката прозвуча дълбокият, нетърпелив, заглушен от разстоянието глас на най-големия ѝ брат.

— Чувам те така, сякаш се намираш на друга планета — каза тя.

— Петропавловск, автономна област Коряк.

— Я повтори?

— В Източна Русия съм, при мои приятели, които не живеят тук. Полуостров Камчатка.

Онор стисна здраво слушалката, а в изтънелия ѝ глас се долавяха страх и надежда.

— Откри ли Кайл? — попита сковано.

— Не.

— Полицията — също.

— Полицията! Да не си им си се обаждала, след като ти казах да не...

— Нямаше нужда — прекъсна го тя. — От три дни ченгетата дебнат като лешояди около къщата на Кайл. Какво става?

Слушалката мълчеше. Тя почти дочуваше мислите, които пробягаха в съзнанието на Арчър.

— Какво искаха? — попита я накрая.

— И те като теб не отговарят на въпроси. Само ги задават.

— Какви въпроси?

— Коя съм аз, какво правя тук, кога последно съм видяла Кайл, кога последно съм се чула с него, дали съм получавала някакви пратки...

Джейк внимателно остави парчето кехлибар обратно в кутията и я сложи на бюрото.

— ... дали познавам човек с два липсващи пръста на лявата ръка... — нареждаше Онор, сякаш рецитираше заучен урок.

На Джейк му идваше да изкреци. Всяка нейна дума му казваше повече, отколкото той искаше да знае за Кайл, за Онор, за кехлибара... но не и всичко. Тя беше или изкусна актриса, която знаеше къде е скрил кехлибара Кайл, или невинна жертва, подмамена в игра за професионалисти.

Надяваше се да е актриса. Но без значение дали беше невинна или виновна, Онор оставаше единственият шанс за Джейк да открие липсващия кехлибар.

— ... дали съм сигурна, че нито съм виждала, нито съм чувала Кайл — продължи тя с монотонен глас, — кога се е върнал, защо не се е свързал с мен, когато е кацнал в Сиатъл...

— Какво? — прекъсна я Арчър. — Кога Кайл е...

— Питай ченгетата — сопна се рязко тя. — Това е тяхната версия, не моята. Не съм виждала и косъм от Кайл. Доколкото разбирам, паспортът му е минал през Сийтак. Предполага се, че и той е бил с него.

Брат й избълва поредица от афгански ругатни.

— Сигурна съм, че щях да се съглася с теб, ако говорех този език — изсумтя тя. — Какво става?

— Провери ли пощата на Кайл?

Онор стисна здраво слушалката.

— Пак те питам: какво става?

— А телефонния секретар?

Линията натежа от напрежение и тишина. Както Винаги, Арчър изчака по-малката си сестра.

— Да и пак да — процеди тя през зъби.

— И?

— Не и пак не.

— Продължавай!

— Би било добре, ако знаех какво търся.

— Брат си. Спомняш си го, нали? Кайл, с невероятните очи и очарователната усмивка.

— И откраднатия кехлибар — каза язвително тя.

— Моля?

— Откраднат. Кехлибар.

— Какъв кехлибар?

— Питай ченгетата.

— Това ли е всичко, което казаха? — долетя гласът ми Арчър. — Откраднат кехлибар?

— Да.

— Обработен или не?

— Не ми казаха. Какво е имало в пратката, която изчезна с Кайл?

— Кой е казал нещо за изчезнала пратка с кехлибар?

— Ченгетата.

— Лошо — изсумтя Арчър. — Някой разпространява небивалици.

— Не си и помисляй за мен. Не си ми казал нищо друго, освен да дойда тук и да чакам. Вярно ли е това?

— Кое?

— Наистина ли Кайл е изчезнал с краден балтийски кехлибар на стойност един милион долара?

— Не знам. Така ли казват ченгетата?

— Това намекват — изрече тя отчетливо. — Има разлика. Разлика между това да ти задават въпроси и да те обвиняват за нещо. А Лоуи? Той къде е?

— Когато се чухме за последно, беше все още в Литва.

— А Джъстин?

— В Калининград — каза Арчър. — Фейт с теб ли е?

— Не. Връща се от Токио в Сан Франциско. Пътъом ще остане няколко седмици в Хаваите.

— Благодаря ти, господи!

— Какво искаш да кажеш?

— Имам предвид, че ти и твоята близначка създавате повече проблеми заедно, отколкото разделени.

— Същото може да се каже за Лоуи и Джъстин — изрече тя натъртено. — Но погледни на нещата откъм добрата им страна.

— Каква е тя?

— Мама можеше да има три дъщери. Фейт^[4], Онор и Частити^[5].

Представяш ли си колко по-лошо би се чувствал със сестра на име Частити?

За изненада и на двамата брат й се разсмя.

— Благодаря ти. Имах нужда от това.

— От какво?

— От смях.

Усмивката на Онор беше тъжна като очите й.

— Арчър?

— Да.

— Смяташ, че все още е жив, нали?

Тишината бе по-изнервяща отвсякога. Тя притаи дъх в очакване.

— Докато не видя трупа... — гласът му заглъхна.

— Да. — Тя рязко пое въздух. — Кайл не е крадец или убиец.

Тишината се проточи. Онор почувства по тялото си студени тръпки.

— Арчър?

— Кайл е мислил с хормоните си.

— Какво означава това?

— Някаква досадна никаквица му е взела ума.

— Искаш да кажеш, че Кайл обича тази жена достатъчно, за да открадне заради нея? — попита Онор.

Затвори очи и зачака със затаен дъх отговора на Арчър. Последваха безмълвие и тишина. Мина доста време, докато брат й уморено изруга и разпръсна тишината. Представи си как той прокарва пръсти през тъмната си коса — жест, който издаваше чувство на неудовлетвореност, присъщо на всички мъже в семейството.

— Не знаем какво се е случило — въздъхна той. — Доказателствата срещу Кайл изглеждат сериозни. Твърде сериозни, по дяволите. Почти като...

Гласът му отново заглъхна в тишината.

— Продължавай — каза тя. — Кажи ми, че не вярваш на твърденията на полицаите.

— Че е крадец?

— И убиец.

— Каквото и да се е случило, смятам, че обясненията, които чух, са нагласени.

— Защо мислиш така?

— Прекалено е дълго и заплетено, за да ти го обясня. Просто ми имай доверие.

— Но...

— Претърси ли лодката? — прекъсна я Арчър.

— За нещо, дълго шест фута и два инча^[6], като брат ми, така ли? — попита тя мило.

— Няма значение. Искам да се върнеш вкъщи.

— Какво? Та аз току-що пристигнах.

— Заминаваш и толкова.

— А лодката на Кайл?

— Забрави тази работа. Дори когато е завързана за кея, Тумороу не е в твоята категория. Събирай си багажа, Хорнет^[7]. Прибирай се

вкъщи и продължавай да проектираш дребните си украшения за Фейт.

Онор ненавиждаше този прякор. Мразеше също да я третират като човек, който по цял ден се мотае без работа.

— Арчър, ти...

— Ако ченгетата отново ти досаждат, преди да си тръгнеш — не й даде възможност да се изкаже той, — насъскай срещу тях някой от адвокатите на Донован интернешънъл.

— А какво да правя с репортерите? — попита напрегнато тя.

— Без коментар.

— Няма проблем. И без това не зная нищо.

— Точно това е идеята. И си стягай багажа.

— Но...

Отсреща вече нямаше никого. Възмутена, Онор затвори. По-скоро в ада щеше да завали сняг, отколкото тя примирено да си събере багажа и да замине. Не беше вече ученичката, която изпълнява заповеди.

— Проблеми ли има? — обади се Джейк.

Онор подскочи. Беше забравила, че не е сама. Обърна се рязко. Джейк стоеше на няколко стъпки от нея и държеше местния вестник в ръце. Тя се запита дали бе прочел смесицата от половинчати истини и спираци дъха хипотези за мистериозно изчезналия труп на Кайл Донован и липсващия кехлибар. Това бяха новините от сутрешното издание на Патриот.

— Роднини — отвърна тя кратко. — Не можеш да живееш с тях, а те не желаят да живееш без тях.

Джейк издаде някакъв звук, който можеше да е проява на съчувствие, но беше трудно да се каже. Тя предпочете да повярва, че ръмженето издава симпатия. Нуждаеше се от това. Най-големият й брат мълчеше като риба, ченгетата смятаха любимия й брат за измамник и убиец. Този неин любим брат бе изчезнал безследно... а тя щеше да взима уроци по риболов.

Всичко беше с главата надолу.

— Готова ли сте да разгледаме лодката? — попита делово Джейк.

— Защо не? Всичко друго се обърка.

— Ентусиазмът ви нараства с всяка изминала минута.

— Това е разбираемо. Толкова съм развълнувана.

Черните му вежди се повдигнаха.

— Дадохте обява за инструктор по риболов, нали?

— Да. Извинете. Малко съм уморена.

— Изглеждате ми така, сякаш бихте изпили чаша кафе — съгласи се той. — Има ли кухня на лодката ви?

— Мисля, че да.

— Мислите, че да — той поклати глава. — Отдавна ли имате тази лодка?

— Не. Брат ми... я остави.

Това обяснение прозвуча неубедително дори и за Онор. Тя изпитваше ужас от малки бързоходни лодки и мразеше риболова, както Джейк скоро щеше да открие. Тогава сигурно щеше да се чуди защо ѝ се иска да се научи да управлява лодка и да лови риба.

Може би мазохизмът щеше да му се стори единственото логично обяснение.

— Аз... — тя преглътна и продължи: — Все още е мъчително за мен. Предпочитам да не говоря за това.

Джейк не беше изненадан. Без значение колко невинна изглеждаше, Онор криеше нещо. Той също.

— Хайде. Да видим тази ваша лодка.

[1] Фут — мярка за дължина = 30,48 см — Б.пр. ↑

[2] От англ. „tomorrow“ — утре — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи: Онор (от англ. honor) — чест — Б.пр. ↑

[4] Фейт (от англ. faith) — Вяра — Б.пр. ↑

[5] Частити (от англ. chastity) — непорочност — Б.пр. ↑

[6] Инч — мерна единица = 2,54 см — Б.пр. ↑

[7] Хорнет — от англ. „hornet“ — стършел — Б.пр. ↑

2.

Далече на северозапад кълбести облаци като пухесто покривало се спускаха над планините на полуостров Олимпик. Слънцето висеше в небесната шир — неин всевластен, но преходен господар. Водата бе блестяща и неподвижна като фина синя коприна. Единствено невидимият, но мощен поток на океанските течения смущаваше спокойната повърхност на пролива.

Онор се поколеба на върха на чакълестата пътека, спускаща се петнайсет фута надолу по стръмния скалист склон до самия бряг. Въздухът беше чист, хладен и ухаеше на ели. Тишината бе мехлем за объркания й мозък. Не искаше да нарушава вътрешното спокойствие, което чувстваше при мисълта, че отива на риба. От друга страна, всичко беше по-добро от идеята да бездейства и да се безпокои за Кайл. Запъти се с решителна крачка към кея.

Джейк не забеляза колебанието на Онор. Той се спусна надолу по пътеката и се качи на кърмата на Тумороу. Забави леко крачка, отвори шумно някакво малко отделение на кърмата и включи двата акумулатора.

В този момент осъзна, че е сам на лодката. Обърна се, за да види какво се е случило с неговата не особено ентусиазирана рибарка.

Онор стоеше на дока и гледаше Тумороу така, както подозрителна котка гледа пълна вана.

— Какво има? — попита Джейк.

— Това нещо се движи.

Той бързо огледа лодката. Тя стоеше успоредно на кея. Носът и кърмата бяха здраво завързани с въжета за кнехтовете.

— Какво имате предвид? — попита. — Завързана е от двата края.

— Тогава защо подскача така?

Джейк погледна палубата на Тумороу. Лодката се полюшваше плавно върху солените води, раздвижени от лекия бриз.

— Подскача — повтори Джейк неангажиращо. — Онор, качвали ли сте се някога на лодка?

— Разбира се.

— Кога?

— Последния път взех ферибота до полуостров Ванкувър.

— Това не се брои. Тези фериботи са големи почти колкото самолетносачи.

— И затова ги харесвам. Те не подскочат.

— Ще останете изненадана, ако ги видите в силен вятър.

Тя не му обърна внимание.

— Била ли сте някога преди на малка лодка? — попита той.

— Веднъж.

Изражението на лицето ѝ подсказваше, че не е било приятно изживяване.

— Какво се случи? — попита я.

— Лоуи и Джъстин, двама от четиримата ми братя, ме взеха на риболов. Излезе вятър и лодката се изправи вертикално, като бик на родео. Трябваше да лежа на дъното, сред рибата, за да не падна зад борда.

— Колко си била голяма?

— На тринайсет.

— Оттогава ходила ли си за риба?

— Да ти приличам на мазохист?

— Всичко, което знам за теб, е, че под размъкнатите потни дрехи носиш рунтава риза.

Тя рязко повдигна черния си анцуг. Под него имаше зелен спортен пуловер, който ѝ стоеше много добре.

— Саморегулиращ се памук — каза тя. — И дрехите ми не са размъкнати. Удобни са.

Джейк бързо извърна погледа си от заобленото тяло, което Оноп така неочаквано беше разкрила. Под дрехите, достатъчно големи за мъж с неговите размери, работодателката му изглеждаше точно такъв тип жена, какъвто харесваше. Нито твърде слаба, нито твърде пълна. Нито много едра, нито много дребна. Точно за неговите ръце, за неговите устни. Всичко си ѝ беше на място.

Жалко, че беше Донован. Джейк отдавна вече не сваляше жени, на които няма доверие.

За съжаление не си спомняше и кога за последно се бе чувствал толкова привлечен от индивид от противоположния пол. Все пак

имаше и някои по-добри съображения да стоиш близо до една жена от това да завъртиш нова, бурна афера. А той възнамеряваше да стои до Онор на всяка крачка от пътя ѝ, докато не открие Кайл и откраднатия кехлибар.

Джейк се обърна към нея и се усмихна.

— Удобни, а? — промърмори той. — Е, поне ще знам, че ако се намокрят, ще има какво да облека.

— Затваряй си устата. Изглежда ми далеч по-вероятно да се намокрят аз, отколкото ти.

— Докато стоиш на кея ли?

Тя въздъхна и го изгледа продължително. Щеше да го погледне отново едва когато стъпи на палубата. И да подскача от облекчение. Отправяйки безмълвна молитва към бога, тя направи една безкрайно продължителна крачка от пристана към палубата. Подметката на спортните ѝ обувки се закачи за планшира.

Джейк улови Онор толкова лесно, сякаш сам той бе стъпил на лодката. Погледна удивените ѝ очи, усмихна се леко и я пусна на земята много по-бавно, отколкото я беше хванал.

— Благодаря — промърмори тя.

— Добре дошла. В града продават обувки за риболов.

— Толкова по-добре за тях.

— И още по-добре за теб. Когато палубата се намокри, ще имаш чувството, че караш кънки на лед, ако не носиш специални обувки.

— Когато се намокри? Палубата не би трябвало да се мокри. Нали затова те наех.

— Водата е мокра. Лодките плават във вода. Следователно лодките се мокрят.

— Можеш да си изкараш бакшиш.

Джейк се ухили, после поклати глава и се изсмя високо. Въпреки че проявяваше лош вкус откъм роднини, Онор Донован определено би могла да му хареса.

Тази мисъл мигновено го натъжи. Последното нещо, от което имаше нужда, беше да хареса по-малката сестра на Кайл. Това, че бе наследила изцяло чара на семейство Донован, не беше причина да я харесва, а още по-малко да се подлъже да ѝ вярва. В резултат от това коварно привличане щяха да му останат само разочарованието и яростта, които бе изпитал, щом разбра, че Кайл е толкова нечестен,

колкото и приятен за компания. Щяха да са нужни години, докато бизнесът на Джейк се възстанови, ако това изобщо беше възможно.

Отдавна не бе правил толкова погрешна преценка за човешко същество. Доколкото зависеше от него, по-скоро адът щеше да се екове от студ, отколкото да сгреси отново.

Понякога хората умираха от такива грешки.

— Ще преживея и без бакшиш — избъбри той. — Купи си обувки за риболов, когато вземеш разрешително.

Онор го погледна втренчено, на лицето ѝ се изписа изненада.

Той се насили да се усмихне и си напомни, че каквато и да беше, сестрата на Кайл не бе глупачка. Тя го разбираше много добре, за негово облекчение. И за нейно, разбира се. Не изглеждаше щастлива от това, което види в очите му.

Нищо ново. Много хора се чувстваха неудобно, когато ги погледнеше по определен начин.

Джейк протегна ръка.

— Мислех, че не очакваш бакшиш.

— Ключовете.

Без да каже и дума, тя бръкна в огромния джоб на анцуга си и извади обикновен ключодържател. На него имате само два ключа. Единият беше доста старомоден, а другият приличаше на гигантски ключ за куфар.

— Не знам как да запаля двигателя — сви рамене тя.

— Аз знам. Нали затова ме нае.

Той взе старомодния ключ, пъкна го в ключалката и отвори вратата на кабината. Стъклото ѝ проблесна на слънчевата светлина.

— Защо не седнеш засега на капитанското място? — предложи ѝ той.

— Мм, добре. Къде се намира то?

— Отляво на вратата — кимна Джейк. — Точно до мястото на кормчията. Това, което прилича на голям автомобилен волан, се нарича щурвал.

— До теб има нещо такова.

— Това е на кърмата. Ти влез вътре.

Онор не помръдна.

— Трябва да ме научиш да карам лодката. А аз не мога да се науча, ако стоя там, докато ти вършиш нещо тук.

— Наистина ли искаш да помагаш?

— Съвсем наистина.

Джейк надникна в златистозелените ѝ очи и повярва на думите ѝ. Макар че не проявяваше интерес към риболова, тя действително желаше да се научи да управлява лодката на брат си.

Изпита едновременно облекчение и разочарование — разочарование, защото тя все пак беше част от замислите на Кайл, каквито и да бяха те, и облекчение, че не бе чак толкова невинна, колкото изглеждаше при разговора с Арчър.

— Добре — въздъхна Джейк. — Готова ли си за урок номер едно?

Онор кимна.

— Първото нещо, което трябва да направиш, след като се качиш на борда, е да провериш двигателя.

— Това малко отделение ли? — посочи тя към кърмата.

— Не. Това голямо отделение.

Той ѝ показа някаква квадратна издатина, която заемаше повече от половината свободно място на кърмата.

— Но ти отвори първо малкото отделение — погледна го въпросително Онор — и след това вратата на кабината.

— Исках да се уверя, че няма да пречиш, докато проверявам двигателя.

— Защо?

— Капакът му би могъл да хрусне пръстите на краката ти.

— А дали ще има нещо против сандвич със сирене?

Джейк се опита да се усмихне, но не успя. Тя беше Кайл в женски образ.

Кайл, който можеше да очарова и ръждясало желязо.

— Стой тук — посочи Джейк вдясно от него. — И внимавай за пръстите си.

Той се наведе, хвана здраво капака на двигателя с лявата си ръка и го повдигна на пантите му. На кърмата зейна огромна дупка. Капакът бе вертикално изправен и край отвора едва оставаше място да застане човек, без да падне вътре. Нямахше достатъчно пространство да се премине между отворения капак и вратата на кабината.

Онор подсвирна при вида на блестящия черен механизъм.

— Това е двигател!

— Четиристотин петдесет и четири кубически инча — съгласи се той. — Лети като стрела, ако му купуват достатъчно гориво.

— Няма ли безплатен обяд?

— Нито залък.

Джейк издърпа пръчката за маслото, провери я и я показа на Онор.

— Прилича ми на масло — рече колебливо тя.

— Точно така. Солената вода в маслото е също като захарта в бензина. Лоша работа. Първото нещо, което трябва да направиш, когато се качиш на борда, е да се увериш, че докато плаваш, няма да попадне солена вода в маслото.

Той върна пръчката на мястото ѝ. Приклепна пъргаво и започна пълен преглед на всички маркучи, клеми и инсталационни системи.

— Какво търсиш? — попита заинтересувано тя.

— Неизправности от небрежна поддръжка.

— Кайл може да е избухлив, но не е небрежен.

Джейк изръмжа и продължи проверката. За краткото време, в което се познаваха, Кайл не се беше проявил като немарливец. Но тогава не приличаше и на измамник. Станеше ли въпрос за Кайл, Джейк не вярваше на нищо, преди лично да го е държал в ръцете си и внимателно да го е прегледал.

— Всичко изглежда в отлично състояние — констатира той и се изправи. — Внимавай с пръстите си. Този капак е достатъчно тежък, за да ги откъсне.

Онор се отдръпна в края на лодката, докато Джейк върна капака на двигателя обратно на мястото му. Нямахте нищо, което да го държи затворен, но и не беше необходимо. Самата му тежест бе достатъчна.

— А сега какво? — погледна го тя.

— Вентилационната система. Влез вътре и седни вляво от шофьорското място.

— Шофьор! Хората в лодките не се ли наричат капитани или кормчии, или нещо по-важно?

— Зависи. Лично аз карам лодки и не използвам други морски термини.

Онор влезе в кабината, прекоси късата, тясна пътека и се качи на скамейката, която гледаше към носа на лодката. За разлика от

автомобилите, щурвалът беше от дясната страна. Отпред имаше три отделни прозореца, наклонени навътре.

След миг дойде Джейк и застана до скамейката. Заемаше цялото пространство на тясната пътека. Въздухът около него ухаеше на сапун, на лято и на мъжественост. Черната му брада бе ниско подстригана, кожата му бе чиста, а гъстата му, блестяща черна коса бе сресана назад. Мустаците бяха малко по-дълги от брадата и подчертаваха решителната линия на устните му.

Онор се изкушаваше да проследи острите ръбчета на горната му устна и обещаващата извивка на долната. Тази мисъл едновременно я привличаше и я смущаваше. Не бе изпитвала толкова засилено женско любопитство от пубертета.

— Оттук се регулира въздушното налягане — посочи той.

Онор погледна с нежелание към контролното табло зад щурвала. Джейк сочеше към един от редицата черни ключове.

— Въздушно налягане — повтори тя.

— Вентилаторът изкарва въздуха от машинното отделение. Никога не пали лодката, преди да е работил няколко минути.

— Защо?

— Заради бензиновите изпарения. Ако се сгъстят и ти се опиташ да запалиш, експлозията ще те изхвърли в околоремна орбита.

Очите ѝ се разшириха.

— Лоша работа.

— Най-лошата.

Джейк завъртя превключвателя. Някъде откъм кърмата се дочу шум от вентилатор.

После повдигна седалката на пилотското място и я обърна към щурвала. Под нея бе скрита малка кухненска мивка. Пусна водната помпа. Потърси чайник, но откри само някаква тенджерка и сложи вода на миниатюрната печка.

След това се зае със самата лодка. Провери контролното табло, включи електронната система, прехвърли радиоканалите и изслуша прогнозите за времето от Канада, която се намиреше на разстояние двадесет мили. Докосна всеки прибор и даде на Онор кратко обяснение за приложението му.

Тя гледаше, слушаше и напрегнато поглъщаше информацията. При нормални обстоятелства не би се заинтересувала от уредите за

мореплаване. Но откакто изчезна Кайл, нищо не беше нормално.

Тумороу бе единственият ѝ шанс да му помогне. Логиката ѝ подсказваше, че лодката не е кой знае каква възможност, но чувствата ѝ отхвърляха това твърдение. Това беше единственият начин и тя щеше да даде всичко от себе си, щеше да пренебрегне високомерния съвет на Арчър да се върне вкъщи и да се заеме отново с дизайн.

Беше трудно да прави проекти, докато не можеше да се отърси от мисълта, че ключът към изчезването на Кайл — и към неговото завръщане — се крие някъде на островите Сан Хуан и очаква тя да го открие. Ето защо бе облепила града с обяви: Търся инструктор по риболов, специалист по моторници.

Сега вече имаше инструктор. Трябваше просто да съсредоточи мислите се върху безинтересните електроники, а не върху някакъв непознат с чисти ръце и съблазнителна извивка на устните. Беше престанала да излиза на срещи, защото ѝ омръзнаха мъже, които смятаха секса за нещо безкрайно вълнуващо и необходимо като въздуха. Следователно да се съсредоточи върху електрониките не трябваше да бъде проблем.

Но беше.

Питаше се дали Джейк щеше да има нещо против да не диша за малко, само докато бе толкова близко до нея. Дъхът му, ухаещ на кафе и сметана, не ѝ даваше покой.

— Морска карта — каза тя и се опита да събере мислите си.

— Какво за нея?

Тя се намръщи на монитора вляво от щурвала. Цялата електроника бе монтирана на подвижен пулт, който можеше да се премести в каютата, щом лодката пуснеше котва. Мониторът бе заобиколен от редици с бутони и неразбираеми надписи. Отдолу имаше още едно табло с клавиши, неприличащо на никой от компютрите, които бе виждала преди. Надписите изобщо не ѝ помагаша да разбере за какво служат тези копчета. На всичкото отгоре сред тях имаше и една от шантавите приставки на Кайл. Онор нямаше представа какво е променил брат ѝ в стандартното електронно оборудване.

Но ако компютърът бе заключен по електронен път, тя знаеше паролата за достъп до останалите му компютри. Трябваше само да разбере как да използва основните електронни прибори, докато се

учеше да кара лодката. Тогава щеше да се добере до съдържанието на компютъра с паролата на Кайл, да открие ключа към всичко, да запали моторницата и да спаси брат си.

Елементарно.

Онор пренебрегна съмненията в плана си. През последната седмица бе размишлявала над тях десетки пъти и единственото, което направи, бяха пътеки от стъпки по пода на къщата. Тайната на успеха се състоеше в това, да направиш дадено нещо в точния момент. Сега това нещо бе да изучи електрониката на Тумороу.

— Как работи системата за определяне на курса? — попита тя.

— Добре, надявам се. Ако ли пък не, винаги съществува старомодният начин за навигация.

— И какъв е той?

— Компас, молив и линия.

— Разкажи ми за електронния начин.

Джейк леко повдигна вежди. Желанието ѝ беше изречено вежливо, но твърдо. Кръвта му кипна от вълнение. Тя не обичаше нито лодки, нито вода, но отчаяно желаше да се научи на навигация. Ако ченгетата бяха прави, че Кайл се е промъкнал обратно в Съединените щати, то ключът към откраднатия кехлибар вероятно бе Тумороу.

Дамата явно се стремеше към кехлибара. Това беше най-добрата новина за Джейк, откакто кехлибарът изчезна, а правителствата на Литва и Русия решиха, че паспортът на Дж. Джейкъб Малори вече не е добре дошъл в техните страни. Нито пък някой представител на неговата компания, Имърджинг ресурсис.

— Свикнал съм с друг тип електронно оборудване — промърмори Джейк и това беше вярно. — Това ще трябва да го разуча, за да мога да обуча и теб след това.

Това вече не беше вярно, но, по дяволите, тя беше Донован. Лъжите не бяха чужди на семейство Донован.

— Ще се учим заедно — каза Онор.

Джейк предпочиташе да измъкне истината от компютъра сам, а не пред свидетел на Донованови.

— Щом бързаш толкова, научи се сама.

— Как?

— Чети наръчниците, които вървят с оборудването.

— Не успях да откроя нито един.

— Тогава ще трябва да го направим както аз ти казвам, нали?

— По дяволите!

Въпреки усилието си да не го стори, Джейк се усмихна.

— Търпението е добродетел.

— Също и непорочността. Но не познавам много мъже, които да я следват.

— Или жени.

— Равенство. Не е ли чудесно?

Джейк се вгледа в усмивката на Онор, здравите и блестящи зъби и се запита дали бе любителка на сексуалните приключения, каквито представляваха съвременните срещи. Него не го блазнаха лесните завоевания.

— Да, чудесно е — съгласи се той хладно. — Бялото копче е за сирената, а тези два лоста са за подаване на гориво и на мощност.

— Кой за какво е?

— Този с черната дръжка е за мощността. Червеният е за горивото. Вече можеш да изключиш вентилационната система.

За да достигне до командното табло, Онор трябваше да протегне ръка пред Джейк. Но всички ключове, с изключение на този за сирената, изглеждаха еднакви. Черни.

Когато тя се приближи, за да прочете белите надписи под бутоните, откри, че тялото на Джейк е далеч по-топло от гласа му. Излъчваше жизнена енергия дори през лекьосаното си дънково яке. Лекьосано, но не и мръсно. Дрехите му бяха по-чисти от собствените й нокти. Питаше се дали цялото му тяло е така топло и чисто.

Мисли си за морето — каза си тя строго. — За риболов. Представи си, че изтръгват от тялото ти орган без упойка.

— Предполагам, че този е като другите двигатели Волво, с които съм работил — каза Джейк.

— Тоест?

Той обхвана с голямата си длан лоста с червената дръжка. С няколко движения подаде интензивно захранване.

— Палят по-бързо, ако първо ги понапомпаш малко.

— Това да не е някоя пиперлива фраза с двойко значение? — промърмори тя под носа си, като смяташе, че Джейк няма да я чуе.

— От сорта на широк диференциал и ако закъсаш, всяка дупка е добре дошла, така ли?

Тя рязко извърна глава. Той я гледаше от два инча разстояние. Сини, зелени и черни нишки се смесваха с прозрачно сребристия цвят на очите му. Миглите му бяха прекалено дълги за мъж с износено дънково яке и мазоли по ръцете.

Очите му бяха красиви.

— Не ми го казвай, нека да позная сам — каза той. — Харесваш очите ми.

Бузите на Онор поруменияха.

— Каква скромност — изрече тя провлечено. — Всичките ти клиентки от женски пол ли ти се нахвърлят?

— Ти как мислиш?

— Мисля, че с право не очакваш бакшиш. Имаш финеса на ядрена бомба.

Джейк се изсмя гръмко, вкара ключа за запалване и го завъртя. Двигателят оживя. Той дръпна лоста, за да регулира горивото. Машината забръмча сподавено и равномерно.

— Ще го оставим за няколко минути да загрее. Той...

— Не ми казвай, нека сама позная. Още една пиперлива проповед за горещи двигатели и приятни разходки.

— Ако маслото не циркулира, триенето съсипва двигателя.

— Без майтап! Ако искаш да знаеш, ние с Кайл правехме състезателни коли.

— Тогава няма да губя повече време да ти обяснявам как да проверяваш нивото на маслото.

— Разбира се.

— Ще остане повече време за интересната част.

— Електрониката.

— Риболова.

Онор се опита да не издаде бликация си ентусиазъм.

— Брат ти къде държеше документите си? — попита Джейк.

— Какви документи?

— Регистрацията на лодката, удостоверение за собственост, застраховка, инструкциите на производителя и други подобни.

— Зад теб, във второто чекмедже.

Той се обърна. Малката кухничка се намираше точно зад шофьорското място. Освен газовата печка там имаше шкаф с четири чекмеджета. Джейк погледна водата за кафето, но още не беше завряла

и се разтършува за документите. С рязко движение издърпа втория шкаф.

Вътре имаше два големи водоустойчиви плика. В първия от тях бяха документите и сертификатите, които търсеше. Вторият съдържаще гаранции, инструкции и наръчници за всички прибори на лодката, освен за електрониката.

— Ще направя кафето, докато ти си свършиш работата — обади се Онор.

Той кимна разсеяно и седна на малката кухненска масичка, без да вдигне поглед от документите. За известно време единствените звуци идваха от тракащите съдове за кафе и от двигателя, който загряваше.

Тя му подаде чашка кафе.

— Благодаря — промърмори той, като все още четеше документите. Отпи малка глътка и я погледна изненадано. — Откъде знаеш, че го обичам със сметана и без захар?

— Подуших сметаната в дъха ти. За твой късмет, аз го предпочитам с мляко.

Тя се обърна и постави млякото обратно в малкия хладилник под кухненския стол.

Джейк я гледаше съсредоточено и се питаше дали флиртува, или просто отговаря на въпроса му. Не можа да реши, защото не виждаше очите ѝ.

— Що се отнася до захарта... — тя се изправи, взе чашата си и се настани на шофьорското място. — Ако харесваш сладки неща, по никакъв начин не се е отразило на личността ти.

Джейк се усмихна и отново се зае с проверката на документите. Когато свърши, сложи всичко в съответния му плик и затвори чекмеджето.

— Е? — попита тя.

— Всичко е наред.

Той обаче премълча, че в пликовете имаше повече гаранционни карти и инструкции, отколкото бяха уредите на Тумороу. Две от тях бяха за извънбордови двигатели. Единият беше постоянно прикрепен за кърмата и се използваше за влачене на улов. По-малкият по всяка вероятност беше за Зодиака, който също фигурираше в документите.

Там се намираха и гаранционната карта и разписката на ръчното GPS устройство^[1], сякаш Кайл бе бързал прекалено много, за да прочисти архива си. Разписката беше отпреди тринадесет дни.

Кайл беше изчезнал преди четири седмици в Калининград. После се бе появил на другия край на света, до Тихия океан, само за да изчезне отново. Малкият двигател и Зодиака очевидно бяха с него. Също и GPS-приемникът, вероятно.

Джейк си отбеляза наум да вземе преносимия GPS-приемник от собствената си моторница тази вечер.

— Брат ти имаше ли тендер?

Тя го погледна озадачена.

— Моля?

— Малка лодка.

— Още една?

— Не, по-малка от тази, за да се придвижва до брега, когато пусне котва на място без кей.

— Не знам. Защо, важно ли е?

— Такова е изискването на бреговата охрана, ако това имаш предвид.

Тя не знаеше какво бе имала предвид, затова предпочете да замълчи. Езикът ѝ вече веднъж я бе въвлякъл в неприятности с този човек. Езикът или хормоните ѝ, или и двете заедно, но със сигурност без участието на мозъка ѝ.

— Къде държите ССЖ-тата?

— Кое?

— Светлоотразяващи спасителни жилетки.

— О! Не зная.

Погледът на Джейк издаваше, че не е изненадан. Той се приведе ниско, претърси каютата на носа и не откри нищо, което бреговата охрана би одобрила.

Предполагаше, че имат една жилетка. Във всички случаи той щеше да се възползва от тази възможност да хвърли един поглед на Тумороу.

Онор се опита да надникне покрай Джейк в каютата, но не успя. Той запълваше вратата. Беше едър човек.

— Там ли са, хм, ССЖ-тата? — попита тя.

— Не. Няма нищо, освен дрехи, въдици, мрежи и дълбоководни тежести.

— Реших, че тежестите са ССЖ-та.

— Съвсем не. Те потъват като котви.

— Тогава за какво се използват?

— За риболов — той леко се обърна към нея, без да се изправи.
— Помести си крака.

Тя си пое тежко дъх, когато ръката му мина между краката ѝ. Докосна я само за миг, но това бе достатъчно, за да я разтърси. Тя бързо се премести, така че той да може да достига до седалката, без да се допира до нея.

Джейк не каза нищо, но усети как очите ѝ несъзнателно се разшириха, когато докосна крака ѝ. Ако беше участвала в сексуални приключения, те със сигурност не са били кратки. Инстинктивният език на тялото никога не лъжеше. Дамата очевидно не бе привърженичка на случайните срещи.

Много лошо. Би било далеч по-лесно за него, ако тя сменяше мъжете всеки ден и три пъти в събота вечер. Тогава нямаше да се чувства като безскрупулен кучи син, ако се възползваше от чисто женския интерес, който видя в очите ѝ.

Като проклинаше мислено неуместното привличане, което изпитваше към сестрата на един крадец, а може би и убиец, Джейк съсредоточи вниманието си върху пространството под седалката. Именно там той съхраняваше своите ССЖ-та, когато беше сам на лодката.

Щеше да ги е открил още преди минута, ако не бе размишлявал над факта колко хубаво би било да махне тези размъкнати дрехи и да докосне топлия, гладък крак под тях.

— Ето — каза той. — Точно според изискваният на бреговата охрана. Едно одобрено ССЖ.

Тя погледна дебелото яркооранжево яке, което той извади.

— Прилича ми повече на фенер за празника на Всеи светии — избъбри тя.

— Наистина изпъква сред морето, без значение колко е тъмно. Ако носиш това нещо, когато скачаш с главата надолу в морето, ще се носиш по водата и ще се забелязваш от разстояние. Следователят по смъртни случаи ще бъде щастлив.

— Смъртни случаи? Мислех, че смисълът на плуването е да оцелееш?

— Тогава не влизай във водата. Дори и през лятото е достатъчно студена, за да те убие за тридесет минути, а понякога и за по-малко.

Онор погледна през прозореца към синьо-зелената вода на малкия залив. Променливият бриз бе раздвижил копринената му повърхност. Сега тя бе покрита с кадифени вълни. Океанът изглеждаше напълно безопасен.

Тя обаче знаеше колко бързо може да се усили вятърът и да предизвика опасно вълнение. Беше ѝ се случило, когато бе още момиче. Джъстин и Лоуи успяха да закара скифа^[2] на брега, но това бе ужасно преживяване за Онор.

От този ден никога не се бе качвала на малка лодка. И ако зависеше от нея, никога нямаше да го направи. Обаче в момента беше по-важно да открие Кайл, отколкото да се поддава на ужасяващи спомени от детството си.

Джейк върна жилетката обратно под седалката. Тогава видя и двете евтини ССЖ-та, струпани в дъното на нишата. Всяка от жилетките имаше печат за одобрение от бреговата охрана върху яркооранжевата материя.

Той се изправи безмълвно и се обърна към жената, която или беше много добра актриса, или бе силно заинтригувана от него като мъж. Все още се надяваше, и бе само актриса от същата висока класа като брат си най-малкото тя вероятно беше арогантна и високомерна като останалите от нейното семейство.

Кой знае защо обаче, не му се вярваше, че ще го сполети такова щастие. Или нещастие. Не можеше да реши кое от двете. И това го смущаваше дори повече от свежия, едва доловим ментолов аромат на Онор Донован.

Спомни си Кайл — каза си Джейк строго. — Ти харесваше и него. А той добре те подреди.

Да бъде измамен от Онор поне щеше да бъде по-приятно.

— Предполагам, че брат ти е водил бордови дневник? — попита Джейк нетърпеливо.

— Да. Би ли ми подал дамската чанта? Прегледах го, защото се надявах да открива къде е... хм, ловил риба.

Джейк погледна през рамо накъде сочеше. Беше малка кухненска масичка на другия край на помещението, разположена между две пейки. На тях можеха да седят четирима души, ако бяха приятели. Пейките можеха да се направят и на легло, на което да спят двама, но само ако бяха много добри приятели. Или ако възнамеряваха да станат такива.

— Това ли наричаш дамска чанта? — попита той и вдигна от масата туристическа раница от черна кожа.

— Върши ми работа.

Той държеше раницата с едната си ръка.

— И откри ли?

— Какво?

— Хубави места за риболов.

— Ами, не.

— И реши да си наемеш инструктор по риболов?

— Ами, да.

Джейк реши, че Онор се нуждае от повече практика в лъжите. Освен ако не беше наистина актриса от световна класа, преструваща се на невинна сестра на крадлив брат...

Той нетърпеливо си каза, че това всъщност няма никакво значение. Във всички случаи дамата с котешки очи и бърза мисъл беше заплаха с неопределени размери.

— Защо гледаш така скептично? — стрелна го с поглед Онор. — Със сигурност си виждал дамска чанта и преди.

— Във всякакви форми и размери. Веднъж видях една жена да вади жив петел и две пилета от дамската си чанта. Тя, разбира се, беше тръгнала към пазара, така че не беше чак толкова изненадващо.

— А имаше ли пресни яйца?

— Бърканите броят ли се?

— Не.

— Тогава нямаше яйца.

Напрегатите черти на лицето ѝ се смекчиха от усмивка. Тя беше кратка и поради това още по-хубава.

— Е, добре — промърмори тя. — Може би следващия път. Къде се намира този пазар?

Ако ѝ кажеше, че бе в Калининград, щеше да повдигне въпроси, на които нямаше намерение да отговаря.

— В провинцията — сви рамене той. — Това ли е дневникът?

— Да, но няма нищо интересно. Само поредица от дати, разходи за гориво, записки и други подобни неща.

Адреналинът на Джейк се покачи. Беше се надявал, че Кайл е капитан, който съхранява последните си записки. Те, заедно с морската карта и компютъра, щяха да му покажат къде се е намирала лодката напоследък.

Джейк взе дневника от Онор. Прелисти го за минута или две, мръщейки се като човек, който работи усилено. После я погледна.

— Не мога да кажа със сигурност, че лодката е готова да отплава, докато не прегледам този дневник по-подробно — заяви загрижено. — Защо да не го прочета, докато ти отидеш в града да си вземеш обувки и разрешително за риболов? Ако побързаш, все още можем да изпреварим отлива.

Тя се поколеба.

— Предполагам, че става.

— Ще се срещнем тук след час и половина — каза той и слезе от пилотското място.

— Почакай! Какво да правя с лодката дотогава?

Той я погледна озадачено.

— Какво имаш предвид?

— Тя работи — отвърна Онор.

Джейк изгаси двигателя, извади ключа и го хвърли в скута ѝ.

— Това е просто двигател — процеди той с нарастващо нетърпение. — Няма да те нападне. Представи си, че е автомобил.

Единственото, което спря Онор да му каже: „Защо не ме ухапеш, голямо момче!“ беше фактът, че той сигурно щеше да го стори.

[1] GPS — от англ. Global Positioning System — устройство за откриване местонахождението на хора и предмети — Б.пр. ↑

[2] скиф — малка спортна лодка — Б.пр. ↑

3.

Джейк подкара разнебитения си пикап по калните пътеки, които водеха до хижата му. Заобиколена от тъмни, изкривени от вятъра ели, малката къщичка се намираще на скала, издадена над Пъгет Саунд. Това беше мястото, където той се скриваше от напрежението на главния си офис в Сиатъл и можеше спокойно да се залови за работа, кътче, далече от дома му, чийто адрес и телефонен номер никой не знаеше.

Затова Джейк изруга, когато видя удобния Форд, паркиран на алеята отпред. А когато от него слезе и му помахна жена, облечена в спретнат червен блейзер и черна пола, той разбра, че денят му е провален.

Елън Лазарус бе негова стара любов от времето, когато той се опитваше да спасява света. Сега вече целите му не бяха толкова грандиозни: искаше просто да не бъде кръгла нула, когато животът му навлезе в своя залез.

Изгаси двигателя на пикапа, слезе от него и се облегна на вратата в очакване на бедата, която бе надвиснала над главата му.

— Какво е това? Нито усмивка, нито поздрав за добре дошла? — сгълча го Елън и се отправи към него.

Джейк я гледаше със смесица от цинизъм и одобрение. Не беше необходимо да упражнява походката си и плавното полюшване на ханша, защото по рождение владееше това движение. Имаше големи сини очи, черна коса, интелигентност и прагматизъм, в сравнение, с които Макиавели приличаше на певец в църковен хор. Ето защо не беше изненадващо, че когато тя реши да си играе на шпионин, се превърна в изключително надарен аналитик.

— Няма да те питам как ме откри — посрещна я Джейк. — Приятелчетата, с които имаш вземане-даване, биха могли да открият всеки. Защо ме откри?

— Майчице, изглежда, сме в лошо настроение! А е такъв хубав ден — тя вдигна изящната си ръка към окъпаната от слънце гора. —

Бях чувала, че винаги вали в Тихоокеанския Северозапад.

Той изръмжа.

— Това означава ли, че не желаяш да говорим за доброто старо време? — попита Елън.

Джейк повдигна язвително белязаната си вежда.

— Доброто старо време? Това ще отнеме около три секунди. Довиждане, Елън. Не ме търси, аз ще ти се обадя. Трите ти секунди изтекоха.

Нейната жизнерадостна усмивка се стопи и разкри неуморната ѝ, всепоглъщаща същност, която никога не се задоволяваше с едно-единствено нещо, пък било то и мъж.

— Е, хайде, Джейк — изрече меко тя. — Беше хубаво и ти го знаеш.

— Откога си губиш времето да се ровиш в пепелта?

— Решил си да се държиш грубо, така ли?

— Първото нещо, което научава всяко момче, е, че трябва да бъде груб, за да е хубаво.

Тя направи нетърпеливо движение.

— Прави каквото искаш.

— Така ѝ смятам да направя. Довиждане. Можеш и да не предаваш поздрави на Чичо Сам.

Джейк се опита да заобиколи Елън и да влезе в хижата. Тя обаче отстъпи назад, застана пред него и го погледна със сините си, ангелски чисти очи.

— Ще бъдеш ли по-разговорлив, ако изпратим някой друг? — попита.

— Не.

— Дори не знаеш какво искаме.

— Предпочитам да е така.

Подухна вятър и повдигна черната копринена яка на блузата си. Тя я приглади разсеяно и прехвърли наум възможностите, които ѝ оставаха. Не ѝ отне много време. Умееше да мисли бързо.

— Казах им, че старата любовна история няма да свърши работа — погледна го топло тя. — Не си правил опит да се свържеш с мен от години. Всъщност никога не си се опитвал. Когато кажеш сбогом, е завинаги.

Джейк чакаше. Знаеше, че няма да се отърве лесно от Елън. Това, което го притесняваше, бе, че може би изобщо няма да се отърве. Хората от разузнаването, без значение за кого работеха, не безпокояха честните граждани, освен ако не бяха затънали до шия в неприятности.

— Бих искала да призова патриотизма ти — рече тихо Елън.

Той се усмихна.

— Майчице — промърмори тя. — Преобразените идеалисти са най-лошото нещо. След като си отворят очите, повече не искат да участват в играта.

— Вече сме водили този разговор:

Тя потропа с маникюр по дамската си чанта и погледна към гората зад пикапа на Джейк. Над нея прелетя белоглав орел и изви голата си глава като за молитва. Сянката на птицата премина през лицето ѝ, но Елън не ѝ обърна внимание.

— Добре — кимна тя решително. — Ти искаш да откриеш Кайл Донован. Ние също. Можем да си сътрудничим.

Невъзмутимото изражение на Джейк не се промени. Очакваше нещо такова, откакто видя Елън да слиза от колата си.

— Защо? — попита.

— Какво защо?

— Защо преследвате Кайл?

— Знаеш защо. Той открадна кехлибар за един милион долара.

Джейк знаеше, че кехлибарът струва само половината от тази цифра. Но ако семейство Донован се стремяха към застраховката, никой нямаше да го изслуша. Те имаха пари и високопоставени приятели.

— Значи Кайл е откраднал някакъв кехлибар — проточи Джейк. — И какво от това? Хората крадат десет пъти по толкова, но Чичо Сам пет пари не дава, освен ако не си плащат данъците.

— Кайл открадна тези пари от друга държава.

— Майтапиш се, нали?

— Грешиш.

— Я по-сериозно! Говориш с мен, а не с някой новоизлюпен политик, който се надява да надзърне под полата ти. Ще трябва да измислиш по-добра причина да преследвате Кайл. Много по-добра.

Елън прецени оставащите ѝ възможности, всъщност възможност. Истината. Въпросът беше каква част от нея да премълчи. Но не

прекалено много. Джейк беше безцеремонно копеле.

— Кайл беше замесен със сепаратисти от Литва — поде тя. — Опасяваме се, че е откраднал кехлибара, за да финансира тяхна терористична акция.

Джейк се надяваше, че греша, но се съмняваше. Дори да бе така, това все още не обясняваше интереса на Чичо Сам.

— Това не е всичко — изрече той. — Ако става въпрос за геополитика, Литва е твърде дребна риба. Тогава каква е вредата за Чичо Сам?

Тя не искаше да му отговори, но знаеше, че ще се наложи.

— Казах им, че ще стигнеш до дъното на нещата.

Джейк чакаше.

— Шофьорът на Кайл е прибавил нещо към пратката, преди да го убият — поясни Елън.

— Какво е това нещо?

— Няма да ти отговоря.

— Не знаеш или не искаш да ми кажеш?

— Няма значение. Няма да ти отговоря.

Джейк опита по друг начин.

— Не ти вярвам. Кайл не беше толкова глупав да се забърка с ядрени оръжия.

— Ако ставаше въпрос за ядрени оръжия, нямаше да молим за нечия помощ. Щяхме да я изискаме.

Той не взе да ѝ противоречи.

— Значи е нещо повече от необработен кехлибар и по-малко от ядрени оръжия, но все пак е достатъчно да накара Чичо Сам да се размърда. Ще трябва да е нещо много ценно. Не смятам, че Кайл е толкова глупав.

— Идеализъм, сладки приказки и някоя фуста — изрече Елън отчетливо. — Тези неща винаги ги подлудяват.

— Да не би да говориш за Марджи? — стресна се Джейк.

Елън кимна.

— Тя е най-голямата дъщеря на закоравял престъпник от Втората световна война. Той се е бил срещу немците. Бил се е срещу руснаците. Бил се е срещу Съветския съюз. Бил се е срещу собствените си сънародници, когато искаха мир.

Джейк преглътна думите на възмущение. Много добре знаеше как жена може да вземе ума на един мъж.

— Предупредих Кайл, че Марджи ще му създава проблеми, но не, той беше влюбен. Искаше да бъде нейният смел рицар в блестящи доспехи.

— Не знам дали е рицар, но е нагъл кучи син. Убил е шофьора, качил се е в камиона с кехлибара и е изчезнал в нощта.

— Кажи ми нещо, което не знам.

— Кажи ми какво знаеш и няма да те отегчавам с повторения — сопна се Елън.

— Къде изгубихте Кайл?

— Никога не сме го имали, за да го изгубим. Той не беше наш.

Джейк се чудеше дали да ѝ повярва, но реши, че всъщност няма значение.

— Успях да го проследя на излизане от Калининград и през Литва. Загубих го, когато прекоси границата на Русия.

— И ние го загубихме там — кимна тя.

— А ако кажа, че съм го проследил до Талин...? — вметна язвително Джейк.

— Моментално ще позвъня по телефона. Ще претърсим от единия край до другия. Направил ли си го?

— Дали съм го проследил до Естония? Не. Той тръгна на изток, не на север. Загубих го на около триста километра от руската граница. Преди да успея да го открия отново, се натъкнах на бюрократични спънки и на някакви не бюрократични типове с гадни пищови. Официално ме помолиха да напусна страната и никога да не се връщам.

— А неофициално?

— Неофициално ми предложиха постоянно местожителство в стая три на шест фута в Майчица Русия.

Тя поклати глава.

— Къде отиде византийската изисканост?

— Където и самата Византия. Изчезна.

— И така, ти пристигна тук преди десетина дни да си ближеш раните. И може би да поразгледаш около вилата на Кайл? — опита се да се усмихне Елън.

Джейк сви рамене, без да каже нищо. Тя и бездруго бе достатъчно близо до истината.

— Тогава видя една от обявите за инструктор по риболов, разлепени из целия град, подписани с името Онор Донован — продължи Елън.

Той я гледаше и чакаше.

— Сложи си небрежната усмивка на Джейк Малори и бе нает — завърши тя.

— Почти си права. Бях нает и това е повече, отколкото е направил вашият човек.

— Откъде разбра за нашия неуспех? — попадна тя в капана му.

— Много умно. Да използвате някой вътрешен, примерно нейния инструктор, е очевиден напредък.

— Казал ли си на Онор, че търсиш брат й?

— Не е ставало въпрос.

— Точно така си и мислехме — изрече Елън с огромно задоволство. — Донован са мамили всички отвъд океана, включително и теб. А сега ти ще проникнеш сред тях, като използваш по-малката сестра в Америка.

В гласа на Елън не се долавяше неодобрение, по-скоро възхищение, че е открил пролука, за разлика от всички останали. Джейк предпочиташе да беше шокирана. Но хората, които лесно се шокираха, не живееха в този свят без илюзии.

— Няма да ти се месим — избъбри тя бързо. — Просто ни дръж в течение.

— Но в момента се намесвате.

— По-добре свиквай или ще навестя малката госпожица Донован и ще й кажа кой В действителност е нейният инструктор по риболов.

Известно Време Джейк просто я гледаше. После леко поклати глава.

— Не мисля, че ще го направите.

— Защо?

— В момента аз съм единственият ви човек сред клана Донован. Не сте чак толкова глупави, че да ме разкриете, преди да сте сигурни, че изобщо не можете да ме използвате.

Тя пак потропа с маникюр по черната кожа на чантата си. Появя студена вятър и разлюля гората от стройни червено кори дръвчета.

Джейк разбра, без да поглежда нагоре, че небето на югозапад бавно се изпълва с облаци. Вероятно щеше да завали още преди залез-слънце. Неслучайно горите се бяха раззеленили.

— Добре — въздъхна тя. — Какво искаш да знаеш?

— Минавал ли е Кайл през Сийтак преди около две седмици?

— Паспортът му е минал. Момчето от имиграционната служба, което разпитахме, твърдеше, че доста е приличал на снимката, направена при завръщането му от двуседмичен риболов на полуостров Камчатка.

— Вие какво мислите?

— Ние се обзалагаме, че ако човекът и снимката са съвпадали, никой от тях не е бил Кайл Донован.

Джейк присви очи.

— Лоши новини.

— Да, за Донован. Той вероятно е получил онова парче земя от Майчица Русия, което са ти предлагали. Но дали това е лошо за нас? Не знаем.

— Беше ли...

— Сега е мой ред — прекъсна го тя. — Чувал ли е някой от служителите на Имърджинг ресурсис слухове за първокачествен балтийски кехлибар от съмнителни източници?

— Суров или обработен?

— И двете.

— Само обичайното. Кражбите и контрабандата са ежедневие в мините и не са част от някаква голяма конспирация. Всички едри контрабандисти са свързани с правителството. По дяволите, през повечето време те са правителството.

— Добре дошъл в бившия Съветски съюз — проскърца Елън кисело, — където сблъсъкът на интереси с най-добрият начин да забогатееш.

— Когато средствата ти намаляват или дори нямаш собствени средства, е нормално да се стремиш към някаква смислена размяна със сънародниците си.

— Смислена размяна — усмихна се тя. — Това ми харесва. Натъквал ли се е някой от твоите хора на нещо, конкретно свързано с руски кехлибар?

— Обичайните невзрачни фалшификати на руските производители на пластмаса. Някакво наследено имущество от домакински прибори, вероятно откраднати по времето на Втората световна война. Доста приличен дубликат на ъглова маса от станалата легендарна царска Кехлибарена стая.

Само някой, който вече е бил в играта, можеше да долови как лицето ѝ рязко се изопна. Джейк забеляза хищническия интерес, който възбудиха думите му, и почувства как стомахът му се свива.

Повече от необработен кехлибар и по-малко от ядрени оръжия.

Кехлибарената стая.

Беше чувал слухове, че Кехлибарената стая е открита, но около прочутото изгубено съкровище от Втората световна война винаги имаше слухове. През четиридесет и първа нацистите разрушили една от необикновените стаи на царския дворец, стая, чиито таван, врати, стени и мебели — маси, столове, лампи, украшения, свещници, вази, ножове, вилици, лъжици, кутийки за енфие, предмети на изкуството, всичко — са били изваяни от масивен кехлибар или покрити с кехлибарени мозайки.

Единственото изключение били високите позлатени огледала, които отразявали играта на слънчевите лъчи във вълшебната стая. Вероятно е наподобявала блестящ златен рай, увиснал сред безкрайната, ледена сивота на руската зима.

Немците преместили уникалната си плячка от Санкт Петербург в Калининград. Оттам тя изчезнала и това сложило началото на една безкрайна надпревара, която щеше да продължи, докато съществуват човешкото въображение и алчност или докато изгубената Кехлибарена стая бъде открита.

— Масата беше ли имитация? — попита Елън.

— Инкрустираната мозайка беше от истински кехлибар. Самата маса си беше истинска и много добре изработена, но никога не е била част от царската Кехлибарена стая.

— Откъде си сигурен?

— Това ми е работата.

— Убеди ме.

Джейк се замисли за секунда и реши да бъде снизходителен. Така щеше да изглежда склонен на отстъпки.

— Трудно е да се сдобиеш случайно с голямо количество балтийски кехлибар — поде той, — освен ако нямаш яки връзки в прибалтийско правителство или с шеф на местната мафия, както си избереш. Мексиканският и костариканският кехлибар са достъпни за всеки, който има пари. А който и да е изработил кованата масичка, е бил принуден да използва малко чист кехлибар от Новия свят.

— Каква е разликата между материала от Новия и Стария свят?

— Попитай вашите експерти.

— Но ти си тук, а те не са.

Той погледна замислено небето. Облаците над Олимпик се сгъстяваха, но все още имаше достатъчно време да изпробва Тумороу, преди времето да се развали.

— Балтийският кехлибар се нарича янтар заради високото съдържание на янтарна киселина в него — започна лекцията с равен глас. — Той е уникален сред кехлибарите. Някои теоретици дори твърдят, че янтарът е единственият истински кехлибар. Всички останали са нещо друго.

— Всички балтийски кехлибари ли съдържат янтарна киселина?
— вметна тя.

— Всички, които са от значение.

— Разкажи ми за тези, които са без значение.

Джейк погледна часовника си. Предпочиташе да преснима бордовия дневник на Кайл, отколкото да обяснява на Елън неща, които можеше да й каже всеки търговец на кехлибар. Обаче се надяваше, че търпението, което проявяваше в момента, щеше да му се върне с лихвите по-късно.

— Около десет процента от балтийските кехлибари не съдържат янтарна киселина, но тези в царския дворец не са били такива.

— Защо?

— Този вид балтийски кехлибар е твърде мек, твърде чуплив и твърде грозен, за да се използва за украса. Навлязъл е в производството на лакове, в медицината или се изгаря за тамян. Кехлибарът на кованата масичка бе чист и блестеше като слънчев лъч. Първокласен кехлибар от Новия свят. В Европа все още предпочитат хибриден кехлибар.

— Хибриден?

— Непрозрачен или полупрозрачен. В зависимост от неговия цвят и излъчване го определят като маслен, мазен, замъглен, костен, с цвят слонова кост...

— Започвам да разбирам — прекъсна го тя. — Много названия за едно и също нещо.

— Голямо разнообразие от цвят и прозрачност. Кехлибарът винаги е бил неразривно свързан с развитието на човешката култура, особено в Прибалтийския регион. Описването и наименоването на незначителните разлики в кехлибарите отнема на тези хора толкова време, колкото би отнело на нас да преброим звездите.

Червеният маникюр потропваше бавно в ритъм със затихващия вятър, докато Елън премисляше онова, което току-що бе научила.

— Достатъчни ли са цветът и чистотата, за да е различен балтийският кехлибар от останалите? — попита тя.

— Не. Обяснявам ти нещата съвсем повърхностно. В балтийските езици има буквално стотици думи за описание на вариациите на кехлибара. Всяка разновидност по отношение на цвят или чистота има своите страстни колекционери и своята собствена история.

— Царете са търгували по широкия свят — подкара новия си въпрос тя. — Възможно ли е за направата на оригиналната Кехлибарена стая да е използван някакъв висококачествен кехлибар, който да не е от този регион?

— Всичко е възможно.

— А дали е вероятно?

— Едва ли. Кехлибарът В Мексико и Пуерто Рико е открит наскоро. Кехлибарената стая датира от времето на прусаците, началото на осемнадесети век. Освен това защо е нужно да се купуват стоки от другия край на света, когато у дома ги имаш без пари?

— Какво искаш да кажеш?

— Императорът е имал монопол над Балтийските кехлибарени мини.

— Майчице — промърмори тя. — Искаш да кажеш, че всяко късче кехлибар в Стаята, независимо от цвета и чистотата му, е дошло от Палмниканските мини?

— Или от други мини по крайбрежието на Балтийско море. В Литва и Калининград се намират най-добрите мини, но не и

единствените.

— Такава била значи тази история... — тя се намръщи. — Какво...

— Сега е мой ред — прекъсна я той. — Имате ли доказателства, че семейство Донован участват в игрите на Кайл?

— Нищо, което би ни послужило пред съда. Това е просто работна хипотеза. Ти имаш ли по-добро предположение?

— Не. Цялата Кехлибарена стая ли търсите?

— Кой е казал, че изобщо я търсим?

— Това е лошото при разпита. Не можеш да задаваш въпроси, без да издадеш някаква информация. Цялата Стая ли търсите?

Тишина. После Елън сви рамене.

— Поне не могат да кажат, че не съм ги предупредила за теб. В момента ни интересува единствено тази част от нея, която е откраднал Кайл.

— У него ли е цялата стая?

— Не знаем.

— Кажи ми вашето предположение.

— Ние мислим, че той може да е, а може и да не е нечия пионка и да отговаря за продажбата на цялата Стая. Във всички случаи обаче у него е една част от стаята, за да привлече вниманието на световния пазар.

— Дяволите да го вземат! Чий беше трупът, изхвърлен от водите на островите Сан Хуан, онзи с липсващите пръсти и счупения врат?

— Бивш човек на КГБ от бившия Съветски съюз.

— С какво се е занимавал напоследък?

— С хора.

— Конкретни хора ли е убивал, или всеки, когото му наредят?

— Известно време е работил за един от шефовете на мафията в Москва, после е излязъл на свободна практика.

— Защо е търсел Кайл?

— Не мога да ти отговоря.

— Какво знаете за Марджи?

— Тя е била предана дъщеря на една изолирана, презряна и разпокъсана страна. Победените пазят спомена за враждите, войните и кръвопролитията векове наред. Те умеят да мразят.

Джейк вече знаеше това. Не знаеше обаче дали патриотизмът на Марджи стига далече от това, да говори на един тайнствен език и да мрази.

— Дали е била сериозна относно освобождението на Литва? — попита той.

— От това, което знаем, добрият стар татко е свършил идеална работа, като е заразил дъщеря си със солидна доза празнословие, типично, за бащината ѝ страна. Тя е ходила на обичайните тайни срещи, които са били прилежно издавани на руснаците от техните литовски информатори.

— Едно са срещи, друго са конспирации. Тя в какво е участвала?

— Скъпи, в Литва няма ефективна конспирация, откакто господ е обул гащи. Там просто се надпреварват да крещят как горките им велики предшественици са били мамени и да преразказват вехти истории за грабежи и издевателства.

— Би било по-добре да се надпреварват да крещят за собствена парична система, независима от руската рубла — промърмори Джейк.

— Страдат от липса на желание.

— А какво ще кажеш за...

— Да се върнем на изчезналия кехлибар — прекъсна го Елън. — Чувал ли си слухове за Кехлибарената стая!

— Разбира се.

Джейк отново долови промяната в нея, сякаш тя се съсредоточаваше.

— Каж ми какво си чувал — каза Елън.

— Ти може да разполагаш с целия ден, но аз — не.

— Щом аз имам време, имаш и ти.

За момент нетърпението му почти надделя. После си напомни, че животът му би бил далеч по-лесен, ако Елън и тези като нея не се впиваха в него като бълхи.

— Някои хора твърдят, че Стаята никога не е напускала Санкт Петербург, следователно ние сме я погубили, когато в края на войната бомбардирахме мястото и го превърнахме в тлеещи руини. Повечето обаче вярват, че нацистите са разрушили Кехлибарената стая през четиридесет и първа, направили са я на парчета, пакетирали са я и са я превозили до Калининград.

— И?

— Тогава започва най-интересното. Самите сандъци, в които е била пакетирана Стаята, са изчезнали някъде през четиридесет и пета. Оттогава никой не ги е виждал. Противниците на тази теория твърдят, че всичко е разрушено по време на бомбардировките.

Елън направи гримаса.

— Какво мислят останалите?

— Чувала ли си за Ерих Кох, бивш нацист от тогавашната Източна Прусия?

— Трябва ли да съм чувала?

— Той твърди, че Кехлибарената стая все още е погребана под Кьонигсберг, прекръстен от руснаците на Калининград. Той би трябвало да знае. Участвал е лично в заравянето ѝ.

— Защо не я е изровил?

— Прекарал е целия си живот в затвора след падането на фашистите. Много хора са се домогвали до него и са му обещавали свобода, но дори на смъртния си одър той не е казал къде е скрита плячката.

— Следващата теория? — подкани Елън студено.

— Тя е на доктор Алфред Руди, който твърди, че е заключил кехлибара в някакво подземие. Погребал стаята в същия град, както твърди и Кох, но по различен начин. Разбира се, това, както твърди и Кох, е било, преди съюзниците да превърнат мястото в куп руини, а руснаците да построят върху останките му нов град.

Изражението на Елън не се промени.

Джейк продължаваше да говори. Тонът му подсказваше, че за него всичко това са празни приказки и че той вече е човек, който не вярва на глупости.

— Един от хората, които в момента търсят Кехлибарената стая, смята, че тя се намира под някаква пивоварна в Калининград — каза Джейк.

— Ти какво мислиш?

— Мисля, че да копаеш под тази стара сграда е равносилно на самоубийство. Действащи боеприпаси, останали от петдесет години войни и революции, наводнени подземни стаи, падащи стени и други подобни неща — опасно е.

Елън издаде някакъв звук, за да покаже, че го слуша.

— Има и американска теория — продължи Джейк. — Някакъв заможен, анонимен американски колекционер е платил цяло състояние и е скрил Стаята в модерния си замък. Друга разновидност на тази теория твърди, че Стаята е попаднала в Южна Америка — В Уругвай или Аржентина — с оттеглянето на нацистите при рухването на Третия райх. Споменах ли ти за Щази?

— Не.

— Не трябва да ги пропускаме. Бившата Източногерманска държавна сигурност, известна на хората като Щази, е изгубила много средства и години в търсене на Кехлибарената стая. Без успех, разбира се.

— Защо казваш разбира се? Мислиш, че стаята няма да бъде открита?

— Смятам, че е потънала в дим, когато съюзниците са изравнили Кьонигсберг със земята. Кехлибарът гори като смолата, от която някога са правели факли — силна миризма, кълба от дим и страховити пламъци.

— Но Борис Елцин каза на немците, че Кехлибарената стая е скрита някъде в бившата Източна Германия — възрази Елън.

— Елцин каза също, че на мястото на саморазрушаващата се, корумпирана комунистическа система ще наложи свободна пазарна икономика, и то в срок от една година. Сигурен съм, че при това положение няма да има нищо против да извади кехлибарен заек от шапката си, за да зарадва и успокои своя роптаещ народ.

Ноктите ѝ отново потропаха по дамската чанта. Нов повей на вятъра разлюля елите. Върволица от облаци надвисна над дръвчетата. Морските вълни безшумно се разбиваха в носа на скалата.

Джейк отново погледна часовника си. Бяха изтекли само няколко минути, а му изглеждаха цяла вечност. Определени хора го караха да се чувства така. Елън бе една от тях. Невинаги му беше влияла така, но човек все пак израства, ако има достатъчно време за това.

— Значи не търсиш Кехлибарената стая — продума Елън, гледайки го внимателно.

— Както сама каза, вече не вярвам на сладки приказки.

— Ще ми се обадиш, ако чуеш нещо интересно, нали?

— Нямам телефонния ти номер.

— Но ние имаме твоя. Ще се навъртам наоколо.

Джейк дори не се опита да изглежда щастлив от тази перспектива.

— На ми досаждай.

— Въобще не смятам да ти досаждам.

— Господи — процеди той презрително, — наистина ли вярвате, че Кайл притежава парче от Кехлибарената стая?

Тя се поколеба, после додаде:

— Ще трябва да действаме така, сякаш вярваме.

— Защо?

— Алтернативата е да ни разпердушният. Разполагаш със седемдесет и два часа, преди да те издам на Онор Донован. Визитната ми картичка е до телефона ти. Ако откриеш нещо, обади ни се. Помогни на нас и ние ще помогнем на теб. И умната, Джейк.

— Сбогом — промърмори той и я заобиколи.

— Наистина мисля това, което казвам.

— Аз също.

Преди Джейк да затвори вратата след себе си, Елън запали колата. А когато той вдигна телефонната слушалка, тя вече се бе изгубила надолу по пътя, по който вятърът вдигаше облаци от прах. Не беше необходимо да проверява номера, който набираше. Щом отсреща се чу сигнал, той отвори бордовия дневник на Кайл и започна да го сканира.

— Имърджинг ресурсис, мога ли да ви помогна с нещо? — запита приятен глас.

— Надявам се, Фред. Там ли е моето второ аз?

— Здравсти, Джейк. Тя говори с Калининград.

— Кое време е, за да говори сега?

— Изглежда, нейният познат е дегустирал водка доста след обичайното работно време там и едва сега отговори на обаждането й. А, почакай. Линията й вече е свободна. Ще те свържа.

Джейк присви очи, съсредоточи се и продължи да обръща страниците на дневника. След миг Шарлот Фицрой, вицепрезидент на Имърджинг ресурсис и много добра негова приятелка, беше на линия.

— Здравсти, Прес. Някакъв напредък? — попита Шарлот.

— Работа по въпроса. Да са те притеснявали от правителството?

— Атакуваха ме. Опитах се да им помогна...

Джейк се засмя и продължи да сканира дневника.

— ... но те не пожелаха да конкретизират какво точно искат — продължи тя, — така че не успях да им бъда особено полезна.

— Те искат Кехлибарената стая.

— Както и всеки, който е чувал за нея.

— Да. Като изключим това, как вървят нещата?

— Бизнесът като цяло или конкретно Кайл Донован?

— Да.

— Без теб всичко върви наопаки, но все пак ще ти изпратя няколко договора за подпис. Що се отнася до Кайл, нищо ново. Няма трупове с липсващи пръсти. Няма удари на мафията, свързани с търговията на балтийски кехлибар.

— Попаднала си на нещо.

— Паднала съм на нежния си малък задник.

— Хайде, Шар! Спомни си кой плаща сметките.

— Предпочитам да изчакам, докато се натъкна на нещо солидно.

— А аз — не.

— Е, добре. Един от нашите хора в Калининград предложи да потърсим на другия край на бившия Съветски съюз.

— Къде?

— Камчатка.

Джейк спря да обръща страниците на дневника. Полуостров Камчатка се намираше на един хвърлей от Аляска.

— Защо?

— Кайл няколко пъти се е обаждал на някакъв телефонен номер там. Рибарско курортно селище и е толкова наблизко, че не можеш да си представиш. Управлява се от руснаците. Собственик е Влад Киров.

— Продължавай!

— Няма кой знае какво за разказване. Те познават Кайл. Ловили са риба заедно с него и останалите от семейство Донован. Това е всичко.

Джейк отново се зае да обръща страници.

— Имаме ли наш човек в Камчатка?

— Ед Бърлс, но той не говори руски.

— Изпрати му снимка на Кайл. Може да работи с преводач.

— Той е геолог, а не частен детектив.

— Ако не докажем, че Имърджинг ресурсис няма нищо общо с изчезналия кехлибар, Ед ще остане без работа.

— Добре казано. Ще използвам думите ти, когато се опита да протестира.

— Зак започна ли да разпитва по болниците, клиниките за спешна медицинска помощ и други такива?

— Къде?

— От Сийтак до Анакортес.

— Кайл В Щатите ли е? — попита Шарлот изумена.

— Поне паспортът му е тук според Елън Лазарус.

— Елън! Каква е нейната роля във всичко това?

— Търси Кехлибарената стая.

— О! Боже! Господи!

— Да. Животът е пълен с изненади.

— Казах ли ти, че не е била разрушена? Дължиш ми хиляда долара.

— Казах, че я търси, а не, че я е открила.

— Подробности — изсумтя Шарлот.

— Хиляда долара за мен, не за теб.

— Още не. Елън там ли е?

— Не.

— Какво стана?

— Предложи ми съдружие.

— И?

Джейк погледна визитната картичка до телефона: Елън Лазарус, консултант. Телефонният ѝ номер започваше с 800, но нямаше код на населеното място, за да разбере къде се намира тя.

— Мечтая си за това — каза той, — както свинска пържола мечтае да е в един отбор с гладен вълк.

Шарлот се засмя.

— Разбирам те. Използвай я, ако можеш, но си сложи гумени ръкавици. Мислиш ли, че знаят къде е Кайл?

— Нямаше да дойдат при мен, ако беше така.

— Смяташ ли, че е пристигнал в Щатите?

— Не зная. Но хората се държат така, сякаш кехлибарът е тук, с или без него. И то не само Елън. От правителството предполагат, че госпожица Донован иска да скрие кехлибара, вместо да ходи на риболов.

— Ти какво мислиш?

— Вероятно Чичо Сам е прав. Ченгетата наблюдават къщата на Кайл.

— Защо?

— Защото могат да си го позволят — изрече Джейк язвително. — И защото искат да разпитат Кайл за изхвърления на брега труп с два липсващи пръста.

— Откри ли камиона, който Кайл е откраднал в Калининград? — попита Шар.

— Все още не, а и не е необходимо. Когато го открием, ще бъде празен.

— Преливаш от щастие, нали?

— Кайл не е глупав. Вероятно е скрил наблизо друг камион, който никой не би свързал с откраднатия кехлибар.

— Не би ли имал нужда от помощ, за да премести кехлибара във втория камион?

— Кехлибарът е лек — избъбри Джейк разсеяно, докато преглеждаше страница от дневника.

— Звучиш ми отнесено.

— Така е. Чета бордовия дневник на Кайл.

— Нещо интересно?

— Най-интересното го няма тук.

— Какво е то?

— Часовникът, който автоматично отмерва работата на двигателя, не е съгласен с часовете, които Кайл е отбелязал.

— Преведи ми го.

— Той или е спрял да води дневника, преди да тръгне за последното си пътуване към Калининград, или се е връщал и е използвал лодката, без да го впише вътре.

— Значи е жив? — вметна бързо Шар.

— Или е бил. Елън каза, че трупа с липсващите пръсти е на руски стрелец. Те обикновено ловуват по двойки.

— Хубаво.

— Да — Джейк шумно затвори дневника. — След малко имам среща със сестрата на Кайл. Нещо друго за мен?

— Сестра ли? Какво става там?

— Уча я как да лови риба с лодката на Кайл.

Последва кратка тишина, после Шарлот изрече безразлично:

— Много удобно.

— Това е точната дума. Ако оставяш съобщения на телефонния ми секретар, бъди внимателна. Вероятно няма да съм единственият, който ще ги слуша.

— Схващам. Мислиш ли, че госпожица Донован знае къде е кехлибарът?

— Ако не тя, някой друг от семейството. Тя е единственият Донован в моето полезрение.

— И ти мислиш, че кехлибарът е на Сан Хуан?

— Разчитам на това. Да пипна тази пратка и да се оневиня, е единственият начин да разрешат на Имърджинг ресурсис достъп до Руската федерация.

— Как изглежда сестра му?

Джейк не каза нищо.

— Уао! — възкликна Шарлот. — Женски вариант на Кайл.

— Много е женствена.

— Спомни си за Елън.

— Онор не е Елън.

— Не ми обяснявай! Елън не познава значението на думичката чест.

Той се усмихна сковано.

— Онор Донован е сестра на Кайл.

Джейк затвори, преди Шарлот да успее да му зададе други неудобни въпроси. Включи ксерокса и се залови за работа.

Не му отне много време да преснима дневника. Кайл бе собственик на лодката само от петнадесет месеца. Не бе прекарал на нея и половината от времето, което тя заслужаваше. Правилно я беше нарекъл Тумороу. Той нямаше много време за развлечения.

Не изпитвай съжаление към това чаровно копеле — каза си Джейк. — Никой не е държал пистолет до главата му, за да го принуди да работи, вместо да лови риба.

Но въпреки това Джейк не можеше да спре да мисли за младия мъж с лъчезарна усмивка и внезапен смях, за часовете, прекарани заедно по време на отвратителните балтийски дъждове. Пиеха бира и си говореха за съомга, докато морето беше студено, а рибата — гореща.

Веднага щом свърши с преснимането на дневника, с молив в ръка и с карта на островите Сан Хуан, Джейк се залови за работа. До

момента, в който ръчният му часовник започна да писука, вече бе сигурен в едно нещо.

Дневникът на Кайл не струваше и пукната пара.

С всичките си възбуждащи интереса намеци за часовете, прекарани тайно на Тумороу, дневникът не казваше къде е Кайл в момента и дали кехлибарът е с него.

Колкото повече Джейк размишляваше над това, толкова повече му се налагаше да приеме неприятния факт, че Онор е единственият път до кехлибара. За да докаже невинността си, Джейк щеше да я използва толкова безмилостно, колкото Кайл бе използвал всички останали.

Въпреки че Онор беше Донован, на Джейк не му харесваше да я използва по този начин. Но не му харесваше и това, което се бе случило през последния месец.

4.

— Прилича на пощенска картичка, нали? — попита Джейк.

Онор подскочи от гласа му и погледна смутено към страничните прозорци на Тумороу. Синьо-зелените води на пролива Розарио наистина приличаха на пощенска картичка. Искаше ѝ се да е така. Откакто оставиха кея зад себе си, се чувстваше силно притеснена от липсата на твърда почва под краката си. Тя навлажни пресъхналите си устни.

— Пощенските картички не танцуват под краката ти — отвърна сухо.

— Да танцуват ли? В момента е съвсем спокойно.

Тя отново навлажни устни и замълча.

Джейк вече бе забелязал нарастващото ѝ безпокойство. Беше сигурен и в причината: тя се страхуваше. Беше преживял достатъчно опасни неща и можеше да разпознае страха, когато го види. Неговата работодателка беше бледа, със стиснати устни, и трепереше, сякаш през нея протича високоволтово напрежение.

За да се изправиш срещу такъв дълбоко вкоренен страх, бе необходима сериозна мотивация. Искаше му се да знае дали обичта към брат ѝ или алчността за приказните фантасмагории, наречени Кехлибарена стая, я бяха извели в открито море.

Джейк погледна към гладката водна повърхност и се запита какво щеше да прави Онор, когато морето се развълнува. Надяваше се да не се разстрои. Не му харесваше идеята да върне със сила здравия ѝ разум. Вероятно вместо да проверяват дали Тумороу е годен за плаване, както той бе планирал, би трябвало да направят нещо по-хубаво, по-приятно и по-лесно — например да ловят съомга. Според местните слухове в Сикрет Харбър рибата кълвеше.

Обикновено мисълта за ловене на съомга правеше Джейк нетърпелив, но в момента нищо не беше обикновено. Той реши да се насочи към открито море, за да види дали моторницата на Кайл се представя подобаващо. Освен това, ако неговата работодателка

смяташе да се поддаде на страха, и двамата трябваше да го узнаят сега, когато всичко друго бе спокойно.

Джейк смени курса на четиридесет и пет градуса и едновременно увеличи скоростта.

— Какво правиш? — извика Онор.

Знаеше, че гласът ѝ е прозвучал по-троснато, отколкото би трябвало да бъде, но не можеше да се въздържа. Чувстваше се нервна и раздразнителна. Малката разходка с лодка се оказваше далеч по-сериозно изпитание за нейните нерви, отколкото бе очаквала. Тя беше на тридесет години, но отново я разкъсваше завладяващият страх, който бе изпитвала като дете.

— Мислех си, че можем да наловим малко риба — рече той меко, — но...

— Хубаво.

Изненадан от думите ѝ, които можеха да минат и за проява на ентузиазъм, Джейк хвърли поглед към пилотското място отвъд пътеката.

— Хубаво, а?

— Да. Далеч по-добре е да мислиш за ловене на риба, отколкото наистина да го правиш.

Той поклати глава.

— Ще трябва да помислиш над ентузиазма си.

— Повярвай ми, вече съм мислила.

— Ти си страхливка.

Тя не му отговори. Ръцете ѝ се вкопчиха здраво в седалката, сякаш очакваше някой да я изтръгне от нея.

Джейк промърмори нещо под носа си. Да използва Онор беше едно; да я изтезава бе съвсем друго. Просто нямаше такава склонност. Това беше една от причините да остави Елън с нейните интриги и никога да не се обърне назад. Не му харесваше да наблюдава живо същество, оплетено в лепкавата му мрежа.

Джейк промърмори някаква ругатня, завъртя силно щурвала и обърна лодката към пристана.

— Какво правиш? — стресна се Онор.

— Връщам се.

— Защо? Нещо не е наред ли? Гласът ѝ беше тънък като устните ѝ.

— Да.

— Какво?

— Ти.

Онор рязко се извърна към него.

— Какво искаш да кажеш? — попита през зъби. — Добре съм.

— А аз съм зайчето Бъни.

— Обърка приказката. Аз съм Червената шапчица.

Джейк се усмихна и поклати глава. Дори изплашена до смърт, мисълта ѝ бе остра като бръснач. Също и езикът ѝ.

— Обръщай лодката — нареди тя. — Отиваме на риболов.

Той продължи към кея, който се намираще на около пет минути път. Тя го погледна косо.

— Знам какво говоря — настоя Онор. — Обърни лодката.

— Малко страх е здравословен — отбеляза, сухо Джейк. — Държи те нащрек. Големият страх е лоша работа. Принуждава те да вършиш онова, което се налага.

— Например да ловиш риба — вметна тя.

— Например да оцелееш.

Онор се взря в очите му.

— Какво може да знае човек като теб за страха и оцеляването?

— Повече отколкото бих искал да знам.

Тонът му не насърчаваше по-нататъшни въпроси.

Тя дори не се поколеба.

— Какво се е случило?

Той я погледна косо.

— Ежедневните случайни неприятности.

— Аха! От сорта на новинарските помии.

— Скандал в бар не става за топзаглавие.

— Бар, а? Ти беше ли...

— Не — прекъсна я той.

— Откъде знаеш какво щях да те попитам?

— Не знам.

— Аха. Не е моя работа, така ли?

— Точно така. И пусни седалката, преди ръцете ти да са изтръпнали.

Много внимателно тя разтвори пръстите си. Кръвта нахлу в тях и те порозовяха. Онор въздъхна, преглътна и нервно облиза устните си.

— Откъде разбра, че пръстите ме боляха? — попита го.

— Минал съм през това.

Понеже се боеше да откъсне за дълго вниманието си от водата, Онор хвърли към Джейк бърз, кос поглед. Той не изглеждаше особено изплашен. С лявата си ръка беше обхванал щурвала, а дясната държеше до лостовете за управление и до нещо странно, което той наричаше контролен регулиращ ключ. Всяка част от тялото му показваше, че се чувства спокоен, самоуверен и съвсем у дома върху пълната с неизвестности морска повърхност.

— Ти? Изплашен? — възкликна тя. — Ощипи ме по крака.

— Не ме изкушавай.

— Не знам как.

Той я погледна невярващо. Без предупреждение върна лоста за подаване на гориво.

Внезапно лодката спря да се носи по водата. Онор възкликна и се опря на борда. След миг лодката се разлюля от надигналото се под нея вълнение. Дори Джейк да беше забелязал какво става, това въобще не го притесни.

Но притесняваше нея.

— Какво правиш? — кресна тя като обезумяла.

— Смятам да ти изложа някои основни правила. Правило номер едно: ти си адски привлекателна и го знаеш, така че, ако смяташ да продължаваш да си облизваш устните и да ми хвърляш коси погледи, спести си ги за някой, който ще се трогне от тях.

Очите ѝ се разшириха.

— Какви ги говориш...

— Правило номер две — продължи той, без да спре. — Помни първото правило. Ясно ли е, скъпа?

— Този проблем съществува само в твоето съзнание — отвърна тя. — Ако облизвам устните си, то е, защото съм нервна. Същото се отнася и за косите погледи. Ясно ли е, скъпи?

Джейк се възхити на присвитите ѝ, блестящи очи. Гневът бе премахнал бледността от бузите ѝ и сега те руменееха. Той бавно се усмихна.

— Така те харесвам повече.

Устните ѝ се отвориха от изненада.

— Моля? Един и същи спор ли водим?

— Водим разговор, а не спор.

Онор осъзна, че устата ѝ все още е отворена, и я затвори.

— Разговор значи? — попита тя предпазливо.

— Точно така. Разговаряме как да откъснем мислите ти от страха, който изпитваш от водата. Много е просто. Трябва да ти дадем нещо друго, над което да размишляваш.

Онор почувства шеметна тръпка на гняв, смях и разочарование. Тя разбираше първите две чувства. На третото предпочете да не обръща внимание.

— Готова ли си? — попита той.

— Да те удуша ли? По всяко време.

Той тихичко се засмя.

— Наистина ще го направиш, Онор Донован.

— Само обещавах.

Тя издиша на пресекулки и понечи да оближе устните си, но се спря.

— Добре ли си? — попита той.

Тя кимна и с изненада осъзна, че наистина беше така.

— Методите ти са груби, но ефективни.

Джейк се усмихна с ъгълчетата на устните си.

— Това съм аз. Притежавам финеса на ядрена бомба и съм двойно по-забавен.

— Не съм искала да те обидя.

— Свикнал съм. Чарът никога не ми е бил присъщ. Оставям го на другите, самонадеяни мъже по света.

Като Кайл Донован, помисли си Джейк мрачно. И неговото семейство. Не бива да ги забравяме. Именно те бяха приятелчетата, които издаваха заповеди и затваряха под носа му всяка врата, която би могла да доведе до истината.

След всичко това той не биваше да забравя, че Онор е Донован.

Джейк дръпна лоста, обърна лодката и ускори. Много скоро достигна скорост, при която двигателят работеше на максимално икономичен режим, и моторницата се плъзгаше по водата. Несъзнателно регулира скоростта и баланса. Механизмите за управление му бяха познати като въздуха, който дишаше.

Това му даде възможност да огледа наоколо. Видя точно това, което очакваше, но се надяваше да не види: когато Туморуу се насочи

обратно към пролива, други три лодки смениха курса си и увеличиха скоростта; за да го последват.

Две от тях се бяха появили малко след като Тумороу излезе от малкото заливче. Третата беше нова: голям, яркооранжев Зодиак на бреговата охрана. Той пресичаше курса на Тумороу. Когато зодиакът се приближи, един от четиримата мъже на борда сигнализира на моторницата да спре.

— Дотук беше риболовът преди отлив — отбеляза Джейк.

— Изпуснахме ли го?

— Не, но ще го изпуснем.

— Защо?

— Виждаш ли оранжевия зодиак?

— Прилича повече на сал, отколкото на истинска лодка — каза Онор.

— Може да пристане на брега и без кей и да настигне всеки плавателен съд по водата.

Той намали мощността, но го направи достатъчно бавно, за да не притесни Онор.

— Да не би лодката да е повредена? — попита тя обезпокоена.

— Надявам се, че не. Вероятно е обичайна проверка на бреговата охрана.

Ярко оцветеният зодиак се приближаваше бързо към тях, след като Тумороу застана неподвижен във водата.

— Всяка лодка ли проверяват? — попита тя.

— Не.

— Повечето лодки?

— Не.

— Четвърт от тях?

— Не.

— Една на десет?

— Съмнявам се, че спират дори и една на сто.

— Тогава защо ни притесняват?

— Просто късмет, предполагам.

Нейната усмивка бе в тон с циничната нотка в гласа му.

— Ченгета на земята, ченгета в морето — каза Онор. — Боже мой, явно ме пазят отвсякъде.

— Да. Това те кара да се чувстваш бясна и безпомощна, нали?

— Така би се чувствало само пеленаче.

Джейк все още се смееше, когато извади документите на Тумороу от чекмеджето и отиде на кърмата, за да покаже на бреговата охрана разрешителното за плаване.

Изглежда, не възнамеряваха да питат за датата на предишната проверка. Очевидно им бе известно съдържанието на документите, които Джейк им подаде. Според тях Кайл доброволно бе предоставил Тумороу за инспекция преди по-малко от шест месеца. Лодката бе минала без забележки. При нормални обстоятелства нова проверка беше необходима след още шест месеца.

Първият служител на бреговата охрана се качи по въжената стълба на кърмата на Тумороу.

— Добър ден, господа — поздрави Джейк. — Какво мога да направя за вас?

— Стандартна проверка, сър — обяви по-младият от тях.

— Тогава ще имаме време за риболов преди отлива — кимна Джейк. — Лодката е проверена през последните шест месеца. Не е имало нарушения. Разписката е у мен. Ако това не е достатъчно, можете да се обадите в бреговата си база и да проверите вашите собствени записки.

Младият мъж явно се поколеба и погледна през рамо към кърмата.

Джейк направи същото. Той потисна желанието си да изругае и се опита да не се усмихне на второто служебно лице по онзи начин, който правеше хората нервни.

— Здравсти, Бил — подвикна Джейк. — Толкова ли ти е противно това момче, че го караш да извършва проверки на плавателни съдове? Човекът трепна.

— Джейк? Какво правиш тук? Тази лодка е регистрирана на името на Кайл Донован.

— Уча Онор Донован как да я използва.

— Аха. Ами, предполагам, че тя няма да има нищо против да поогледаме наоколо.

Джейк се обърна и погледна към кабината. Онор стоеше до отворената врата.

— Какво ще кажеш? — попита. — Имаш ли нещо против?

— А трябва ли?

— Ти си в правото си да кажеш на капитан Конрой да върви по дяволите.

— Това ли ми препоръчваш?

Джейк сви рамене.

— Една проверка сега вероятно ще ни спести друга в по-неудобно време — той погледна към Конрой. — Нали, капитане?

— Може и така да се каже.

Джейк присви очи.

— Разбрах посланието ти. Натоварили са те с гадна работа.

— Има и по-лоши — Конрой кимна с глава към другия човек от бреговата охрана. — Провери.

— Да, сър — младият мъж пъргаво се обърна към кабината.

— Покажи му, че вентилационната система работи — подхвърли провлечено Джейк към Онор.

Тя въведе момчето в кабината. Вентилаторът заработи и след трийсет секунди спря.

— Новобранец ли е? — попита Джейк и подаде документите на Конрой.

— Все някой трябва да ги обучи.

Докато двамата мъже, които останаха на зодиака, поддържаха плавателния съд близо до Тумороу, Конрой прегледа регистрационните документи. Не бе изненада за никого, че всичко беше наред. Той върна документите на Джейк.

— Какво търси този човек тук? — попита Онор от вратата на кабината.

— Проверява дали има всичко, което е описано в наредбите — отвърна Джейк.

— Какво например?

— Пожарогасители, одобрени от бреговата охрана ССЖ-та за всеки на борда, обичайните бюрократични табели, които напомнят, че е незаконно да пускаш във водите на Пъгет Саунд каквото и да е, освен риба, и други подобни неща.

— Значи затова Кайл е нацапал този грозен и противен червен надпис над печката.

— Не забравяй противния черен надпис за вредата от моторното масло, който е нацапан на капака на двигателя — той се обърна към Конрой. — Искаш ли да погледнеш?

— Ще почакам. Джими още не е виждал голям, нов двигател на Волво. Много ще се зарадва.

— Ще се радвам да помогна при обучението на младите — обади се и Онор с широко отворени очи.

Джейк се изхили.

Конрой погледна философски на нещата. Както вече беше отбелязал, имаше и по-лоши работи.

Когато стана време да се отвори двигателят, Онор се зае да разяснява тънкостите на механизма, и то с ентусиазма на професор, който обяснява употребата на миналото причастие в сонетите на Шекспир, докато Джими зяпна от изумление. Джейк влезе, преди тя да има възможността да демонтира двигателя, за да могат да инспектират всяка негова част.

— Не днес — каза той спокойно. — Ако решите да разглеждате всяка дреболийка от този сладур, никога няма да ловим риба.

Джейк можеше да се закълне, че за момент по лицето на Онор премина сянка на разочарование.

— Сигурни ли сте? — попита тя и погледна към двамата мъже от охраната. — Това е една наистина готина машинка.

Конрой се усмихна с неохота.

— Познавам няколко инженери, които с удоволствие биха ви развели из машинните отделения.

— Парните двигатели не ме интересуват. Нито пък ядрените. Привърженичка съм на истинските двигатели — изцяло американски, с вътрешно горене.

Този път Конрой се изсмя на глас. После кимна на Джими да се връщат на зодиака. Младият мъж се подчини неохотно.

— Благодаря за гостоприемството, госпожице Донован — подвикна Конрой. — Едва ли някога отново ще разгледам двигател по същия начин.

— Край на проверките, нали? — попита Джейк.

— Човек никога не знае.

— Ако се отегчите — каза той и посочи към кърмата, — зад нас има две цивилни лодки. Или и те са ваши?

— Не, доколкото знам.

— Ще ги проверите ли?

— Не днес.

— Утре?

Конрой стисна зъби. Очевидно предложението не му харесваше.

— Кога се връщате в града? — попита.

— Не след дълго. Свободен ли си тази вечер?

— Да.

— Ще те черпя една бира.

Конрой се отпусна.

— Става. Какво ще кажеш за Салти лог? В шест часа.

Джейк погледна часовника си. Беше почти пет. Нямаше много време, преди да обърне моторницата към пристана. Но той не се оплакваше. В момента по-важно бе да открие дали местна, щатска, национална или интернационална институция упражнява натиск върху бреговата охрана.

— Ще бъда там — обеща той. — Доведи Джанет, ако искаш.

— Не и този път — отвърна Конрой тихо. — Не искам да я замесвам в тази бъркотия.

Това бяха лоши новини, но все пак Джейк се усмихна.

— Добре. Ще се видим в шест.

Онор завистливо гледеше как Конрой крачи по капака на двигателя, надолу по въжената стълба и се качва на зодиака с грацията на танцор.

— Как е възможно да върви така в развълнувано море? — попита тя Джейк.

— Просто внимава.

Той се обърна и влезе в кабината. Тя остана на кърмата още миг, загледана в открития зодиак със смесица от ужас и възхищение. Четириимата мъже на лодката нямаха кабина, в която да се скрият, когато вятърът хвърли пръски на борда, нямаше къде да се подслонят, когато черните облаци се превърнаха в леден дъжд.

Питаеше се дали дъното на зодиака мирише на риба. Потръпна, обърна се, влезе бързо в кабината и затвори вратата след себе си. След сала на бреговата охрана моторницата на брат й й изглеждаше като райско кътче на удобството и сигурността.

Джейк вече седеше на стола пред щурвала и гледеше водата и лодките около тях. Онор се отпусна на пилотското място от другата страна на пътеката. Седалката беше достатъчно широка, за да седят на нея двама души и дори трима, ако бяха деца.

— Откога хората на бреговата охрана носят оранжеви униформи?
— попита тя.

— Това са дрехи за оцеляване.

— Да не би да очакват да потънат?

— Такива са правилата. Открити лодки и студена вода изискват средства за оцеляване.

— Славен ден в оранжево за следователя по смъртни случаи. Колко хубаво...

— Дрехите им се запазват сухи. Могат да плуват дни наред и да останат живи.

— Като говорим за пеленачета...

Джейк се изсмя и увеличи скоростта. Двигателят изръмжа щастливо, когато горивото нахлу и подсили огъня дълбоко в него. Предизвиканата експлозия, известна като вътрешно горене, избухна в машината, завъртя винта и подкара моторницата през студената синя вода. Онор се усмихна, затвори очи и се заслуша в басовия лай на силния, добре настроен двигател. Въпреки че се носеха по водата с висока скорост, звукът ѝ подсказваше, че това не бяха крайните му възможности. В момента работеха само две от четирите горивни камери на карбуратора. Другите две бяха резервни и очакваха командата, която щеше да ги съживи.

— Обзалагам се, че ще звучи прекрасно, ако включим и останалите — обади се тя.

Джейк я погледна. Видя блажената ѝ усмивка и се насили да не мисли колко хубаво би било да му се усмихне по този начин в леглото. Каза си, че дори самата мисъл за това бе глупава. Това беше просто бизнес и толкова.

Но без значение колко усилено се опитваше да контролира мислите си, в съзнанието му непрекъснато се промъкваха видения; видения, които караха панталоните да му стягат с всеки удар на сърцето.

— Слушай — каза Джейк и увеличи газта. — Пускам третия и четвъртия.

Лодката се разклати. Звукът на двигателя се промени, стана едновременно по-дълбок и по-висок. Този звук премина през кръвта на Онор като тежък ликьор. Усмивката ѝ стана по-широка и накрая тя се разсмя на глас.

— Страхотно — възкликна тя. — Изяж си пръстите, Бетовен!

Джейк също се усмихна, особено след като погледна през рамо. Трите лодки пъплеха след тях. Той отново се взря напред и огледа водата за плаващи дървета, дъски, водорасли и други случайни опасности. Пред погледа му нямаше нищо, освен гладка, чиста вода.

— Хайде да видим какво умее тази сладурана — каза той.

По-добре сега, отколкото по-късно, когато от тази лодка може би щяха да зависят човешки животи.

Джейк не го изрече на глас. Харесваше усмивката на Онор твърде много, за да ѝ напомня, че има далеч по-сериозни неща, от които да се страхува, от някаква си студена вода и миризма на риба.

Тогавя му хрумна, че може би, но само може би тя бе прекалено невинна, за да осъзнае опасността.

Веднага отхвърли тази мисъл, каза си, че е абсурдна, че тя разбира се, е наясно с нещата. Но не можеше да не си спомни, че Онор дори не бе забелязала, че къщата на Кайл е под наблюдение. Трябваше да е или прекалено глупава, или съвсем ненаблюдателна.

Но това също означаваше, че е невинна.

Такава изглеждаше и по време на разговора с Арчър. Той бе затворил в лицето ѝ същите врати, които затръшна и пред Джейк.

Джейк си каза строго, че е глупаво дори да си помисли, че Онор е невинна и чиста като кехлибарено зелените си очи. Всъщност това нямаше значение — честна или лъжкиня, Онор бе неговият билет за затворения свят на Донован интернешънъл. Не беше нужно да обича, да мрази или да уважава своите средства за успех. Трябваше просто да скърца със зъби и да ги използва.

Тумороу препускаше по гладките солени води на Пъгет Саунд. Широката бяла V-образна диря се разстиляше зад кърмата в причудливи форми. Едната от преследващите ги лодки изостана доста бързо. Другата запази дистанцията. Зодиакът също.

Джейк усили скоростта още повече. С дрезгаво ръмжене, изразяващо наслада, моторницата препусна с тридесет и четири възела^[1].

— Знаех си, че трябва да има причина Кайл да е любимият ми брат — избъбри Онор, като се опитваше да надвика шума от двигателя.

Джейк я погледна. Тя се усмихна замечтано, със затворени очи. Какъвто и да бе страхът ѝ от малки лодки и големи водни басейни, той

бледнееше пред удоволствието от един мощен, добре центрован двигател, който прави онова, за което е създаден. Джейк не се съдържа и ѝ се усмихна.

Той натисна скоростния лост. Моторницата можеше да върви и по-бързо. И още по-бързо. Движението на лодката ставаше все по-непредсказуемо, след като все по-малка част от корпуса ѝ докосваше водната повърхност. Той я управляваше леко и уверено, изпробваше възможностите и скритите ѝ резерви.

Параметрите ѝ се запазиха в нормалните граници. Тумороу се плъзгаше леко по водата. Нямаше фонтани от вода, издигащи се от носа ѝ. Джейк бе твърде опитен водач, а и корпусът ѝ бе добре изработен за такъв вид изпитания в спокойни води.

След двадесет минути, доволен, че двигателят не е показал никакви скрити недостатъци, Джейк направи остър завой около острова. Свали оборотите до тридесет и четири хиляди и погледна през рамо, за да види кой е все още след него.

Лодката на бреговата охрана приличаше на оранжево петно на хоризонта. Джейк знаеше, че това се дължи на Конрой, а не на някаква техническа причина; мощният двигател на зодиака можеше неотлъчно да следва моторницата. Една от частните лодки, които ги следваха, вече не се виждаше. Другата ги следваше на голямо разстояние, но изнемогваше, тресеше се и хвърляше струи вода във въздуха.

Джейк се питаше дали водачът ѝ носи колан, защото положително имаше нужда от него.

— Е? — попита Онор.

— Хубава лодка.

— Мм. Започвам да разбирам в какво се състои чарът на риболова.

— Риболов? Ти сънуваш. При тази скорост би трябвало да ловим летяща риба.

— Още по-хубаво.

— Обичаш ли да ядеш риба?

— Аха.

— Прясна риба? — уточни той.

— Другата не си заслужава да се яде.

— Тогава ще мога да направя от теб рибар — хм, рибарец.

— Няма нужда. Имам много добър снабдител.

— Рибата е най-прясна, когато си я наловиш сам. Онор хвърли към Джейк кос поглед, който говореше, че не вярва и думичка от онова, което ѝ казва.

— По-добре ще е да се науча да управлявам лодка.

Усмивката му би накарала Червената шапчица да се обърне и да побегне.

— Окей. Първото нещо, което ще трябва да научиш, е, че собственикът винаги купува горивото.

— И това следва да ме разтревожи?

Уредите показваха, че резервоарът е полупразен.

— Ще те разтревожи. Дотогава ме слушай. При спокойни води оптималната скорост за тази лодка се постига при около тридесет и четири хиляди оборота в минута. При тази скорост моторницата е податлива на управление. Има пряка връзка между скоростта, баланса и...

Джейк се отправи обратно към кея с умерена скорост. През цялото време говореше. Продължи да говори, докато Онор зяпна изумена. Затрупа я с факти, фигури и морски термини. С всяка своя уверена дума ѝ демонстрираше колко много знае той за моторниците, и колко малко знае тя.

Беше гадно от негова страна да я учи по този начин да кара лодка. Но му беше изключително приятно да покаже на тази упорита Донован колко много се нуждае от Дж. Джейкъб Малори, за да свърши това, което си беше наумила — да открие откраднатия кехлибар на стойност цяло състояние.

[1] Възел — мерна единица за скорост = 1853мчас — Б.пр. ↑

5.

Салти лог беше старо свърталище на дърварите и рибарите в Анакортес. Мястото бе известно в околността с местните рибни специалитети и с многобройната си клиентела от американски рибари, които работеха по свои собствени правила, а не според федералните или щатските наредби. С две думи Салти лог можеше да се определи като място, създаващо настроение.

Когато Джейк влезе, във въздуха се носеше мирис на застоял дим, оплаквания от ненужните, бюрократични наредби за риболова, клюки за складовете за дърва в града и за вродената алчност на местните хора. Гръмките фрази бяха стари като света и далеч по-лесни за разбиране. Джейк бе чувал тези приказки и преди, някога им беше вярвал, а сега почти не го интересуваха.

Конрой седеше на малка маса в най-отдалечения ъгъл, встрани от пътеката към клозета. В извънработно време носеше сиви дочени панталони и тениска с цветове, избелели като бара в заведението. Изглеждаше изморен и отегчен. Дори не бе докоснал бирата пред себе си.

Джейк си поръча бира на бара и се отправи към масата. Никой не му обърна внимание. Местните хора извън алкохолното братство на Салти лог бяха удостоявани само с незаинтересовани погледи от редовните посетители.

— Казах ти, че ще те черпя — каза Джейк и седна.

Никой от клиентите не седеше с гръб към помещението. Барът беше много стар, но под покрива му все още се завързваха жестоки разпри. Скандалите бяха многолюдни и брутални, но органите на властта не им обръщаха внимание, освен ако не влезеха в употреба пищови и рибарски ножове.

Конрой вдигна чашата си и поздрави иронично.

— Добър вечер, приятел! Мога и сам да си купя, благодаря. Доколкото виждам, ти плаваш и те преследват малки предупредителни корабчета.

— Може да бъде и по-лошо.

— Как?

— Засега са само предупредителни лодки.

— Какво, по дяволите, си направил? — попита Конрой директно.

— Нищо.

— Глупости! Знаеш ли, че ми е наредено да държа Тумороу под око?

— Не забравяй, че лодката не е моя.

— Тогава стой далече от нея.

— Това официално предупреждение ли е?

— Не. Това е предупреждение заради едно време, когато ловяхме заедно риба и лудеехме по баровете.

— Целият този разговор е неофициален, нали?

— Имаш думата ми.

Джейк кимна, настани се по-удобно и отпи от бирата. Зад гърба си чуваше дрезгави от цигарения дим гласове, които спореха кое е по-лошо: съхранението на дърва под сайванта или слабоумниците, които твърдяха, че човек може да преживее, ако лови риба по четири часа в тримесечието.

— Шефовете ти споменаха ли нещо за Кайл Донован? — попита Джейк тихо, за да не го чуят от съседните маси.

— Само че е собственик на Тумороу.

— Казаха ли ти какво да търсиш на лодката?

— Нищо конкретно. Затова предположих, че Донован изнасят незаконно цигари от Съединените щати на север в Канада или на юг в Китай, или наркотици и по двете линии. А може би всичко заедно. Или още по-лошо. За град с такива размери в Анакортес има твърде много неразкрити убийства.

— Убийство! Това ли е най-новата теза на местните вестници?

— Плаващ труп с лице към водата, с врат, пречупен от удар с железен прът или каратистка хватка, изчезването на Кайл Донован от района, изгубено огромно количество скъп руски кехлибар, молбата на руското правителство към новия му партньор, Съединените американски щати, за намиране на кехлибара. Останалото са обичайните ала-бала и търсене на сензации — дрънканици за местното момче Кайл Донован, който в стремежа си да пипне приказно

съкровище може би е жертва на убийство или убиец, или и двете, леки щрихи за убийство в рая и други подобни гадости.

Конрой явно се отвращаваше от всичко това. Джейк се усмихна.

— Станал си по-циничен отпреди.

— Движех някои спасителни операции, които пресата отрази така, че не можех да ги позная. Та почваш да се питаш доколко са достоверни така наречените факти, които стоят зад големите заглавия.

— Винаги съм знаел, че си умен. Ако ти омръзне бреговата охрана, можеш да работиш за мен — усмивката на Джейк угасна. — Ако все още имам бизнес.

— Стой далече от Тумороу. Каквото и да е направил Кайл Донован, той няма да стигне далече. Откакто затвори фабриката за шперплат, не е имало друга новина, посрещната с такъв интерес от общественото мнение.

— Бих искал да се държа на разстояние от цялата тази бъркотия. Но не мога.

— Въпреки всичко го направи.

Джейк отпи от бирата си и реши, че ако каже истината на Конрой, може да спечели партньор. Затова заговори.

— Кехлибарът, който Кайл е откраднал, е собственост на правителствена мина в бившия Съветски съюз. Моята фирма беше брокер по сделката. Имърджинг ресурсис трябваше да експортира кехлибара до купувача, Донован интернешънъл. САЩ — а очевидно и руското правителство — вярват, че в пратката се е намирало и част от откраднатото произведение на изкуството. А сега руснаците си го искат обратно.

— И са набедили теб?

— Трябва да го е направил или Кайл, или аз — каза Джейк с равен глас. — Донован интернешънъл обвиняват мен. Всичко, което знам, е, че лично аз се подписах за пратката на Кайл Донован. Тогава го видях за последен път. От Донован интернешънъл твърдят, че трансферът изобщо не е осъществен.

Конрой присви очи.

— Семейство Донован имат много повече връзки в правителството, отколкото аз — продължи Джейк. — Моята компания ще трябва да поеме отговорността за кражбата на необработения

кехлибар и другото нещо в пратката, каквото и да е то. Ако не успея да докажа невинността си, Имърджинг ресурсис ще потъне. Аз също.

Конрой подсвирна през зъби.

— Семейство Донован затварят под носа ми врати по целия свят — додаде Джейк грубо. — Вече ме изритаха от прибалтийските държави и Русия, защото задавам твърде много въпроси. Затова искам задника на Кайл Донован.

— Мислиш ли, че още е жив?

— Досега мислех, че не е. Но вече не съм сигурен. Честно казано, надявам се да е жив. Наистина бих искал да си поговорим с това приятелче.

— Не си единственият.

— Не ми казвай, че е нарушил наредбите на бреговата охрана — промърмори сухо Джейк.

Конрой се поколеба, после взе решение.

— Де да беше толкова просто! Цялата работа опира до политика и международни отношения, в които никой не е победител — всички са победени.

Джейк се намръщи и отпи голяма глътка.

— Слушам те.

— Сигурен ли си, че не можеш да се махнеш?

— Няма къде да отида.

— По дяволите!

Конрой отпи от бирата, извади цигара и я запали със стара запалка Зипо.

— Мислех, че си ги отказал — подметна Джейк.

— Четири пъти и продължавам.

— Опитай да избягваш леките цигари. Доколкото знам, те имат по-високо никотиново съдържание от обикновените. Така се пристрастяваш повече.

Конрой погледна към цигарата с отвращение, но без изненада.

— Глупости.

Той отново си дръпна и изпусна кълбо дим.

— Ако шефовете ми разберат за този разговор, ще имам нужда от работата, която ми предложи.

— Откога да пиеш бира със стар приятел е престъпление?

— Познай чия собственост са лодките, които си играеха на гоненица с теб.

В мъждивата светлина на бара очите на Джейк блестяха като кристали.

— Не е нужно да казваш нищо повече.

— Просто се опитвам да изравня шансовете. Когато анонимни костюмирани мъже започнат да раздават заповеди на униформени, наистина се вбесявам.

— Въпрос на политика.

Конрой изръмжа и изтръска цигарата си в пепелника до бирата.

— Някакъв тип от Вашингтон, и то от окръг Колумбия, е заседнал край една радиостанция и очаква да му се обаждам всеки път, когато смениш курса.

Без да откъсва погледа си от човека срещу него, Джейк отпи от бирата си. Изражението на отвращение, изписано на лицето му, можеше да се дължи и на студената напитка, но едва ли беше така. Мислеше си за илюзиите и за легендарната Кехлибарена стая.

— Не ми изглеждаш изненадан — избъбри Конрой.

— Не изглеждам, но всъщност съм бесен и заинтригуван едновременно. Костюмарът каза ли за коя служба в правителството работи?

— Не. Не ми каза нито името си, нито ранга си, нито серийния си номер, нито каквото и да било, освен кодовото название на операцията, което не е нужно да знаеш. Може и да е военен. Корабът, дълъг двадесет и два фута, който те следваше по петите — този със сините платна, — е собственост на капитан от военния флот в Уитби.

— Той ли го караше?

— Не мога да ти кажа. Хлапето на щурвала изглеждаше прекалено младо за капитан.

— Може би просто ние сме стари.

Конрой издиша цигарен дим.

— Тъпа мисъл.

— Или костюмарската бригада е наела лодката — предположи Джейк — заедно с навигатор от военноморския флот.

Внезапно Конрой загаси цигарата си, сякаш се ядосваше на собствената си пристрастеност.

— Втората лодка, явно управлявана от аматьор, е местна и се дава под наем. Не знам името на наемателя, но мога да го науча.

— Не си слагай врата под брадвата. Утре ще се приближа до него повече и ще се опитам да го разпозная.

— Местно момче, а?

— Надявам се, но не залагам на това.

Конрой промърмори нещо под носа си и погледна и гасената цигара със смесица от раздражение и съжаление.

— Ако ти се наложи да се качиш на борда на оня кораб — добави Джейк меко, — не приемай нищо за дадено. Трупът със счупения врат е на руски убиец. А когато има един, обикновено има и втори.

— С много интересни типове движиш.

— Новият свят там е за смелите. Можеш да работиш само с тези, които умеят да оцеляват. Останалите вече не вярват на никого.

Конрой поклати глава.

— Не можах да разбера кой управлява третата лодка.

Джейк се изправи.

— Каква трета лодка?

— Олимпикът с голямата черна рибарска мрежа, която висеше до радара. От едната му страна бе изписано името Тайдал Уейв^[1]. Може да е бил обикновен рибар, любопитстващ за другите ловци на съомга, но те наблюдаваше с бинокъла си през цялото време.

— На чие име е регистрирана лодката?

— Не мисля, че това ще ти хареса.

— Пробвай.

— На един от руските имигранти, който се установи тук преди около две години. Василий Басков. Знам как изглежда, защото съм проверявал сейнера^[2] му. Сега не управляваше той.

— Прав си. Не ми харесва.

Конрой взе полуизпушената цигара, която беше изгасил, запали я и се намръщи от вкуса ѝ. Все пак продължи да пуши.

— Как изглеждаше капитанът на олимпика? — попита Джейк.

— Мъж с моя ръст и тегло, с по-светла коса от моята. Пуснал бе въдица във водата, но изобщо не я погледна.

— Значи не е рибар.

— В кабината имаше поне още един мъж. Беше прекалено срамежлив, за да се покаже, а и на мен ми беше наредено да ви държа

под око.

— Нещо друго?

— Хлапетото е сносен навигатор, но не е нещо особено. Все още не се е научил да управлява лодката в леко вълнение.

— Ще го запомня.

— Смяташ да се възползваш от пропуските му, нали? — каза Конрой и се усмихна леко.

Усмивката на Джейк не беше от онези, които успокояват хората.

— Случайно да си видял още някой, който се интересува от мен за мое собствено добро?

— Никой, освен онази симпатична дама. Наистина ли е сестра на Кайл Донован?

— Наистина.

— Знае ли защо се интересуваш от брат й?

— Не.

Конрой поклати глава.

— Е, лоша работа. Изглежда ми приятен човек.

— И е голям инат.

— Но те харесва.

Джейк се загледа в бирата си. Беше кисела и никаква, както се чувстваше и самият той.

— Ще го превъзмогне веднага щом разбере защо се отзовах да й помогна.

— Да, обзалагам се, че точно така ще стане. Жена с характер ли е?

— Да.

— Сигурно е интересно.

— Не и за мен.

Конрой се усмихна едва доловимо, вдигна чашата си и пи, докато останаха една-две глътки. После я стовари на масата с тъп звук. Цигарата му изсвистя, когато докосна повърхността на бирата.

— Ако чуя нещо, което може да ти бъде от полза — каза той и се изправи, — ще ти се обадя.

— Не казвай по моя телефон нищо, което шефовете ти не трябва да знаят.

За пръв път Конрой изглеждаше шокиран.

— Толкова ли е лошо?

— Ако не е, скоро ще стане.

— Изглежда, ще имаш много проблеми заради този кехлибар на стойност милион долара.

— Половин милион и малко отгоре — това предадох на представителя на Донован интернешънъл, Кайл Донован.

— Би ли могъл всичкият този кехлибар да се побере на Тумороу!

— Няма да му е много удобно. Защо?

— Наредено ми е да ви проверявам всеки ден, и дори още по-често, ако оня смотан костюмар ми заповяда. Изглежда, очакват да качите нещо на борда.

— Илюзии.

— Какво?

Джейк само поклати глава.

— Някой от властта е завладян от фикс идеята за изгубени съкровища.

— Какво означава това?

— Чувал ли си нещо за Кехлибарената стая!

— Не.

— Ако имаш късмет, няма и да чуеш. Довиждане, Бил. И благодаря! Отсега нататък стой колкото се може по-далеч от тази бъркотия.

— Ей, за какво са приятелите?

— За да се поддържат — каза Джейк меко. — Когато костюмарите те попитат за нашия малък разговор, кажи им това, което вече и бездруго знаят.

— Какво е то?

— Ние сме стари приятели, а ти си твърдоглав мъж на честта и не обичаш да загърбваш приятелите си заради някакви си заповеди от типове с костюмчета. И така, ти си ме срещнал, пили сме бира, а аз съм ти казал, че според мен Кайл се крие на островите Сан Хуан, но не съм намерил и следа от него или от кехлибара. Тогава се е появила Онор Донован и аз съм се сдушил с нея, защото съм решил, че тя има повече вести от Кайл, жив или мъртъв, отколкото аз. Ти си ме изслушал и си решил, че каквото и да правя, не исках да участваш в него. И си си тръгнал. Край на историята.

— А какво ще се случи, ако им кажа, че ти си толкова почтен и твърдоглав, колкото и аз?

— Спести и на двама ни проблемите. Не им казвай. И не ми подавай ръка, когато си тръгваш.

Конрой погледна чашата си. Останките от цигарата му плуваха в нея сред островчета пепел. Докато гледаше, угарката започна да потъва. Той погледна Джейк.

— Искам да ти помогна.

— Вече го направи. Сега помогни на себе си. Стой далече от мен, докато свърши всичко това.

Конрой се поколеба за миг. После се обърна и напусна бара, без да поглежда назад.

Джейк си наложи да остане и да отпие още няколко глътки бира. После стана и излезе. Отвън зави бързо зад ъгъла. След това спря, обърна се леко, за да може да вижда зад себе си, и се наведе, за да си завърже връзката на обувката.

Въпреки че изчака повече от минута, никой не зави зад ъгъла, за да го последва.

Сама в къщата на Кайл, Онор потърка очи, въздъхна и си помисли, че би било добре да има още един мозък, за да побере цялата нова информация. Не беше работила толкова усилено, откакто си бе проправяла път от генетиката към дипломата по хуманитарни науки. Тя промърмори нещо на себе си и продължи да чете следващата глава от дебелия книга. Нейният инструктор по риболов настояваше да я е прегледала, преди да излязат призори на другия ден.

Лятна мъгла се спусна над къщата като гладно коте, което очаква да го нахранят. Онор почти не я забеляза. Цялото ѝ внимание бе погълнато от Мореплавателни умения, контрол и управление на малки лодки. Страницата, която тя препрочиташе отново и отново, описваше явлението опасен курс — как да го откриеш, как да разбереш дали ти и друг плавателен съд сте на линия на сблъсък и кой трябва да отстъпи според морските закони.

— Само заради теб, Кайл, правя това — прозвуча гласът и в тишината. — Заради този мой брат, който ми показва многобройните решения на старата алгебрична задача за следобедния влак, движещ се със средна скорост двадесет и две мили в час, и колко време ще ми отнеме да го настигна с тридесет и девет мили в час.

Тя въздъхна и уморено изтри чело. Откакто дойде в къщата, не бе спала добре. В интерес на истината не можеше да спи, откакто навърши тридесет години и осъзна, че мъжете, с които си определяше срещи, винаги се оказваха прекалено кротки. Хората от нейното семейство бяха дружелюбни, обичливи, весели и шумни.

Докато тя израстваше, мъжете от семейството винаги ѝ се налагаха. По-едри, по-бързи, по-силни и арогантни, те вярваха, че правото е на страната на по-силния. След като загуби много съревнования по сила от своите братя, Онор се закле, че никога няма да излезе с някой, който ѝ напомня за големите, самоуверени и силни мъже от нейното детство.

Беше спазила клетвата си. А сега се питаше дали е постъпила правилно.

Два пъти бе правила грешката да покани някой от своите гладко обръснати, тихи и сдържани кавалери вкъщи. Първия път братята ѝ го бяха напили до такава степен, че той не можеше да стъпи на пода по друг начин, освен с главата си. Втория път със задачата се зае самият Кайл. Той провокираше нейния приятел спокойно и безмилостно, докато нещастният човек побягна объркан.

Онор обаче не избяга. Остана и издра Кайл от главата до петите. А той се смя и смя, докато ѝ се прииска да го удари с тиган по главата. После ѝ каза неща, които не искаше да чува.

Ти щеше да смачкаш това мекотело още първия път, когато ти се развали настроението. Опитай се да излизаш с някой от разред гръбначни в животинската фауна. Би било добре и за двама ви.

Приятен не означава безхарактерен. По дяволите, сестричке, сигурен съм в това. Кога ще го проумееш и ти?

После я вдигна във въздуха, прегърна я, каза ѝ, че е страхотна сестра, и я попита дали ще му помогне да поправи клапаните на стария му Тандърбърд.

Гняв и смях, обич и сълзи — толкова много спомени имаше от Кайл. Онор не знаеше колко дълбоко е прибързана към брат си, докато не го загуби.

Тя веднага се поправи. Не беше загубила Кайл. Щеше да го открие, без значение как.

Онор се намръщи и отново съсредоточи вниманието си върху опасния курс и морските правила. Със спомените си от детството, от

Кайл и мъжете, които бяха твърде добри за нея, нямаше да помогне на никого. Но щеше да помогне, ако открие Кайл.

Мъжете Донован претърсваха другата част на света. Тя трябваше да търси на островите Сан Хуан и може би на Гълф Айлъндс в Канада. За да направи това, трябваше да се добере до островите. А за да го стори, трябваше да се научи да кара лодка, защото местните фериботи спираха, само на по-големите острови.

Би било по-лесно да си наеме лодка, но тя реши, че това няма да свърши работа. Ако Кайл се криеше по някаква причина, би могла да се добере до него само със собствената му моторница. Вероятно той беше прекалено горд, за да моли семейството си да му помогне в личните му проблеми, но едва ли щеше да избяга от тях, след като вече са го открили.

За да се добере до Кайл със собствената му моторница, трябваше да се научи да я управлява. А за да успее, трябваше да чете с часове за опасни курсове и други тайнствени неща, които ѝ причиняваха главоболие.

Понякога ѝ се струваше, че това, което върши, е по-сложно, но също толкова безполезно, както да хвърля символични венци от цветя над потънал кораб, който е убил всички на борда. На картата островите изглеждаха толкова малки и достижими.

Но не бяха.

Те представляваха обрасли с ели скали, вдадени в студените морски води. Изваяни От слънцето и нощта, от вятъра и дъждовете, островите бяха отдалечени и непристъпно красиви; а много от тях и недостижими като тайна.

Най-сетне спри да мислиш за това — каза си Онор за хиляден път. — Мисли само за следващата си стъпка. После и за следващата. Ако не можеш да се справиш, просто иди да купиш цветя, застани на брега и подсмърчай за Кайл, докато хвърляш камъчета в морето. Това, което правиш, може и да не е много, но...

Телефонът извънтя и разпръсна нерадостните ѝ мисли. Тя вдигна нетърпеливо слушалката и каза:

— Арчър?

— Джейк.

— О! Здравей.

— Като вече казах, ще трябва да работиш върху ентузиазма си.

Тя се усмихна и се изправи на стола си. Размяната на духовитости с инструктора по риболов се бе оказала ефикасен антидот срещу страх. Заля я вълна от енергия.

— Посочи ми нещо, което би могло да ме ентузиазира — предизвика го тя.

— Вечеряла ли си?

Онор погледна часовника си. Минаваше седем. Нищо чудно, че стомахът ѝ се обаждаше.

— Не съм яла от обяд, ако половин сандвич със сирене може да мине за обяд.

— Обичаш ли раци?

— Не. Обожавам раци. Бих убила за...

— Не е необходимо — прекъсна я Джейк. — След вечеря ще ти покажа основните рибарски принадлежности, които ще използваме.

— Мисля, че загубих апетит.

— Ще си го възвърнеш.

— Наистина ли имаш пресни раци? — попита тя подозрително.

— Наистина. Дълги по осем инча единия, извадени от водата тази сутрин, приготвени и сложени в марината да се изстудяват.

— Прав си. Гладна съм.

— В моята хижа или в твоята къща?

— Къде е твоята хижа?

— Близо до Десепшън пас.

— О! Аз си мислех, че живееш в Анакортес.

— Вече не. Сан Хуан е мястото, където бягам от ежедневието, а не мой дом.

Онор се подвоуми и се сети, че все още очаква обаждане от Кайл.

— По-добре да стоя близо до телефона си.

— Добре. Ще бъда при теб след половин час. Ще набавиш ли достатъчно хляб и салата?

— Дадено.

— А вино?

— Ще намеря.

— Разбра ли вече как да избегнеш сблъсък в морето?

— Като остана на земята.

— Грешен отговор. Погледни на опасен курс.

— Защо да си търся белята?

— За да не те намери тя. Ще се видим след половин час.

Онор се усмихна, сложи телефонната слушалка на мястото ѝ и се изправи. Мина ѝ през ум да вземе душ и да се преоблече, но после реши да не го прави. Черният спортен екип и новите бели обувки за риболов ставаха за всякакъв случай. Джейк беше неин учител, а не гадже. Не бе предполагала, че за да се научи да кара лодка, ще трябва да чете книги на сушата, но се налагаше. Колкото повече научеше през нощта, толкова по-бързо щеше да започне издирването на Кайл на следващия ден.

Като премисли нещата, тя реши, че сто долара на ден са малка заплата за Джейк. Той беше склонен да работи по цял ден.

А през нощта!

Неочакваната мисъл я разтърси от главата до петите. Ядоса се на себе си, задето беше толкова лекомислена да се чувства привлечена от мъж, докато брат ѝ е в опасност. Самокритиката обаче не даде очаквания резултат. Голата истина беше, че тя се нуждаеше от нещо, което да отвлича вниманието ѝ от нерадостните мисли за онова, което вероятно се бе случило с Кайл. Затова въпреки грубите обноски на Джейк — а може би точно заради тях — той я разсейваше напълно.

— Все пак това е доста неудобно време да преоткрия хормоните си — промърмори тя. — В момента имам нужда от любовно приключение точно толкова, колкото и от риболов.

В този ред на мисли риболовът ѝ звучеше почти привлекателно.

С нещастна усмивка Онор отиде в кухнята, пяхна бутилка бяло вино във фризера и се върна обратно при малките моторници и безкрайните води.

Телефонът иззвъня.

— По дяволите — промърмори тя. — Тъкмо започнах да разбирам това нещо.

Телефонът иззвъня отново.

Тя се опита да не му обръща внимание и да си представи ситуацията, наречена опасен курс.

Телефонът иззвъня още два пъти. Тя сграбчи слушалката.

— Ало — изрече рязко. Тишина.

— Ало?

Чу се глух звук, сякаш някой прекъсна връзката. Втренчи се в телефонната слушалка и си каза, че е глупаво от нейна страна да се

притеснява. Често се случва да набереш погрешен номер. Особено тук, на края на света, както казваше Кайл. Нищо особено.

Но напоследък ѝ се случваше всяка нощ. И дори по два пъти на нощ.

Въпреки нежеланието си Онор непрекъснато си спомняше един от кандидатите за инструктор по риболов. Беше дошъл в къщата без предупреждение. Очите му бяха лъскави и алчни, като на влечуго. Беше човек, който никога не би искал да срещне В гъста мъгла.

Онор си каза, че е невероятно глупава, и отиде да провери предната и задната врата на къщата. Навсякъде беше заключено. След кратко колебание спусна и завесите.

Кайл щеше да се смее до полуда, ако можеше да те види. Изплашена от тъмното! Сигурно трябва да провериш и под леглото. И не забравяй тоалетната.

Ироничните ѝ думи отекнаха в малката стая. Тя сдържа дъха си. Беше толкова тихо, че можеше да чуе как мъглата се спуска върху покрива на къщата.

— Кайл, къде е двадесет и две калибровият ти пистолет, когато имам нужда от него? — прошепна тя.

Отговори ѝ само тишината и падащите капки вода.

Знаеше, че брат ѝ има оръжие, защото бе открила разрешителното. Но въпреки че бе претърсвала къщата многократно, не успя да го намери. Не го откри и на лодката, макар че, докато търсеше някаква следа от Кайл, бе попаднала на много интересни кътчета.

— Къде ли го е скрил? — попита тя немите стени. Единственият отговор бе суровият съвет на Арчър, когато двете му по-малки сестри завършваха колежа: Всичко може да послужи за оръжие, когато имате нужда от него. Но най-доброто оръжие е вашият ум. Използвайте го.

Тогава Арчър бе научил Онор и Фейт на някои груби трикове, които да им послужат, в случай че някое гадже не приема отрицателен отговор. Той обаче бе подчертал, че е за предпочитане никога да не попадат в такава ситуация.

Онор се питаше дали и Кайл бе получил същия съвет. И ако беше, дали го беше следвал?

— Липсва кехлибар за милион долара — поясни тя на стените. — Мъртъв човек. Изчезнал брат. Ако това са последиците от съвета на

Арчър, ще се разделя с мис Добри обноски.

Неспокойна, Онор провери отново прозорците. Едва сега забеляза, че дръжките им бяха гладки и блестящи, очевидно нови. Огледа с любопитство и вратите. Нови резета подсилваха старите потъмнели ключалки.

— Това е стоманена якост — възкликна тя изненадана. — Тези резета ще задържат всичко, освен стенобойна машина. Защо ли това не ме успокоява?

Вероятно защото не можеше да не се замисли защо брат й — който съвсем не беше хилав и разполагаше с револвер — бе почувствал необходимост да постави градски резета в провинциалната си къща.

Кехлибар за цяло състояние.

Мъртъв човек.

Изчезнал брат.

— Къде си, Кайл? — прошепна тя. — Защо не ни се обаждаш? Знаеш, че все някак ще ти помогнем. Понякога между нас има противоречия, но какво от това? Нали сме едно семейство! Нормално е да има противоречия.

Мъглата, която се стелеше по покрива, бе единственият отговор. Онор потърка ръцете си, за да ги стопли от студа, който съществуваше по-скоро в собственото й съзнание, отколкото в самата къща, и закричи из малките стаи — спалня, кухня и трапезария, дневна и после обратно.

Когато до нея достигна звукът от собствените и стъпки, тя направи нещо, което отдавна трябваше да стори. Взе си скицника, молив и парчето кехлибар, което тази сутрин Джейк бе спасил от тежко приземяване на пода.

Скоро забрави своите страхове, притеснения и безсмисления звук от капещата вода. Откакто преди няколко месеца Кайл я запозна с кехлибара, тя бе запленена от уникалните му качества — това беше истински скъпоценен камък, създаден от древни дървета, а не обикновена скъпоценност, образувана чрез геологични процеси. Кехлибарът бе единственият скъпоценен камък, който бе вкаменелост.

Беше красив по някакъв загадъчен, чувствен начин. Парчето, което в момента държеше в ръцете си, бе придобивало завършен вид векове наред в безбрежните морски води, по естествен път, чрез

вкаменияване на истинска смола. Това късче кехлибар с размери на стиснат юмрук бе едновременно прозорец към миналото и поглед към изкуството на бъдещето, скрито зад полупрозрачната златиста повърхност.

Онор изучаваше кехлибара в апартамента си в Лагуна Бийч, Калифорния, когато Арчър ѝ се обади и я помоли — всъщност заповяда ѝ — да отиде във вилата на Кайл. Мисълта, че нейният голям, съдържан брат има нужда от нея, я озадачи дотолкова, че тя нахвърли в един куфар последната пратка кехлибар и малко дрехи и хвана първия възможен самолет от летище Джон Уейн интернешънъл за Сийтак.

Следващите няколко дни бяха толкова объркани и трескави, че тя почти нямаше време да работи. Двете с Фейт трябваше да се подготвят за изложба в Лос Анжелис, която щеше да се състои след по-малко от шест седмици. Всички скъпоценности и украшения за изложбата вече бяха проектирани, изработени и готови за показ. Бяха направени от традиционните неорганични скъпоценни камъни, с които бе свикнала да работи.

Но откакто Онор видя последната пратка балтийски кехлибар, бе завладяна от възможностите, които той ѝ предлагаше. В това парче кехлибар имаше нещо. Нещо забележително. Беше сигурна в това. Просто в момента не можеше да го открие.

С кехлибара в лявата ръка и с молив в дясната, тя се загледа в променливите нюанси на светлини и сенки в дребното късче. Сенките и светлините танцуваха, сменяха се, събираха се и болезнено се плъзгаха съвсем близо до... откритието.

Почукване на вратата я накара да подскочи. Видът на новите, здрави резета замени неуловимите форми на кехлибара. Ударите на сърцето ѝ се ускориха. Тя преглътна и облиза пресъхналите си устни.

— Кой е? — попита дрезгаво.

[1] „Тайдал Уейв“ — от англ. „tidal wave“ — голяма океанска вълна — Б.пр. ↑

[2] Сейнер — риболовен кораб — Б.пр. ↑

6.

— Аз съм, Джейк Малори.

С дълбока въздишка Онор остави кехлибара и затвори скицника си. Не би трябвало да чувства облекчение от присъствието на Джейк, но точно така се чувстваше. Неговото силно, понякога непреодолимо мъжко присъствие ѝ даваше усещане за сигурност, което не можеше да се опише с думи. Може би беше инстинкт или предчувствие, но това нямаше значение. Просто усещаше, че той не е човек, който досажда и плаши жените по телефона.

С едно движение Онор се озова до вратата, отключи и покани Джейк със сияйна, несигурна усмивка.

— Рибар и доставчик — каза тя. — Аз съм в рая.

— Почакай, докато опиташ тези вкусноти. Бръкна в единия пакет и извади една от вкуснотиите, за да може тя да ѝ се наслади. Онор се втренчи в огромния ръждиво червен рак, който висеше от ръката му. Всъщност беше половин рак.

— Какво му се е случило? — попита.

— Какво имаш предвид?

— Обикновено раците са цели в черупките си, а краката им са подвити, така че да стоят прибрани в чинията ти. Този в тебе изглежда, сякаш е участвал в унищожителна битка.

— Защото го почистих, преди да го попаря.

— Това има ли някакво значение?

— Огромно. Няма неприятна миризма.

— Неприятна миризма?

— От вътрешностите. Първо убивам раците и ги почиствам. Не ги варя живи, както правят повечето хора. Всичко се почиства, преди да се сготви, защо не и раците?

— Аха. Съжалявам, че попитах.

— Страхотен хищник, нали?

— Абсолютно.

Той се усмихна.

— Имаш ли някакви чинии?

— Сега ще донеса.

— Къде да сложа наръчника? — попита Джейк.

Онор погледна голямата отворена книга, която заемаше половината от масата.

— От него ще стане хубава покривка.

— Има по-добро приложение. Неведнъж ме е спасявал от сблъсък. Между другото тази маса не се нуждае от покривка. Погледни петната. Преживяла е неща, за които ти дори не си и чувала.

Тя погледна белязаната му вежда и белега на устата, който почти не се виждаше от мустаците му.

— Като теб?

Джейк я погледна косо и се запита дали не бе говорила отново с Арчър. Той би могъл да направи интересни забележки относно нейния инструктор по риболов. Кайл обикновено го наричаше Джей, но Арчър несъмнено можеше да сравни двете имена и да стигне до Дж. Джейкъб Малори.

Това, че Елън му беше дала краен срок, бе лошо, но той можеше да го удължи, особено ако се приближи до истината за Кайл. В момента, в който Онор узнаеше към какво се стреми Джейк, играта свършваше. Трябваше да се подсигури, че тя няма да открие истината твърде скоро. Беше убеден, че въпреки женския интерес, който проявяваше към него, тогава би му затръшна вратата под носа.

Без да се издава, Джейк гледаше Онор, докато тя вдигна учебното помагало и го постави на кухненския плот. Харесваше начина, по който се движеше — без привързаност, без шум, без резки движения. Харесваше начина, по който събличаше огромната си риза. Синьо-зелената ѝ блуза я обгръщаше като горещите ръце на любовник. Извивката на черните ѝ джинси му показваше онова, което той вече и бездруго знаеше: с Онор всеки мъж би прекарал приятни часове и горещи нощи.

По дяволите, каза си Джейк и отвърна поглед. Тялото му изтръпна от желание. Онор го връщаше в тийнейджърските години, но фамилията ѝ беше Донован. Трябваше най-сетне да запомни това. Донован не допускаха лесно до себе си.

— Ето — подаде тя на Джейк чинии и сребърни прибори. — Сложи ги на масата, докато нарежа хляба.

Гледайки я с периферното си зрение, той започна да нарежда масата. Остана изумен, когато я видя да навлажнява ръцете си и да ги прокарва по франзелата.

— Това някакъв религиозен ритуал ли е — попита я, или просто си наполовина миеща мечка^[1]?

Тя го погледна безразлично.

— Не са много хората, които мият хляба, преди да го ядат — отвърна ѝ той.

— По този начин коричката на франзелата става по-хрупкава.

— Като се измие? Това е ново за мен.

Онор имаше чувството, че твърде малко неща можеха да бъдат новост за Джейк. Имаше вид на човек, който не може да бъде изненадан лесно, и това беше по-внушително от белезите и бръчките в ъгълчетата на устните и очите му. Този факт би трябвало да я притесни. Но вместо това я привличаше.

— Ще ти трябва нещо, с което да махнеш черупката на рака — каза той и погледна сребърните прибори.

— Двете черупки, ако трябва да бъдем точни — отвърна тя и започна да тършува из кухненския шкаф.

— Аз мога да се справя и без прибор. Черупките на този вид раци не са много твърди. Червените скални раци са нещо друго. За тях ще ти е нужен чука, за да можеш да извадиш месото.

— Сигурна съм, че Кайл трябва да е скътал нещо в това свърталище на плъхове. Той обича раци, колкото и аз.

Джейк стисна устни при споменаването на брат ѝ, но само каза:

— Ще отворя виното.

— Във фризера е.

— Разбира се. Хлябът се мие, а виното се изстудява. Как можах да не се сетя?

— Да не би да си традиционалист? — отвърна тя.

— Да, точно така. Аз съм традиционалист.

Той извади виното от фризера, махна обвивката около гърлото, обърна бутилката надолу и удари дъното с дланта си, така че корковата тапа излезе наполовина. С бързо движение на пръстите си Джейк я извади докрай.

Онор зяпна.

— Предполагам, че би могъл да улавяш и куршуми със зъби.

— Не улавям куршуми, ако мога да ги избегна.

— Ще ме научиш ли?

— Да избягваш куршуми? — погледна я той озадачен.

— Да отворям бутилка вино без тирбушон — поясни тя нетърпеливо.

— Защо? С тирбушон е по-лесно. Аз просто не знаех къде се намира.

— Искам да видя как ченето на Кайл ще увисне. На Арчър също. Може би и на самия Донован.

— На кого?

— На татко — каза тя и му подаде винена чаша.

— Изглежда, имаш доста голямо семейство.

— Доста — тя се усмихна иронично. — Може и така да се каже. Петима едри, арогантни мъже. Ние с Фейт трябваше да се изнесем от къщи, за да не ги удушим всичките, докато спят.

Джейк само кимна с глава. Знаеше какво е да не се разбираш със семейството си, да не можеш да понасяш родителите и близките си, а още по-малко да ги харесваш или обичаш. Но въпреки всички предполагаеми трудности в семейството той долавяше в гласа на Онор нотка на привързаност, когато говореше за мъжете Донован.

Това изобщо не го изненада. Вече знаеше, че Донован са единни като стадо вълци; а Дж. Джейкъб Малори бе жертвеното агне, нарочено за клане.

— Нямах ли майка? — попита той и наля вино в чашата ѝ.

Събираше информация за глутницата на Донован. Да опознаеш врага бе едно от най-старите правила на оцеляването.

Онор пое от него чашата златисто вино и го изчака да налее и в своята.

— Мама е невероятна — каза тя. — На ръст едва стига до рамото ми, но умее винаги да постига каквото иска, точно когато иска, и то без да засяга самочувствието на мъжете.

— Това изглежда добър подход.

— И аз съм опитвала. Но при мен не се получава. Мама има железни нерви. Без значение какви трудности и създават мъжете, тя просто ги целува по бузата, привидно се съгласява с тях и прави каквото си е наумила. — Онор сви рамене. — Може би защото е човек на изкуството.

— Човек на изкуството? — каза Джейк и вдигна чашата си.

— Художничка.

— По-точно?

— Добра художничка.

Джейк се засмя леко, вдигна чашата си и каза:

— Да пием за обучението по риболов.

Тя се намръщи.

— Просто за обучението и точка.

Той отпи безмълвно от чашата си и издаде звук на изненада.

— Не знаех, че в Австралия правят толкова хубаво бяло вино.

— Кайл ми го каза — да избягвам обикновеното Шардоне и да избирам комбинираното.

Това не учуди Джейк. Кайл бе в състояние да открие прекрасно вино и в някои от най-затъntenите дупки в Калининград. После двамата отиваха в дупката, което минаваше за хотел, отваряха консерви с черен хайвер и престарели бисквити и си говореха за секс, политика, религия, самота и как се водят преговори за дългосрочни сделки в страна, която е по-млада дори от виното, което народът ѝ пие.

За Джейк Кайл бе близък приятел, какъвто не бе имал от дълго време насам. Жалко, че се оказа измамник, крадец и убиец. Би било по-добре, ако беше просто глупак, който се оставя да го ръководи долната част на тялото. Джейк можеше да разбере това. И той самият от време на време изглупяваше така. Но Кайл никога не се бе показал като глупак.

Тогава оставаше да е измамник.

— Кога ще изсъхне хлябът? — попита Джейк.

— Да изсъхне? А, ясно. След няколко минути. Как ще ядеш рак?

— С устата си.

— Господинът е гладен?

— Господинът би могъл да изяде рака заедно с черупката.

— Как го предпочиташ — с лимон или с морски сос?

— С двете. Аз ще направя соса.

Когато Онор сложи салатата на масата, сосът вече бе готов. Двамата седнаха и започнаха да се хранят. В непринудената атмосфера имаше интимност, която изненада Онор. Беше трудно да се държиш резервирано с някого, докато облизваш парченца рак от пръстите си. — Беше права за хляба — каза Джейк, отхапвайки от филията си.

Устата ѝ бе прекалено пълна, за да му отговори.

— Не е ли това най-вкусният рак, който някога си яла? — продължи той.

Тя кимна енергично.

— Следващия път ще ти покажа как да ги убиваш и почистваш преди варене — обеща той.

Тя поклати глава в знак на отрицание.

Джейк се засмя тихичко, подгъна краката на рака между пръстите си и извади месото, като използваше една от малките му щипки. С невероятна скорост в чинията му се изсипа купчина сочно бяло месо.

— Мислех, че си гладен — каза тя.

— Така е.

— Тогава защо пренебрегваш всичкото това вкусно месо?

Бавната усмивка на Джейк възбуди всичките ѝ сетива.

— Не го пренебрегвам — отвърна. — Предвкусявам го. Това е нещо различно. После ще го вкуся. Така удоволствието е тройно по-голямо.

— Но калориите са едни и същи.

Той зърна погледа ѝ, докато тя преценяваше купчината месо в чинията му.

— Дори не си го и помисляй — смръщи се Джейк.

— Кое?

— Да си откраднеш малко месо.

— Ако ти ми дадеш, няма да е кражба.

Той се усмихна и посегна с вилица към рака, за да ѝ даде малко. Веднага осъзна какво прави и се спря. Този проклет чар на Донован! Заради него хората се преобразяваха.

— Този очарователен поглед може да свърши работа при другите ти мъже, но не и при мен — изсумтя Джейк и пхна месото в собствената си уста.

Тя го погледна невярващо.

— Очарователен поглед?

Той изръмжа и сдъвка месото.

Идеята, че той я намира очарователна, я накара да онемее повече, отколкото ако ѝ бяха запушили устата. Никой от мъжете в нейния

живот не я бе обвинявал в това, че е очарователна. Упорита, импулсивна, прекалено умна — да. Но очарователна?

Никога.

— Благодаря — кимна тя.

Джейк рязко вдигна глава. Но преди да успее да я попита защо отговаря на обидата му с благодарност, телефонът иззвъня.

Онор подскочи като ужилена. Стана толкова бързо, че Джейк трябваше да хване стола, за да не се преобърне. Телефонът едва успя да иззвъни втори път, преди тя да грабне слушалката.

— Арчър? — попита, останала без дъх.

Никой не ѝ отговори.

— Ало?

Тишина.

Затръшна слушалката.

Джейк присви очи. Започна да разбира, че нещата около Онор са далеч по-заплетени, отколкото подсказваха нейните закачливи кехлибарено зелени очи, бърза усмивка и небрежна копринено кестенява коса. В момента тя изглеждаше съвсем бледа, устата ѝ бе изопната от гняв или страх, а ръцете ѝ бяха стиснати, за да не личи, че треперят.

Страх, не гняв. Нещо бе изплашило очарователната госпожица Донован.

Той изпита неочаквано желание да обвие ръце около нея, да я успокои и предпази. Джейк безмилостно потисна импулса си и се съсредоточи върху онова, което го бе довело на Кехлибарения бряг: убийство, кражба, предателство и Кайл Донован.

— Проблеми ли има? — попита я тихо.

— Ченгетата имат ли навика да притесняват хората по този начин? — загледа го Онор напрегнато.

— По какъв начин?

— С анонимни телефонни обаждания.

Зад привидното спокойствие адреналинът му се повиши. Многократно се бе питал дали някой друг извън закона, освен него се интересува от госпожица Донован.

— Тежко дишане? — попита той.

— Не. Само тишина, която кара косата ти да се изправи.

Той бутна стола ѝ с крак. Онор разбра намека и седна. Апетитът ѝ бе изчезнал, но виното все още я привличаше. Тя се протегна да го вземе, отпи глътка, после и друга.

— Може би е жена — допусна Джейк.

— Защо мислиш така?

— Това е къщата на брат ти, нали?

— Да.

— На изчезналия ти брат, нали? — попита Джейк, като внимаваше да изглежда така, сякаш просто е чел вестникарските истории за Кайл Донован.

Онор кимна.

— Тогава обяснението е просто — сви рамене Джейк. — Някой, който прилича на Кайл, забърсва жени наляво и надясно. Представи си тогава какъв шок е за това момиче да чуе твоя глас по телефона.

— Аз съм жена и не мисля, че Кайл е секси.

— Сестрите не се броят. Те не виждат неща, които нормалните хора могат да видят.

Кайл със сигурност е бил сляп, помисли Джейк кисело. Беше споменал за двете си невероятни, забавни сестри близначки, но не бе казал, че Онор има страхотно тяло и че гледа мъжете по начин, който ги кара да се чувстват десет фута високи и стабилни като скала.

— Между другото, откъде знаеш как изглежда Кайл? — попита тя.

Джейк се поколеба и реши, че трябва да е глупак, за да се изпусне така. Тогава се сети за снимката в местния вестник. Приличаше на снимка от паспорт.

— От вестника — каза той. — Публикуваха негова снимка.

— Тя не е хубава.

Онор беше права, но и да го признаеше, това не би помогнало много на каузата.

— Сестри — смотоледи той. — Не виждат стойността.

Онор се усмихна плахо. Джейк беше наясно, че тя не приема обяснението за изоставената любовница.

— Много хора ли ти се обаждат? — попита я след миг.

— Известно време ми се обаждаха репортери, които не приемат отрицателен отговор. Но това отшумя през последните няколко дни.

— Колко пъти ти се е случвало да вдигнеш слушалката и никой да не ти отговори?

— Пет или шест пъти.

— На ден? — попита той озадачено.

— Не. През последната седмица.

— Може би телефонните линии са претоварени.

— Може би.

Но тя не изглеждаше много убедена.

Страхът, който се криеше зад усмивката ѝ, го накара да си пожелае да няма пречки да ѝ помогне. Този проклет чар на Донован!

— За какво мислиш? — попита той, без да иска.

— За мъжа, който се обади. Това е втори път за тази вечер.

— След като не е казал нищо, откъде си сигурна, че е мъж, още повече един и същ?

Онор посегна към рака си и се замисли как да избегне въпроса. Нищо не ѝ хрумна. Не се сети и за някакво логично обяснение, което нямаше да я кара да звучи като смахната.

— Онор?

Тя въздъхна, чоплейки рака, и погледна през масата към Джейк.

— Да не би да си от онзи тип надменни мъже, които не вярват, че жената може да научи нещо от нетрадиционни източници? — попита тя.

За момент той се замисли над думите ѝ. После се сети за прословутата интуиция на Кайл, за онзи негов комарджийски късмет, за който той шеговито твърдеше, че е наследил от свой келтски прародител по майчина линия.

— Нетрадиционни източници — повтори Джейк безразлично. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че е проработила женската ти интуиция?

— Предпочитам да го нарека предчувствие. Обикновено мъжете не се отнасят иронично към предчувствията.

— Ясно. Имаш предчувствие, че един и същи мъж ти се е обадил два пъти тази вечер, без да има какво да ти каже. Какво друго?

— Мислиш, че това е странно?

— Раците също са странни. Но това не ме притеснява.

Тя се усмихна криво.

Дори Джейк да не знаеше, че тя е сестра на Кайл, сега със сигурност би го разбрал. Тази крива усмивка беше главният чар на Донован.

— Един от мъжете, които се отзоваха на обявата ми, ме накара да настръхна.

— Докосна ли те?

Въпреки че гласът на Джейк не бе променен, дъхът ѝ секна. Тя усети неговия гняв, сякаш бе почувствал неприязънта на загадъчния посетител.

— Не — прошепна тя. — Дори не го пусках да влезе. — Защо?

— Заради очите му — тя потръпна. — В сравнение с този поглед и змията изглежда дружелюбна.

— Повечето змии наистина са такива.

— Говориш като Фейт. Тя казва, че единствените змии, които я притесняват, имат по два крака.

— Пийни още малко вино — каза той и напълни чашата ѝ. — Нервите ти са изопнати като струни.

Тя отпи набързо няколко малки, а после и една огромна глътка. Въздъхна тихичко, настани се на стола си и отново погледна рака с интерес.

— Освен очите — додаде Джейк — имаше ли нещо забележително в този тип?

Тя се поколеба, понечи да пъкне хапка в устата си и прехвърли наум краткото време, в което този човек бе на входната ѝ врата.

— Беше от бялата раса — започна да изрежда Онор. — Над трийсетте, среден на ръст, среден на тегло, с кестенява коса, всичко по него изглеждаше нормално, с изключение на гласа му. Имаше странен акцент.

— Европейски?

— Може би, но не беше френски, италиански или немски.

— Сигурна ли си?

— Съвсем. Двете с Фейт сме се срещали с доста европейци по работа.

— В Анакортес наскоро пристигнаха група руснаци — поде бавно Джейк. — Повечето от тях са наемни работници. Освен тях има финландци и хървати, но семействата им са тук от толкова време, че само най-възрастните говорят с акцент.

— За човек, който живее в Сиатъл, знаеш твърде много за Анакортес.

— Тук съм отрасъл.

— Аха. Така ли се запозна с капитан Не-знам-си-кой, с оранжевия зодиак?

— Конрой. Как беше облечен Змийския поглед?

— С най-обикновени дрехи. Тъмна риза и дебел панталон, кожено яке, но не от скъпите, някакви стари спортни обувки, бейзболна шапка, която явно е задигнал от ада.

В съзнанието на Джейк изплува образа на човек със змийски поглед, който би трябвало да се намира на другия край на света. Въпреки че му изглеждаше малко вероятно, не можеше да изхвърли от главата си мисълта за Димитри Павлов, с неговите малки черни очи и обичайното за източноевропейците облекло, което можеше да мине за модерно само в страна, в която западните стоки са рядкост.

Причината Димитри Павлов да се появи тук бе много проста: нямаше пари за билет до Съединените щати. През по-голямата част от времето Павлов не можеше да си позволи дори и водка. От друга страна, слуховете за откриването на Кехлибарената стая биха могли да заинтересуват хиени от всички краища на света. В сравнение с безценното царско съкровище цената на един самолетен билет не представляваше нищо. Някой подмолен предприемач би могъл да финансира пътните разходи на Павлов с надеждата, че ще извлече астрономическа печалба от откриването на Кехлибарената стая.

— На този човек да му липсваха пръсти на ръката? — погледна я загрижено Джейк.

Онор се намръщи, защото си спомни въпросите на ченгетата във връзка с изхвърления на брега труп с два липсващи пръста.

— Не съм ги броила — рече тя бавно, — не забелязах нещо да му липсва.

— Кога го видя за пръв път?

— Преди около четири дни.

— А за последен?

— Десет секунди след първия път. Казах му, че мястото е заето, и затворих вратата под носа му.

— Той ядоса ли се?

— Не съм го питала. Не каза нищо и не направи никакъв груб жест.

— И оттогава не си го виждала? — попита Джейк.

— Не, слава богу.

Той се намръщи.

— Не знам какво мога да направя, но ще разпитам из подробнопробните заведения.

— Не е необходимо да го правиш — прекъсна го тя бързо.

— Защо, безпокоиш се да не си ударя крака в някой стол в бара?

Онор се засмя въпреки безпокойството си.

— Не искам да се забъркваш в неприятности заради мен. Това е всичко.

— Ще се оправя.

— Това означава ли, че се чувстваш като у дома си на такива места? — попита тя с любопитство.

Джейк рядко отговаряше на въпроси за себе си, но това не обезсърчаваше Онор.

— Престанах да посещавам такива заведения преди доста време — отвърна той. — Но това е като да караш мотор — знаеш как да се задържиш на него и кое движение ще те просне на земята.

— Не знаех, че да бъдеш инструктор е толкова тежка професия.

— Не е. Да пораснеш е тежка работа, особено в западащи градове като този.

Онор вдигна поглед от рака си, който отново ѝ изглеждаше вкусен.

— С какво се занимаваш баща ти?

— От всичко по малко — Джейк вдигна чашата си и отпи. — Онова нещо до рака, да не би да е скицник?

Тя въздъхна. Темата Джейк Малори бе приключена. Но щом се опреше до заобикаляне на въпросите, и тя го умееше.

— Разговорите за държане на курса, ъгли и точки на пресичане ме изморяват.

Без никакъв проблем той влезе в нейния тон.

— И тогава започваш да рисуваш?

— Такава ми е работата. От полускъпоценни камъни правя разни неща.

— Бижута?

— Бижута, украшения, неща, които доставят удоволствие на окото и душата. Или скъпи джунджурийки, както снисходително ги наричат братята ми.

Джейк се усмихна бегло.

— Можеш ли да нарисуваш Змийския поглед?

— Разбира се.

Онор се облегна на стола си и взе скицника от кухненския плот. Но не успя да достигне молива. Отблъсна стола назад, докато застана на два крака. Той се разклати, за момент сякаш се закрепил, после се залюля и се понесе към пода.

С невероятна скорост Джейк се изправи на крака, задържа стола и ѝ подаде молива.

— Майка ти казвала ли ти е някога да не се люшкаш на стола?

— Много пъти.

— Някога да си я послушала?

— Че кое дете слуша? — отвърна му тя. — Не искам да надзърташ. Ставам нервна, когато някой ме гледа.

След миг колебание Джейк седна обратно на стола си и отново се зае с рака си.

Онор наклони статива и присви съсредоточено очи. Ръката ѝ все още само стискаше здраво молива. Не беше трудно да си спомни как изглежда онзи мъж. Въпреки че го бе видяла за кратко време, инстинктите ѝ бяха подали сигнал за опасност. Адреналинът ѝ бе запечатал образа му в съзнанието ѝ.

Много добре. След първото странно телефонно обаждане тя бе виждала този човек в сънищата си, сънища, след които дълго не можеше да заспи, заслушана в шумоленето на вятъра и вълните.

Онор бързо нахвърли на белия лист контурите на кандидат — инструктора. Първо нарисова чертите на лицето му, после тялото, накрая детайлите в облеклото и изражението. Не спря нито за миг. Рисуваше бавно само когато създаваше нещо ново. В момента пресъздаваше действителен образ. За съжаление.

След минута тя се отдръпна, наклони глава и разгледа произведението си.

— Готово ли е? — попита Джейк и протегна ръка.

— Не съвсем.

Тя завърши веждите, извивката на устните, добави светлосенки и подаде рисунката на Джейк. Той подсвирна в знак на одобрение и възхищение от нейния талант. Това ѝ напомни за Кайл, който също изразяваше възхищението си с одобрително подсвиркване.

— Ти си била дяволски добра художничка — възкликна Джейк, който веднага разпозна Димитри Павлов. Или както го наричаше Онор, Змийския поглед!

— Това не е изкуство, а илюстрация.

— Кой го казва?

— Човек, на когото се плаща, за да знае разликата.

Той изръмжа, без да обърне внимание на думите ѝ. После огледа разсеяно скицата и се замисли за възможните причини един от хората му в Литва да се озове в Съединените щати и да се представи за инструктор по риболов.

Във всички случаи Павлов не беше дошъл за добро. Джейк отдавна подозираше, че този кучи син работи и за някой друг. Въпросът в момента бе за кого или за кой. Политиката в прибалтийските страни бе кървава игра, основана на злобата, трупана с години. Всеки можеше да се включи, когато поиска. Път навън обаче нямаше.

— Сам ли беше? — попита Джейк и посочи скицата.

— Не видях никой друг.

— А някаква кола или камион?

— Не съм разглеждала. След като отворих входната врата, единственото нещо, за което можех да мисля, бе да я затворя отново. И то бързо.

— Не те обвинявам. Този тип изглежда доста опасен.

И наистина беше. Павлов нямаше много ум в главата, но разполагаше с безценни връзки в едно общество, в което добро и зло бяха неясни категории и никой не се съгласяваше с другия дори и за цвета на небето. И Донован интернешънъл, и Имърджинг ресурсис бяха ползвали услугите му в миналото.

Джейк се питаше кой му плаща в момента.

Внимателно сгъна рисунката и я прибра в джоба на якето си, въпреки че вече не бе необходимо да разпитва наоколо, за да идентифицира този мъж. Просто не искаше Онор да го пита откъде познава Павлов.

— Заклучи ли лодката? — попита я Джейк.

— Не мисля, че някой ще я открадне.

— Смяташ, че градът е твърде забутан, така ли? — процеди той сухо.

— Не. Просто, след като ти си тръгна, аз взех разпределителната капачка от двигателя. Така Туморуу не може да запали.

Той повдигна вежди. Това проваляше плана му да предложи да пази лодката, като спи на нея — така щеше да прегледа електронните системи, без Онор да наднича през рамото му.

Имаше няколко начина да се скрие нещо с размерите на пратка кехлибар. Най-бързият и най-лесният от тях бе да го заровиш под морските води и да отбележиш местонахождението му по електронен път. Солената вода не оставяше следи по кехлибара и не му вредеше. Зодиакът на Кайл, водолазният костюм и GPS-приемникът, които липсваха, заедно с една тежка котва бяха достатъчни, за да се потопи кехлибар за цяло състояние. Джейк трябваше просто да открие електронната карта в компютъра.

— Значи двигателят е извън строя, хм — попита той. — Взе ли цялата електроника, със себе си?

— Дори не съм си и помисляла. Не е ли заключено всичко на лодката?

— Не съвсем.

Онор се намръщи.

— Да не искаш да кажеш, че електрониката може лесно да бъде преместена и преинсталирана?

— Не и по начина, по който я е поставил брат ти.

— Кайл го бива да направи нещата по най-трудния начин. И какво?

— Няма проблеми. Просто ще се преместя на борда на Туморуу за известно време. Така ще бъдеш спокойна, че никой няма да се вмъкне и да открадне електроника за хиляди долари.

— Мислиш, че някой иска да открадне компютъра на Кайл?

Джейк се почувства неловко. Онор умееше да мисли бързо. Всъщност това не трябваше да го изненадва. И останалите от семейство Донован не бяха глупави.

— Компютрите са скъпи, леснопреносими и лесно продаваеми — отбеляза той. — Това ги прави мишена за крадците.

— Заклучих лодката.

Той се поколеба, после пренебрегна съмненията си и реши да атакува. След инструкциите, с които я бе отрупал през деня, включително и наръчниците, които я бе накарал да прочете, тя едва ли би искала да се прави на водач на лодка през нощта. Ако Онор се стремеше към кехлибара, тя имаше нужда от инструктор, на когото да може да се довери.

Или поне който е добре осведомен.

— След всичко, което прочетох във вестника — продължи все така загрижено Джейк, — не бих се изненадал, ако някой самонадеян аматьор, мечтаещ за кехлибарено съкровище, преследва брат ти. Едва ли ще го спре една заключена врата със стъклен прозорец.

Без да иска, Онор огледа малката къща. Току-що поставените ключалки ѝ напомняха за всичко онова, което не знаеше за Кайл, откраднатия кехлибар и въпросите, на които Арчър не пожела да отговори.

— Предполагам, че мога да спя на лодката — предложи тя.

Идеята очевидно не ѝ допаднаше.

— Защо е нужно? — попита той. — Аз обичам водата. Ти — не.

Онор се намръщи, но не оспори думите му.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против да спиш на лодката?

— Съвсем. Оправи двигателя, докато аз взема някои неща от къщи.

— Какво ще правиш, ако някой се опита да влезе?

— Ще викам.

— Това със сигурност ще помогне много.

— Не отричай нещо, преди да го опиташ. Или ти си от онези хора, които носят в чантата си пистолет и флакон лютив спрей?

— Не нося пистолет — отвърна тя. — Много пъти съм мислила да си купя спрей, но така и не го направих.

— А как си с викането?

— Около девет по скалата на Рихтер. Фейт се справя по-добре, но Арчър се кълне, че мога да спукам тъпанчетата му от петдесет ярда^[2] разстояние.

Джейк се усмихна.

— Притесняваш ли се от анонимните телефонни обаждания?

— Щом се радвам, че някой все пак ще чуе виковете ми — призна тя.

— Това означава ли, че не смяташ, че аз ще те накарам да крещиш?

— Ако смятах така, не бих те наела.

— Аз не съм Змийски поглед, така ли?

Онор вдигна към него чашата си с вино.

— Никога не съм срещала змия със сиви очи. Голям късмет извади, нали?

Много по-голям, отколкото би могла да си представи, помисли си Джейк. Тя беше предпазлива като всяка интелигентна жена, живяла в града, но ѝ липсваше вроденият нюх на дивите животни — или на някой, който се е опарил от това, че е вярвал на неподходящ човек.

Джейк вдигна чашата си.

— За късмета!

Щеше да има нужда от доста късмет, за да се измъкне незасегнат от цялата тази бъркотия.

Онор също, въпреки че едва ли го знаеше.

[1] Миещата мечка „мие“ плячката си, преди да я изяде. Това е довело до името ѝ. — Б.ред. ↑

[2] Ярд — мерна единица за дължина=0,9144 метра — Б.пр. ↑

7.

Беше още тъмно, когато будилникът на Онор извъня. Първоначално се чу нежен звън, който после премина в настойчиво дрънчене и накрая наподобяваше вой на разгонена котка, толкова пронизителен, че би могъл да разбуди и съседите. Това продължи петнадесет минути. Онор продължаваше да спи през първите четиринадесет минути и четиридесет и пет секунди. Не ѝ се събуждаше.

После простена, запуши ушите си с възглавницата и се скри под завивките. Не успя да заглуши пищенето на будилника. Това беше оглушителен електронен звук, който не можеше да се игнорира. Не за първи път Онор се вбесяваше от находчивостта на Кайл по отношение на технологиите. По някакъв начин той бе пригодил ужасяващия звук към обикновен часовник с батерии.

— Добре! Добре! Вече се събудих!

Будилникът не беше достатъчно умен, за да проумее нейната капитулация, нито пък достатъчно глупав, за да ѝ повярва. Пронизителните звуци продължиха, докато тя скочи от леглото, профуча през стаята и спря дяволската машинка.

— Поне вече съм сигурна, че Кайл не е пияница — каза си тя и потърка очи. — Никой махмурлия не би могъл да понесе такъв звънец.

Някой похлопа на вратата.

— Онор! Добре ли си?

Тя познаваше Джейк отскоро, но имаше достатъчно по-големи братя, за да разпознае как звучи гласът на един мъж, когато се кани да приложи физическа сила. Онор се втурна към входната врата, махна резето и натисна бравата.

Лампата на верандата освети Джейк, който тъкмо вдигаше ръка към рамката на вратата. Без съмнение възнамеряваше да нанесе нов удар по невинната къщурка.

— Слънцето още не се е показало на хоризонта — процеди тя през зъби. — Защо, за бога, хлопаш на вратата ми?

— Добре ли си?

— Ще ти отговоря веднага щом се събудя. Нещо конкретно ли искаш, или просто не можеш да си стоиш на задника?

Джейк отпусна цялата си тежест върху едната си ръка, опряна над вратата, която Онор не можеше да види. Другата постави на хълбока си.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита той. Тонът на гласа му прогони от очите ѝ сянката на съня, с който тя не искаше да се раздели. Очите ѝ се разшириха, сякаш едва сега го виждаше пред себе си. Едната страна на лицето му бе намазана с пяна за бръснене. На косматите му, мъжествени гърди блестеше кехлибарен медальон със странна форма. По хълбоците му се забелязваше следа от сутрешна ерекция.

— Хубава работа — промърмори тя, като го гледеше втренчено. — Често ли се разхождаш наоколо по бельо?

— Само когато се втурна да спасявам крещящи идиоти.

— Крещящи... О, господи! Чак на лодката ли се чуваше?

— Дали се е чувало? Очаквам да долети кавалерийската дивизия от остров Уитби.

Тя простена и скри очите си.

— За всичко е виновен Кайл.

— Какво? Той тук ли е? — стресна се Джейк и надникна през рамото ѝ.

— Не. Само звънецът му.

— Звънец? На часовник?

Тя кимна.

— С Кайл имаме нещо общо. Не сме хора, които се събуждат лесно сутрин.

— И какво?

— Кайл направи часовник, който със сигурност ще ме събуди. Подарък за рождения ми ден.

Джейк затвори очи и се опита да успокои адреналина, който нахлу в кръвта му, след като чу ужасяващите писъци.

— Подарък за рождения ти ден — процеди той през зъби. — Цяло чудо е, че Кайл е оцелял след твоите благодарности.

— Да. Съжалявам, че те събудих.

— Вече бях буден и смятах да се избърсна за пръв път този месец. Ще престанеш ли да ме зяпаш?

Онор отвори широко устата си, присви очи и затръшна вратата под носа му.

Джейк изсумтя, обърна се и отпусна от рамката на вратата ръката си, която бе държал извън полезрението на Онор. В нея държеше тъмен пистолет, който вероятно беше толкова точен, колкото и изглеждаше.

Джейк бе преценил, че познанството му със сексапилната госпожица Донован е твърде кратко, за да ѝ обяснява защо е необходимо инструктор по риболов да държи в ръката си матовочерен пистолет.

Слава богу, че Донован имаха буен нрав. Да влуди Онор достатъчно, за да му затръшне вратата, бе просто импулс. Подтикваше го фактът, че ако се наложеше да скрие пистолета от полезрението ѝ в улука на къщата, щеше да му отнеме цял час, за да го почисти след това.

Не беше нужно да споменава, че ако бе продължил да съзерцава тези огромни кехлибарено зелени очи още няколко секунди, шортите му щяха да се пръснат.

— Спокойно, приятел — промърмори той и се забърза към малкия кей.

Но приятелят не искаше и да чуе. Това беше проблемът. Приятелят беше видял, каквото му трябваше — нещо с разрошена кестенява коса, подпухнала от съня уста и тениска, която едва покриваше бедрата и го примамваше да се промъкне под нея.

— Нямам нужда от това.

Но със сигурност го искаше.

— Всичко това са проклети глупости, фантасмагории... ох!

Досега не бе обърнал внимание, че се е втурнал бос към къщата. Сега едновременно ругаеше студените, неравни камъни и се радваше на неудобството, което му причиняваха. Това му помагаше да откъсне мисли от онова нещо между краката си.

По пътя към лодката Джейк реши да се откаже от бърсненето. За четири седмици наболата му брада бе израсла и вече не го сърбеше. Освен това зимата вече чукаше на прага, а той знаеше от достоверен източник, че жените не обичат току-що набола брада. Те предпочитаха

гладко избърснати момченца или недостъпни типове, които уговарят срещите си два дни предварително, за да има време четината да израсне по градските им бузки точно толкова, колкото е необходимо.

Като си мърмореше по пътя, Джейк се огледа за някаква опасност. Единственото, което му хрумна, бе фактът, че ако някой наблюдаваше кабината, вече знаеше, че плячката се намира някъде горе.

Мисълта да събуди Елън по телефона преди изгрев — слънце го накара да се ухили.

Онор се съвзе, облече се и забърза надолу към кея. Все още беше тъмно. Светлините на Тумороу бяха включени, а двигателят ръмжеше като ято гарвани, накацали по дърво. Рибарските такъми бяха изнесени навън. Тя огледа въдиците, изправени до вратата на кабината. Забеляза и голямата черна мрежа на покрива на лодката. В бяла пластмасова кофа бяха нахвърляни екзотични принадлежности за риболов. Имаше и пакет замразена риба за стръв, която бавно се затопляше.

— Заради това трябваше да стана преди изгрев — слънце — промърмори тя под носа си. — Ще трябва да си прегледам мозъка.

С чувство на обреченост тя се качи на палубата, влажна от утринната роса, и отвори вратата на кабината. Ароматът на горещо кафе я обгърна като милувка. Джейк седеше пред щурвала и държеше чаша в голямата си ръка.

— Прощавам ти — каза Онор и мигновено протегна ръка към чашата.

— За какво? — попита той озадачено.

— За всичко. Само ми дай кафето си.

— Разбира се, то е за теб. Със захар и сметана.

— Целият рай се побира в тази нащърбена чаша. Дай ми я.

Той ѝ подаде кафето. Тя отпи внимателно, нетърпеливо и потръпна от първата сладостна глътка горещо кафе, която се разли по гърлото ѝ и надолу към стомаха.

— Като изключим будилника, как спа? — попита я той.

— Как ти изглеждам?

— Зле.

— О-о! Мислех, че всички рибари лъжат.

— Само за неща, които са от значение.

— Като риболова?

— Да. Имаше ли още мълчане по телефона?

Тя поклати глава и отново отпи настървено, въпреки че кафето пареше.

— Господи, правиш разкошно кафе! Не разбирам как не се е намерила някоя умна жена, която да се омъжи за теб, да ти събуе обувките и чорапите и да те върже в кухнята.

— Проблемът е, че не мога да забременея.

— Е, нищо не е свършено. Освен това кафе.

Тя изпи и последната капка в чашата си и му се усмихна обезоръжаващо.

— Наистина ли трябва да ловим риба?

— Наистина. Но ми харесаха думите ти. Особено дето ми събуваш обувките и чорапите, преди да ме завържеш.

Онор се засмя и лошото ѝ настроение отлетя. Да прекараш сутринта с Джейк, не беше чак толкова лошо.

— Ще сключим ли примирие? — попита той студено.

Тя вдигна рамене.

— Да. Вече се събудих.

— Аз също — каза той и отново се зае с картата, над която работеше, преди да се появи Онор. — Извинявай, че ти се развиках, задето ме зяпаше.

— Извинявай, задето те зяпах — промърмори тя. — Не съм свикнала да виждам полуголи мъже рано сутрин.

— Какво стана с женската еманципация?

— СПИН и други подобни, знаеш как е — рече тя и се протегна към кафеварката. — На мода отново е обетът за безбрачие.

— Звучи скучно.

— Сексът също е скучен — тя се прозина. — Ти искаш ли?

Джейк рязко вдигна глава. Видя я да налива кафе в чашата си и си каза, че трябва да се чувства облекчен, а не разочарован от това, че тя му предлага кафе, а не секс.

— Да, благодаря.

Тя сложи сметана и му подаде чашката.

— Правиш го така, сякаш си свикнала да приготвяш кафе... за някого — вметна Джейк.

— Фейт. Тя обича камари от сметана и захар — Онор потръпна леко. — Страхотна закуска!

— Сега се сещам. Яде ли нещо, преди да излезеш от къщи?

— Само будилника си.

Джейк рязко извърна глава към нея. Тя избухна в смях.

— Искан ми се да можеше да видиш изражението си.

— И аз бих искал. Опитвам се да си представя как ще звучи гласът ти утре призори.

— Тогава няма да бъдем заедно.

— Разбира се, че ще бъдем. Какво ще кажеш за един омлет с будилника?

Онор го погледна със страхопочитание.

— Наистина ли можеш да готвиш?

— Приличам ли ти на човек, който умира от глад?

— Има достатъчно ресторанти.

— Местните ресторанти са основната причина да се науча да готвя.

Онор искаше да го попита дали някога е бил женен, но не можеше да се сети как да зададе въпроса, за да звучи по-тактично.

— Бил ли си някога женен?

— Да. А ти?

— Не. Досега не съм открила достатъчно смел мъж, за да се присъедини към клана Донован. Колко време беше женен?

— Защо мислиш, че в момента не съм?

На свой ред Онор зяпна от изненада.

— Случи се преди дванадесет години и продължи по-малко от една — поясни все пак Джейк и се усмихна бавно. — Тогава бях във флота, а тя беше момиче на удоволствията, което не обича самотата. Разделихме се без деца и без съжаление. Други въпроси?

Онор трепна.

— Прощавай. Просто бях любопитна, а е прекалено рано и мозъкът ми не работи.

Той леко подръпна едно непокорно кичурче от косата ѝ.

— Аз също съм директен. И ти ли нямаш деца?

— Казах ти, че не съм омъжена.

— Скъпа, ако смяташ, че е нужно да си омъжена, за да забременееш, трябва да гледаш телевизия само през деня — той

поклати глава и се обърна на другата страна. — Можеш ли да готвиш?

— Разбира се. Искаш ли да обеля яйцата за омлета?

Той рязко се обърна към нея и едва тогава осъзна, че тя се майтапи с него. Джейк се усмихна и отново се обърна към печката. И Кайл беше такъв — мислеше бързо, шегуваше се на място и умееше да се надсмива над себе си. Беше приятна компания.

— Какво би направила, ако те накарам да белиш яйца?

— Ще вдигна скандал.

— Това имах предвид.

Той започна да чупи яйца в някаква чаша. Докато Джейк правеше омлета, Онор гледеше компютъра.

— Какво е това на екрана?

— Открих няколко запаметени маршрута.

— Накъде водят?

— Към островите.

— Места за риболов?

— Така изглежда.

Тя направи нетърпелив жест.

— Риболовът може да почака. Искам да се науча да управлявам лодката.

— Можеш да учиш и двете неща едновременно.

Онор се намръщи.

— Както кажеш. Да се захващаме.

— Първо си изяж закуската. Ще усвояваш по-добре с пълен стомах.

Джейк не искаше да споделя с нея, че всъщност изчаква да се увери, че загадъчната четвърта лодка ще има достатъчно време да се включи в утринното шествие. Наистина му се искаше да види кой се намира на борда. Изнервяше го това, че не знае имената на всички участници в играта.

Той изля разбитите яйца в горещия тиган и добави останалите продукти.

— Кайл говорил ли ти е някога за гмуркане? — попита я някак безразлично, докато гледеше яйцата.

— Тук ли?

— Да.

— Не. Гмуркаше се в Австралия преди няколко години, докато Арчър проучваше възможностите на Бруум като доставчик на перли.

— Но тук никога не е говорил за гмуркане?

— Само в отрицателна светлина. Доколкото знам, островите Сан Хуан не са подходящи за тази цел.

— В сравнение с тропиците — не са. Тук е студено и е трудно да се гмуркаш. Теченията са опасни и често коварни.

— Ти гмуркаш ли се?

— Той сви рамене.

— Понякога. Водолазният костюм на Кайл в къщата ли е?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Обърнах това място наопаки, докато търсех двадесет и две калибровия му пистолет. Не видях никакъв водолазен костюм.

— А пистолета?

— Той също липсва — отвърна тя и бързо добави: — Но трупът на брега не е бил застрелян, ако си мислиш за това.

— Всичко, за което си мисля, е да не загоря яйцата — той обърна сместа и опита малко от края. Омлетът не беше готов, за да го прегъне.

— Докато търсеше, попадала ли си на нещо, което да прилича на това? — попита той и посочи кухненската масичка.

Онор погледна малката електронна машинка, която Джейк повдигна от масата.

— Какво е то?

— GPS-устройство.

— Моля?

— Уред за откриване местонахождението на хора и предмети. Действа в рамките на няколко ярда или неколкостотин фута.

Онор вдигна вежди и отново погледна старомодната на вид електронна машинка.

— Не съм виждала нищо подобно.

Джейк не беше изненадан. Вече подозираше, че Кайл е взел със себе си GPS-устройството. По неизвестни причини обаче той беше зарязал моторницата и бе предпочел зодиака. Определянето на местоположението, на каквото и да е в морето е трудна работа. GPS-устройството го превръщаше в лесна задача. Макар и не съвсем.

— Къде на друго място би могъл Кайл да държи водолазния си костюм? — попита.

— Не е в колата му. Първо претърсих там.

Джейк се съсредоточи върху омлета. Не искаше да става твърде очевидно, че се стреми да разбере къде братът на Онор би могъл да съхранява вещи, които не са на предполагаемите си места, но явно деликатният подход не вършеше работа.

— Да не би Кайл да държи някой от онези складове под наем в края на града? — рече изведнъж Джейк и прегъна омлета с края на вилицата.

— Дори да е така, не съм виждала нищо такова в чековата му книжка. Този омлет ухае прекрасно. Какво има в него?

— Кориандър, сладък лук и прясно сирене — отвърна Джейк разсеяно. Обмисляше какво ли може да е научила Онор, след като е прегледала чековата книжка на брат си в търсене на нещо, което да я насочи по дирите му. След всички думи за нетрадиционните си източници тя все пак не бе пренебрегнала и документите, с които разполагаше.

— Някакви необичайни депозити или тегления?

— Не и на големи суми, ако това имаш предвид.

— Това имам предвид.

— Единственото необичайно плащане е за някакъв търговец на вино от Калифорния. Но за Кайл това не е необичайно. Той обича хубаво вино, но не прекалено специално.

— Прекалено специално? — повтори Джейк и я погледна.

— Нали знаеш. Вино, което трябва да отвориш с тирбушон от чисто сребро, да налееш в чаши от кристал Бакара и да го дегустираш с крайчеца на езика си, докато някой ти шепне на ухото хвалебствия за качествата на реколтата, които ти, тъпият селянин, си пропуснал да отбележиш.

Джейк се усмихна, повдигна крайчето на омлета и реши, че още не е готов.

— Какво има в пощенската му кутия?

— Нищо интересно. Сметки за домакинството.

— А телефонните сметки?

От изражението на лицето ѝ изчезна и последната следа от добро настроение.

— Да, имаше и телефонни сметки.

Той изчака. Не искаше да се държи с нея като ченге на кръстосан разпит. Опитваше се да не я направи подозрителна, като задава твърде много въпроси за Кайл, и едновременно да не губи време, като не ѝ задава никакви въпроси.

— Няма никакви по-далечни разговори, откакто Кайл замина за Калининград — информира Онор все пак. — Или поне не са таксувани до този момент.

Джейк предпочете да не отбелязва, че мъртвите не водят телефонни разговори. Нито пък хората, които участват в надпревара за кехлибар за цяло състояние и не желаят да бъдат проследени.

— Изяж го, докато запаля лодката. Приливът няма да ни чака.

— А ти?

— При определени обстоятелства мога да чакам доста дълго.

Тя наблюдаваше бавната му усмивка и се питаше дали е регистрирана като смъртоносно оръжие.

— Хм, имах предвид омлета. Няма ли да закусваш?

— Вече го направих.

Джейк затвори след себе си вратата на кабината и остави отвън пронизващия вятър, който се надигаше заедно с раждащия се ден. Светлините на Тумороу блестяха в сумрака на гаснещата нощ. Той отвърза лодката от двете страни и отново се качи на борда. После се върна в кабината и зае мястото зад щурвала.

— Имаме ли компания?

— Още не.

— Смяташ ли, че капитан Конрой отново ще се появи да ни проверява?

— Не бих се изненадал.

— Не мисля, че нещо би могло да те изненада.

Той внезапно я погледна и се запита какво ли иска да каже. Онор ближеше зъбците на вилицата. След бързото движение на езика ѝ там не остана и помен от омлета. Той извърна поглед, но не достатъчно бързо. Панталонът вече му стягаше. Опита се да се концентрира върху водата и изруга наум реакцията на тялото си при вида на пъргавото малко езиче на Онор.

— Прекрасно — определи лаконично тя.

Той изръмжа.

— Наистина — не мирясваше Онор. — Беше прекрасен омлет.
— Заради кориандъра. Придава му интересен привкус.
— Сигурен ли си, че не си женен?
— Съвсем. Това е нещо, което не се забравя лесно.
— Ясно. Що се отнася до хората, които прекарват времето си, като гледат дневната програма на телевизията...

Тя отново облиза вилицата си и въздъхна.

— Това е вилица, не близалка — промърмори Джейк.

— Какво?

— Взе ли бинокъл? — попита той отчетливо.

— Да — тя бръкна в кожения пакет, който бе качила на борда, и извади малък чифт очила. — Ето.

Той погледна елегантните ѝ очила.

— Използвай моите. Вършат повече работа при слаба светлина. Виж лодката, която ни приближава отдясно.

— Ляво на борд — каза тя бързо. — Виждаш ли, днес научих един морски термин.

— Но не умееш да го използваш.

— Значи трябва да кажа десен борд.

— Така ли?

— Няма значение. Явно си под моето ниво.

За момент Джейк понечи да ѝ каже да бръкне в панталоните му и да провери на какво ниво е. После видя приближаващи светлини от другата страна.

— Погледни онези лодки с бинокъла — нареди рязко той и посочи.

— За какво да гледам?

— Имена, регистрационни номера, модел на лодката, всичко, което можеш да видиш.

— Би било по-добре аз да карам лодката, докато ти погледнеш — предложи му. — Ти знаеш по-добре какво търсиш.

Джейк забеляза, че Онор не го изрече обвинително и дори не го попита защо един инструктор по риболов ще се интересува от останалите лодки. Може би защото и тя искаше да узнае кой ги управлява, и то по същите причини: Кайл и изчезналият кехлибар.

— В момента оглеждам за пънове.

Онор разтвори широко очи и се втренчи в тъмната, трептяща водна повърхност.

— Затова ли пълзим с осем възела?

— Само глупак или самоубиец би се втурнал с висока скорост около островите Сан Хуан в тъмното, с малка лодка.

— Ясно. Ти ще гледаш за пънчета, а аз — за лодки.

Тя взе бинокъла на Джейк от закачалката над масата и го фокусира така, че да вижда първата лодка.

— Не съм сигурна, но името ѝ ми прилича на Бей таймер.

— Бейлайнер. Това е фабрична марка, като Форд или Хонда. Колко хора има на борда?

— Не мога да разбера.

— Опитай да видиш лодката откъм десния борд.

— Искаш да кажеш отдясно, нали?

— Браво!

Тя се усмихна.

— Изглежда ми по-малко от първата. Засега това с всичко, което мога да ти кажа.

— Вероятно това е другият бейлайнер.

— Моля?

— Вчера бяха два. Има ли други лодки?

— В момента проверявам.

Джейк бавно увеличи скоростта. Утрото вече настъпваше, небето се изпълваше със светлина и цвят.

— Току-що изникна яркооранжево петно — докладва Онор. — Сигурно е Конрой.

— Сигурно. Някой друг?

— Не съм сигурна, но мисля, че има още една лодка откъм левия борд.

Той погледна натам.

— Не виждам никакви светлини.

— Аз също. Но в сумрака има нещо, чиито форми наподобяват лодка.

— Дръж го под око.

Джейк изгаси светлините на Тумороу, смени курса и се насочи към загадъчната лодка.

— Кажи ми, когато стигнем достатъчно близо, за да мога да видя физиономиите на тези приятелчета — процеди той.

— Няма ли те да ни видят първи?

— Погледни зад нас.

Тя го направи. Натам изглеждаше далеч по-тъмно.

— Много умно.

— Благодаря.

— Конкретен човек ли търсим?

— Змийския поглед.

Онор вдигна бинокъла и се загледа. След няколко минути издаде звук на изненада, приведе се и се втренчи напред в далечината.

— Какво има? — попита Джейк.

— Лодката. Изчезна. Не я виждам никъде.

— Веднага седни на пилотското място.

Без да каже и дума, тя са изправи на крака и се премести. Едва тогава погледна Джейк и му се възхити.

— Ама че тон! Да не си бил фелдфебел във флота?

— Там няма такава длъжност. Дръж се. Това няма да е приятна разходка.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще видиш.

8.

Звукът откъм двигателя на моторницата се усили, когато Джейк увеличи скоростта. Лодката подскочи и препусна през мастилено зелените морски води. Водната повърхност се вълнуваше едновременно от вятъра и прилива. Откъм носа непрекъснато се издигаха водни струи.

— Виждаш ли го вече? — попита Джейк.

— Не.

— А някакви следи?

— Лодката пръска толкова много, че не мога да бъда сигурна.

Той усили скоростта още повече.

— Какво стана с пъновете, за които ми спомена? — попита Онор през зъби.

— Тук е широко.

Тумороу връхлетя върху малка вълна и Джейк леко намали скоростта, за да омекоти удара. Онор възкликна изненадано и се подпря на таблото, когато той отново даде газ. Откъм носа се издигнаха водни струи. Джейк пусна трите чистачки — за да почисти стъклото, и уравни носата. Понесоха се плавно по водата.

Когато излязоха от тъмната сянка на острова, водната повърхност стана по-бурна. Лодката подскачаше по вълните. Той запази същите обороти, но я насочи така, така че носът да среща вълните под по-добър ъгъл.

— Останалите участници в шествието изостават — информира Онор.

— Не е мой проблем. Можеш ли вече да видиш четвъртата лодка?

— Не.

— Сложи си очилата.

С едната си ръка Онор посегна към бинокъла, а с другата се подпря на таблото. Вълнението правеше невъзможно фокусирането

върху определен обект. След няколко минути тя свали бинокъла и се хвана за таблото с двете си ръце.

— Виждаш ли нещо? — попита Джейк.

— Не.

— Продължавай да опитваш.

— Забрави! Ако погледна още веднъж през онези стъкълца, ще повърна прекрасния ти омлет.

— Охо. Не знаех, че страдаш от морска болест.

— Аз също, докато не се опитах да фокусирам онзи бинокъл върху нещо, което подскачаше из... — тя преглътна мъчително. — Не може ли да си говорим за нещо друго?

Джейк погледна екрана на радара. Нямахше нищо. Това копеле има крака, помисли той кисело, ще трябва да има и топки между тях.

— Все още ли сме далече от тълпата?

— Да. Виждам само славния Зодиак.

— По дяволите! — Джейк забави скоростта и внезапно прекъсна безсмислената гонитба. — Не искам да причинявам това на Бил.

— Той е голямо момче. Ще го преживее — тонът на Онор показваше, че тя не изпитва особени симпатии към представителите на официалните власти, които се мъкнат подире ѝ. — Ако не може да ни следва, да се откаже.

— Той изпълнява заповеди.

— Както всеки добър войник.

— Не е чак толкова лош, скъпа.

Тя понечи да му каже, че името ѝ е Онор. После реши, че скъпа прозвуча по-скоро приятелски, отколкото снизходително. Все едно...

— Сигурен ли си, скъпи? — отвърна му мило.

Той я погледна изненадано и бавно се ухили. Усмивката му я накара да се запита дали не бе прекалила.

— Скъпи, а? — попита.

— Ако предпочиташ, ще те наричам лютиче.

Той се изсмя бурно.

— Лютиче! Господи! Сигурно си изкарвала братята си от кожата.

— Правех каквото можех. Когато се изчерпвах, Фейт продължаваше.

Носталгията в гласа на Онор, когато говореше за семейството си, прогони усмивката от лицето на Джейк. Това му напомняше колко е

близка с тях и колко недостъпна бе за него.

— Зарязваме ли другата лодка? — попита го.

— Да.

Тя изчака, но той не каза нищо повече.

— И сега какво?

— Ще заредим.

Той не промълви и дума, докато моторницата не изостана дотолкова, че да попадне в полезрението на останалите лодки.

— Иди на носа и се пригответи да хвърлиш въжето — разпореди Джейк.

Дори Онор да имаше желание да му противоречи, не би го направила. Изражението на лицето му съвсем не беше добронамерено и приятелско. Тя стъпи на планшира и внимателно се надвеси през носа: не бяха необходими въжета, за да доближи лодката към кея. И без тях Тумороу се намести като добре тренирано куче.

Пристанът се обслужваше от пъргаво момиче с дълга коса, което изглеждаше твърде младо, за да управлява лодка. То бързо завърза носа, наведе се и захвана и кърмата, така че моторницата да не може да се движи по пристана.

Онор пъргаво се отдръпна от носа и подаде въжето. Погледът ѝ към момичето, което с няколко бързи движения около кнехта обезопаси лодката, бе изпълнен със завист. Когато служителката понечи да вземе тежкия маркуч за гориво, Джейк отвори вратата на кабината.

— Здравсти, Кайл — поздрави момичето лъчезарно. От дълго време не... А, ти не си Кайл.

Тя отново погледна името на лодката. Определено беше Тумороу.

— Няма проблем — каза Джейк и ѝ се усмихна. — Кайл ми звучи добре.

— Той идва тук два пъти седмично да зареди гориво и кислородните бутилки за гмуркане. Или поне идваше — додаде тя замечтано. — Не съм го виждала от доста време. Предполагам, че е на почивка.

— Сигурно — изрече Джейк спокойно.

Той отправи към Онор поглед, с който сякаш ѝ заповядваше да си затваря устата. Ако мадамата не четеше вестници, нямаше защо да я притесняват с факти от действителността.

— Хубава лодка — каза момичето, загледано в Тумороу.

— Да — Джейк пъкна ключа в капачката на резервоара и после я отви. — Поддържам я във форма, за Кайл. Реших, че ще е по-добре да заредя, преди да тръгна нанякъде. Той не ми е отпуснал безплатна консумация на гориво.

Момичето отметна дългата си, ситно накъдрена коса и отправи към Джейк усмивка, която подсказваше, че тя би му отпуснала безплатна консумация, на каквото и да е, включително и на собственото си тяло.

Онор мрачно си помисли, че да не четеш вестници си имаше своите предимства — това момиче очевидно не знаеше, че тази прическа е излязла от мода доста отдавна. Но това нямаше значение. С тяло като нейното винаги щеше да е на мода сред мъжете.

Момичето подаде на Джейк маркуча за горивото и се загледа в него, докато той сръчно го пъкна в отвора на резервоара. Разнесе се мирис на бензин.

— Тази хубавица изразходва доста гориво, ако натискаш газта — каза момичето. — Кайл, изглежда, кара с висока скорост. Налива стотина галона^[1] или повече на всеки няколко дни. Сигурно е богат.

— Оправя се някак — кимна Джейк. — Кога беше тук за последен път?

— О, преди около две седмици.

Онор едва сподави звука на изненада. Джейк дори не вдигна поглед от резервоара.

— Тогава не се задържа дълго — продължи момичето. — Остана само колкото да зареди кислородните бутилки и зодиака.

— Да зареди зодиака? — попита Онор объркана.

— Заредил е гориво за помощния двигател на тендера — обясни й Джейк.

Тя все още не можеше да проумее какво означава всичко това, но Джейк явно беше наясно.

— За какво се гмурка? — попита Онор любопитно. — Наоколо няма коралови рифове.

— Някой се гмуркат в търсене на кралски рак. Други, въоръжени с харпуни, преследват риба треска. Трети търсят морски таралежи за японската борса — момичето отново отметна коси. — Някои се гмуркат просто за да избягат от жените си: Той женен ли е?

— Кой? Кайл ли? — попита Онор.

— Да.

— Не.

Служителката явно се зарадва от тази новина и се запъти към друга лодка.

— Мислиш ли, че наистина е видяла Кайл преди две седмици?

— попита Онор тихо.

— Защо ще ни лъже...

— Но...

Джейк изчака. Искаше тя сама да си направи неприятните изводи. Така нямаше да обвинява онзи, който ѝ е донесъл лошите новини в случая Дж. Джейкъб Малори.

— Защо не ни се е обадил? — погледна го недоумяващо тя.

— Ти го познаваш по-добре от мен. Защо не ти се е обадил?

Тя замълча.

Джейк погледна циферблата, заслушан в звука на вливащия се бензин, и намали притока.

— Нещо не е наред — каза тя.

Той я погледна, сякаш искаше да ѝ каже, че е останала без мозък.

— Току-що ли го разбра?

— Не, искам да кажа, че нещо наистина не е наред — изрече тя решително. — Едно е да имам силно предчувствие, че Кайл е на островите Сан Хуан. Съвсем друго е наистина да е бил тук и да не се е обадил на никого от нас. Защо му е да ни причинява толкова тревоги? Той знае, че го обичаме без значение какво е сторил.

Болката и объркването в гласа ѝ накараха Джейк да потръпне. Явно тя все още не бе стигнала до най-очевидното и болезнено заключение: Кайл избягваше семейството си, защото имаше какво да крие.

Например убийство и кехлибар на стойност цяло състояние.

Джейк безмълвно затвори левия резервоар, отви капачката на десния и започна да го пълни. Хладен бриз разроши късата му коса. Носеше аромата на безбрежното море и обещание за ден на свобода и късмет. Долу, под пухкавите облаци, въздухът бе прозрачно чист. Видимостта бе неограничена, морето — спокойно. Беше прекрасен ден да се впуснеш в търсене на кехлибарено съкровище, потопено в морските води.

Джейк наливаше гориво и се питаше дали Кайл е спазил пиратската традиция, оставяйки на дъното труп да пази съкровището. Може би точно така бе намерил смъртта си мъжът с липсващите пръсти.

А може би самият Кайл е умрял, лежи на дъното на морето, погребан заедно с всичките си тайни...

— За какво мислиш? — попита Онор.

— Едва ли ще искаш да узнаеш.

— Какво общо имат желанията ми с цялата тази бъркотия? — изсумтя тя. — Питал ли ме е някой дали искам да се случва всичко това?

Джейк ѝ подаде ръка. Изненадата, изписана на лицето ѝ, подсказваше, че това беше последното нещо, което е очаквала от него. Все пак не се поколеба. Пое ръката му и му позволи да я притегли към себе си.

— Ще поговорим за това по-късно — каза той и дъхът му опари бузата ѝ, — когато вятърът няма да отнася всяка наша дума право при бърбивата госпожица с големите къдрици.

Онор си пое дъх накъсано и опря челото си на неговото рамо.

— Джейк? — прошепна тя.

— Да?

— Страх ме е.

— Беше крайно време.

— Не за мен, а за Кайл.

— Страхувай се за себе си.

— Не мога да повярвам, че той... е откраднал нещо. Но предпочитам да вярвам в това, отколкото, че е мъртъв.

Джейк изпусна дълбока въздишка. Онор бе стигнала до дъното на нещата сама, без негова помощ, което означаваше, че тя няма да губи време да му се сърди, че ѝ е казал неща, които не е искала да чуе. Сега, ако внимаваше, би могъл да спечели доверието ѝ и да пробие здравата стена, която семейство Донован бяха изградили пред истината за Кайл, кехлибара, убийството и предателството.

Стига Онор да не откриеше преди това кой в действителност е нейният инструктор по риболов.

Тази мисъл съвсем не беше успокоителна. Джейк се надяваше, че Елън ще си държи затворена перфектно изписаната уста поне още два

дни, но не разчиташе на това. Ако я натиснеха отгоре, тя незабавно щеше да премине към план Б, какъвто и да бе той. Джейк едва ли щеше да успее да реагира навреме.

Той привърши с горивото и включи вентилатора, докато Онор отиде да плати сметката. Когато се върна, тя имаше вид на човек, преживял голям шок. Огледа Тумороу по цялата ѝ дължина, сякаш очакваше да види, че от лодката блика гориво.

— Тази сладурана, да не би да яде бензин? — попита удивено.

— Това е цената на удоволствието да се движиш бързо. Ако предпочиташ, мога да поддържам скоростта на платноходка. Ще отнеме само няколко часа да се приберем вкъщи, ако течението позволява.

— Няколко часа? — тя се втренчи невярващо в него. — С каква скорост се движат платноходките?

— Зависи от попътния вятър, теглото и дизайна. Ако използват гориво, а не разчитат само на вятъра, повечето от тях се движат с шест до осем възела.

— А ние с каква скорост се движим?

— През повечето от времето с нормална морска скорост.

— По-точно?

— О, може би около тридесет и пет мили в час, в зависимост от посоката на течението. Движим се и по-бързо, ако използваме пълните възможности на карбуратора, но това не е особено икономично.

— Радвам се, че имам тлъста кредитна карта.

— Аз също се радвам — отвърна Джейк и се сети за морската карта и за маршрутите, които бе открил в компютъра. — Ще трябва да обиколим доста места. Освен ако Кайл не ти е разказвал за някои конкретни кътчета, които е предпочитал.

— Обикновено когато заговаряше за риболов, аз сменях темата.

Джейк нямаше предвид риболова, но премълча. Онор не му помагаше особено да стесни обсега на издирването. Ако знаеше къде се намира брат ѝ или кехлибарът, със сигурност се владееше много добре.

Изглежда, тази умна жена все още не бе стигнала до простата истина: няма начин да научи достатъчно, за да тръгне скоро сама за островите Сан Хуан. А тя се държеше така, сякаш разполагаше с цялото време на света.

Ако Елън държеше устата си затворена, Джейк разполагаше с още два дни. Имаше обаче едно голямо ако.

Той обузда нетърпението си и се зае да изкара лодката от пристана. Никоя от другите лодки не бе проявила смелостта да го последва там, но не след дълго три малки плавателни съда изникнаха от различни посоки и поеха след Тумороу, който се насочи към островите Сан Хуан.

Джейк огледа заобикалящата ги морска шир, но никъде не видя олимпика. Бейлайнерите също не се приближиха достатъчно, за да може да идентифицира хората на борда.

— Можем ли да ги надбягаме? — попита Онор.

— Вероятно, но защо да хабим гориво. Освен това рибата няма да спре да кълве.

— В какъв смисъл?

— Предполага се, че отиваме на риболов.

— По дяволите риболова — сопна се тя. — Научи ме да използвам електрониката и да управлявам лодката.

Джейк потисна яда си. Както се бе опасявал, тя все още си мислеше, че след няколко бързи урока ще се озове сама в открито море. Госпожица Донован имаше нужда от солидна доза реалност. За начало щеше да ѝ покаже как се правят възли.

— Да управляваш, а? — изгледа я Джейк. — Добре. В шкафа има няколко излишни възета. Донеси ми две от тях.

След минута Онор се върна със синьо и по-тънко червено възе. Погледна ги подозрително.

— За какво биха могли да служат тези малки възенца?

— За завързване на възли. Ще започнем с морски възел.

— С какво?

— Това е много важен възел. Всеки лодкар трябва да умее да го прави.

Джейк остави щурвала и взе синьото възе. Като всеки добре построен плавателен съд моторницата продължи да се носи свободно по водата, като поддържаше правилния курс. Онор наблюдаваше спокойно как Джейк хвана краищата на възето с двете си ръце, направи бързо и неуловимо движение и се появи сложен на вид възел. За разлика от повечето възли, които бе виждала, този беше асиметричен и грозен.

В действителност морският възел силно наподобяваше носа на пиянде.

— А сега ще го направиш ти — нареди Джейк.

— Разбира се. Веднага щом се науча да ходя по водата.

— Използвай синьото въже за образец.

— Но аз...

— Без много приказки — прекъсна я рязко. — Искаше да се научиш. Аз ти го показах. Възлите са най-лесното нещо при управлението на една лодка. Докато го правиш, ще ти обясня някои основни правила, така че щом застанеш на руля, да знаеш какво да очакваш.

Онор стисна устни, погледна синия възел и се опита да направи подобен. Първият се разпадна. Вторият — също. И третият.

През това време Джейк държеше лекция за откриването на опорната точка при моторниците в сравнение с платноходките. После премина към възможностите на руля при различните вариации на скорост, баланс, вятър, вълнение, течение и при най-често срещаните комбинации между тези елементи.

Възелът на Онор продължаваше да се разпада. Тя стискаше устните си все по-силно. По бузите ѝ избиха червени петна. Знаеше, че има добро въображение, но не можеше да си представи откъде трябваше да мине малкият възел, който придържа големия.

— Ето — рече Джейк по някое време. — Опитай нещо друго. Това е двоен възел. Използва се за свързване на две въжета. Не се изплъзва дори при синтетични материи.

Той бързо раздвижи ръцете си. Първо развали синия възел, който тя не можа да направи. После с невероятна скорост направи нов. Подаде ѝ въжето и отново хвана щурвала.

Тя погледна невярващо новия възел. Ако това беше проектомодел, тя веднага би го изхвърлила на боклука.

— Мислех, че възлите са по-красиви — рече Онор.

— Две въжета, забързани помежду си, изглеждат прекрасно, когато имаш нужда от тях. Естетиката няма да спаси задника ти, ако красивият възел се разпадне.

Онор обръщаше възела в ръцете си и се опитваше да открие кой край на кое въже е и как двете въжета се съединяват. Точно когато реши, че е открила, Джейк отново заговори.

— Запомни: когато влизаш в залив, винаги проверявай посоката на вятъра, теченията и общото състояние на лодката, преди да акостираш. Лодката няма спирачки, така че ако се движиш прекалено бързо, трябва да поставиш скоростния лост в неутрално положение, да изчакаш няколко секунди и едва тогава да тръгнеш назад. Разбира се, при връщането на заден ход курсът ще се промени, освен ако щурвалът не е в централна точка. Запомни това, защото в противен случай можеш да удариш кърмата в кея, когато...

— Стига! — изкрещя Онор. — Говориш прекалено много и прекалено бързо.

— Майтапиш ли се? Още не съм започнал.

— Добре. Значи аз възприемам твърде бавно.

Джейк знаеше, че е виновен методът му на обучение, а не мозъкът на Онор. Но времето, което Елън му беше отпуснала, се изплъзваше като прилива.

— Ти не си бавна — скастри я той грубо. — Ти си инат. Аз също. Кой според теб е по-голям инат?

— Дявол да те вземе!

— Пробвай възела отново. Продължавай да опитваш, докато го направиш. През това време ще ти обясня как да балансираш носа на лодката при различните скорости и състояния на морето.

Онор се опита да завърже възел, докато Джейк говореше бързо и неумолимо. Резултатът беше пълно объркване, а също и страх. Страх, че просто не е по силите ѝ да помогне на Кайл. Не се бе чувствала толкова неспособна, откакто се опита да играе футбол с братята си.

Възелът, над който работеше, се разпадна. Отново. Дори Джейк да беше забелязал, не си направи труда да прекъсне безумния поток от факти.

И това беше само началото. Колкото повече слушаше, толкова повече Онор осъзнаваше колко глупава е била да мисли, че да се научи да управлява Тумороу е като да кара ски — няколко часа, няколко падания по задник и готово.

Джейк забеляза нарастващото обезсърчение по лицето ѝ, но не спря безмилостния поток от информация и инструкции. Дамата го бе наела да я научи да лови риба и да управлява лодка. Не бе споменала дори и дума за търсене на липсващ брат или откраднат кехлибар. За бога, възнамеряваше да ѝ пълни главата с подробности, докато тя

проумееше, че няма начин да се превърне в безупречен пилот за една нощ. Тогава нямаше да има друг избор, освен да го помоли да ѝ помогне в нейните истински намерения.

Това едва ли щеше да отнеме много време. С всяка изминала минута ставаше все по-очевидно, че тя се бори със себе си — и с него — по въпроса за риболова и малките лодки. При други обстоятелства нейната упоритост би му изглеждала забавна. Но сега, когато знаеше, че разни коварни и безцеремонни хора се стремят към кехлибара, който трябваше да докаже невинността му, Джейк не виждаше хумор в цялата ситуация.

Времето течеше и Онор усещаше как то ѝ се изплъзва.

— Да опитаме нещо наистина просто — обади се той. — Иди на кърмата.

— И да скоча зад борда? — попита тя иронично.

— Това по-късно, когато тренираме човек зад борда.

— Как ли пък не!

Все пак тя се обърна и излезе на кърмата. След миг Джейк си присъедини към нея и продължи да управлява лодката оттам.

— Иди до кнехта — каза той и посочи яркото хромово съоръжение, разположено на планшира.

Джейк намали скоростта, огледа се наоколо и заряза щурвала.

— Вържи твоето въже на кнехта ето така — каза ѝ.

С невероятна скорост синьото въже се превърна в две добре оформени осмици, обвити около кнехта.

— Супер — кимна Онор одобрително. — Това е първият възел, който си направил и който не прилича на кълбо от червеи.

Въпреки нежеланието си Джейк се усмихна. Хвана отново щурвала, натисна газта и погледна през рамо. Възелът беше лесен, но не чак колкото изглеждала. Цялата хитрост беше да направиш отделните възли така, че да лежат на една равнина, и то успоредно един на друг.

Онор скоро откри тази уловка. Да направиш осмиците беше лесно. Трудното бе да ги направиш добре. Особено когато Джейк изливаше в ушите ти поток от факти и инструкции.

— Завърти ги обратно — каза той за трети път. — Втората осмица трябва да е на една равнина с първата.

— Аз гледам от синьото въже.

— Така ли? Защо тогава възелът ти се разпада?

— Защо питаш мен? Ти си експертът.

— Добре ще е да го запомниш — ухили се той. — Сега обърни възето обратно.

Тя погледна възето в ръцете си.

— Защо не ме научиш на нещо полезно?

— Например?

— Как да управлявам лодка.

— Този възел е доста полезен в това отношение — обяви Джейк.
— Той държи лодката завързана за кея и ти дава сигурност, че ще я намериш там, когато се върнеш.

— Защо ли Кайл не си е купил гребна лодка? — измърмори Онопод носа си. — Дори дванайсетгодишни хлапета могат да ги управляват.

— Голяма или малка, лодката се движи по вода и трябва да умееш да я завързваш за пристана — Джейк погледна към другите лодки. Все още ги следваха. И все още на твърде голямо разстояние, за да види нещо полезно. — Опитай отново с втората осмица.

Тя прехвърли възела и изтегли свободния край на възето. За нейна изненада резултатът бе съвършен възел, точно като на синьото възенце.

— Направих го!

Първоначално той не й отговори. После избъбри разсеяно:

— Разбира се, скъпа. Всеки, който може да рисува като теб, може да направи един прост възел.

Скъпа.

Тя рязко вдигна глава. Отвори уста да му каже какво мисли за мъжете, които използват снизходителни обръщения към жените.

Не успя да изрече нищо. Беше втренчил поглед отвъд кърмата. Тя се извърна да види какво гледа.

Яркооранжев зодиак пореше водната повърхност и скъсяваше разстоянието между тях.

— Не ми казвай нищо — отсече тя.

— Хубаво.

— Няма ли си друга работа?

— Предполагам, че не.

— Какво ще стане, ако не ги пуснем на борда?

— Нека бъдем добри граждани. Може да се появи случай, когато ще се радваме да ги видим.

— Съмнявам се.

Джейк измести погледа си от приближаващата се лодка към Онор. Смесицата от гняв и нетърпение в погледа му я изненада.

— Ти си умна жена — каза той. — Използвай мозъка си за нещо по-полезно от това да се правиш на инат.

— Говориш като Арчър, най-великия и най-знаещия.

— Забрави брат си. Забрави цялото си проклето семейство. Прекалено си заета да надничаш през рамото си от страх, да не би да те наблюдават и да счупят коравата ти глава.

— Уволнен си!

Той остави щурвала и отстъпи назад. Неуправлявана, лодката се понесе по спокойните води, все така на курса.

— Какво си мислиш, че правиш? — запита го тя.

— Изморих се да играя игрички. Заповядайте, госпожице Донован.

Тя погледна към щурвала. Както и да се наричаше, приличаше ѝ на обикновено колело. Останалата част от лодката бе мистерия за нея, но поне от волани и скоростни двигатели разбираше.

Освен това бе в състояние да познае предизвикателството, когато се изправеше лице в лице с него.

Онор зае мястото зад покрития с тежък хром щурвал. Първото нещо, което бе научила, беше, че да управляваш лодка не бе като да караш кола. Отгук нататък тя просто не можеше да предвиди как ще реагира моторницата.

Дирята на Тумороу се превърна от права, равномерна черта в зигзагообразна линия.

— Намали скоростта — обади се все пак Джейк. — Момчетата на зодиака стават нетърпеливи.

Онор промърмори нещо, сграбчи скоростния лост и го дръпна назад. Лодката намали скоростта си толкова внезапно, че тя полетя към щурвала.

Джейк залитна, но се задържа изправен. Тъй като знаеше какво ще последва, той изпъна крака и стегна колене. Дирята на Тумороу се надигна под кърмата и се превърна в мощна вълна.

Онор извика от изненада и сграбчи щурвала, за да запази равновесие.

— Слава богу, че това е моторница — изсъска той. — Повечето лодки биха потънали при подобно спиране. Изключи от скорост.

Разтреперана, тя посегна към лоста с черната дръжка и лекичко го дръпна. Нищо не се случи. Дръпна го по-силно. Лостът помръдна малко, но звукът откъм двигателя подсказваше, че лодката все още е на скорост. Дръпна с всичка сила. Лостът подмина неутралната позиция и се плъзна към задна скорост.

Лодката продължи да се носи напред.

— Пропусна позицията — информира я Джейк. — Опитай отново. Не, не така. Просто хвани лоста и го дай по средата, на неутрална позиция.

Този път успя. Внезапно лодката спря да се подчинява на щурвала. Започна да го върти като обезумяла. Но нищо не се случи.

— Какво става? — попита разтревожено Онор. — Не мога да управлявам лодката.

— Ти си на неутрална позиция.

— Зная това. Защо лодката спря да се подчинява на щурвала?

— Когато лодката не е на скорост, щурвалът е неизползваем. Забрави ли?

Начинът, по който Онор го погледна, говореше, че не вярва на нито дума.

Джейк ѝ отвърна с безразличие.

— В момента лодката просто се носи по течението — каза той рязко.

— Но...

— Колкото по-бързо се движеш — прекъсна я той, — толкова по-управляема е лодката. И обратно. Разбра ли?

Тя го проумя едва сега. Преди това то бе просто един от хилядите несвързани факти, които се блъскаха в главата ѝ.

— При ниска скорост управлението е невъзможно — обобщи тя с разтреперан глас. — Ясно.

Следващото нещо, което Онор научи, беше, че подскачането по вълните я изнервя. Стомахът ѝ се разбунтува.

— Това не ми харесва — изрече тя отсечено.

Бутна лоста и увеличи скоростта. Моторницата послушно се плъзна напред, но промени курса си под неочакван ъгъл, защото Онор бе изместила щурвала при напразните си опити да управлява лодката.

— Внимавай! — кресна Джейк.

Той се хвърли напред, сграбчи щурвала с едната си ръка и Онор с другата и завъртя моторницата точно преди да се сблъска със зодиака на бреговата охрана. От малката моторница долетяха изненадани възклицания и гневни подвиквания.

Джейк бързо овладя съда и погледна към зодиака.

— Всичко наред ли е? — извика.

Отговориха му на не особено приличен език.

— Съжалявам — извини се Джейк високо. — Онор се учеше да управлява лодката. Вече сме готови да ви приемем на борда.

Този път Конрой бе първият и единственият, който скорострелно се качи на кърмата.

— Още едно такова изпълнение, и ще спра тази лодка от движение — изгледа той гневно Джейк.

Онор заобиколи Джейк и се изправи срещу Конрой. Все още трепереше от случилото се. Но като истинска Донован в подобни ситуации тя реагираше с неподправен и буен гняв.

— Никой не се е родил научен да управлява лодки — процеди тя ледено. — Въпреки че бяхме проверени вчера, ние се държахме като добри граждани. Ако искате да ни проверявате отсега нататък, ще трябва да имате предвид моята неопитност. Не знаех, че ще се случи така. По дяволите, все още не знам какво всъщност се случи.

— Струва ми се, че щяхте да се блъснете в нас.

— Да, но не зная защо.

Конрой измести погледа си от пребледнялата Онор към Джейк, който кимна.

— Тя е новачка, за първи път хваща щурвал — поясни простичко Джейк. — Не й харесваше да се носи без посока по течението и реши да натисне газта и да увеличи скоростта.

— Без да провери положението на щурвала? — попита Конрой с възходяща интонация.

— Да.

— По дяволите... — в гласа му обаче се долавяше по-скоро разбиране, отколкото гняв. Той се обърна към Онор. — Госпожо,

трябва да проверя нещо незначително в документите ви за регистрация. Направете услуга на всички ни. Позволете на Джейк да управлява лодката, докато свърша и се отдалеча на поне сто ярда разстояние.

— Какво е това незначително нещо, което трябва да проверите?
— запита тя.

Конрой се поколеба. Онор махна с ръка.

— Няма значение. Правете каквото искате. Искам съомга за вечеря.

Джейк изчака Конрой да влезе в кабината и се обърна към Онор.

— Съомга, а? Мислех, че съм уволнен.

— Обикновено изгубвам търпение, когато съм изплашена. Не исках да кажа това.

— Аз пък исках. Ти ме заблуждаваш.

— Как така те заблуждавам?

— Ти искаш да се учиш да ловиш риба и да управляваш лодка толкова, колкото и аз да карам кану на луната. Какво търсите в действителност, госпожице Донован?

Онор погледна непреклонното лице и прозрачно чистите очи на Джейк и разбра, че той няма да отстъпи. Нещо повече, инстинктът ѝ подсказваше, че ако откриването на Кайл зависи от нейната способност да кара сама лодка около островите Сан Хуан, то брат ѝ бе загубен.

Би могло да се каже, че има избор. Можеше да послуша Арчър и да проектира скъпи дрънкулки, докато чака мъжете да оправят някак нещата. Но можеше и просто да помоли открито този не съвсем непознат мъж да ѝ помогне. Мъжът, на когото вярваше.

Мъжът, когото желаше.

— Аз... — започна тя и млъкна, когато Конрой излезе от кабината.

— Наред ли е всичко? — попита Джейк без интерес.

— Да. Съжалявам, че ви обезпокоих — отвърна Конрой, без да го мисли.

— Ще се видим утре — приключи Джейк сухо.

Конрой сви рамене.

— Вероятно.

— Това означава ли, че ще сте наоколо, ако изпратя сигнална ракета?

Отегченото изражение на капитана се замени от очевиден интерес.

— Изпрати. Ще долетя веднага.

— Но на чия страна ще застанете? — попита Онор иронично.

— На страната на добрите, разбира се — отвърна Конрой.

Джейк изчака Конрой да се качи на зодиака и да отплава, преди да се обърне към Онор.

— Е? Какво търсиш? Кехлибара?

— Кайл. Само Кайл и нищо друго.

Джейк съдържа гнева си с огромно усилие. Беше толкова близо и същевременно така далеч.

Тя все още не му вярваше достатъчно, за да го посвети в тайните на семейство Донован.

— Добре — изрече той равнодушно. — По здрач ще се измъкна от преследвачите ни и ще намеря брат ти. На кой остров се намира той?

Онор погледна Джейк, сякаш бе откачен.

— Откъде да знам? Не ми е оставил следа от трошички хляб.

— По дяволите. Няма да си признаеш с добро, нали? Къде е брат ти?

— Джейк, чуй ме — явно бе на края на търпението си. — Н-е-з-н-а-м.

Той едва се въздържа да не избълва поток от руски псувни. Този език бе особено богат на ругателства. И ако съществуваше ситуация, която си заслужава да ругаеш, тази беше точно такава.

Джейк й повярва.

Никой от тях не знаеше къде се намират Кайл или кехлибарът.

— Добре — кимна той, съвземайки се бързо. — Знаеш ли нещо, което да ни помогне да открием Кайл?

Онор изпусна дълга и прикрита въздишка на облекчение. Ние. Откакто бе решила да прекара седмици в обучение как се управлява лодка, без да се приближи до истината за Кайл, душата й тръпнеше в страх от неизвестното.

Знаеше, че брат й има нужда от помощ. Беше сигурна в това. Но нямаше идея как да му помогне. С Джейк до себе си имаше далеч по-

големи шансове да го открие.

— Значи ще ми помогнеш? — попита тя.

— Настоявам — отвърна той иронично.

— Разбира се, ще ти плащам, сякаш наистина ме учиш да ловя риба и да управлявам лодка.

— Аз наистина ще те уча.

— Какво?

— Да ловиш риба и да управляваш Тумороу.

— Но това не ме интересува.

— Добре. Отказвам се от риболова, но не и от управляването на лодка.

— Защо?

— Ако нещо се случи с мен, ще трябва ти да я караш.

Споразумяхме ли се?

Тя си пое дъх и подаде дясната си ръка.

— Споразумяхме се.

Ръката, която пое нейната, бе бавна, мъжествена и много топла.

Също като усмивката му.

— Поздравления, скъпа! Току-що си нае инструктор по риболов и управление на лодки. Отново.

[1] Галон — американска мерна единица за вместимост=3,785 литра. — Б.пр. ↑

9.

Джейк застана зад щурвала. Онор не се възпротиви. Но и не спря да задава въпроси.

— Къде отиваме?

— На едно място, наречено Сикрет Харбър^[1].

— Защо? — попита тя, заинтригувана от името. Мислиш ли, че Кайл може да е там?

— Съмнявам се.

— Тогава защо ще отиваме там?

— За да ловим риба.

— Какво?

Той се усмихна.

— Мислех, че искаш съомга за вечеря?

— Мога да си я купя от магазина.

— Не е същото. Повярвай ми.

— И без това нямам избор, нали — отвърна тя равнодушно.

Джейк стисна здраво щурвала. Дори не му се искаше да се замисля за това, което вършеше. Онор бе загубена, ако му вярваше. Но беше загубена и ако не му вярваше.

Той също.

Искаше му се да поведе някакъв приятен, забавен и утешителен разговор, но не успя. Единственото, с което разполагаше, бе недотам утешителната мисъл, че и той като Онор нямаше голям избор.

— Отиваме до Сикрет Харбър, защото риболовната ивица там представлява дълга елипса и ще ни даде възможност да наблюдаваме следващите ни лодки — каза той. — Освен това, тъй като това е едно от местата, споменати в бордовия дневник на Кайл, ще прегледаме брега за нещо... нещо, изхвърлено от водата.

— Какво например?

— Липсващия зодиак, кислородни бутилки за гмуркане, котва, нещо, което не би трябвало да бъде там.

— А ако не открием нищо?

— Тогава ще отидем на следващото място, споменато в дневника. После на следващото. И на следващото. Освен ако нямаш по-добра идея...

— Не. Точно това смятах да направя, след като се науча да управлявам лодката.

Джейк изръмжа.

— Добрата новина е, че никой няма по-добра идея.

— Откъде знаеш?

— Ако имаха нещо друго предвид, нямаше да ни преследват.

Онор премигна.

— Значи ако се огледаме наоколо и никой не ни следва, ще знаем, че сме на погрешна следа.

Джейк се запита дали да й каже, че по всяка вероятност Кайл бе променил съдържанието на морската карта. Той би могъл да скрие някои маршрути и да добави ненужна информация в компютъра, за да обърка всеки, който се опита да го проследи. Това бе двойно заблуждение, което подхождаше на Кайл и неговото чувство за хумор.

След миг, Джейк реши да обиколи запаметените маршрути през деня, а през нощта да се разрови сам из морската карта, заложена в компютъра на Кайл. Имаше повече от двадесет и четири часа, преди Елън да подшушне на Онор истината за него. Ако Елън спазеше обещанието си... Той се усмихна цинично. Едва ли можеше да се разчита на обещанието на Елън.

— Ще отидем първо до най-близките места — каза той. — Така ще изгубим възможно най-малко време.

Тумороу се носеше по синьо-зелените води на пролива. Зад моторницата се разстилаше бяла, необикновено равномерна следа. Другите лодки ги последваха. Онор продължаваше да се обръща назад, за да ги види. Джейк — не. Той следеше екрана на радара за четвъртата лодка. По една или друга причина наистина искаше да хвърли един поглед на водача.

— Дай малко почивка на врата си — промърмори й той след няколко минути. — Радарът и без това следи нашия ескорт.

— Много хубаво. Аз предпочитам старомодния начин. Така поне ще знам какво гледам.

— Настроил съм радара така, че да следи на четвърт миля^[2] разстояние.

Което означава, че всяка една от трите части на екрана покрива около хиляда и сто фута — той посочи въпросния екран, качен на контролното табло. — Онази назъбена зелена ивица отляво на борда е остров. Яркото петно ей там обозначава края на пролива. Голямата елипса пък е товарен кораб, който се е насочил към пристанището, за да натовари пънове за Япония. Тези три петънца зад нас са нашите почитатели. Корабът отдясно на борда все още не се е показал, но ще го видим веднага щом се приближи.

Онор погледна от екрана към водата и обратно. Изискваше малко упражнения, но скоро тя започна да свързва електриково зелените точки на екрана с действителността около себе си.

— Какво е това? — попита тя и посочи екрана, където големият кораб сякаш се разделяше на две неравни парчета.

— Изглежда, че има друга лодка, която е била в сянката на товарния кораб, но в момента се отдалечава — той погледна в тази посока. — Сейнера. Виждаш ли го?

Тя погледна през страничния прозорец и видя проста рибарска лодка да се отделя от задния край на кораба. Корпусът на сейнера бе корозирал и под боята избиваха грозни ръждиви петна. Самият кораб съвсем не бе в блестящо състояние — ръждясал бе и от двете страни. Името му бе изписано на японски. Името на риболовната лодка пък беше руско.

— Няма ли наоколо американски съд? — попита тя.

— В момента се возиш на него.

— Имам предвид търговски.

— Има няколко, но повечето транспортни кораби, които напускат Анакортес през последните дни, са собственост на чужденци.

Онор погледна товарния кораб и се опита да забрави, че се намира в малка лодка и пътува за островите Сан Хуан в търсене на отговори, които може би не би искала да научи.

Не се получи. Не можеше да забрави. Мисълта за Кайл караше стомаха ѝ да се свива болезнено и раменете ѝ да се превиват под силата на тежест, на която не можеше просто да не обръща внимание. Тя си наложи да се съсредоточи върху Тумороу, която можеше да бъде от полза на Кайл. За разлика от безползните страхове.

Докато лодката се носеше напред, Онор сравняваше предметите около себе си с трепкащите зелени точки на екрана. След като излязоха от основната част на протока, броят на големите кораби рязко намаля. Затова пък се увеличиха малките плавателни съдове. Тя се почувства като част от някакъв необявен парад.

— Не знаех, че има толкова много луди хора, пък било то и в северозападната част на Тихия океан — избъбри тя и помахаша към различните съдове, които плаваха на зигзаг около тях като скорострелни бели насекоми.

— Луди? А, имаш предвид лодкарите. Островите Сан Хуан са средище на малките лодки, особено през лятото.

— Тогава Кайл едва ли би се появил...

— Не. Не се безпокой. Сега ще намаля скоростта и ще спусна риболовните мрежи във водата.

— О, какво щастие! Нямам търпение. Спри, сърце... — тя го погледна косо. — Как намираш ентусиазма ми?

— Ще експлодираш.

Внимателно и бавно Джейк намали скоростта и спря. Изпод лодката се зароди леко вълнение. Не му се искаше да притеснява Онор фактът, че беше решил да я използва, за да спаси себе си, не означаваше, че трябва да я тормози. Това не беше кой знае какво успокоение за съвестта му, но беше единственото, което можеше да направи.

Онор безмълвно го наблюдаваше, докато той спускаше въдиците. През това време Джейк успяваше да вмъкне по някоя бележка за дълбоководни тежести, стойки за въдици, шамандури, примамки и стръв и други подобни думи, които тя пропускаше покрай ушите си. После той започна да ѝ обяснява разликата между това да ловиш риба с късче херинга за примамка или с цяла херинга, или с изкуствена стръв. След това премина към риболова посредством влачена от лодка въдица в сравнение с ловене на риба чрез взрив.

Предполагаше се, че ентусиазмът му би трябвало да е заразителен. Но не беше. Онор се опита да не се прозява от скука, но опитът ѝ не бе достатъчно убедителен. Но когато той започна да ѝ обяснява на какво разстояние от лодката трябва да се разположи стръвта и с каква скорост се движи плавателният съд, за да не улови акула вместо желания улов, тя вдигна ръце и се предаде.

— Стига — примоли се. — Вече постигна целта си.

Той изглеждаше изненадан.

— Така ли?

— Да. Риболовът е далеч по-сложно нещо, отколкото да набучиш осеминчов червей на кука, дълга един инч.

— Говорех, защото не исках да се чувстваш нервна.

— Нервна? Аз съм летаргична. Защо трябва да съм нервна?

— Няма причина.

Джейк скри усмивката си, като се наведе да запали малкия помощен двигател, който влачеше въдицата. Ако Онор не беше забелязала, че се носят по течението и че морската повърхност се е развълнувала от вятъра, нямаше нужда да ѝ го казва. Не, че имаше някаква опасност — моторницата можеше да издържи на буря, далеч по-силна от освежителен бриз, но Онор все още не се чувстваше у дома си сред морето.

Веднага щом реши, че е постигнал задоволителна скорост, той провери двете въдици на стойките и влезе в кабината. Зае мястото зад щурвала, прехвърли компютъра от морската карта на ехолот и се намести сред дългата, елипсовидна върволица лодки, които ловяха съомга.

Двата бейлайнера се полюшваха на място далече зад тях. Джейк бе придвижил моторницата точно зад единствения олимпик, който се виждаше наоколо. Но това едва ли беше загадъчната четвърта лодка — рибарската мрежа бе бледосиня, а водачът достатъчно възрастен, за да бъде дядо на Онор. Не изглеждаше човек, който ще гони някого в тъмното със скоростна лодка, а после ще се прави на рибар в Сикрет Харбър, докато бреговата охрана тренира на борда на Тумороу.

— Хвани щурвала и следвай лодката пред нас.

— Какво смяташ да правиш?

— Да огледам с бинокъла.

— И аз мога да го направя.

— Аз знам как изглежда бреговата ивица, а ти не.

Много предпазливо Онор застана пред контролното табло. Скоро тя откри, че когато бе включен помощният двигател, лодката отговаряше много бавно на командите. Беше трудно да се поддържа курсът.

Докато тя се учеше да управлява лодката, да коригира действията си и да ги повтаря, когато е нужно, Джейк огледа бреговата ивица. Не видя нищо нередно. Досами пристанището бе закътано малко селище и няколко склада за съомга. Никой от малките плавателни съдове не отговаряше на описанието на зодиака, което бе открил в документите на Кайл. Нямахше изхвърлени на брега принадлежности за гмуркане. Нямахше закачена по скалите котва. Нямахше и необичайни отломки по брега.

Когато Онор успя да овладее моторницата, Джейк започна да наблюдава останалите лодки на разстояние тридесет-четиридесет ярда. Те не можеха да избегнат внимателния му поглед, защото Тумороу се намираще между тях и открито море.

Джейк се усмихна. Беше от онези усмивки, които правят хората нервни.

— Е? — сръчка Онор.

— Какво?

— Как изглеждат те? — попита тя нетърпеливо.

— Идиоти. Изобщо нямат риболовни принадлежности във водата.

— Това говори добре за нивото им на интелигентност — кимна удовлетворена тя.

Не ѝ отговори. Току-що бе забелязал измамника от Литва, който се опитваше да мине за рибар. Въпреки че осъзна прекалено късно, че се намира на централно място и че го наблюдават, Димитри Павлов се извърна.

— Змийския поглед — обяви Джейк отсечено.

— Какво? Дай да видя.

— Дръж щурвала. Няма да избяга. Искам да хвърля един поглед на другата лодка, която ни преследваше.

Онор се взря в далечината и различи двете лодки. Не можеше да види лицето на човека, който управляваше търсената, но ѝ се стори, че тя подскача доста силно.

— Защо тази лодка се клати по-силно от нас? — попита.

— Лош дизайн, лош баланс, лош кормчия или комбинация от трите.

— Каква разлика има... няма значение. Вече събрах достатъчно безполезна информация, докато ми говореше за акули и риболов по

различните му начини.

— Сигурна ли си? — попита я.

Тя видя усмивката, която се разля по лицето му под бинокъла. Пулсът ѝ запрепуска. Тази бавна усмивка бе смъртоносна.

— Абсолютно — отвърна. Гласът ѝ беше дрезгав. Прочисти гърлото си. — Какво има във втората лодка?

— Двама мъже. Една жена. Две въдици.

— Защо само две?

— Предполагам, че имат само две разрешителни за риболов.

— Той и тя?

— Той и той. Повечето рибари са...

— Мъже? — прекъсна го тя сухо.

— Да.

Той не спомена, че въпросната жена бе Елън Лазарус, която имаше превъзходен ум и също такива бедра. Не успя да разпознае мъжете с нея, но водачът на лодката бе гладко избръснат, ниско подстриган и очевидно военен. Конрой беше прав — това момче бе прекалено младо, за да е капитан, в който и да е флот.

Джейк се запита кое ли от момчетата на остров Уитби бе принудено да служи като инструктор по риболов, за да може Чичо Сам да се включи в надпреварата за кехлибареното съкровище. Който и да беше, знаеше как да лови риба. Въдиците образуваха съвършена арка в сиво-сините води и се движеха достатъчно бавно, за да може рибата да се подмами, да огледа и да остане за вечеря.

Мъжът с Елън можеше и да е бил рибар през свободното си време, но сега имаше друга работа. Дори не поглеждаше въдиците, които се спускаха от двете страни на кърмата. В момента бе въоръжен с бинокъл и изследваше и запамятаваше всичко, свързано с Тумороу.

Джейк отпрати към него обичаен поздрав с един пръст и свали бинокъла. Онор го пое, постави го пред очите си и погледна първата лодка.

— Сигурен ли си, че това е Змийския поглед? — попита тя. — Не виждам почти нищо под тази нещастна шапка на главата му.

— Сигурен съм.

Тя започна да се съмнява в способностите си на художник — скицата и онова, което виждаше през бинокъла, не бяха достатъчни, за да го идентифицира. Погледна отново. Видяното не отговаряше на

представата ѝ за Змийския поглед. Дрехите му бяха евтини и му стояха твърде зле. Шапката му трябваше да се обгори за дезинфекция. Ръцете му явно имаха алергия към сапуна.

Не, че тя бе особено модерна в черните си дънки, синьо-зелен потник, синьо-зелено яке и бели обувки за риболов. Но поне беше чиста. А Змийския поглед не беше.

— Гадост — заключи Онор и се фокусира на следващата лодка.

— Да, доста е страшничък — съгласи се Джейк. — Разпозна ли някого на втората лодка?

— Не. Жената изглежда доста натруфена за риболов. Хубаво яке все пак. Трудно е да се намери толкова чист червен цвят.

Джейк предпочиташе якето и потника с цвета на морето, които носеше Онор, пред скъпото червено яке на Елън, но не каза нищо. Чудеше се дали дрехите ѝ щяха да пристигнат, преди да успее да скъса тези. Очевидно внезапно я бяха откъснали от работата ѝ в офиса и я бяха запратили в Анакортес да прелъстява Дж. Джейкъб Малори. Без да ѝ оставят време да приготви багажа. Или да се сбогува с някого. Просто бе хванала първия самолет и бе отлетяла за поредното си назначение.

Някога този живот го привличаше. Сега изобщо не му липсваше.

Джейк погледна през рамо и установи, че въдиците са празни. Това не го изненада. На нито една от заобикалящите ги лодки не се забелязваше раздвижване. Той погледна към ехолота, който не отчиташе нищо друго, освен дъното на залива.

— Никой не е уловил риба — констатира Онор.

— Течението няма да се промени още половин час.

— Е, и?

— Деветдесет и пет процента от рибата се улавя по време на десетминутния интервал между прилива и отлива. Поне така твърди местният опит.

— Тогава какво правят всичките тези хора тук?

— Надяват се да попаднат в останалите пет процента.

— Бях права. Те са луди.

— Отпусни се малко. Предимството на риболова е, че това е най-добрият начин да не правиш нищо.

Онор не изглеждаше особено убедена. Нито пък отпускната.

Джейк превключи екрана на морската карта, за да види маршрута, който Кайл бе запаметил. Засега той приемаше, че това е просто предпочитаният му маршрут за влачене на мрежи и че отбелязаните кръстчета са местата, където Кайл е ловил риба.

— Какво е това? — надвеси се и Онор.

— Карта на Сикрет Харбър. Това тук е остров Кипър, а това, от другата страна на канала, е остров Гемес.

Тя се наведе през пътеката, за да види по-добре екрана.

— Какво означава тази прекъсната линия?

— Предполагам, че това е предпочитаният от Кайл маршрут. Намира се доста близо до възвишението, което е обозначено на картата.

— А какви са тези знаци?

— Вероятно са местата, където е ловил риба.

— Но не си сигурен?

— Не. Затова минавам по този маршрут.

— Това ще ни помогне ли да открием Кайл?

Джейк се поколеба. Дори неговият бърз ум не му подсказваше подходящ начин да избегне въпроса. Освен това, колкото по-бързо Онор проумееше, че брат ѝ е крадец, толкова по-малко щеше да се чувства предадена, когато откриеше, че Джейк е инструктор по риболов толкова, колкото и тя мечтаеше да се научи да лови риба.

Джейк не искаше да се поставя в една и съща категория с лъжливия, безскрупулен и очарователен брат на Онор.

— Предполагам, ще се съгласиш с мен, че брат ти и кехлибареното съкровище са изчезнали в един и същи момент?

Онор затвори очи, отвори ги отново и срещна погледа му.

— Да, но това не означава, че е крадец.

Джейк не беше в състояние да прикрие нетърпението и гнева си, които го накараха да стисне здраво устни. Той превключи от морската карта на ехолота и се загледа в цветния, червено-син екран. Видя само гладко дъно. На деветдесет фута дълбочина. И нито една рибка. Нищо не се бе променило.

Включително и сляпото доверие на Онор към нейния брат.

— Ти си лоялна сестра, но ти липсва здрав разум — отбеляза Джейк. — Ще се приближиш до брат си много по-бързо, ако приемеш

най-логичното обяснение на фактите, с които разполагаме, и започнеш от тях.

— Мислиш, че Кайл е откраднал кехлибара?

Джейк отмести погледа си от екрана.

— Имаш ли по-добра хипотеза?

Онор отвори уста, но не успя да произнесе и звук. Само преглътна.

— Доста време мислих за това.

Той повдигна едната си вежда и изчака.

— Аз... Аз просто... — гласът ѝ потъна в мъчителна тишина.

— Няма значение — прекъсна я той грубо. — Вярвай каквото си искаш, но не очаквай, че целият свят ще се пожертва заради Кайл Донован.

— Човекът, който е превозвал пратката, е бил убит — изрече Онор напрегнато. — Ти би ли повярвал, че брат ти е крадец и убиец?

— Не съм достатъчно близък с моите доведени и природени братя, за да ги преценявам.

Джейк погледна към въдиците. И там нямаше нищо ново. Отново се обърна към Онор.

— Така или иначе — поде той с равен глас — аз смятам, че Кайл и кехлибарът са някъде заедно. Явно някои хора, заемащи официални постове, също смятат така. Поне дотук съгласна ли си с мен?

Тя кимна.

Джейк изпусна сподавена въздишка на облекчение и бързо премисли информацията, която бе получил от вестниците, а не от преки източници в Калининград или от Елън и Конрой.

— Добре — кимна Джейк. — Имаш ли идея за колко голямо нещо говорим?

— Шест фута, два инча, около метър и деветдесет сантиметра — отвърна му тя рязко.

— Имах предвид кехлибара. За колко голяма пратка става въпрос?

— Не знам. Предполагам, че зависи от качеството. Във вестниците се споменават един милион долара. Ако съдим по цената на последната пратка, която Кайл ми изпрати, за милион долара може да се купи доста кехлибар.

— Това ли ще иска Донован интернешънъл — един милион долара?

— Ние не искаме абсолютно нищо. Кехлибарът изобщо не е стигнал до нас, значи никога не е бил наш, за да го изгубим.

По дяволите, помисли си Джейк бесен, но не изрече нищо на глас. Очевидно фамилията Донован криеше доста неща от обичната малка сестричка.

— А какво ще кажеш за самия кехлибар — попита той. — Суров ли е бил или обработен?

Тя се намръщи.

— Не съм сигурна, но мисля, че и двете.

По тялото му пропълзя тръпка на вълнение. Онор беше първият човек, който споменаваше обработен кехлибар, а не току-що излязъл от мините. Освен ако не вземеше насериозно приказките на Елън за Кехлибарената стая. Но съвсем не му се искаше да допуска такъв вариант. Все още предпочиташе да вярва, че Елън преследва призраци.

Последното нещо, от което имаше нужда, бе върху главата му да се стовари откраднатата Кехлибарен на стая. Да финансираш шепа бунтовници бе едно нещо. Грозно нещо. Но да откраднеш част от културното наследство на една страна бе нещо съвсем друго.

— В какъв вид бе преработеният кехлибар? — попита Джейк равнодушно.

— Какво имаш предвид?

— Стар или нов? Чаши, скулптури, кутии, маси, свещници, мозайки, бижута? Как изглеждаше кехлибарът?

— Много стар. От времето на неолита. Кайл започна да колекционира предмети от каменната ера, когато движеше търговията с нефрит на Донован интернешънъл. Тогавата откри малките статуетки и украшения от неолита, изваяни от матов кехлибар. Наричаше го хибриден.

Джейк знаеше какъв кехлибар му описва Онор. Това бе още едно нещо, което бях открили двамата с Кайл: Джейк отдавна се възхищаваше от изкуството на хора, които бяха мъртви от хиляди години. Историята на Кехлибарената стая датираше от много по-близо време — от осемнадесети век, а не хиляди години преди Христа.

Той изпусна още една сподавена въздишка. Елън имаше право да си гони приказни фантазмагории. Той щеше да преследва нещо действително съществуващо: пратка от висококачествен необработен кехлибар. Знаеше как изглежда всяка частица от тази пратка — беше я опаковал лично, — но не знаеше каква част от истината знаят семейство Донован.

— Кайл обикновено превозваше нефрита с останалите покупки за Донован интернешънъл — додаде Онор. — Когато започна да колекционира предмети от неолитен кехлибар, аз реших, че ще ги транспортира насам по същия начин, с търговските пратки.

— Значи част от обработения кехлибар в липсващата пратка е бил древна находка за собствената му колекция?

— Доколкото знам. Но той работеше заедно с още един колекционер.

Джейк се напрегна.

— Кой?

— Наричаше го просто Джей. Кайл много го харесваше. Казваше, че би трябвало да излизам с мъже като него, вместо с... — тя млъкна рязко.

Джейк повдигна едната си вежда в безмълвен въпрос.

— Братята ми мислят, че трябва да излизам с мъже като тях. Упорити. Арогантни. Прекалено силни, за да се чувствам комфортно с тях. Здравомислещи. — Онор въздъхна и добави: — Интелигентни. Неподкупни и способни да командват. Лоялни. В известен смисъл — свършени.

— Но само в известен смисъл — уточни Джейк сухо.

— Ей, аз съм сестра. Това е повече, отколкото можеш да си представиш.

— Значи ти излизаш с безхарактерни, нерешителни, глупави, слаби мъже.

— Не са глупави.

— Добре. Умни, безхарактерни и слаби.

— Не са слаби. Наистина не са.

— Безхарактерни и нерешителни.

— Внимателни.

— Безхарактерни.

— Добре, съгласна съм — тя се засмя тъжно. — Но никога не бих признала това на братята си.

— Нещо ми подсказва, че те вече го знаят.

— Е, това няма значение. Джей Не-знам-си-кой може да си остане в Калининград и да събира неолитен кехлибар. Нямам нужда от още един силен и арогантен мъж в живота си.

— Съмнявам се, че е чак толкова лош.

— А аз не. Някой, който може да се състезава с Кайл и да спечели битката, със сигурност не е малко крехко цвете или галантен кавалер.

— Те са се състезавали? — попита Джейк изненадан. Кайл определено не приличаше на човек, който обикаля кръчмите, сваля бар дами, изпива бъчви бира и се опитва да отхапе повече, отколкото би могъл да сдъвче.

— Разбира се. Накрая Кайл се е озовал седнал на задника си в локва бира. Джей го проснал там. Но Кайл наистина го уважава. Говори за него, сякаш е доведен брат на господ бог или още един Донован. Всъщност няма кой знае каква разлика.

Джейк не знаеше какво да каже. Очевидно Кайл бе мамил собственото си семейство, както бе мамил и него. Те вярваха, че Кайл е харесвал и уважавал същия този човек, когото бе предал.

Това, че не бе единственият, когото Кайл бе правил на глупак, би трябвало да го накара да се почувства по-добре. Но не стана така. Надяваше се Онор никога да не узнае колко различен е брат й от образа, който си бе изградил. Това откритие бе доста болезнено за него; можеше да си представи какво би причинило то на нея.

— Добре — кимна Джейк. — Какво друго знаеш за брат си и кехлибара?

— Не много. Обади ми се преди около шест седмици и ми каза да започвам да правя проекти за някакъв фантастичен материал, който биха купили само от музеите или много богати колекционери. Току-що бил чул нещо за някакви големи късове чист, необработен кехлибар с размерите по-скоро на статуетки за маса, а не на обеци или инкрустации.

Джейк се надяваше, че не е показал изненадата си. Кайл не бе споменал и дума за такава находка. Но той не бе казал нищо за още

много неща, които се въртяха из главата му, както Джейк бе открил напоследък.

— Звучи скъпичко — вметна внимателно.

— Сигурно е било. Такива големи късове са рядкост. Когато Кайл започна да работи в Калининград, го помолих да ми донесе парче чист червен кехлибар с размерите на пъпеш. Той се смя толкова много, че за малко щеше да изпусне телефонната слушалка. Откъде бих могла да знам тогава, че това беше като да искам десеткаратов диамант.

— Хм — беше всичко, което Джейк успя да каже. Самият той едва се сдържаше да не се засмее.

Взираше се в яркосиния екран с надеждата, че лицето му е безизразно като самия екран.

Не се виждаше нито една рибка. Нямаше никаква неравност по дъното. Той прочисти гърлото си и отново се обърна към Онор.

— Значи ще приемем, че търсим нещо по-голямо от човек и по-малко от, да кажем, стая във вилата на Кайл.

— Защо?

Джейк бързо премисли нещата.

— По пътя на логиката. Защо му е да донася тук нещо, което не би могъл да скрие?

— Тогава как го е донесъл дотук?

— Хубав въпрос. Със сигурност ще го попитам.

— Първо ще трябва да го открием.

— Работя по въпроса.

— Оттук ми изглежда, че ловиш риба. И то не много успешно, ако трябва да бъда честна. Добре, че взех пилешко месо за вечеря.

— Аз ще се погрижа за виното.

Онор се усмихна. Прииска й се да познава Джейк по-добре, за да може да целуне извивката точно над брадичката му. Беше се надявала да не й се наложи да прекара вечерта сама в очакване да звънне телефонът, питаща се дали ще чуе добри новини, лоши новини или Змийския поглед.

— Какво очакваш да видиш? — попита тя и се приближи до синия екран. Имаше нужда да мисли за нещо друго, освен за изнервящата тишина, когато казваше „ало“ и никой не й отговаряше.

Джейк се опита да не си поема дълбоко дъх, когато вдъхна сладкия аромат на жена до себе си. Опита се също да не си представя

колко хубаво би било косата ѝ да докосне голата му кожа. После се опита да не мисли за устните ѝ, допрени до неговите.

— Джейк? Какво очакваш да видиш?

— Аз... — той остана загледан в екрана няколко секунди, докато се опитваше да намери подходящ начин да ѝ каже, че търси мъртвото тяло на брат ѝ или скрит кехлибар, потопен на дъното с помощта на липсващата котва.

Нямаше подходящ начин.

— Търся риба — изсумтя той. — Това е всичко. Просто риба.

— Екранът ми изглежда празен.

— Така е.

— Джейк натисна някакъв клавиш и на екрана се появи морската карта. Онор пристъпи още по-напред, за да вижда по-добре. Той натисна още няколко клавиша и картината отново се смени. Появи се нов, различен маршрут.

— Поддържай курса, докато навия влакното на въдицата — каза и стана от мястото зад щурвала.

Нямаше начин да не я докосне, докато минаваше покрай нея по тясната пътека. Нямаше начин също да не забележи как при допира дишането ѝ се накъса и устните ѝ се отвориха. И определено нямаше начин да потисне първичния си мъжки инстинкт.

Поне едно нещо работи безотказно днес, помисли си Джейк иронично, докато прибираше въдиците.

— А сега какво? — попита Онор, когато той се върна в кабината.

— Сега ще проверим дали резервоарите им с гориво са пълни като нашите.

[1] От англ. „secret harbour“ — тайно пристанище — Б.пр. ↑

[2] Миля — мерна единица за дължина (морска)=1853 метра — Б.пр. ↑

10.

След десет часа и петнайсет места за риболов Джейк разполагаше със същото, с което бе започнал деня: въпроси без отговор и болки в чатала.

Това съвсем не му помагаше да повиши градус на настроението си. Устремен към шестнайсетото място за риболов, той здраво настъпи газта, дори и само за да си достави удоволствието да види как пълзи флотският бейлайнер. Змийския поглед не бе издържал. Преди няколко часа бе отбил да зареди във Фишерманс бей и все още не ги беше догонил. Другият бейлайнер бе изостанал за известно време, но ги бе открил безпроблемно отново. Директната връзка с бреговата охрана явно беше от помощ.

Добрата новина беше, че Онор бе толкова изнервена, че той успя да я въведе в някои основни правила на риболова. Беше ѝ говорил за невероятното изкуство да замяташ примамка и да ловиш риба чрез хвърляне на взрив. Взривяването не я заинтригува особено. За разлика от хвърлянето на примамка. Тя имаше вроден усет за точния момент и точния подход.

Когато Джейк изключи двигателя, Онор се огледа наоколо. Не се виждаха други лодки. Джейк сякаш бе подпалил водата по пътя си.

— И сега какво? — попита тя.

— Това място фигурира в бордовия дневник на Кайл. Ако датата е точна — а няма как да проверим това, — значи той е идвал тук, но не го е отбелязал в ръкописния бордови дневник, след като се е върнал от Калининград.

— Дата? Какво имаш предвид? Не знаех, че електрониките на Тумороу запаметяват дати.

Онор не знаеше доста неща, свързани с електрониката. Джейк предпочиташе засега нещата да си останат така. Не му се искаше из главата ѝ да се въртят идеи за отделяне от него, в случай че Елън се раздрънкаше на другия ден. Начинът, по който Онор държеше щурвала и се носеше по водата, все още не му излизаше от ума.

— Има програми, които записват абсолютно всичко — поясни той. — Във всеки случай Кайл е нагласил този компютър, както и твоя будилник. Сигурен съм, че тази морска карта е различна от всички други, които съм използвал. Все още не мога да проумея половината от информацията, на която попаднах.

Това не беше съвсем вярно, но и не беше пълна лъжа. Джейк смяташе, че донякъде е справедливо да използва пред Онор смесица от истини и полуистини, както и да заобикаля въпросите ѝ за отвличане на вниманието. Кайл Донован се бе държал с него по същия начин. Нямаше нищо, в което би могъл да обвини Кайл. Доказателството се намираще в резултата от действията му: Дж. Джейкъб Малори бе нарочен за крадец, а Кайл Донован беше изчезнал с кехлибара.

Джейк излезе на кърмата и се огледа, пренебрегвайки въдиците, които очакваха да бъдат използвани за нещо. Нямаше желание да спуска мрежите отново.

Онор се плъзна покрай него и грабна една от въдиците на стойката. Върхът ѝ се наклони от тежестта на примамката. Откакто бе открила, че стръвта тежи от четвърт унция^[1] до шестнайсет унции и дори повече, тя неизменно се насочваше към най-тежките. С усмивката на дете, което държи нова играчка, тя се приготви да хвърли въдицата във водата.

— Каква е целта ти? — попита Джейк.

— Точно пред мен, където плува онова късче дърво.

Тя стисна дългата въдица с двете си ръце, вдигна края ѝ над рамото си и внимателно я спусна надолу. Стръвта полетя точно пред нея и образува прозрачна линия, замъглена от скоростта. В следващия момент цопна във водата съвсем близо до плаващото дръвче. Разстоянието беше поне петдесет фута.

Джейк поклати глава при мисълта за това похабяване на талант — да умее да хвърля така и да не ѝ пука дали нещо ще ухапе. Струваше му се дори, че Онор не би имала нищо против да отиде на пикник с риби, големи колкото мравки.

— Защо клатиш глава? — попита го тя. — Хвърлих я доста близо до целта.

— Доста близо? По дяволите, в момента хвърляш по-добре от деветдесет процента от хората, които някога са хващали въдица.

Тя навиваше влакното, сякаш имаше награда за най-висока скорост на движеща се по водата стръв.

— Наистина ли?

— Да. Но трябва да упражняваш техниката си при навиването на влакното. И то доста.

Тя не му обърна внимание.

Той отново се замисли дали да не спусне мрежите и отново реши, че не си заслужава усилието. Нямаше да се задържат тук дълго време. Кайл бе отбелязал само едно място в тази част на морската карта.

— Няма да те безпокоя с риболовните мрежи — кара Джейк.

— Много добре.

— Навивай влакното. Ще мина бавно няколко пъти по маршрута на Кайл.

— Това няма нищо общо с хвърлянето на въдицата.

— Но има нещо общо с хващането на риба.

— Както казах...

Джейк се предаде и влезе в кабината. Премина по отбелязаното място два пъти на свободна скорост. Не видя нищо на ехолота. Нито риба, нито мехури, нито дори някаква интересна издатина по гладкото дъно.

— Приключвай вече — извика той през рамо. — Тръгваме си.

Този път Онор не му се противопостави. Тя нави влакното, сложи въдицата на стойката до вратата и влезе в кабината.

— Мислиш ли, че изгубихме ескорта си за добро? — попита тя, загледана в празното заливче.

— Не. Конрой никога досега не ме е изгубвал. Сега навярно се върти във всички посоки.

— Тогава защо трябваше да идваме тук?

— Ако станем предвидими, ще се превърнем в много лесна плячка.

— Не ми харесва тази дума.

— Малък хищник, от онези, които се продават по магазините — каза той и се усмихна въпреки киселото си настроение, — като теб.

— Почакай да видиш Фейт.

Усмивката му избледня. Предвид създалата се ситуация, едва ли занапред щеше да среща, когато и да било от семейство Донован. Поне

не при благоприятни обстоятелства.

Той вдигна бинокъла и огледа бреговата линия. Не му отне много време. Освен че беше малко и необитаемо, островчето бе покрито със скали, с изключение на неравната редица ели.

— Нещо интересно? — попита Онор.

— Нищо необичайно.

Той насочи вниманието си към компютъра и зададе няколко команди на морската карта. Картината на екрана се смени. После отново.

Онор разбираше само, че Джейк гледа някаква карта — морска карта, поправи се тя безмълвно. Но не можеше да проумее какво точно изобразява картата. Би могло да е обратният маршрут към Анакортес или пък дъното на северната част от Тихия океан, оцветена в синьо и изпъстрена с малки черни тиренца, които се простираха във всички посоки.

Когато картината отново се промени, Онор надникна през рамото на Джейк. Както обикновено, не разбра нищо. Тя се наведе, за да вижда по-добре. Неговата близост ѝ припомни времето преди зазоряване, когато той погледна ръбчето на късата ѝ нощна тениска и мъжествеността му се надигна като феникс, възкръсващ от пепелта.

Ще престанеш ли да ме зяпаш?

Гняв, объркване и някаква гореща тръпка се разляха по тялото ѝ. Тя бързо отстъпи назад и се огледа, като се опита да мисли за нещо друго, а не за мъжественото тяло на Джейк Малори.

Той извика на екрана последния маршрут, който имаше да провери — или поне последния, който бе открил в компютъра. Маршрутът беше доста встрани от обичайните места за риболов и мореплаване. Водеше до плитководна местност, обсипана с малки островчета, рифове и скали, които бяха познати, но не бяха отбелязани със сигнални светлини или буйове.

Това съвсем не беше място, където би искал да се промъкна по време на късния следобед и затихващия отлив. Във всички случаи нямаше достатъчно време да мине по следващия маршрут, да го провери и да се върне на малкия кей, преди да се стъмни съвсем.

Джейк настрои радара на по-голяма честота. Нещо се приближаваше от изток. Без съмнение беше зодиакът. Погледна косо към Онор. Тя правеше всичко възможно да не го гледа със замислените

си, гладни очи. Оставаше само да нахлупи на главата си кошчето за боклук.

Той напълно я разбираше. Колкото повече я гледаше, толкова повече му харесваше гледката. Ако не се случеше нещо, което да намали сексуалното привличане помежду им, Джейк щеше да извърши нещо наистина глупаво.

Едва се въздържаше.

Той процеди някаква ругатня, бесен на себе си, задето не можеше да откъсне разума от чатала си. Погледна ехолота. Нищо не се виждаше. Превключи на морската карта и измери разстоянието. Погледна часовника си, после и небето. Вече нямаше време да свършат нищо полезно.

Затова пък имаха предостатъчно време да натворят нещо наистина глупаво.

От друга страна, можеше да отиде на риболов. Истински риболов, а не само напразно влачене на примамки по водата, без значение от времето и прилива.

— Питам се дали кралете все още се навъртат около Фалкон клиф — каза той на глас.

— Крале? — попита Онор. — Като в монархия?

— Като в място, заредено с чист динамит с размери дванадесет на шестдесет и пет фунта. Готови да опитат току-що подострените ни кукички.

— Рибите са крале?

— В близката околност — да.

— Искаш да кажеш, че наистина ще ходим на риболов?

— Точно така.

— По дяволите!

— Погрешен отговор — изсумтя Джейк, форсира моторницата и я обърна обратно. — Нужен е ентусиазъм, забрави ли?

— О, едва се въздържам. Да тръгваме веднага, много те моля... и така нататък.

— Ентусиазмът ти все още не е на нужното ниво. Но не се притеснявай, ще ти дам доста шансове да го упражняваш.

Зодиакът се приближаваше доста бързо, след като Тумороу се върна назад; Джейк вдигна ръка за поздрав, когато се разминаха.

Конрой не му отговори. Но и не се опита да ги проверява. Очевидно цялата тази работа го отегчаваше толкова, колкото и самия Джейк.

Онор въздъхна и се загледа в тъмните води, които се плискаха в носа на Тумороу. Опитваше се да не мисли за Кайл, за липсващия кехлибар и за убития човек.

— Искаш ли да поговорим? — попита Джейк.

— За какво?

— За това, заради което си толкова мрачна.

— Не, благодаря. По-добре да говорим за нещо друго.

— Добре. Сама ли живееш?

Озадачена, тя вдигна поглед към него.

— Нали каза, че искаш да говорим за... — подхвана той.

— ... за нещо друго — довърши Онор сухо. — Живея заедно с Фейт в Северна Калифорния, но обикновено едната от нас отсъства.

— С какво се занимава сестра ти?

— Превръща моите проекти в спираци дъха предмети на изкуството. Докато тя се труди над тях, аз обикновено пътувам в търсене на нови материали по изложбите в цялата страна. Когато се върна къщи и се заема с проектите, тя на свой ред обикаля за необработени материали.

— По този начин ли се сдобихте с кехлибара, който видях на бюрото ти?

— Не. Кайл ни го изпрати.

Ръцете на Джейк се вкопчиха здраво в щурвала. Обаче не каза нищо.

— Всичките ни братя са нащрек за материали, които бихме могли да използваме — продължи тя. — Дори старият Донован колекционира за нас.

— Баща ти и братята ти участват в бизнеса наравно с вас?

— С някакви си жени? — отвърна му тя. — Прехапи си езика. Донован интернешънъл е последният от клубовете на истинските мъже.

Въпреки че тонът ѝ бе ироничен, в думите ѝ не се долавяше истински гняв. Двете с Фейт се бяха научили да бъдат благодарни, че са жени. В известен смисъл това им помагаше да се измъкват по-лесно от доброжелателната тираничност на Доналд Донован. Арчър бе извоювал свободата си със свирепост, която все още бе легенда в

семейството. Лоуи и Джъстин се бяха съюзили и по този начин бяха сразили стареца. Кайл все още се бореше. Той носеше и допълнителния товар да бъде най-младият мъж в семейството, което означаваше, че понякога му се налагаше да мери сили и с по-големите си братя.

— Донован интернешънъл — повтори Джейк провлечено, вперил поглед в радара. Сега се виждаха три лодки. Очевидно Змийския поглед бе успял да открие яркооранжевия зодиак на бреговата охрана. — Чувал съм това име някъде...

Както се беше надявал, Онор захапа въдицата.

— Вероятно на Уолстрийт — каза тя. — Компанията на баща ми открива, обработва, купува и препродава метали и редки минерали.

— Хубаво място. Братята ти никога няма да страдат от липса на работа.

— Противно място. Те искат да бъдат шефове.

— И в рая има змии.

— Е, братята ми подминаха старата змия и основаха своя собствена компания, Донован — скъпоценни камъни и минерали.

Джейк се усмихна въпреки типично мъжкия глад, който бушуваше в кръвта му всеки път, когато помислеше за меките устни на Онор и за още по-мекото ѝ тяло.

— Значи синовете се конкурират със стария си баща, така ли?

Онор потръпна при спомена.

— Стана много забавно, когато татко откри, че е бил надхитрен от собствените си синове.

— Лиши ли ги от наследство?

Тя изглеждаше шокирана.

— Разбира се, че не. Татко може да е вироглав и упорит, но не е жесток. Цяла година мъжете ходиха по разни изследвания за минерали. Когато татко се убеди, че момчетата могат да се справят и без него, им предложи съдружие.

— Те приеха ли го?

— В известен смисъл. Работят с него на базата на договор, но Донован интернешънъл не е единственият им клиент. Не е дори най-големият.

— Умно.

Джейк вече знаеше всичко това. Мъжете Донован, с които бе общувал, бяха толкова интелигентни, колкото и твърдоглави.

— Предполагам. Но на всички празнични и семейни сбирки татко моли отлъчилите се агнета да се върнат в стадото, а агнетата правят всичко възможно да останат далече от стария вълк.

Мисълта за братята Донован като агнета накара Джейк да се изсмее високо.

— И твоите празници ли протичат така? — попита Онор.

— Как?

— В семейство, в което всеки се бори за надмощие.

— Не. Прекалено сме далеч един от друг.

— Звучи... самотно.

Джейк смени курса, заобиколи малък остров, прекоси някакъв тесен пролив и изключи мотора в основата на назъбена скала. Натисна силно един от бутоните. Ехолотът освети в синьо и червено долния екран.

Онор не си направи труда да го попита къде се намират. Дори с морска карта ѝ беше трудно да разбере за кой от островите Сан Хуан става дума. Имаше толкова много острови и много от тях бяха толкова малки, че представляваха само назъбени скали. Беше опитала да се ориентира по морската карта, докато се придвижваха от място на място, но само я заболя главата, а стомахът ѝ се сви на топка.

— По дяволите! — изруга той. — Те са тук.

Тя се наведе, за да вижда по-добре. Екранът изглеждаше така, сякаш някой бе драскал безразборно жълти тирета на дълбочина от четиридесет до деветдесет фута. Преди да успее да попита дали разпръснатите цветни точки са риби, Джейк изчезна. Тя го последва на кърмата и го наблюдаваше, докато той запали помощния двигател и постави въдиците. Те обаче не я интересуваха. Поглъщаше спокойните, пестеливи движения на Джейк.

Той отдаде присъствието ѝ на желание да научи повече за риболова.

— След като измъкнем от водата всичката мъртва риба, приключваме за днес — каза Джейк. Наведе се над бялата пластмасова кофа и извади отвътре стръвта, която висеше от ръба. — Знаеш ли какво е това?

— Оттук ми приличат на две малки кукички. Невероятно. Ще се задуша от вълнение.

В гласа ѝ нямаше сарказъм. Онор наистина се забавляваше много, докато наблюдаваше радостта на Джейк. А тя знаеше, че той се радва. Това се долавяше в гласа му, в блясъка на очите му, в лекотата на движенията му. Този мъж наистина обичаше риболова.

Е, помисли си Онор, никой не е съвършен. Самата тя имаше недостатъци в изобилие.

— На кукичките — поясни той — е закачена изкуствена стръв. Тя е полуподвижна и се нарича торментор^[2]. Ще я наклоня така, че да прилича на херинга. А сега ще я закача за платното и...

— Не е честно! — прекъсна го тя.

— Кое?

— Не искам да ме учиш да ловя риба. Казах, че искам да се науча да управлявам лодка и точка.

— Мислех, че не говориш сериозно.

— Грешиш.

— Добре.

Джейк се залови да наглася въдиците. След няколко минути започна да си подсвирква. Чистотата и сладостта на звука напомняха на Онор песента на славей при зазоряване. Красивата мелодия звучеше странно от устата на този суров човек.

В този момент Онор осъзна, че у Джейк имаше още нещо, което я изненадва. Ако на негово място бе някой от братята ѝ, щеше до се опита да се наложи и да пречупи нежеланието ѝ да се учи да лови риба. Джейк обаче прие решението ѝ, без дори да се обиди.

Много скоро две риболовни въжета се озоваха във водата. Джейк зае позиция до кнехта. Пълзяха покрай скалата със скоростта на охлюв.

Джейк вдигна поглед и присви очи срещу яркия блясък на залязващото слънце. Зодиакът бе спрял на сто фута навътре в морето, успоредно на Тумороу. Бейлайнерът, на който се намираще Елън, бе още по-далече. Не се виждаше друга лодка на хоризонта. Змийския поглед или се беше прибрал, или беше извън зрителния им обсег.

Джейк извърна очи от ескорта и се загледа в арката, която образуваха въдиците, и неуловимото, хипнотично полюшване на връхчетата им.

— И сега какво? — попита Онор.

— Сега ловим риба.

— Божествено. Като да гледаш как засъхва боя, само че е още по-скучно.

— Ще промениш виждането си веднага щом усетиш съомгата от другия край на въженцето.

— Успокой се, мое сърце...

Джейк поклати глава и се загледа в бреговата ивица. Нито една къща или дори къщурка не смуцаваше покоя на това диво място. Наоколо се виждаха само скали, прегънати от вятъра иглолистни дървета и ясното небе. Случайни слънчеви лъчи се прокрадваха през кълбести облачета и хвърляха отблясъци върху водната повърхност и скалите. Белоглав орел прелетя току над главите им и лодката плавно се полюшна под краката му. За първи път от седмици насам Джейк бе завладян от усещане за спокойствие и хармония.

Онор погледна смекчената линия на устните му и разбра, че е на път да хлътне до уши. Удоволствието, изписано на лицето му, я подтикваше да се усмихне и да протегне ръце към него.

Престани да го гледаш, каза си тя предупредително. Направи нещо по-полезно. Каквото и да е. Само престани да мислиш за Джейк Малори.

Но в момента, в който го направи, я връхлетяха мисли за Кайл, за кехлибара и за смъртта. Искаше ѝ се просто да се хвърли в ръцете на Джейк и най-сетне да се почувства спокойна.

По дяволите, каза си тя наум, отвратена от себе си.

Онор се върна в кабината, извади скицник и молив от раницата си и се захвана с проекта, който все още я безпокоеше. След няколко минути измъкна от раницата си и някаква кутия, отвори я внимателно и се загледа в кехлибара, който се намираше вътре.

И в него не откри вдъхновение.

Извади нежно златистия къс, обгърна го в ръката си и бавно го завъртя. Но колкото и усилено да се вглеждаше в изкусителните му форми, творческото вдъхновение не я спохождаше. Навярно директната слънчева светлина щеше да ѝ помогне.

Тя пъкна кехлибара в джоба на якето, взе скицника и молива и излезе навън. Скоро откри, че капакът на двигателя може да бъде изненадващо удобна седалка. Настани се там с гръб към кърмата. Без

да изважда кехлибара от джоба си, тя нахвърля различни вариации на основната тема, като разчиташе на зрителната си памет.

Джейк стоеше на входната врата и управляваше лодката от кърмата, докато се взираше в ехолота в предната част на кабината.

Скоро тихият следобед се огласи от песен на славей. Въпреки че в свирукането му не се улавяше конкретна мелодия, Онор я намираще едновременно отпускаща и стимулираща мисълта, сякаш слушаше грегориански напеви. Моливът се понесе по листа, после по друг и по трети, нанасяше варианти на формите и контурите, на настроението и изображението, създаваше многозначни образи, които придаваха на произведенията ѝ дух на уникалност.

Твърде късно Онор осъзна, че свирукането е спряло и Джейк я наблюдава. Тя вдигна поглед.

— Извинявай — промърмори той. — Не исках да те разсейвам.

— Не си ме разсеял. Всъщност свирукането ти ми помагаше да се концентрирам. Просто забелязах, че си спрял.

Сигурно е заложено в гените на Донован, помисли си Джейк кисело. С брат ѝ се бяха надсвирвали — Кайл с евтината си свирка, а Джейк само с уста.

— Над какво работиш? — попита я. — Или това е забранен въпрос, също като да надничам през рамото ти?

Тя се усмихна.

— Няма да е нужно да надничаш, ако ти го покажа сама — обърна скицника така, че Джейк да може да го види.

— Това е парчето кехлибар, което видях в къщата ти, нали? — каза той, след като разпозна формата и специфичната смесица от гладки и назъбени участъци по повърхността на камъка. — Онова, което улових, преди да се разбие на пода.

— Имаш набито око.

— А ти си много добър художник.

— Илюстратор.

— Лютиче.

Тя го погледна косо с очите си, изпъстрени със златисти оттенъци като самия кехлибар, гален от последните лъчи на залязващото слънце.

— Повечето хора не могат с един поглед да различат едно парче кехлибар от друго — каза Онор.

— Предполагам.

— Но ти можеш.

Джейк повдигна рамене. Не му се искаше да разваля спокойствието на мига със заобикалки и половинчати истини.

— Кехлибарът е мое хоби. От дете.

— Наистина ли? Затова ли задаваше толкова много въпроси за кехлибара, който се предполага, че Кайл е откраднал?

Джейк кимна, но изруга наум. Онор мислеше твърде бързо. Колкото по-малко ѝ кажеше сега, толкова по-добре щеше да бъде за него, когато тя откриеше истината. От друга страна, вече му писваше да се движи по острия ръб от половинчати истини и лъжи, в очакване на момента, когато щеше да се провали с гръм и трясък. Ако му харесваше да живее по този начин, двамата с Елън все още щяха да работят за един и същи шеф.

— Какво те привлече към кехлибара, когато беше малък? — попита Онор любопитно.

— Изпитвах съжаление към мушиците, заключени в капана на миналото. Какво рисуваш?

Един поглед към Джейк беше достатъчен на Онор; за да проумее, че нямаше да постигне нищо, ако настоява да ѝ каже какво би могло да накара едно дете да се идентифицира с насекомите, заключени в кехлибара. Затова тя отговори на въпроса му, вместо сама да зададе друг.

— Рисувам това, което Фейт ще превърне в скулптура. Нещо такова.

— Нещо такова?

Онор погледна рисунката.

— Имам предвид, че това няма да бъде истинска скулптура. По-скоро барелеф — тя се намръщи и добави: — Всъщност започвам да мисля, че съм на грешен път. По този начин няма да стигна доникъде.

— Какво искаш да кажеш?

Без да му отговори, тя бръкна в широкия джоб на връхната си дреха. Когато я извади, на дланта ѝ блестеше късчето кехлибар — като искрица надежда, като лъч светлина и топлина, като мечта на треперещ от студ човек.

Джейк подсвирна леко. На оскъдната светлина кехлибарът блесна в цялата си красота. Беше прозрачен, с изключение на

спиралата от малки мехурчета и интригуващи абаносови петънца. Лакиран от едната страна и леко напукан от другата, кехлибарът беше истинско олицетворение на думата златен.

Направо гореше.

— Пламтящ камък — промълви той меко.

Какво?

— Това е значението на думата кехлибар — камък, който гори. Може ли? Преди това нямах възможност да огледам това парче.

— Разбира се, но в него със сигурност няма мушички.

Той не каза нищо. Просто вдигна кехлибара между себе си и залязващото слънце.

Онор сдържа дъха си при вида на внезапно разкрилата се изгаряща красота на камъка. Чувстваше се така, сякаш не го е виждала никога преди. Спиралите сякаш изобразяваха мъж с ниско подстригана коса и брада, а абаносовите петънца напомняха полуотворени очи, безбрежни като човешката душа... мъж, заключен завинаги в късчето кехлибар, свободен само защото нямаше какво повече да губи.

— Не мърдай! — рече му тя тихо.

Джейк замръзна на секундата, преди да осъзнае, че няма нищо нередно. Онор обърна на нова страница и започна да рисува със скорост, ослепителна като самия кехлибар, окъпан от слънчевите лъчи. Той я наблюдаваше и държеше камъка така, че златистата му сянка падаше върху листа ѝ.

С угълчето на окото си Джейк долови, че въдицата се помръдна.

— Хм, Онор...

— Не сега. Откакто съм се родила, се опитвам да видя това лице.

Джейк погледна лекичко към най-близката въдица. Тя се движеше нагоре-надолу много по-бързо и по-силно, отколкото платното можеше да издържи.

— Онор...

Тя му направи знак да мълчи и продължи да рисува.

Въжето направи това, за което беше създадено — измъкна се от халката.

— По дяволите — промърмори той с отвращение. — Явно ще вечеряме пица.

— Ето. Готово! Поне по-голямата част. — Тя вдигна поглед. — Пица? Предпочитам съомга, ако нямаш нищо против.

— Аз също.

Той се наведе, прибра кехлибара обратно в джоба ѝ и издърпа въдицата от стойката с едно продължително движение. Подръпването от другата страна му подсказа, че рибата все още е там. Движението на въдицата му показва още, че рибата със сигурност е съомга и че е добре закачена.

— Ето — каза Джейк, подаде на Омор въдицата и взе скицника.
— Навий на влакното нашата вечеря, а аз ще управлявам лодката.

— Но аз не мога... Никога не съм... — въдицата се усукваше и подскочаше в ръцете ѝ. — Господи! Джейк, на другия край на това въже наистина има риба!

— Разбира се. Навивай, лютиче...

[1] Унция — мерна единица за тежест=28,3 грама — Б.пр. ↑

[2] От англ. tormentor — мъчител — Б.пр. ↑

11.

Беше съвсем тъмно, когато Джейк приключи работата си в лодката и се прибра в хижата, за да провери телефонния си секретар. Нямахте новини от Имърджинг ресурсис, но имаше пиперливо съобщение от Елън по въпроса за хвърчащите лодки и подгонените от хормона техни водачи.

— По-спокойно, лейди — промърмори той. — Щом не можеш да се надбягваш с вълците, стой в кучешката си колибка.

С хищническа усмивка на задоволство Джейк грабна бутилка вино и се насочи обратно към Онор. На завоя по пътя към нейната къща имаше друго послание — кола без номера, паркирана точно на малката отбивка встрани от главния път. В случай че някой се питаше какво прави тази кола там, на отворения прозорец бе поставен радар.

Джейк явно не бе единственият, който бе забелязал присъствието на ченгетата. Тукашните шофьори, които обикновено доста превишаваха ограничението от двадесет и пет мили в час по тесния път, сега се движеха в рамките на закона. Пътната полиция в щата Вашингтон беше неуморима и разполагаше с огромен набор от средства за преследване на нарушителите, който се подпомагаше от смешните ограничения за скоростта.

В момента, който пикапът спря, Онор отвори входната врата. Джейк не трябваше да изпитва удоволствие от факта, че тя очевидно го чака, но изпита. Още повече се зарадва от това, че и тя като него бе взела душ и се беше преоблякла. Косата ѝ бе леко влажна, носеше къси спортни панталони и широка блуза с цвета на златистозелените ѝ очи. Вечерята се очертаваше много привлекателна...

Джейк си наложи с усилие да не мисли за това и излезе от колата.

— Наред ли е всичко? — попита.

— Не. Въглищата са готови, също и аз.

Той премигна.

— За какво?

— За съомгата, за какво друго? Умирам от глад.

Той също, но преди съомгата искаше нещо друго — Онор Донован, гола, в леглото. Джейк грабна бутилката студено Шардоне, която носеше, и я последва в къщата.

Докато той приготвяше маринатата и слагаше съомгата на барбекюто, Онор бе на върха на щастието, горда като патица с четиринадесет малки патета.

— Е, денят не беше съвсем изгубен — обяви тя и погледна злорадо към рибата. — Жалко, че ти не успя да хванеш нищо.

Джейк се усмихна при спомена за лудия възторг, който бе изпитала, когато най-сетне се докопа до своята риба. Беше светнала като коледно дръвче. Да я гледа такава му доставяше удоволствие, каквото не бе изпитвал от доста време насам.

— Няма значение — промърмори той, докато поставяше капака на барбекюто. — За мен има друга съомга.

Тя се почувства несигурна, докато го следваше към къщата. Никой от мъжете Донован не се притесняваше, че може да бъде победен от жена, но някои от мъжете, с които излизаше, не го приемаха много добре.

— Сигурен ли си? — попита го тя и затвори задната врата.

— Хм — рече Джейк и лекичко дръпна непокорно кичурче от косата ѝ. — Това няма значение за мен, скъпа. Дори ако бях хванал съомга, щях да я върна обратно в морето.

— Защо?

— Дори почистена, твоята тежеше четиринайсет фунта. Докато я изядеш на сандвичи, с пица, омлети и салати, вече ще ти се гади от съомга.

— Ха! Никога няма да ми омръзне прясна съомга. Или пък добре опушена.

— Тогава ще трябва да хванем наистина голяма риба.

— Голяма? А тази каква е според теб? — тя посочи към барбекюто.

— Тази е просто хубава. Но ако искаш най-добрата пушена риба, ти трябва над дващест и пет фунта. А най-добре и над трийсет. За съжаление около островите Сан Хуан са останали малко такива.

— Трийсет фунта? — очите ѝ се разшириха. — Хубава работа. Ще трябва да тренирам вдигане на тежести. И без това ми отне доста

време да кача това дребосъче на борда.

— Добре се справи.

— Наистина ли? Тогава защо непрекъснато ми крещеше да държа високо въдицата?

— Не съм крещял.

— Ха! Капитан Конрой едва не падна от зодиака от смях.

— Защото едва ли някога е виждал човек, който се опитва да държи мрежа с мятанца се съомга в едната си ръка и полудяла от възторг жена в другата.

— Не забравяй въдицата.

— Трудно е да забравя как я държах между зъбите си — вметна Джейк сухо.

Въдицата бе единственото нещо, което го бе спряло да отговори на възторжената целувка на Онор. И толкова по-добре. Джейк имаше усещането, че тази целувка щеше да премине от безобидно поздравление в страстна жажда. Което би било ужасно.

Или поне той се опитваше да се убеди, че е така. Но нещо не му се удаваше. В мислите си Джейк не преставаше да вижда Онор, облечена в онази нощница, която едва покриваше задните ѝ части. Не спираше да си задава въпроса дали носеше нещо отдолу. А тези мисли водеха до други, като например как ли изглеждаше тя, когато се разтваряше да посрещне своя любовник.

— Ало! — извика Онор и размаха ръка пред очите му.

— Какво?

— Къде си?

За момент му мина през ума да ѝ каже, че мислено притиска устните ѝ с нейната нощница и плъзва езика си по ароматната ѝ женственост, докато достигне до меката плът отдолу.

Глупаво. Много глупаво.

— Мислех си — смотолеви кратко.

— За вечерята?

— Хм... да. За вечерята.

— Какво ще кажеш за малко сос с босилек? Или я предпочиташ с горещ квасен хляб и салата?

— Всичко това ми звучи добре.

— Сигурно си гладен?

— Да — отвърна ѝ той рязко и се отдръпна от нея. Беше по-тъп и от пън, щом дори му хрумваше да мечтае за нейната плът.

— Защо не започнем с няколко бисквити и малко сирене за предястие? — предложи Онор предпазливо. — Какъвто си начумерен, ще вземем да се скараме, преди рибата да е станала готова.

Джейк знаеше, че е в лошо настроение, но знаеше също, че сиренето и бисквитите няма да задоволят глада, който бушува в него. Все пак яденето представляваше някакъв изход в момента.

По-добре от нищо.

Той дъвчеше сирене и бисквити, пиеше бира и наблюдаваше Онор, която сипваше сметана в соса.

— Имаш ли нещо против да порисувам, докато рибата стане готова? — попита тя и остави сметаната. — Не мога да спра да мисля за онова лице в парчето кехлибар.

— Не съм очаквал да ме забавляваш.

Тя го погледна обезпокоена и се запъти да вземе скицника си.

Телефонът иззвъня. Джейк очакваше Онор да профучи през стаята и да го грабне нетърпеливо. Вместо това тя се приближи бавно и протегна ръка към слушалката, сякаш очакваше да я ухапе.

— Ало?

— Раздели се с господен Малори или брат ти ще пострада.

— Какво? Кой е? Къде е...

Телефонът замлъкна. Тя го погледна с отвращение и затръшна слушалката.

— Проклет да си!

— Кой беше?

— Не знам. Но не беше Змийския поглед. Този нещастник заговори веднага щом казах ало.

Джейк затвори вратата и се приближи към нея. Беше бледа, с изключение на червените петна по бузите ѝ, предизвикани от гнева и притока на кръв.

— Откъде си сигурна, че не е бил Змийския поглед?

— По пътя на логиката или просто по интуиция.

— Кое от двете?

— Всъщност и двете. Знаех още преди да започне да говори. Тишината беше различна. А и акцентът му не беше като на Змийския поглед, когато мънкаше на входната ми брата.

— Какъв беше акцентът на този приятел?

— Не беше френски — каза Онор, припомняйки си разговора. — Не и германски. Нито испански или британски.

— Какво искаш да кажеш с не германски!

— Не зная. Просто не беше германски.

Той не настоя. Нямаше смисъл. Беше почти сто процента сигурно, че е бил или руснак, или някой от бившите прибалтийски републики. Нищо ново.

— Какво ти каза? — попита Джейк.

Онор пое дълбоко въздух, но той нахлу в гърдите ѝ на пресекулки. Тя внимателно вдиша отново. После погледна Джейк със замъглени очи.

— Каза ми, че ако не се отърва от теб, Кайл ще пострада — изрече простичко.

Джейк присви очи.

— Разделяй и владей.

— Какво?

— Най-старата тактика, описана в книгите. И най-добрата. Някой иска да те изолира.

Тя погледна през прозореца. Яркия златист цвят на слънцето и безкрайното синьо на морето бяха отстъпили място на непрогледна нощ, а Онор не искаше да се изправя сама срещу нея.

— Кайл... — прошепна тя. — Господи, какво ще правя?

Болката в гласа ѝ беше като острие в съвестта на Джейк. Искаше да я приласкае, да я успокои, но ако го направеше, тя щеше да се чувства още по-безмилостно предадена, когато истината излезеше наяве.

— Ела тук — каза той меко.

Онор се отпусна в ръцете му, сякаш винаги им беше принадлежала. Джейк я прегърна, като с всеки удар на сърцето си проклинаше Кайл.

— Какво да правя? — попита го тя накрая.

— Каквото е най-добро за теб.

— Ами Кайл?

— Той е голямо момче. Притеснявай се за себе си.

— Продължаваш да ми го повтаряш.

— Продължавам да се надявам, че ще ме послушаш.

Тя се засмя несигурно.

— Говори ми, Джейк. Имам нужда... да си говоря с някого.

Той я прегърна още по-силно.

— Мога да си отида, мога и да остана. Изборът е твой, Онор.

— Не искам да избирам — тя се сгуши в него, сякаш студът, който усещаше, беше физически, а не душевен. — Мислиш ли, че този, който се обади, има Кайл.

— Не.

— Защо?

— Защото ако беше така, нямаше да има смисъл да пречи на твоето издирване.

Тя въздъхна леко.

— Това беше второто нещо, което ми дойде на ума. Че е по-скоро блъф, отколкото истинска заплаха.

Джейк потърка устни в косата ѝ съвсем лекичко, без тя да го усети. Всяка глътка въздух, която си поемаше, носеше сладкия аромат на топла жена.

— А какво беше първото нещо? — попита я той.

— Радост, че не съм сама тук. Започнах да мразя телефона.

— Ще ти купя телефонен секретар.

— Имам. Но не съм в състояние да го включа, когато съм тук. Непрекъснато си мисля, че може да се обажда Кайл.

Джейк не можеше да отвърне нищо на този довод. Или поне нищо, което Онор би искала да чуе. Така че той просто погали блестящата ѝ коса и я задържа до себе си, докато тя се отдръпна от него и отстъпи назад.

— Благодаря — каза му смутено. — Не исках... е, знаеш какво имам предвид.

— Ами... не.

— Не исках да плача на рамото ти.

Той докосна тъмносинята си риза, където допреди миг бе лежала главата ѝ.

— За какво говориш? Съвсем суха е.

Тя се усмихна почти безпомощно. После си пое въздух на пресекулки и се отправи към кухнята.

— Що се отнася до виното...

— Ще го взема веднага щом проверя съомгата.

Телефонът извънтя отново.

Онор се сепна. Джейк се запъти към него. Тя стисна ръката му и го спря.

— Не — каза Онор бързо. — Мога и сама.

Вдигна слушалката.

— Ало?

Джейк се напрегна, докато наблюдаваше изражението на лицето й.

— Съжалявам — изрече тя автоматично. — В момента не е тук. Да му предам ли нещо? — Намръщи се. — Така ли? Бихте ли изчакали за момент? Вече е платено? Добре. Ще го взема, когато мога. Благодаря.

— Кой беше?

— Някаква жена от склада за книги. Кайл е поръчал нещо при тях.

— Кога?

— Не ми каза. Странно все пак.

— Кое?

— Не знаех, че брат ми се интересува от руска история.

Джейк също, но ако й го кажеше, щеше да повдигне много въпроси, на които не искаше да отговаря.

— За съвременна история ли става въпрос? — попита само.

— Не. Тя ми каза, че това е каталог на ценностите в руските дворци преди революцията. Интересувал се е конкретно от дворец, известен като Царско село, но тогава не са разполагали с никаква информация за него.

Джейк замръзна. Преди нацистите да нападнат Русия, Кехлибарената стая се е помещавала там.

— Ще отворя виното — избъбри разсеяно.

Онор наблюдаваше Джейк, докато вървеше към кухнята. Беше усетила, че той току-що е загубил доброто си настроение, но не знаеше защо.

— А мъжете твърдят, че жените се поддавали на променливи настроения — промърмори тя.

Дори Джейк да я беше чул, пренебрегна репликата й. Отвори виното, наля й в една чаша и отиде да види барбекюто.

Онор не направи грешката да го последва. Нейното собствено настроение беше доста променливо. Взе скицника, извади кехлибара от кутията и се вгълби в рисунката си. Кехлибарения човек беше все още неуловим, но тя бе сигурна, че ще успее да го пресъздаде извън златната му клетка.

Тя не разбра кога точно рисунката ѝ започна да наподобява твърдите черти на Джейк, но след като го прие, работата ѝ потръгна далеч по-бързо. Това едновременно беше и не беше Джейк. Беше мъж и сянка, тъмнина и светлина, усмивка от едната страна и цинично извити устни от другата.

След малко тя се притесни, че Джейк може би стои до нея и я наблюдава. Питаше се дали той разпознава себе си в рисунката. Вероятно не. Повечето хора възприемат отразения си образ в огледалото като действителност.

— Свърши нещо полезно — каза тя и му подаде парчето кехлибар. — Дръж го между мен и светлината. Искам да се уверя, че петънцата са достатъчно надълбоко и няма да изчезнат, ако повърхността се изравни и полира.

Джейк застана в сянката на столната маса и вдигна кехлибара. Тя наклони глава и отново се зае с работата си.

Той се опита да не забелязва, че дълбоко в косата на Онор има златисти отблясъци, че устните ѝ са достатъчни сочни, за да прелъстят и светец, че тънките ѝ пръсти, обхванали молива, щяха да се чувстват добре в панталона му, а още по-добре щяха да се чувстват устните там.

Тази поредица от мисли бе последвана от бурна ерекция. Радваше се, че Онор е прекалено заета, за да види.

— Изнервяш ме — каза тя след малко.

— Опасяваш се, че ще изпусна кехлибара?

— Не. Отново се чувствам като Червената шапчица. Мислиш ли, че съомгата е готова, бабо?

— Приличам ли на баба ти?

— Е — каза тя, без да го погледне, — и двамата имате хубави мустаци.

Джейк поклати глава и се засмя въпреки болката в чатала си. Подаде ѝ кехлибара и отиде да види съомгата.

Веднага щом се скри от очите ѝ, тя изпусна въздишка на облекчение и се взря в мястото, където той стоеше допреди малко. Не

би се изненадала, ако видеше от пода да се издига дим. Или от нейния стол. Погледът му беше достатъчно горещ, за да се опекаат и двамата.

Тя си каза, че не се нуждае от усложненията, които щеше да донесе една афера с Джейк. Нямаше емоционална енергия за такова нещо. А със сигурност щяха да се намесят и чувствата ѝ. И без това сексът създаваше повече проблеми, отколкото си заслужаваше.

Разбери го, напомни си тя строго. Дори когато има чувства, сексът създава повече проблеми, отколкото си заслужава. Поне за жените. Мъжете просто си вършат работата на автопилот. Раз два, аз бях дотук. Без много шум и разправии прибират оръжието си обратно в панталона и отиват да гледат телевизия.

С нетърпеливо движение Онор затвори скицника и го остави настрана. Но лицето, заключено в кехлибара, продължаваше да я преследва и безмълвно да я зове. Без значение какво чувстваше към живото му копие, тя не можеше да остави това лице заключено завинаги в капана на времето.

За съжаление не знаеше как да го освободи. Знаеше само, че обичайният ѝ подход при проектиране на скулптури не върши работа с кехлибара и конкретно с това парче кехлибар. Просто не беше работила достатъчно с този материал, за да го почувства така, както чувстваше по-твърдите камъни.

Когато Джейк се върна в стаята с поднос съомга, Онор седеше срещу камъка и се мръщеше свирепо. Чашата с вино стоеше недокосната.

— Явно не съм единственият с лошо настроение, а? — попита той безразлично и постави съомгата на масата. — Да не би отново да са ти се обадили по телефона, докато се занимавах с рибата?

Тя подскочи и се запита колко ли време е изминало. Това ѝ се случваше често, когато се замислеше над някакъв проект. Просто забравяше за околния свят.

— Никой не се е обаждал. Просто размишлявах над това лице. Ако използвам обичайната си техника... — Тя поклати глава и рязко се изправи. — Просто няма да стане. Сигурна съм.

— Какво ще кажеш за гравюра?

Тя спря ръката си, която тъкмо се пресягаше към чашата. Познанията ѝ за гравюрата се изчерпваха с това, че беше обратното на камея^[1].

— Никога не съм проектирала нещо с неравна повърхност — каза тя.

— Защо? Не ти харесва ефектът?

— Не е това — тя остави чашата си на масата и се запъти към хладилника. — Обикновено правя проекти за твърде малки камъни, които не са достатъчно прозрачни, за да се види през тях гравюрата. Понякога камъкът е прекалено твърд, за да може Фейт да дълбае в него. Освен това не бях работила с кехлибар допреди месец.

Онор извади соса и салатата. Погледът ѝ беше замислен, което подсказа на Джейк, че мислеше за кехлибара и гравюрата.

— Гравюрата е била много популярна през седемнадесети и осемнадесети век — каза той, — особено при кехлибара. Понякога вътрешният релеф е бил подсилван от златен фон. При поглед отгоре ефектът е бил поразителен. Камъкът изглежда жив.

— Как се полира релефната област, преди да се постави златното покритие?

— По същия начин, както се прави самият релеф — внимателно, с много фини пособия.

Когато той се наведе покрай нея, за да налее вино в чашата си, ръката му докосна нейната. Тя подскочи.

— Извинявай — каза ѝ. Премълча обаче, че дори когато мислеше за работата си, тя беше толкова напрегната, че почти вибрираше. — Не исках да те стресна.

— Вината не е твоя. Каквото и да правя, непрекъснато мисля за Кайл — призна Онор.

— Това е разбираемо. Седни и се нахрани. Или си прекалено неспокойна?

— Идеята не е лоша — тя се усмихна мрачно и седна на масата. — Опасявам се, че не съм от жените, които отслабват от притеснение. Напротив.

— Тогава какъв е проблемът? Най-много да качиш някой и друг фунт.

— Прехапи си езика.

— Предпочитам да хапна от твоята съомга.

Онор се опита да се убеди, че само във въображението ѝ Джейк се е поколебал, преди да изрече думата съомга. В следващия момент

обаче се пресегна към прекрасната риба и си каза, че е безполезно да се надява.

През деня на лодката той бе дал да се разбере, че не възнамерява да направи нищо за нарастващото сексуално влечение между тях. Въпреки че очевидно беше здрав мъж, способен да получи ерекция, явно не възнамеряваше да я преследва.

Може би имаше същото виждане за секса като самата нея. Като за нещо толкова вълнуващо, колкото да почистиш тоалетната.

Каква депресираща мисъл...

Джейк забеляза, че Онор дори не беше започнала да се храни.

— Изглежда, нямаш апетит след всичко, което се случи?

Вместо отговор тя набучи на вилицата си парче съомга. След миг издаде гърлен звук на изненада и удоволствие.

— Харесва ли ти?

— Оргазмено е.

Той повдигна вежди.

— Чак толкова ли ти харесва?

— По-хубаво е.

— Нищо не е по-хубаво.

Тъй като за нея думата оргазъм беше само празно понятие, Онор реши да не спори. Пъхна друга хапка в устата си и усети вкуса на съомгата. Не каза абсолютно нищо, докато не изяде две порции риба и унищожи своята част от салатата. После се облегна в стола си с въздишка на задоволство.

— Би трябвало да отвориш ресторант — избъбри тя и прикри прозявката си.

— Ти направи салатата и соса. Да не би рецептата да е семейна тайна на Донован? Защото аз обикновено си купувам сос с босилек и той не е и наполовина толкова вкусен.

— Не. Моята рецепта е резултат на години героична саможертва с надеждата за по-добро бъдеще за цялото човечество.

— Никой няма да ти даде Нобелова награда за сос с босилек.

— Остава да ми кажеш, че няма Дядо Коледа.

— След като спомена...

— Аз съм разбита — прекъсна го тя. — Направо разбита. Както и да е, сосът не представляваше нищо в сравнение с рибата — допълни тя и вдигна ръка, за да прикрие още една прозявка.

Джейк стана и започна да почиства масата.

— Аз ще се погрижа за това — промърмори Онор и отново се прозина.

— Преди това ще заспиш.

— И какво ще ме посъветваш? — почти скри една прозявка тя.

— Марш в леглото. Утрешният ден вече прекосява Европа и се носи към теб.

— Каква ужасна мисъл.

Той се разсмя и разроши косата ѝ, докато минаваше покрай нейния стол.

— Не забравяй да си измиеш зъбите.

За момент ѝ мина през ума да го ухапе. Силно. Но реши вместо това да направи нещо по-разумно — да изпълни предложението му.

— Добре. Благодаря.

Останал без дъх, Джейк наблюдаваше как Онор влезе в малката баня, която се намираще точно до спалнята. За част от секундата му се бе сторило, че тя ще забие хубавите си малки зъбки в ръката му. Не знаеше какво би направил в такъв случай, но не се съмняваше в крайния резултат — хванати ръка за ръка, двамата щяха да влязат в сладка битка, в която нямаше победени.

Той изруга наум и се залових чиниите, като ги търкаше толкова силно, че по блестящата повърхност оставаха следи.

Вратата на банята се отвори. С ъгълчето на окоето си той видя силуета на Онор, която се вмъкна в спалнята. Вратата след нея остана леко открената.

Джейк привърши с почистването и напусна къщата. Вратата се заключи автоматично след него. Металният звук навяваше студенина и усещане за невъзвратимост. Той се запъти към пристана по чакълестата пътека. С всяка крачка по пътя Джейк се поздравяваше за това, че се е държал като добър, честен, благороден и глупав кучи син. Прибираше се сам в студеното си легло.

[1] Камея — релефни форми на бижута — Б.пр. ↑

12.

Беше все още тъмно, когато Онор се пробуди. Будилникът мълчеше, но инстинктите ѝ крещяха.

Звуците, наподобяващи драцене, долитаха до слуха ѝ с ужасяваща яснота. Струваше ѝ се, че някой се опитва да пъхне ключ във входната врата. Сърцето ѝ учести ритъма си.

Кайл?

Ами ако не беше...

Внезапно тя осъзна, че не беше поставила резето, преди да заспи.

Неясните звуци продължаваха. Кожата ѝ настръхна. Имаше ужасяващото чувство, че този, който се опитва да влезе в къщата, не беше брат ѝ.

Една част от нея искаше да се завие през глава и да се престори, че изобщо не е тук. Друга част от нея искаше да крещи.

В крайна сметка не направи нито едното, нито другото. Като се опитваше да не вдига много шум, Онор се измъкна изпод завивките и пристъпи боса към вратата на спалнята. Тя беше леко откряната, само колкото да се сменя въздухът в стаята.

От трапезарията в спалнята нахлуваше хладна струя въздух. Входната врата беше широко отворена. На лунната светлина се открои силует, който се вмъкна вътре. Беше човешка фигура.

Долетя лъч светлина от малко джобно фенерче. Светлината се насочи към бюрото на Кайл. Когато силуетът се наведе и започна да отваря чекмеджетата, отразената светлина разкри само черна маска за ски, тъмно яке и кожени ръкавици.

Онор бе обзета от страх и ярост. Тази комбинация я замая. Замая я самата мисъл, че крадецът вече беше вътре. Тя мълчаливо се отдръпна от вратата и отиде до прозореца. Новата ключалка не издаде звук, когато я отвори, но старата дървена рамка изскърца. Звукът беше далеч по-силен от драценето преди малко.

Онор бе обхваната от страх да не бъде заловена от натрапника. Тя се отгласна с цялата си тежест и скочи през прозореца. Залитна,

когато докосна твърда земя, но бързо възвърна равновесието си и се затича към пристана.

Не знаеше, че е крещяла името на Джейк, докато не го видя да тича към нея откъм кея. Беше в адамово облекло.

— Онор, какво става?

— М-мъж. В къщата. Той...

— Въоръжен ли е? — прекъсна я задъхано.

— В-видях само джобното му фенерче.

— Заклучи се на лодката. Не отваряй вратата, докато не видиш мен.

— Но...

Беше прекалено късно. Джейк вече се бе втурнал към къщата. За разлика от нея той не се възползва от лунната пътека. Придържаше се към сянката. Когато стигна до къщата, входната врата беше широко отворена. По цялата веранда бяха разпръснати листове хартия. Отвътре не се чуваше никакъв звук.

Джейк се наведе и рязко влезе през отворената врата. Наострил слух, той хвърли бърз поглед на стаята. Пистолетът в ръката му олицетворяваше тъмните сили на нощта.

Дори на слабата лунна светлина къщата изглеждаше така, сякаш през нея бе преминал тайфун. В момента въпросът беше дали влезлият с взлом все още се навърташе наоколо, или бе избягал през входната врата при писъците на Онор. Ако беше умен, щеше да избяга. Но Джейк знаеше, че измишльотините оказват лош ефект върху мозъчните клетки. Направо ги стопяваха.

Джейк се плъзна тихо по стените на стаята, докато стигна вратата на спалнята. Тя беше открената. Ритна вратата достатъчно силно, за да се хлопне в стената или в някой, който се крие зад нея. В момента, в който голата му пета докосна вратата, той се отдръпна настрана и зачака. Чуваше единствено звука от собственото си съдържано дишане.

Тогавя дочу откъм пътя звука от запалване на двигател. Вероятно беше натрапникът. Но не можеше да бъде сигурен.

Джейк изруга наум и грабна някаква тежка книга, която се намираще сред безразборно разхвърляните предмети по пода. С едно движение на ръката си я запрати силно в стаята. Преди книгата да се

приземи на пода, той нахълта приведен вътре и обходи всяко ъгълче с насочен пистолет.

Нямаше никого.

За да бъде съвсем сигурен, Джейк обиколи къщата. После прегледа и отвън. Почти беше приключил, когато дочу тихи стъпки зад себе си.

Джейк се отдръпна в прикритието на дълбоката сянка и зачака със затаен дъх. Беше деветдесет и седем процента сигурен кой се приближава, но останалите три можеха да бъдат фатални. След като си пое дъх няколко пъти, той съзря някакъв силует. Хвърли се към него толкова безшумно, колкото беше изчаквал до момента.

Онор би изкрещяла, но ръката му бе здраво притисната към устните ѝ. Би искала също да хапе, но пръстите му бяха събрани така, че не можеше да ги достигне. Искаше ѝ се да го ритне, но той я държеше така, че не можеше дори да помръдне. Искаше да побегне, но краката ѝ висяха на разстояние шест инча от земята.

— Следващия път, когато ти кажа да стоиш някъде, ще бъде по-добре наистина да останеш там — изръмжа той грубо в ухото ѝ.

— Ммм!

— Това извинение ли е? — попита я и отпусна ръката си.

— Слушай, арогантен...

Ръката му отново стисна здраво устните ѝ.

— Не, ти слушай. Тук очаквах да видя само и единствено крадец, който може и да е въоръжен. Трябва да си адски благодарна, че не съм човек, който изпразва пистолет в тъмнината само защото е видял някаква движеща се сянка. Можех да те убия. Сега разбираш ли?

Онор замръзна. Разбираше, и то прекалено добре.

— Хубаво — промърмори Джейк.

Махна ръка от устата ѝ и я спусна на земята. Можеше да посочи точния момент, когато тя забеляза пистолета му. Дъхът ѝ се накъса и Онор го погледна рязко.

— Не се притеснявай, не е зареден — каза ѝ. Почувства как гърдите ѝ се повдигат под ръката му и хубавият ѝ задник се отърка в бедрото му. Но не каза нищо. Струваше му се, че тя не би искала да го чуе от устата му.

— Аз... аз съжалявам — изхълца Онор. — Не можех да чуя нищо и се притесних, че може да си ранен.

— Само кракът ми.

— Какво? — тя бързо коленичи. — Къде? Не виждам никаква кръв.

Дишането на Джейк стана тежко и учестено. Косата ѝ докосваше кожата му. Ако помръднеше главата си само с един-два инча, щеше да докосне нещо далеч по-чувствително от голото му бедро.

Сърцето му заблъска лудо в гърдите. При това положение тя не трябваше изобщо да се движи. Мъжествеността му се надигаше към нея като сляпа нощна пеперуда към горещ пламък.

— Джейк — каза Онор и вдигна погледа си. — Къде... о!

— Не се притеснявай.

— Защо? И той ли не е зареден?

Той се изсмя гръмко и отстъпи назад.

— Иди да видиш дали липсва нещо.

— Оттук не ми изглежда нещо да липсва — промърмори тя под носа си.

— Ако не искаш да те просна по гръб в прахоляка, марш в къщата.

Тя скочи на крака, объркана от това, което чу.

— Извинявай. Малко съм изплашена.

— Аз също.

— Ти? Изплашен?

Той изръмжа.

— Ако нещата продължават по този начин, ще започна да спя с обувки.

Онор потръпна в знак на безмълвна симпатия, когато Джейк се затътри по пътеката към лодката. Тя самата усещаше пареща болка в крака си, откакто бе тичала боса към кея.

Макар да знаеше, че къщата е празна, тя се поколеба, преди да влезе вътре. Кръвта ѝ все още кипеше и я караше да трепери. А може би това се дължеше на температурата на въздуха през нощта. Досега не беше забелязала, но ризата, която бе облякла на лодката — тоест ризата на Джейк, — съвсем не я предпазваше от бриза. Под тениската, с която спеше, гръбът ѝ беше съвсем студен.

А ръцете ѝ бяха дори още по-студени. Не можеше да нацели ключа за осветлението до вратата. Когато най-после успя, ѝ се прииска да не беше. Уютната малка стаичка беше обърната наопаки.

Едва сега Онор осъзна, че звуците, които бе дочула, не бяха причинени от драцене по ключалката на входната врата, а от натрапник, който тършува из стаята. Мисълта, че тя беше спала, докато някой систематично бе претърсвал помещението на по-малко от петнадесет фута от леглото ѝ, наистина я разтърси. Тя притисна корема си с ръце и преглътна мъчително.

— Мислех, че тази риза е моя — промърмори Джейк.

Онор издаде звук, сякаш някой я беше ударил. Коленете ѝ се разтрепераха.

— Онор? Скъпа?

Тя понечи да каже нещо, но не успя. Опита се да запази самообладание, докато кръвта ѝ бушуваше и ѝ се искаше да повърне.

— Спокойно, миличка — додаде той. — Той нарани ли те?

Тя поклати глава.

— Следшоков синдром — промърмори мъжът тихичко, с облекчение. — Не се притеснявай. Няма да продължи много дълго. Само ти се струва така. — Сложи резето и отново се обърна към нея. — Дишай през носа и издишвай през стиснати зъби. Това ще спре гаденето.

След известни усилия Онор се съвзе. Докато Джейк обиколи стаите, за да се увери, че всичко в къщата е наред, тя вече бе преодоляла гаденето. Но все още трепереше. Щом отпуснеше зъбите си, те започваха да тракат.

Като продължаваше да я наблюдава със загриженост, Джейк коленичи и запали огън в малката камина.

— Ела тук — каза ѝ той, щом пламъците затанцуваха. — Ще ти помогне да се стоплиш.

— Н-не мога.

Той не се изненада. Като виждаше как треперят краката ѝ, беше истинско чудо, че все още се държи права. Джейк придърпа стария фотьойл към огъня, взе някакво одеяло от спалнята и се върна при нея.

— Не се стряскай — рече ѝ с тихо. — Сега ще те повдигна.

Въпреки предупреждението тя подскочи, когато той я вдигна на ръце.

— Всичко е наред. Няма да те нараня, скъпа. Просто ще те занеса до огъня.

Дъхът ѝ се, накъса, но тя се отпусна в ръцете му. Бузата ѝ, опряна в голото му рамо, беше почти студена. Когато той понечи да я остави на стола, тя здраво обви ръце около врата му. Джейк се поколеба за миг, после седна заедно с нея.

Не можеше да я загърне в одеялото, ако не го пуснеше, но тя явно нямаше такова намерение. Кожата ѝ беше тебеширено бяла. Очите ѝ бяха сухи и гледаха диво. Все още трепереше. Джейк разстла одеялото върху тях, доколкото му беше възможно.

— Адреналинът е много интересен наркотик — избъбри той. — Особено ако не си привикнал към него. Разтърсва те като огромна океанска вълна.

Тя издаде звук, който можеше да се приеме като съгласие.

— Когато адреналинът засегне хората — продължи Джейк, — някои от тях замръзват и остават неподвижни. Те не могат да викат или да бягат дори ако животът им зависи от това. Други крещат толкова силно, че дори твоят будилник бледнее пред тях.

Онор се опита да се усмихне. Устните ѝ се изкривиха в нещо, което не приличаше много на усмивка, но Джейк го прие като най-големия подарък на света. Сега тя трепереше все по-малко и все повече се накланяше към него. Кожата ѝ, опряна в неговата, вече се затопляше.

— Във всички случаи — додаде той, — дали ще стоиш неподвижен или ще крещиш, дали ще се криеш или ще бягаш, изборът обикновено не е съзнателен. Тялото ти решава, ти само изпълняваш. А когато кризата отmine, усещаш само прилива на адреналин и мисълта, че няма къде да отидеш. Така че оставаш там прав и трепериш или крачиш във всички посоки и трепериш, или повръщаш и пак трепериш.

— Откъде... — гласът на Онор пресекна. Опита се да навлажни сухите си устни с пресъхналия си език. — Откъде знаеш?

— Както обикновено. Минал съм оттам. Дори имам риза за доказателство.

— Къде е тя? — попита Онор и потърка бузата си в голите му гърди.

— Ти я облече.

Онор се засмя и продължи да се смее. Знаеше, че Джейк не е казал нещо чак толкова забавно, но не можеше да се спре. Тя се опита

да му обясни или да се извини, или просто да изрече името му. Но гласът ѝ се губеше в смеха, който не можеше да контролира.

— Всичко е наред — погали я по бузата той. — Не се опитвай да го потискаш. Това е най-безболезненият начин тялото ти да изпусне парата.

Притисна я още по-близо до себе си и я задържа така, докато емоционалната ѝ възбуда се уталожил и се превърнал в накъсано дишане. Най-сетне дишането ѝ се уравнило и треперенето я отпусна. Тя пое дълбоко въздух и издиша толкова силно, че разроши косъмчетата на гърдите му.

Тялото на Джейк подаде сигнал за тревога. Съвестта му — също. Опасността беше за някои хора първокачествен афродизиак. Омор можеше да е една от тях, а той щеше да е егоистично, безчувствено копеле, ако се възползваше от това.

Обаче му се искаше. Това беше проблемът. Отдавна беше свикнал с ефекта от притока на адреналин, но така и не успя да привикне с неуместното си влечение към Омор Донован.

Джейк внимателно се отмести, като се опитваше да увеличи разстоянието между телата им. Тя го последва, както водата следваше гравитацията — съвсем естествено и напълно неконтролируемо.

Той посъветва съвестта си да си гледа работата. Омор беше голямо момиче и можеше сама да реши дали, кога, къде и как да си намери любовник. В случай че отговорът беше тук и сега, той бе налице, безрезервно съгласен и съвсем способен да се справи. Джейк притисна Омор още по-плътно към тялото си.

— По-добре ли се чувстваш? — попита я с дрезгав глас.

— Да, но... — тя въздъхна отново. — Винаги ли е толкова лошо? Чувствам се като пълен идиот.

— Свикваш след известно време.

— Да се чувстваш като идиот ли?

— С това също.

Омор се засмя тихичко. В момента ѝ беше приятно, не се чувстваше на ръба на истерията.

— Има ли други уроци, които си научил в долнопробните заведения — попита го тихо.

— И на други места. Първите случаи, в които попадаш в опасност, е най-лошо.

— А след това не е голяма работа?

— След това не е нищо ново. Реагираш, но не много силно. Искаш ли малко вино или бренди, за да успокоиш нервите си?

— Стига да не е нужно някой от нас да става. Тъкмо започвам да се стоплям.

Джейк вече беше повече от затоплен. Беше му приятно да усеща бузите на Онор до голите си гърди и горещия ѝ дъх като копринена четка по кожата си. Още повече му харесваше да усеща бедрата ѝ притиснати в скута му. А най-добре щеше да бъде, ако беше все още гол, но се бе оказал по-умен. Все пак не чак толкова умен; беше облякъл джинсите си, преди да се върне в къщата. Може би ако я помолеше много мило, Онор щеше да му даде ризата, която беше облякла. А също и тениската отдолу.

— Джейк?

— Да?

— Този... Това същество... Бил е тук, докато съм спяла. Можеше...

— Опитай да не мислиш за това — прекъсна я Джейк.

— Опитай да не дишаш — отвърна му тя.

— Добре.

С тези думи той сведе устните си към нейните. Искаше му се да бъде нежен, внимателен, търпелив и всичко онова, което се предполагаше, че трябва да бъде един мъж, който целува за първи път жена с идеята да я прелъсти. Но дори и да беше, търпението му щеше да се изпари, щом вкусеше устните ѝ. Тялото му пулсираше от сексуален заряд от първия път, когато видя Онор.

Със скоростта на горящ фитил целувката премина от обикновено докосване в груба страст. Онор не се възпротиви. В момента тя откриваше, че никога не се е нуждаела от нещо друго, освен от горещото тяло на Джейк, от ненаситния му език, нахлуващ жадно в устата ѝ, от топлината на ръцете му, плъзгащи се по цялото ѝ тяло от раменете до бедрата и обратно, притискащи я плътно към него.

Тя отговори на глада на тялото му с глад, на страстта — със страст, спускаше ръцете си по тялото му с волност, която би я шокирала, ако изобщо можеше да разсъждава. Но не можеше. Беше се оставила на чувствата, а онова, което чувстваше в момента, я караше да се разтапя в ръцете му като тежка коприна.

Когато най-сетне той откъсна устните си от нейните, тя лежеше по гръб, бедрата ѝ бяха склучени около грубата материя на джинсите му, а от гърлото ѝ излизаха странни дрезгави звуци. Горещца, сексапилна и дръзка, тя започна да се търка в него, докато огнената ѝ страст проникна през джинсите дълбоко в него.

В момента, в който Джейк бръкна в джоба си за презерватив, му мина през ума, че би трябвало да намали темпото и да даде на Онор шанс да размисли. Но никак не му се искаше. Не знаеше дори дали изобщо би могъл да се спре. Чувстваше огромна нужда от нея.

Точно когато Джейк се опитваше да си наложи малко самоконтрол, тя се притисна в набъбналия му член. Той спря да мисли. Едва успя да се въздържа, за да си сложи презерватива, преди да потъне в горещото кътче между бедрата ѝ. Тя му пасваше по-добре от висококачествения кондом, беше по-топла и по-уютна.

Той простена и навлезе в нея толкова дълбоко, колкото беше възможно.

Но това не му беше достатъчно. Беше тясна и влажна и му се струваше, че ще полудее, ако не я обладае докрай.

Онор издаде приглушен звук и се опита да игнорира всепоглъщащата мисъл, че Джейк се намира вътре в нейното тяло. Сексът никога не беше представлявал приятно изживяване за нея. Това бе едната от причините да го опита само няколко пъти.

— Джейк?

— Спокойно, скъпа. Поеми си дълбоко въздух и издишай.

— Не мога. Не си ми оставил никакво свободно пространство!

— Разбира се, че има още пространство — Джейк захапа нежно долната ѝ устна. Тя си пое рязко въздух, после издиша на пресекулки, когато той плъзна езика си по устата ѝ като котарак, който ближе сладолед. — Видя ли?

Не беше сигурна какво точно е трябвало да види. Знаеше само, че той я изпълваше по начин, който я караше да се чувства неспокойно. Но съвсем не ѝ беше неприятно. Не и този път. Това нямаше нищо общо със спомените ѝ, където неудовлетворението и разочарованието в секса я отегчаваха и я правеха нетърпелива всичко това да приключи по-скоро.

— Продължавай — изхриптя тя. — Вече съм добре.

— Да си добре не е съвсем достатъчно.

Джейк се помръдна само колкото да пъхне ръката си между прилепналите им тела и започна да прави кръгообразни движения по стегнатите ѝ, чувствителни устни, които го обгръщаха, докато тя потръпна, а пръстите му разпалиха знойна страст дълбоко в нея. Притисна влажното късче плът с ръката си и започна да го търка. Дъхът ѝ отново се накъса и между тях се издигна гореща вълна от страст.

— Сключи краката си около мен — прошепна ѝ той, а гласът му беше почти пресекнал.

— Но...

Гласът на Онор заглъхна при невероятното усещане, което възбуждаха неговите пръсти в нея. Бедрата ѝ се повдигаха жадно отново и отново, търсеха го, плъзгаха се по тялото му, жадуваха всяка частица от него.

Той се опитваше да не губи контрол, докато потъваше дълбоко в нея. Каза си, че трябва да намали темпото, да я отведе заедно със себе си на върха, но вече беше твърде късно. Цялото му тяло се изопна като струна, когато стигна до края с мощ, която го накара да крещи през зъби.

Обгърнала здраво тялото му с ръце, Онор притискаше Джейк плътно към себе си. Вълните на неговото удоволствие разпръснаха сладки тръпки дълбоко в нея, както се разстилаше първият слънчев лъч при зазоряване. Чувството бе толкова ново за нея, колкото и удоволствието от това да прегръща мъж, потънал дълбоко в нея. Тя установи, че ѝ харесва тежестта на Джейк върху нея, силното му тяло, съвсем отпуснато върху нейното, накъсаното му дишане, което постепенно се уравниваше, кожата му, гладка и хлъзгава при допира на нейните ръце.

Без сама да разбира защо, Онор извърна глава, вкуси солената му кожа и го ухапа по рамото не особено нежно. Тя усети тръпката, която премина в отговор по тялото му. Сладката отмала се смени, с напрежение. Той зарови глава във врата ѝ и ѝ върна любовната закачка.

Онор отново бе обхваната от странните, неповторими усещания. Тя се раздвижи неспокойно. Джейк я ухапа отново, този път по-силно. Заля я гореща вълна. С приглушен звук тя се изви в дъга и се отдаде на невероятното удоволствие, което ѝ доставяше устата му, заровена във врата ѝ. Той облиза горещата ѝ кожа и леко се отърка в бедрата ѝ. С

всяко негово движение невероятните усещания у нея се разрастваха, докато в един момент тя вече не можеше да диша.

— Джейк? — прошепна Онор, без дори да осъзнава, че говори.

— Знам. Ще се погрижа за това.

Преди тя да успее да го попита какво има предвид, той се отмести от нея и отново се протегна към джинсите си.

— Не — каза тя и стисна здраво ръката му, като си мислеше, че според него тя иска да спре.

— Да не би да искаш ти да ми го сложиш този път?

Онор не знаеше какво иска. Известно време тя дори не проумя за какво говореше Джейк. След това грабна кондома, отвори го, погледна към него, а после към Джейк. С любопитство, което никога не бе проявявала към мъжете, тя прокара пръста си по цялата дължина на набъбналия му член. Беше гладък, но не и мек и съвсем не бе студен при допир.

— Кехлибарения мъж — изрече тихо тя. — Камък, който гори.

Той рязко си пое дъх при думите ѝ и деликатното, изучаващо движение на пръстите ѝ.

— Изглежда, преимуществото на това да свършиш бързо като тийнейджър е бързото възстановяване.

— Какво имаш предвид? — попита Онор, без да го погледне. В момента откриваше, че харесва всички белези на неговата мъжественост. И не само ги харесваше. Тя беше запленена от своя кехлибарен любовник.

— Знам, че не ти доставих удоволствие — промърмори той.

Това прикова вниманието ѝ.

— Какво искаш да кажеш? Ти ми достави повече удоволствие, отколкото някога съм получавала от секса.

Джейк се втренчи в нея за миг, опитвайки се да укроти бесния тласък на кръвта си. Трябваше да пести силите си за онова, което предстоеше. Желаше я толкова, колкото и първия път. После осъзна с удивление, че и желае дори повече.

— Знаеш ли — каза той и се протегна към Онор, — мислех си, че втория път ще ми бъде по-лесно, че ще имам повече търпение и няма да се притеснявам да не свърша твърде рано, твърде късно или пък изобщо да не успея. Но съм сгрешил.

Тя премигна.

— Нещо не проумявам.

— Сигурно.

Усмивката му беше бавна и изразителна. Тя изопна сетивата на Онор до крайност.

— Обясни ми тогава — прошепна му тя.

— Сложи ми това нещо, скъпа. Понякога думите не вършат никаква работа.

Тя го погледна косо и се залови да постави презерватива на мястото му. Не беше достатъчно опитна, за да се справи бързо, но Джейк не се оплакваше. Просто я наблюдаваше с изгарящ поглед. Когато най-сетне привърши, Онор го погледна в очите.

— И сега какво? — попита го.

— Сега ще направя това, което ми се искаше да направя, откакто твоят будилник прекъсна единствения ми опит да се избърсна за последния месец.

Той плъзна ръцете си по прасците на краката ѝ и продължи да ги милва, докато краката ѝ се разтвориха под нежните му ласки. Тя издаде звук на изненада, когато той се наведе и вкуси от нея, сякаш беше някакъв екзотичен десерт. Онор изрече задъхано някаква дума, в която той успя да разпознае своето име.

— Не се притеснявай за, нищо — прошепна ѝ Джейк, притискайки горещата ѝ плът с езика си. — Това е за мен.

Тя не знаеше какво иска да каже той, докато невероятното удоволствие, което изпитваше, отстъпи място на остри, изгарящи тръпки, които я изведоха до неподозирани висоти за пръв път в живота ѝ. Когато ѝ се стори, че не може да понася повече вибриращото, жестоко, неустойимо напрежение, тя го помоли да спре сладкото мъчение. Той се засмя и пъкна дългите си пръсти в нея, като продължаваше да ближе сладкия възел на нейното желание. Внезапно не ѝ остана нито глас, нито думи, само екстаз, и то толкова неочакван и така вълнуващ, че тя би крецяла, ако можеше да си поеме въздух.

На върха на оргазма ѝ Джейк навлезе в нея и я отнесе още по-високо, учейки я с всеки тласък на тялото си, че тя притежава скрити запаси от чувственост и сила, за чието съществуване дори не бе подозирала. Но и той самият се учеше на нещо. Неподправената искреност на нейните реакции докосна струните на сърцето му и го

доведе до нови висини, придаде нова наситеност, нови възможности на изживяването.

Накъсаните ѝ думи на страст и обич го доведоха до края. Последната му съзнателна мисъл беше, че е глупак да отдава и да получава толкова много от жена, чиято любов щеше да се превърне в омраза веднага щом узнае истинската му самоличност.

Няколко часа по-късно Джейк беше на път да разбие будилника на Онор в стената. Псувайки на някаква нелепа смесица от руски и английски, той потърси пипнешком крещящото чудовище, накара го да замлъкне с едно движение на китката си и отново се зави.

Онор промърмори сънено нещо и се притисна в горещото тяло на Джейк. Той склучи ръцете си около нея и погледна през прозореца. Все още нямаше и помен от утринни лъчи.

— Събуждай се, скъпа — каза той и нежно я ухапа по ухото. — Време е да ставаме и да отиваме на риболов.

Една топла ръка се спусна от гърдите към корема му и още по-надолу. Той едновременно усети и дочу смяха ѝ, когато го докосна.

— Риболов, а? — изкиска се тя. — Аз залагам на тази въдица. Имаш ли идея какво ще хвана?

Той преглътна тежко.

— Онор...

Тя издаде приглушен звук, който приличаше на смях, но всъщност беше чисто женско задоволство при мисълта за онова, което държеше в ръката си.

— Скъпа — изрече накъсано той, — ако продължаваш така, ще прекараме деня по същия начин, както и нощта.

— Обещания, обещания...

Джейк реши да се възползва от последната си искрица здрав разум. Отмести ръката ѝ, поднесе я към устните си и я целуна доста настървено.

— Не мисля, че това е добра идея — сгълча я кротко той.

— Защо не?

Той плъзна пръстите си към ароматния център ма нейната женственост.

— Защото мога да се обзаложа, че това място е възпалено — той я докосна внимателно. — Прав ли съм?

Дъхът ѝ изсвистя, а тялото ѝ се разбуди и се напрегна, припомни си изживяния екстаз и поиска още и още.

— И да, и не — въздъхна тя. — Вярно е, че съм малко разранена, но все пак идеята е хубава.

Джейк неохотно се отдръпна от топлото кътче, в което копнееше да потъне.

— Ще ти дадем известно време, за да се възстановиш.

— Колко време?

— Няколко дни.

Ужасеното изражение на лицето ѝ едновременно го примамваше и очароваше.

— Твърде много време — отвърна му тя.

— Не искам да те нараня — каза той простичко. — Мога да почакам.

— Досега съм прекарала живота си в очакване. Не искам да чакам повече.

Той се засмя и дръпна кичурче от разрошената ѝ коса.

— Това означава ли, че не съм те отегчил?

— Да си ме отегчил? Господи, какво говориш — възкликна тя, припомняйки си изминалата нощ. — Всъщност аз казах, че сексът е отегчителен, нали?

— Да.

— Ти си изключението, което потвърждава правилото — Онор се усмихна накриво. — Ела при мен и бъди изключителен.

Джейк се наведе към устните ѝ и си каза, че би могъл да я целуне, да я помилва и да ѝ достави удоволствие, без да я обладава.

Онор беше на път към върха, когато телефонът иззвъня. Тя издаде приглушен звук на неодобрение, но телефонът не спря да звъни. Джейк вкуси за последно примамливите ѝ устни и ей наложи да се отдръпне от нея.

— Защо не включи телефонния секретар? — попита я.

— Кога трябваше да го направя? Не си ме пуснал да изляза от леглото дори за миг. И обратното.

Джейк се засмя и я целуна толкова настоятелно, че тя се понесе към върха на екстаза.

Телефонът продължаваше да звъни.

— Иди и го вдигни — каза й. — Аз ще запомня докъде сме стигнали.

Отново се чу телефонен звън. Тя грабна слушалката, защото реши, че това е единственият начин да го спре.

— Имате ли представа колко е часът? — процеди Онор през зъби.

— Мисля, че да! — отвърна Арчър толкова гневно, колкото беше и самата тя. — Какво си мислиш, че правиш в къщата на Кайл, след като ти казах да се махаш оттам?

На лицето й се изписа удивление при вида на Джейк, който се бе разположил между краката й съвсем готов.

— Ти не искаш и да знаеш какво правя, Арчър.

Тялото на Джейк се напрегна.

— Права си — отвърна брат й. — Всичко, което искам да знам е, че си разкарала задника си от онзи град.

— Няма да стане. Оставам.

— Онор, чуй какво ще ти кажа. Изчезвай оттам веднага.

— Позволи ми да отбележа, че няма как да ме накараш да изпълнявам заповедите ти. Аз съм тук, ти си там, а животът е суров навсякъде.

— Поне изслушай причините...

— Писна ми да слушам твоите заповеди — прекъсна го тя с прозявка. — Каж ми нещо по-смислено. Слушам те.

Последва напрегната тишина.

— Мамка му!

— Е, това наистина е доста смислено, големи братко. Ще трябва ли да изслушам и други бисери на твоята мъдра мисъл. Може би лайняна история? Или прозаичното по дяволите?

— Онор, това не е смешно!

— Съжалявам, но имаш нелепо чувство за хумор. Виждаш ли, аз говоря само смислени неща. Освен това съм доста вежлива.

Джейк потисна смеха си в бедрото й, но това още повече го приближи до голямото изкушение. Той си спомняше съвсем ясно докъде бяха стигнали.

Онор преглътна мъчително. Той я докосваше по най-възбуждащия възможен начин, оставяше с езика си горещи следи по кожата й и лекичко гризеше хладната й плът.

— Добре — изрече рязко Арчър. — Не искаш да те плаша, но ти не ми оставяш никакъв избор. Чувам разни слухове, че някои много неприятни личности преследват Кайл и откраднатия кехлибар.

— Мислиш ли, че са открили Кайл? — попита тя, като отново се притесняваше преди всичко за брат си.

Джейк прекъсна чувствената си игра. Страхът в гласа на Онор бе последван от внезапно налягане на тялото ѝ, което нямаше нищо общо с надигащото се желание.

— Не знам — отвърна Арчър с глас, пресипнал от неприятната мисъл. — Знам само, че го преследват.

— Но защо им е да си създават толкова проблеми заради някакъв кехлибар, който лесно може да се възстанови с няколко посещения на мините?

— Не е толкова просто.

— Слушам те.

— Нямам време да те посвещавам в суровата, кървава същност на един народ, който живее в рамките на огромна бивша империя. Приеми думите ми на доверие. Докато си там, ти си в опасност. Изчезвай.

— Вярвам ти, но...

— Без но — прекъсна я той. — Времето позволява да излети самолет.

— Какъв е проблемът? Мислиш ли, че Кайл е тук?

— Мисля, че някой трябва да е там.

— Няма проблем, аз съм тук.

— По дяволите, не ме ли слушаш? Искаш да си на фронта! Хората, които преследват Кайл, не са набожни, привързани към майка си типове.

— След странните телефонни обаждания реших, че лодките, които ме преследват и...

— Лодки? — прекъсна я Арчър мигновено. — Да не би да си излизала с Тумороу?

— Да. Мисля, че Кайл...

— Луда ли си? — прекъсна я той.

— Аз съм твоя сестра. Това какво означава?

Арчър се вбеси.

— Нямах и най-бегла представа как да управляваш лодката. Не е твоя работа да се занимаваш с...

— Наех човек — прекъсна го тя на висок тон.

— За какво?

— Да ме научи да управлявам лодката.

Джейк се опита да не се напруга, но не успя. Не че Онор щеше да забележи. Тя вече бе изпъната като струна.

— Поиска ли препоръки? — попита Арчър.

— Да — това беше самата истина. Беше поискала. Но не получи. — Джейк е много добър навигатор. Знае всичко за моторниците и ме научи как да използвам морската карта на Кайл. Вчера минахме по доста запаметени маршрути.

— Да не би да вършиш това, за което си мисля?

— Да търся Кайл? Разбира се. Може да съм твоя сестра, но не съм съвсем луда.

— Онор, чуй ме, моля те. Това е прекалено опасно.

— Джейк умее да се грижи за себе си — той умееше да се грижи добре и за нея, но тя реши, че Арчър едва ли щеше да оцени това откритие по достойнство.

— Този Джейк има ли фамилия?

— За да накараш детективите на Донован интернешънъл да го проучат?

— Джейк чий? — беше единственият отговор от страна на Арчър.

— Малори.

Последва наситена тишина. На Онор не ѝ хареса това. Тя познаваше затишието пред буря в семейство Донован.

— Сигурно е висок около шест фута, движи се като боец, има светли очи и тъмна коса, белег на едната вежда и по-малък на устата? — попита Арчър меко.

Онор почувства, че стаята се сгромолясва върху нея. Не знаеше как се движи боец, но останалото съвпаднаше.

— Да — прошепна тя.

— Ах ти, малка глупачке! Това е човекът, който обвини Кайл. Може би е дори неговият убиец. Махай се от къщата и не се връщай повече там.

13.

От ужасения вид на Онор Джейк разбра всичко онова, което не искаше да разбира. Гледаше го като дете, което е видяло човек да стреля по елена на Дядо Коледа.

Той грабна слушалката от ръката ѝ, преди тя да успее да го спре.

— Здравей, Арчър. Както виждам, отново говориш лъжи.

Последва тишина, после човекът отсреща рязко си пое въздух.

— Малори?

— Да.

— Слушай ме, кучи сине! Ако посмееш да докоснеш Онор, ще те...

— Избий си го от главата — процеди Джейк през зъби. — Ти си този, който изпрати Онор на бойната линия, не аз.

— Нямах представа...

— И това си избий от главата — прекъсна го Джейк. — Има още много неща, които не знаеш, но това не те накара да затвориш шибаната си уста, нали?

— Слушай, задник...

— Не, ти ме слушай — кресна Джейк, надвиквайки Арчър. — Вие от семейство Донован винаги сте се държали арогантно с всички останали. Кайл избяга с кехлибара, но тъпите ви Доновански лъжи няма да успеят да ме набутат в тази смърдяща история. Достатъчно ясен ли бях?

— Дай ми Онор.

— Още не съм свършил.

— Напротив, вече си свършен — осведоми го мило Арчър. — Ако докоснеш Онор, ще те заровя жив.

— По-добре се увери, че няма да я заровиш заедно с мен.

— Заплашваш ли ме?

— Осведомявам те — озъби се Джейк. — Аз не съм единственият тук. Преди седмица Димитрий Павлов е почукал на вратата на Онор.

— Какво?

— Явил се е на обявата ѝ за инструктор по риболов.

— Господи!

— Освен това тази нощ някой е обърнал къщата на Кайл с краката нагоре. Той също е професионалист. Беше оставил невероятна бъркотия, но е пипал толкова тихо, че тя едва се е събудила. Успя да излезе през прозореца и да дойде при мен, преди той да започне да ѝ задава въпроси.

Онор настръхна, сякаш някой я бе ударил. Едно беше да се боиш от крадец, който едва ли бе дошъл само за кражба. Съвсем друго бе да чуеш, че хладнокръвно се говори за насилие.

Джейк хвърли един поглед към Онор и отново се концентрира върху Арчър. Мълчанието от другия край на линията би притеснило повечето хора. Но не и Джейк. Познаваше Арчър достатъчно добре, за да му бъде известно, че е човек, способен да съдържа емоциите си. В момента той прехвърляше наум възможните решения със завидна скорост и прецизност.

Освен това Джейк имаше с какво друго да се занимава и без да слуша ръмженето на Арчър в ухото си. Онор се отдръпваше към края на леглото и се приготвяше да скочи от него, извън обсега на Джейк. Нямаше представа какво става отвъд огромните ѝ, златистозелени очи, но не се съмняваше, че ако ѝ позволеше да си отиде сега, нямаше да я види никога повече.

— Нещо друго? — попита Арчър след миг.

— Горското братство има ли нещо общо с Кехлибарената стая?
— попита Джейк.

Арчър изруга.

— Ще приема този отговор за сърдечно да — прекъсна го Джейк, като едновременно наблюдаваше Онор, без да го показва. — Което означава, че Кайл е разбрал за нея чрез Марджи, така ли?

— Попитай Марджи — изръмжа Арчър.

— Попитай я от мое име.

— Ще трябва първо да я открием.

— Едва ли ще е много трудно. Попитай твоите хора.

— Защо мислиш, че те знаят къде е?

— Защото преди да бъда изритан, проведох страхотен телефонен разговор с нея. Тя ми каза, че Донован интернешънъл са изпратили

хрътки след нея, и ме попита дали не съм се чувал с Кайл.

— Хубав въпрос. Чувал ли си се с него?

— Не, откакто предадох пратката кехлибар на представителя на Донован интернешънъл — Кайл Донован.

— Така казваш ти.

Джейк замръзна неподвижен.

— Да. Така казвам аз. А моята дума е почтена, Донован. Попитай, когото и където искаш.

— Всеки си има цена. Кехлибарената стая беше твоя.

— Не. Беше на Кайл.

— Това няма да ни доведе доникъде. Дай ми Онор.

— Дай ми телефонния си номер.

— Дай ми я — кресна Арчър. — Веднага.

— Дай ми номера си.

Онор се приготви да скочи от леглото.

Джейк вдигна ръка, сграбчи я за крака и я върна обратно. Очите ѝ хвърляха гневни мълнии. Въпреки външната фасада на пълен самоконтрол Джейк беше по-бесен от двамата Донован, взети заедно.

— Тя ще ти се обади, след като обсъдим някои неща — изрече той спокойно.

Сега тишината на другия край на линията беше различна. Джейк можеше да предположи защо. Арчър вероятно се опитваше да размаже слушалката на фина паста. Това им беше лошото на телефоните — не можеш да докопаш някой, който те нервира.

— Ще се обади след пет минути — процеди Арчър. — Ако Онор не ми се обади веднага, ще позвъня на ченгетата.

— Петнадесет минути.

— Пет.

Телефонната слушалка в ръката на Джейк замлъкна. Той я остави, без да отмества погледа си от Онор.

— Хайде — каза той. — Кажи го.

— Пусни ме да си отида.

— Не. Ако побегнеш, ще те хвана, а на пода ще се чувстваме далеч по-неудобно, отколкото тук.

Онор често бе мечтала да притежава силата и размерите на своите братя, но никога не го бе искала толкова отчаяно, колкото сега.

Щеше да ѝ достави огромно удоволствие да закове Джейк Малори между дъските на дървения под.

И той го знаеше. Наблюдаваше я с такава загриженост, която щеше да я зарадва, ако не му беше толкова бясна.

— Е, поне физически не се боиш от мен — каза той след миг. — Значи все пак ми имаш някакво доверие.

— Да, една малоумница ти вярва. Сигурно си много горд.

Студенината и неприязънта в гласа ѝ му подсказваха, че пет минути едва ли щяха да са достатъчни, за да я накара да разбере.

— Ако бях дошъл при теб — поде Джейк грубо — и ти бях казал, че семейство Донован се опитват да ме обвинят за престъплението на обичния ти брат Кайл и че имам нужда от теб, за да докажа невинността си, щеше да затръшнеш вратата в лицето ми.

— Каква прекрасна мисъл...

— Не мисля така. Моята компания беше изритана от Прибалтийския регион и включена в черния списък В Русия. За разлика от братята Донован, аз нямам огромно семейно богатство, което да ме спаси от фалит. Трябва или да се боря, или да потъна и да остана на дъното. А аз не смятам да потъвам.

Онор погледна мрачните черти на лицето му и повярва на всяка негова дума.

— Бих искала да видя човека, който ти е направил тези белези — изсъска тя. — Ще го наема на секундата.

— В ада няма поща.

В момента в погледа на Джейк нямаше нищо топло и успокоително. Очите му бяха леденостудени и не опрощаващи като ада, който току-що бе споменал. Тя преглътна и за пръв път се запита дали има причини да се бои от Джейк.

Искаше ѝ се да е така. Тогава всичко щеше да бъде далеч по-лесно. Но не беше.

Онор мислено се запита какъв ли бе коефициентът на интелигентност на един слабоумник. Вероятно клонеше към кръгла нула, ако се имаше предвид нейният собствен мозък — тя беше тази, която дрънкаше измислици за любов на човек, който мразеше брат ѝ. Единственото ѝ горчиво успокоение бе фактът, че той беше прекалено зает да я чука, за да има време да слуша.

— Какво щеше да направиш на мое място? — запита я Джейк.

— Възможностите ми щяха да са доста ограничени. Аз не съм силна колкото теб. И не съм първокачествен лъжец.

Ръката му стисна здраво бедрото ѝ.

— Не съм те лъгал. Не и по начина, който ти имаш предвид.

— Така ли? И какво имам предвид аз?

— Не съм правил любов с теб, за да се добера до брат ти — отвърна Джейк отсечено.

— Вярвам ти.

Той изпусна дълга въздишка на облекчение.

— Благодаря ти, господи...

— Не си правил любов с мен и точка — продължи тя с бледа усмивка.

— А ти как би го нарекла?

— Секс.

— Както и да е. Както вече казах, това няма нищо общо с Кайл.

Онор се вгледа в Джейк и се запита кой от тях двамата е луд. Единият трябваше да бъде.

— Нека видим права ли съм — погледна го открито тя. — Ти дойде при мен под фалшив претекст...

— Ти ме нае под фалшив...

— ... и после...

— ... претекст — додаде той през нейните думи. — Целта ти не беше да се научиш...

— ... се възползва от моя страх, за да ме проснеш в леглото, а... — продължи тя безмилостно.

— ... да ловиш риба и дори те е страх от...

— ... сега имаш наглостта да ми кажеш, че сексът няма нищо общо с Кайл...

— ... малки лодки и...

— Спри да крещиш!

— Аз не крещя — Джейк издиша шумно и гневно изруга. — Така няма да стигнем до никъде.

— Поне по този въпрос сме единодушни. Пусни ме да си вървя.

— Да не би да предпочиташ да завършим този разговор на пода?

— Няма какво да завършваме. Всичко свърши, когато Арчър ми каза кой си.

— И какво точно ти каза брат ти?

— Че аз съм една малка глупачка и че ти вероятно си убиецът на Кайл.

Джейк остана неподвижен, без да изрече и дума. За пръв път по кожата на Онор полазиха тръпки от страх.

— Ти вярваш ли му? — попита я кротко той.

Тя направи неопределен жест.

— Не вярвам, че Кайл е мъртъв, така че няма как да повярвам, че ти си го убил, нали?

— Оправдаваш ме само с половин уста.

— Това е повече, отколкото заслужаваш, и по-малко, отколкото би ти дала една умна жена — изрече Онор с равен глас. — Но ти вече ми показва колко съм глупава, нали?

— Не. Показах ти колко си страстна. Това е съвсем различно нещо.

Онор затвори очи и поиска с цялата си душа да се намира някъде другаде. Където и да е. И изобщо да не си спомня последните няколко дни.

Болката и унижението в гласа ѝ, които прикриваше с гняв, накараха Джейк да потръпне. Той отпусна ръката си и хватката на бедрото ѝ стана по-нежна.

— Онор, миличка, съжалявам, че трябваше да откриеш истината по този начин, но аз не съжалявам за изминалата нощ.

— Не ме докосвай!

Твърдостта в гласа ѝ накара косъмчетата по гърдите му да се изправят в първичен рефлекс. Ако я натиснеше още малко, тя щеше да се вкопчи в гърлото му като уловено в капан животно. Много внимателно той отмести ръката си. Тя издиша на пресекулки и отвори очи. Това, което видя в тях, му хареса не повече от онова, което бе доловил в гласа ѝ.

— В момента ти се иска да не ме видиш никога повече... — подхвана Джейк.

— Бинго!

— ... но невинаги става така, както ни се иска.

— Други пиперливи разсъждения?

Джейк се вкопчи в последните останки от самообладанието си.

— Жалко, че Арчър не изчака още няколко дни.

— Толкова ли смяташе, че ще ти бъде необходимо, за да ми замаеш главата?

— Изминалата нощ няма нищо общо с цялата тази бъркотия.

Усмивката, която Онор му отправи, би могла да изсуши и кожа от акула, но гласно тя не каза нищо. Просто изчакваше и го наблюдаваше с огромните си, хладни, котешки очи. Той погледна часовника на масичката до леглото. Не му оставаше много време.

— Ти искаш да откриеш Кайл, нали? — попита я.

Тя кимна едва доловимо.

— И аз искам да откроя брат ти, нали? — продължи той.

Тя сви рамене.

— Повярвай ми! Най-много от всичко на света искам да си поговоря с моя добър приятел Кайл Донован.

Онор кимна. Дори да не вярваше на Джейк за нищо друго, тя му повярва, че иска да се добере до брат й.

— Ти — продължи той — имаш нужда от мен, за да управлявам лодката и да държа далеч от теб останалите участници в играта.

— Ще наема някой друг.

— Прекалено е опасно. Змийския поглед има приятели. Освен това — обобща Джейк спокойно — искаш да стоиш близо до мен. Наистина близо.

— Колкото и да отида в ада.

— Помисли! Как иначе можеш да бъдеш сигурна, че Кайл няма да пострада, когато сложа лъжливите си, мошенически ръце на изпечен убиец върху него.

Телефонът извъня.

Онор дори не трепна. Нито пък си даде вид, че смята да го вдига.

— Знаеш кой е — погледна я напрегнато Джейк. — Можеш да послушаш Арчър и да се прибереш вкъщи като добро малко момиченце, или да бъдеш голямо лошо момиче и да продължиш да търсиш Кайл с мен.

Онор едва погледна към телефона.

— Вдигни го — настоя той. — Или предпочиташ да прекараш деня с ченгетата? И ако сега се чувстваш отегчена, почакай да разберат, че сме прекарвали нощта в леглото, вместо да им съобщим за влизане с взлом.

Тя грабна телефонната слушалка.

— Ало?

— Как си? — попита Арчър.

— Добре — отвърна тя резервирано.

— Не ми звучиш така. Да не би да е насочил пистолет към теб?

Едва сега Онор си спомни пистолета на Джейк. В момента явно не беше с него. По тялото му нямаше дори и инч, който тя да не можеше да види.

— Онор? — попита Арчър напрегнато.

— Не. Не е насочил пистолет към мен. Защо му е да го прави? Аз му вярвах. Както вече отбеляза, аз съм една малка глупачка.

Джейк присви очи с едва сдържан гняв. Гласът на Онор беше толкова спокоен и така уравновесен. Беше като да наливат киселина в загрубялата му съвест.

Изобщо не трябваше да я докосва.

Но вече го беше направил.

И нямаше връщане назад.

А и не му се искаше. Искаше от нея много повече, отколкото бяха изживели последната нощ.

— Ти не си глупачка — каза ѝ той меко. — Ти си страстна жена и имаш силно развит инстинкт кога и на кого да вярваш.

Онор го пренебрегна, сякаш беше само петно на чаршафа. По същия начин пренебрегваше и Арчър, въпреки че брат ѝ не го знаеше. Тя имаше нужда от всяка останала ѝ частица здрав разум, за да разплете противния възел на своите емоции. Ако успееше да преодолее унижението и гнева, би могла да използва мозъка си за нещо полезно от това да крещи нечие име наум.

Внезапно тя осъзна, че по линията цари тишина. Арчър очакваше отговор. За съжаление тя не се сещаше какъв беше въпросът.

— Съжалявам — изломоти тя прегракнало. — По една или друга причина това е един ужасен ден. Какво казваше?

— Сигурна ли си, че си добре?

— Арчър, дори да съм заровена сред крокодили, в момента ти не можеш да направиш каквото и да е, освен да ми крещиш колко съм глупава да се натъкна на блато — тя си пое накъсано въздух. — Като изключим това, аз съм добре. Направо приказно добре. А сега ми кажи всичко, което си пропуснал, за Кайл, за кехлибара и за това

нищожество, което може да ми причини сериозни неприятности и дори да ме убие.

— Когато те накарах да отидеш в къщата на Кайл, нямах представа, че той се е върнал в Щатите или че други хора преследват Кайл, или че е замесена полицията. Ако знаех, никога не бих те изпратил там.

— Ясно. Дотук с първоаприлските шегички. Какво друго не си ми казал?

Последва тишина, после няколко промърморени думи на непознат за Онор език и накрая пикантни английски псувни.

— Това го знам — осведоми го тя. — Каж ми нещо ново.

— Чувала ли си нещо за Кехлибарената стая? — попита накрая Арчър неохотно.

— Малко. Принадлежала е на някакъв цар, стените били покрити с кехлибарени мозайки и се предполага, че е най-ценното произведение на декоративното изкуство, което някога е съществувало.

— Нацистите са я откраднали. Никой не я виждал от края на Втората световна война. А и да я е виждал, никой не си е признал.

— И?

— Един панел от тази стая е бил скрит в пратката кехлибар, която се предполага, че Кайл е взел от Джей.

— Джей? Кой е... О, имаш предвид Джейк.

— Както и да се нарича, кучият син си остава...

— Кучи син — довърши Онор и погледна право към голия непознат в леглото, опитвайки се да забрави, че и тя е също толкова гола. — Значи Джей Джейк се е докопал до парче от Кехлибарената стая, пъхнал го е в законна пратка от необработен кехлибар и е наредил нещата така, че Кайл да излезе крадец?

Очите на Джейк сякаш бяха заети от ада, но той не изрече и дума.

— Това е най-простото обяснение — рече Арчър. — Освен ако предпочиташ да мислиш, че Кайл го е извършил.

— А кой е този Марти?

— Марти? А, Марджи. Това е жената, по която Кайл си е изгубил ума.

— Тази, заради която е откраднал, освен ако Джейк не го е накарал? — уточни Онор хладно и погледна въпросително

предполагаемия крадец.

— Точно така — потвърди брат й.

— А какво казва Марджи за цялата тази работа?

Последва тишина.

— Арчър — процеди Онор през зъби, — не искам да криеш нищо от мен.

— По дяволите, сестричке. Разполагам само с клюки втора и трета ръка.

— Цялата съм в слух.

— Марджи твърди, че Кайл се е преструвал, че я обича, за да се докопа до Кехлибарената стая.

Миглите на Онор трепнаха.

— Ами Джейк?

— Тя мисли, че двамата с Кайл са партньори.

— Съдружие между измамници.

Тишина.

— Ти какво мислиш, Арчър?

— Мисля, че цялата тази бъркотия е по-дълбока, отколкото можем да си представим.

— Нямах това предвид и ти го знаеш.

— Пред мен стои изборът да вярвам на Малори, когото познавам по-малко от година, или да вярвам на Кайл.

— Колко добре го познаваш?

— Кайл ли? — попита Арчър невярващо.

— Не.

— О, Малори...

— Кучият син, който има много имена — промълви тя горчиво.

— Преди Кехлибарената стая да излезе на сцената, бих му поверил всичките си тайни, целия си бизнес и дори живота си. Но всеки човек си има цена. Кехлибарената стая беше неговата.

— Но не и на Кайл.

— Кайл няма нужда от пари и не е сериозен колекционер на кехлибар. Неговата истинска страст е нефритът. Джейк няма нужда от пари, но обича кехлибара, както някои хора обичат Бога. Любовта не е чувство, което се поддава на логично обяснение.

Гърлото на Онор пресъхна. У нея нарастваше подозрението, че любовта може да бъде много безсмислено, нелогично и непокорно

чувство. Точно тя беше глупачката, която беше обявила любовта си към мъж, който бе просто умел любовник и нищо повече.

— Мислиш ли, че той е убил Кайл? — попита тя директно.

— Не мисля, че Кайл е мъртъв.

— Това не е отговор.

— Но е най-добрият, с който разполагам. По дяволите, всеки може да убие при подходящи обстоятелства.

— По този въпрос няма спор — изръмжа тя и погледна право към Джейк.

— Какви са тези неща за Димитрий Павлов? — попита Арчър.

— Димитрий чий?

— Змийския поглед — вметна Джейк отчетливо, след като предположи насоката на разговора.

— А, той ли? — отвърна тя. — Не го наех.

— Стой далеч от него! — вече беше Арчър. — Той е такъв тип човек, с когото не би искал да правиш бизнес, но нямаш избор, ако искаш да работиш в модерната Руска федерация.

— Какво искаш да кажеш?

— Руската мафия — преведе той кратко. — Съвременна смесица между капитализъм и хаос в стария Съветски съюз. Те имат морал на тапир и скрупулите на озъбена акула.

— Да, Змийския поглед ми прилича на такъв — съгласи се тя. — Следва ни навсякъде, където отидем да ловим риба. Също и бреговата охрана и още една частна лодка. А понякога и две.

— Прекрасно — изсумтя Арчър. — Е, поне във водата си в безопасност. Кой е претърсвал къщата на Кайл тази нощ?

— Не знам — тя погледна Джейк. — Знаеш ли кой е бил тук тази нощ?

— Не.

— Той не знае... — подхвана тя.

— Чух — прекъсна я Арчър. — Попитай го дали няма някакви предположения.

— Питай го ти. Омръзна ми да ви бъда посредник. — Тя хвърли слушалката към Джейк. Той я улови, без да сваля поглед от нея. Наблюдаваше я, докато тя се измъкна от леглото и се запъти към банята. Когато чу душа, издиша с облекчение и вдигна слушалката към ухото си.

- Какво? — попита грубо.
- Кой е бил там тази нощ?
- Едва ли е от тази страна на океана.
- Откъде знаеш?
- Американското правителство си мисли, че аз работя за тях, така че няма нужда да вършат черната работа.
- Арчър попи новата информация.
- От службите вече са се свързали с теб?
- Да. Изглежда, че руснаците са поискали помощ, за да си възвърнат Кехлибарената стая.
- Ти виждал ли си я?
- Не. И не очаквам да я видя. Мисля, че всичко това са приказни фантасмагории.
- Арчър изръмжа.
- Онор в опасност ли е?
- От хората на Чичо Сам ли? Едва ли. Освен това всички залози вече са направени.
- Дай ми я за малко.
- Тя е под душа.
- Душ ли? Колко близък си с Онор?
- На около десет фута.
- Какво?
- Телефонът е на около десет фута разстояние от душа.
- Малори, започва да ми писва от тебе.
- Все още ли си в Камчатка?
- Защо питаш?
- Искам да знам, че ако ме извадят от играта, ще има кой да помогне на Онор. Изхвърленият на брега труп е на човек от бившето КГБ. След падането на Стената е станал наемен убиец. Вероятно е имал партньор, който все още не е изплавал. Хубавата новина е, че и брат ти не е.
- Господи, каква бъркотия... Разкарай Онор оттам! Ще ти платя повече, отколкото би могла да струва Кехлибарената стая.
- Аз не искам Кехлибарената стая. Искам истината.
- Това искаме и ние.
- Сигурно. Искате да оневините Кайл, като натопите мен.

— Ако разкараш Онор оттам, ще разпространя по целия свят, че си невинен.

— Кой тогава е виновен? Кайл?

Арчър не отговори.

— Добър опит — изрече Джейк язвително, — но вече не ми минават лъжите на Донован. Ако откриеш нещо, което ще помогне сестра ти да оживее, не забравяй да се обадиш.

Джейк затвори телефона, заслушан в душа, и се опита да измисли как да държи Онор в безопасност. Все още премисляше възможните решения, когато душът спря. След няколко минути Онор влезе в стаята, облечена в размъкнати черни спортни дрехи. Якичката ѝ придаваше свеж и приветлив вид.

Товага Джейк видя очите ѝ. Беше сгрешил, когато каза на Арчър, че се намират на десет фута разстояние. Дистанцията в погледа ѝ не можеше да се измери с цифри.

— Кой е бил тук тази нощ? — попита тя спокойно.

— Не знам.

Тя автоматично прокара пръсти през косата си, без да каже нищо.

— Наистина не знам — повтори Джейк раздражено. — Не беше оставил визитна картичка.

— Нещо друго?

Гласът ѝ беше толкова студен, колкото и изражението на лицето ѝ.

— Каза, че имаш сестра на Хаваите? — попита той.

Онор се извърна към него.

— Защо? Случило ли се е нещо с Фейт?

— Арчър иска да я посетиш. Това е едно от малкото неща, по които постигнахме съгласие.

— Много неприятно. Аз не съм съгласна.

— Змийския поглед е професионален убиец.

Миглите ѝ трепнаха.

— Това е още една причина да го държа далече от Фейт.

— Добре. Иди на почивка в Таити или на остров Ийстър, докато всичко това свърши. Донован интернешънъл ще наемат бодигардове да носят багажа ти. Ако не познават някой подходящ за работата, аз познавам.

— Не.

— Защо не?

— Както вече отбеляза, искам да съм наоколо, когато откриеш Кайл.

— Няма да го нараня. Имаш честната ми дума.

— Много добре. Оставам.

Джейк реши да изиграе последната си карта — прословутия нрав на Донован.

— Просто не можеш да ми се наситиш, нали?

— Да, откъде разбра? — отвърна тя без всякакъв интерес. — Да вървим за риба.

Няколко изпълнени с напрежение секунди Джейк преценяваше Онор. Всичко, което видя, го убеди, че в момента риболовът беше не само най-доброто предложение, което тя можеше да му отпрати, но и единственото. Онор беше напълно способна да се хвърли на лодката сама и да го остави сам с добрите му намерения.

Той грабна дрехите си и започна да се облича.

14.

Времето беше по-добро от настроението на Джейк, но това не означаваше кой знае какво. Облаци, надвиснали ниско над водата, мъгла, ситен ръмеж, силен дъжд и развълнувано море можеха да се видят в различните части на пролива. На едно място слънчев лъч пробди мрачното небе и огря водната повърхност, но не се задържа задълго. Пролуката мигновено бе затворена от порива на вятъра и над земята и морето невъзвратимо надвисна мрачна сянка.

Вентилаторът на Тумороу вече работеше, когато Джейк стигна до пристана. Преди да успее да направи и крачка, двигателят оживя и сподавено забръмча. Той се качи бързо на борда.

— Отиваме ли някъде? — попита Джейк и затвори вратата на кабината след себе си. С трясък.

— Време е да се науча да карам лодката.

Той изръмжа.

— Няма как да научиш достатъчно, за да претърсиш сама островите Сан Хуан.

Онор се настани на мястото зад щурвала и не каза и дума, докато двигателят загря.

— Отвържи лодката — нареди тя, без дори да го погледне.

— Няма да стане.

Без да промълви и дума, Онор се измъкна от мястото зад щурвала и слезе на кея. Отвърза въжетата на кърмата и носа, върна се на борда и се насочи към кабината. Джейк вече бе заел мястото ѝ.

— Чу какво ти казах — изръмжа тя през отворената врата. — Аз ще карам лодката.

— Използвай командното табло на кърмата.

След малко Онор постави лоста на заден ход.

Моторницата се отгласна от брега и се понесе назад към плиткия залив. Тя се опита да завърти лодката, като изчака носът да се изравни с края на кея, както беше виждала да прави Джейк.

Внезапен порив на вятъра тласна Тумороу встрани. Преди Онор да успее да проумее какво става, лодката се блъсна странично в пристана.

Джейк излезе от кабината с прът в ръка и оттласна моторницата от брега.

— Опитай отново.

Тя го направи. Този път лодката се удари в кея челно.

— Назад — каза той.

Онор пропусна правилната позиция на лоста. Преди да успее да поправи нещата, вятърът върна лодката на кея. Джейк отново я оттласна. Тя тръгна назад, но този път щурвалът не беше правилно нагласен. Вместо да се отдръпне назад, кърмата отново се опря в пристана.

Онор стисна зъби, за да преглътне думите, които според баща ѝ не подходяха на жени. Опита отново. Носът на лодката остърга дъските. Тя нагласи лоста на неутрална позиция, за да убие скоростта, и рязко дръпна щурвала, сякаш се опитваше да завърти носа. Разбира се, това изобщо не ѝ помогна. При неутрална позиция щурвалът бе безполезен.

— Това беше добре обмислено — обади се Джейк и отново оттласна лодката от кея. — Щеше да свърши работа, ако вятърът не беше спрял да духа върху кърмата.

Тя отново посегна към скоростния лост.

— Не — спря я остро Джейк. — Първо провери посоката на щурвала или този път ще отнесем кея.

След още няколко опита Онор успя да отдалечи Тумороу от пристана въпреки непредсказуемата посока на вятъра. Тя мрачно призна пред себе си, че това се дължеше по-скоро на инструкциите на Джейк, отколкото на собствените ѝ умения. Не можеше да повярва, че един слаб ветреца би могъл да въздейства толкова силно върху нещо с размерите на Тумороу. По гърба ѝ потече студена пот при мисълта за акостиране при по-силен вятър.

— Сега се заеми с другия щурвал — посъветва Джейк. — Насочи се към онова парче земя.

Онор погледна към мястото, посочено от него, и влезе в кабината. Той остана до командното табло на кърмата, докато се увери,

че тя ще се справи. Когато най-сетне зае пилотското място от другата страна, тя дори не погледна към него.

— Накъде се отправяме? — попита тя.

— Да напълним резервоарите в яхтклуба.

Мисълта, че щеше да ѝ се наложи да вкарва Тумороу в оня залив, я ужаси. Онор знаеше, че това е далеч по-трудно, отколкото да излезе — а тя едва се бе справила с първото.

Тази мисъл не ѝ даваше мира през целия път към яхтклуба.

— Аз ще поема таблото на кърмата — обяви Джейк. — И ако ти кажа да се разкараш, направи го.

Онор кимна с надеждата, че не е издала облекчението си. Той излезе на кърмата и започна да ѝ дава инструкции. Тя ги изпълняваше без протести и колебания. Просто правеше каквото ѝ казваха по възможно най-добрия начин, дори когато ѝ се струваше, че е неправилно.

Кеят се приближаваше с невероятна скорост. Онор пропусна правилната позиция на лоста.

— Махни се оттам!

Още преди да отмести ръцете си, контролните лостове задействаха сами. Докато тя обърса влажните си длани в блузата си, Джейк уби инерцията и с няколко бързи маневри опря лодката на кея.

Онор въздъхна с облекчение. През цялото време, докато резервоарите се пълнеха, тя се питаше какво бе направила погрешно. Освен че бе пропуснала позицията, се беше движила твърде бързо и при прекалено малък ъгъл. Сега можеше лесно да се досети, но в момента всичко се бе случило като във филм на бързи обороти и едновременно като в кошмар на забавен кадър.

Когато тя плати за горивото и се върна обратно, Джейк вече беше в кабината и вентилаторът работеше. Той го изключи и запали двигателя.

— Поеми управлението от кърмата — каза ѝ и издърпа кранците^[1] на борда. — Аз ще я изкарам от залива.

Онор стисна зъби и застана зад таблото. Както и преди в малкия залив, вятърът придържаше Тумороу плътно към пристана с невидима, безмилостна ръка. Тя не можеше да изкара моторницата, а и отзад имаше друга лодка, която запушваше изхода.

Джейк ѝ показа в каква позиция да постави щурвала, преди да тръгне на заден ход. Той оттласна кърмата от брега, сграбчи носа и се залюля над леерите^[2]. След няколко секунди Тумороу беше доста далеко от дока.

— Добре — кимна той. — Отдели я от кея. И запомни — не бива да оставяш никаква диря.

Излязоха от яхтклуба безпроблемно. Онор започна да се отпуска веднага щом се озоваха в открито море; докато не забеляза облаците. На места те се спускаха над водата като гълъбовосини шалове. Островите в далечината приличаха на тъмни линии, обгърнати в мъгла.

— Прогнозите за времето не са се променили — информира Джейк, след като прослуша радиото. — Ръмеж и разкъсана мъгла сутринта. Югоизточни ветрове със скорост десет до двадесет възела. Следобед има опасност от бури. Значи проливът Хароу може да ни създаде проблеми. Има предупреждение за малките плавателни съдове в устието му.

— Ние там ли отиваме?

— Това е най-късият маршрут към последното място, което Кайл е отбелязал. Или поне аз не мога да се добера до друг маршрут. Може да е скрил някаква информация в компютъра. Но дори и да е така, не разполагам с кода.

Онор мислеше, че знае кода, но не смяташе да споделя тази информация с някой, който има зъб на Кайл.

— Тръгваме натам — процеди тя.

Джейк стисна устни.

— Това място се намира на деветдесет минути път оттук в хубаво време. Ще ни отнеме доста повече време, ако вятърът се усили и ни се наложи да пълзим покрай островите.

Онор погледна водата. Тя не беше съвсем гладка, но и нямаше бели връхчета.

— Изглежда ми съвсем добре.

— Вълнението не е силно — съгласи се той, — но ще отнеме време да се приспособиш към него, освен ако не искаш да си счупиш гръбнака.

— Колко време?

— Зависи.

— От какво?

— От вятъра, прилива и видимостта.

— Нали имаме радар.

— Искаш да караш напосоки?

Пръстите на Онор се вкопчиха в щурвала.

— Не точно.

— Значи ставаме двама. В случай че не си забелязала, споделяме тесните проходи между островите с някои наистина големи кораби. На лодка с размерите на Тумороу можеш да разчиташ на радара само ако мъглата те завари близо до брега. Не можеш просто да запалиш двигателя и да си навлечеш безпричинно неприятности.

— Не върша тези неща безпричинно.

Тя се наведе и натисна един бутон на командния пулт. Предния ден беше наблюдавала внимателно Джейк и знаеше как да превключи от ехолота на морската карта. Извика менюто, прегледа запаметените маршрути и избра последния от тях.

На екрана просветна някаква карта.

— Това ли е маршрутът? — попита Онор.

Джейк гневно промърмори нещо под нос.

— Ясно — кимна тя. — Значи е това.

Онор насочи лодката към първата точка от запаметения маршрут.

— Спомняш ли си какво е най-икономичното съотношение между оборотите в минута и изразходваното гориво? — запитва я Джейк.

— Да.

— Опитай се да го приложиш.

След няколко опита, от които на човек можеха да му се изправят косите — и то поради неправилно разпределения баланс. — Онор успя да се справи. Можеше да посочи точния момент, когато го беше постигнала: ако вдигнеш ръцете си от щурвала, лодката поддържаше права линия. Скоро тя осъзна, че за разлика от колата лодката се справя по-добре сама.

— Така е по-добре — обади се Джейк. — Започваш да възприемаш.

Онор погледна през рамо към водата, която бяха прекосили. Дори в сумрака тя виждаше, че дирята след лодката не е толкова права, колкото когато управлява Джейк. Но и не беше много зле все пак. Вече схващаше чалъма как да се движи по подвижен път без маркировки.

Компютърът изписука. Онор трепна.

— Просто ти казва, че сме изминали първата отсечка от маршрута — обясни Джейк. — Следи екрана на радара. След малко ще ти покаже каква е следващата ни цел. Същото ще стори и долният екран, но там е по-трудно да го разчетеш.

Без да каже нищо, тя изчака, загледана в екрана. След няколко секунди завъртя щурвала и определи курса. Изведнъж лодката стана по-трудно управляема заради променения ъгъл на движение. Въпреки че броят на оборотите не се промени, скоростта намалая.

— Свали носа с две нива отляво на коректора за баланса и едно отдясно — подсказа Джейк.

Лодката се успокои. Уравновесяването на баланса възвърна част от изгубената скорост, но не цялата. Джейк погледна отвъд кърмата. След моторницата се носеха обичайните лодки. Не завиждаше на Конрой на открития зодиак. Днес хората на бреговата охрана трябваше да бъдат признателни на своите яркооранжеви водоустойчиви костюми. Той погледна небето и се замисли за тяхната крайна цел.

Извивката на челюстта му подсказваше, че мислите му съвсем не са радостни. Последното място за риболов, запаметено от Кайл, се намираще на почти несъществуващата граница между канадските Гълф Айлендс и островите Сан Хуан на Съединените щати. Засега моторницата успяваше да избегне лошото време, но скоро то щеше да ги застигне.

Джейк включи морското радио. Прогнозите за времето бяха същите. Все още нямаше предупреждения за малките плавателни съдове.

Това не помогна на Джейк да се почувства по-добре. Прогнозирането на времето бе изкуство, а не наука, особено на Сан Хуан. Островите бяха известни с внезапно завихрящите се ветрове и бури.

В кабината се възцари потискаща тишина. Джейк се запита колко ли време щеше да мине, докато Онор го погледне отново в очите или поне спре да го третира като нещо, което се е залепило за обувката ѝ. Стиснатите ѝ устни подсказваха, че нещата няма да се оправят скоро.

Проточи се половин час. Джейк не се намираще за особено приказлив човек, но бръмчащата тишина започна да му дотяга. Онор, изглежда, не забелязваше нито тишината, нито него. Всъщност тя не го

беше погледнала нито веднъж, откакто бяха на лодката. Държеше се така, сякаш той бе въздух за нея.

На няколко пъти Джейк поглеждаше към страничния финестрин^[3], за да види дали все още има отражение.

По едно време отвори уста да ѝ каже какво мисли за мрачните жени. Тогава си спомни как го беше гледала същата сутрин, докато я държеше в леглото с ръка на бедрото ѝ.

Директната конфронтация не бе свършила кой знае каква работа.

Радиото оживя. Службата за прогнозиране на времето бе променила становището си. В протока Харо се очакваха ветрове със скорост тридесет до петдесет възела в ранния следобед. Двадесет до тридесет възела при островите.

— Обръщай лодката — каза Джейк.

Онор го погледна, после извърна поглед настрана.

— Едва девет и половина е. Имаме време.

— Не. Обръщай лодката.

— Но...

— Махни се от щурвала.

Онор просъска нещо и обърна моторницата. Ако нещата стигнеха до физически сблъсък, тя щеше да загуби.

Джейк нагласи морската карта, така че да показва отсечката от пътя към пристана.

Отново се възцари тишина, тежка като олово!

Онор вдигна погледа си от бълбукащата вода при носа на лодката и видя надписа на радара: внимание. Тя, разбира се, беше нащрек. Внимателно го коригира, после изчака няколко секунди, за да види дали има нужда от нова корекция. Вече беше научила, че лодките и колите не се карат по един и същи начин. През повечето от времето лодките бяха много по-малко непредсказуеми. Но понякога беше точно обратното.

Дебелата линия на радара се сливаше с пунктираната линия на курса, който трябваше да следват. Тя провери местоположението на островите наоколо, ъгъла на движение и скоростта на близките плавателни съдове, огледа се за плаващи дървета и остана няколко минути загледана в уредите за нещо неочаквано.

След като прекара петнадесет минути в наблюдение на Онор, която гледаше водата, Джейк получи болки в челюстта от

напрежението да преглъща всичко онова, което му се искаше да каже за упоритите Донован. Той стисна зъби още по-силно и реши да подходи по-деликатно към нещата. Някъде под целия този вледеняващ женски гняв се криеше интелигентна, разумна жена.

И, което беше по-важното, тя го обичаше.

Беше го чул от собствените ѝ сочни устни.

— Преди около два месеца срещнах Кайл — каза Джейк, — когато Арчър го изпрати в Прибалтика, за да бъде свързка между моята компания, Имърджинг ресурсис, и Донован интернешънъл. Обикновено работя извън Сиатъл. Единствената причина да отида в Калининград беше, че представителят ми там имаше проблеми с апандисита.

Джейк изчака Онор да даде някакъв знак, че го слуша. Но дори и да беше така, тя не се хвана на въдицата. Той издаде неодобрителен звук, обузда гнева си и попита внимателно:

— Как бихме могли да решим проблема, след като изобщо не ми говориш?

— Какво има да решаваме? Аз имам нужда от теб, за да ме научиш да управлявам лодката, а ти се нуждаеш от мен, за да се добереш до Кайл.

— Ами изминалата нощ?

— Надявам се, че и на теб ти е харесало? — попита тя без всякакъв интерес.

— Беше най-хубавата в живота ми.

— Радвам се. Защо уредите показват мъртва точка?

— Не би трябвало да е така. Онор, няма да ти позволя да загърбиш това, което се случи тази нощ.

— Трябва ли да се притеснявам от онези облаци? Започва наистина да притъмнява в посока по курса ни.

Джейк дори не си направи труда да погледне облациите, надвиснали над Сан Хуан.

— Искам да ми говориш.

— Аз ти говоря, но ти не ме слушаш. Тези облаци са навсякъде.

— Ние сме като жабешки задник. Водоустойчиви. Колко дълго ще искаш да си плащам, задето не съм си прерязал гърлото и не съм ти казал всичко първия път, когато се срещнахме?

— Водоустойчив жабешки задник. Интересна мисъл.

— Ти си Донован, а Донован ме изритаха от Руската федерация.

Онор продължи да се придържа към щурвала и към лошото си настроение. Винаги беше смятала, че Кайл умее да печели хората. А сега се появи Джейк със своя сериозен, дрезгав, кадифен глас, с острия си като бръснач ум и с тялото, научило я много неща за самата нея и за невероятното удоволствие, което щеше да се опитва да забрави през целия си живот. Или да го открие отново.

Беше дори по-лошо — мисълта за всичко това продължаваше да изпълва съзнанието ѝ. Не само секса, а цялата тази бъркотия. Тя не беше честна с него. Той не беше честен с нея. Но, по дяволите, тя не беше преспала с него, за да открие брат си.

А Джейк не можеше да каже същото за себе си.

Защо иначе щеше да бъде толкова внимателен и да я дари с цялото онова удоволствие? Тя беше дала ясно да се разбере, че я привлича като мъж; а той се бе погрижил да я накара да се чувства щастлива, когато се намира около него.

Тя беше глупачка. Беше се държала като глупачка, откакто Джейк влезе в живота ѝ, живот, който вече бе извън релсите поради изчезването на брат ѝ.

Тишината се настани трайно и осезаемо в кабината.

Джейк търсеше в Онор някаква реакция на думите си. Видя само нарастващо напрежение и неприязън, които тя не можеше да скрие под безизразната си физиономия.

— Толкова ли е невероятно — попита той през зъби — да се предположи, само да се предположи, че Кайл би могъл да хлътне до уши по Марджи и да извърши нещо наистина глупаво?

— Ти я познаваш по-добре от мен.

— Тя е една от най-сексапилните жени от времето на Ева.

— Кайл не е дете. Доста изкусители са го преследвали.

— Марджи е различна.

— Може да ти се стори странно, но ние всички сме различни.

— Знаеш какво имам предвид.

— Не, не знам — каза тя и погледна навън към усилващия се дъжд. — Знам само, че да ме караш да избирам между брат си, който никога не ме е предавал, и някакъв мъж, който току-що ме е предал, не е много умно.

— Не съм те предал.

Дъждът се изливаше като из ведро и обгръщаше Тумороу в прозрачни водни струи.

— Ти не си ме предал — изрече тя безразлично. — Добре. Къде са му чистачките на това нещо?

— Ето тук — ръката на Джейк се стрелна и удари трите чистачки наведнъж. После издиша въздух вбесен и реши отново да опита по деликатния начин. Дотук не беше много успешно. — Не съм те предал и ти го знаеш много добре.

— Точно това казах и аз.

— По дяволите...

— Още една тема, по която сме единодушни. Виждаш ли колко е лесно?

Джейк бавно си пое дъх няколко пъти и отново потисна гнева си. Новооткритият навик на Омор привидно да се съгласява с него отнасяше последните му запаси от самоконтрол. Беше невъзможно да се спори с някого, който е изначално съгласен с теб по всички въпроси.

Компютърът изписука, сигнализирайки, че поредната отсечка от пътя е успешно преминала. Омор наблюдаваше екрана на радара, докато той се изчисти, и го настрои на новия курс. Коригира позицията на щурвала, провери къде щеше да ги отведе новият курс и мигновено насочи мислите си натам.

Един от масивните фериботи на щата Вашингтон се носеше към тях през дъждовната завеса. Освен Тумороу и неговите три водни отражения, наоколо се забелязваха още три малки плавателни съда, един огромен танкер с придружаващите го влекачи и един шримпер^[4], спуснал странната си мрежа в търсене на още по-странна плячка.

— Лодката със спуснатите мрежи има предимство — обади се Джейк.

— Какво си мисли, че прави този на средата на канала? — промърмори Омор, докато променяше курса.

— Лови риба. И не е на средата. Намира се в основата на мястото, където каналът се разделя на две.

— Ами товарният кораб и фериботът?

— Те ще се пропуснат един друг. А кормчията на шримпера няма да претендира за правото си на предимство, освен ако не е глупак. Също както няма да го направим и ние. В момента се намираме в рисковото поле на ферибота, но ще му дадем път, вместо той на нас.

Писаните правила са едно нещо. Естествените закони на обстоятелствата и силата са нещо съвсем друго. Това е нещото, известно като безусловно право.

Финестрините вдигаха пара от студения дъжд. Джейк се протегна край Онор и включи системата за размразяване на стъклата. Тя подскочи, когато той неволно я докосна с ръка. Джейк пренебрегна този факт, нагласи радара така, че да обхваща няколко мили във всички посоки, и разгледа променения екран. По курса на Тумороу не се виждаха други съдове.

— Добре — промърмори той. — Представи си старомоден часовник. Ние се намираме в средата. Точно срещу нас е дванадесет часът, зад нас шест часът...

— Три часът е на деветдесет градуса вдясно — прекъсна го тя нетърпеливо, — а девет е деветдесет градуса вляво. И какво?

— Насочи се по средата между един и два часа — отвърна Джейк.

Тя погледна недоверчиво затварящата се пролука между товарния кораб и ферибота. Според напътствията на Джейк точно натам трябваше да се отправи моторницата.

— Направи го — изрече той монотонно. — Колкото повече се колебаеш, толкова по-лошо ще стане.

Докато тя променяше курса, той отново нагласи радара така, че да показва само близките води. Дъждът намаляваше, но не и облаците, които се спускаха все по-плътно над океана. Въпреки че не образуваха мъгла, те несъмнено намаляваха видимостта.

— Джейк, не виждам...

— Гледай радара — прекъсна я той и посочи екрана. — Това е фериботът. Това е товарният кораб. Това е шримперът. Това е яхтата. Това е крайцерът на Обединените банки. Това е идиотът на скифа. Ти ще минеш оттук. Увеличи скоростта.

— Ами лодките зад нас? Една от тях се насочва към брега.

— Конрой. Неговият зодиак е проектиран за плитки води. Ще може да се измъкне от натовареното движение покрай бреговата ивица. Останалите могат да изчакат или да изпробват възможностите си.

— Ами ние?

— По време на прилива можем да се измъкнем подобно на Конрой. Но при отлива има скали на два фута дълбочина. Нуждаем се

от повече вода. Товарният кораб и фериботът се нуждаят от още повече вода. Те ще останат в очертанятия на канала. Ние ще останем с тях. Внимавай за плаващи пънове. Тук се срещат две течения, което означава, че се събират наноси. Запомни ли как трябва да действаш, ако не можеш да избегнеш някое дърво?

— Насочвам се право към него, а не покрай него. Джейк, товарният кораб...

— Виждам — прекъсна я той.

Това, което виждаше, бе, че товарният кораб не поддържаше предполагаемия курс. Оставаше в рисковото поле на Тумороу, което означаваше, че ще последва сблъсък, освен ако един от двата плавателни съда не промени курса или скоростта.

Джейк погледна бързо радара. По гръбнака му пробягаха студени тръпки. При нормални обстоятелства щеше да намали скоростта и да изчака да намалее движението. Това бе най-разумното нещо, когато малък плавателен съд се състезава с морските слонове.

Но ако Тумороу намалеше скоростта сега, щяха да се натъкнат на приближаващия ферибот. Капитанът му щеше да получи мъмрене и преждевременно пенсиониране, задето не бе пренебрегнал естествените закони и не бе дал път на моторницата, която се намираще в рисковото му поле. Джейк и Онор щяха да получат преждевременно парцел в гробищата.

— Аз ще поема управлението — каза той.

Дори да имаше някакви възражения, Онор не успя да ги изкаже. Той я измъкна от мястото зад щурвала и я избута на пилотската скамейка, преди тя да има време да отвори устата си.

— Дръж се — изръмжа той и посегна към скоростния лост.

В следващия миг карбураторът издаде дрезгав възглас на удоволствие. Пръстите на Джейк танцуваха по контролното табло, докато указваше новия курс, нагласяше баланса, увеличи температурата на системата за размразяване на стъклата и се подготви за един кратък, но труден скок през стесняващия се изход към безопасността.

Тумороу пореше водите. От време на време двамата му пасажери имаха чувството, че се возят на подскачащ камък, а не на лодка, но не се оплакваха. Товарният кораб започна да се измества от средата на канала към тяхното рисково поле.

Но дори и така щеше да бъде близо до тях. Твърде близо.

Сирената на товарния кораб изпищя три пъти.

— Нагло копеле — процеди Джейк. — Неговият радар има по-голямо покритие от нашия. Можеше да смени курса, без изобщо да се затрудни или да попадне в опасно положение.

Очевидно товарният кораб нямаше да направи нищо такова. Всъщност промяната в курса му бе довела големия кораб съвсем близо до евентуален сблъсък с моторницата.

Онор сграбчи командното табло с една ръка и седалката с другата. Дори така силата, с която лодката цепеше развълнуваните води, я подхвърли от седалката и я затръшна обратно с невероятна мощ. В мъртвата тишина тя наблюдаваше товарния кораб, който се приближаваше все по-застрашително към тях.

От позицията на лоста тя можеше да съди, че моторницата има още възможности, които Джейк не използва. Преди да успее да попита защо, той завъртя щурвала и запрати лодката силно наляво. Нещо се удари в корпуса. С ъгълчето на окото си тя улови някакъв неясен предмет, който се отдалечаваше в бълбукащата пяна. Дърво.

Джейк завъртя щурвала в първоначалната му позиция и погледна радара само за миг. Там, където трябваше да има един плавателен съд, се виждаха два. Вторият беше много по-малък, но все пак далеч по-голям от Тумороу.

И се насочваше право към тях.

— Дръж се — изръмжа мрачно Джейк.

— Държа се!

Той натисна скоростния лост докрай. От носа на моторницата се надигнаха бурни водни струи.

Радиото забръмча. Повечето от думите бяха заглушени от скоростта, с която лодката цепеше развълнуваните води.

— ... Конрой. Чуваш ли ме, Джейк? В сянката на товарния кораб има още един. Смени курса на...

Звукът от сблъсъка на Тумороу с голяма вълна заглуши думите на Конрой.

Джейк оценяваше това предупреждение, но в момента нямаше свободна ръка за радиото. Усилието да овладее Тумороу изискваше цялото му внимание. Дори най-добрата лодка имаше предел на

възможностите, особено по отношение на скоростта. Той знаеше, че в момента претоварва моторницата.

Върху предното стъкло плиснаха неудържими водни струи. Чистачките изнемогваха. За Джейк всичко това нямаше значение. Той разчиташе на радара, на умението си, търпението си и на необходимостта.

Онор не си направи труда да крещи или да отбележи ново изникналата точка на радара. Очевидно Джейк вече я бе забелязал. Нямаше друга причина той да форсира моторницата през развълнуваните води. Тя наблюдаваше радара с неестествено спокойствие. Пролуката, към която се стремяха, се затваряше все по-осезаемо с всяко проблясване на екрана.

Сирената на товарния кораб проехтя отново. Онор погледна през прозореца и видя да се приближава огромен силует. Дъхът ѝ спря. Дори и да искаше, тя не би могла да крещи.

Тумороу прелетя по вълните покрай носа на товарния кораб само няколко секунди преди сблъсъка.

Едва бяха подминали товарния кораб, когато изникна нова опасност. Джейк разполагаше само с един миг, за да различи очертанията на големия сейнер Аляска, преди силно да завърти носа на лодката. Моторницата поднесе встрани, подскочи във въздуха и отново се озова във водата.

Профучаха покрай втория кораб. Бяха толкова близо до него, че Онор можеше да преброи ръждивите петна, които се спускаха от котвения клюз^[5]. Знаеше, че щеше да ги брои в бъдещите си кошмари.

Дирята на сейнера ги удари като юмрук, но Джейк вече беше подготвен. Намалил бе скоростта и бе коригирал положението на носа, за да угаси силата на удара. Въпреки това лодката се повдигна и подскочи застрашително, а после се удари във водната повърхност, сякаш беше твърда земя.

Онор се втренчи в радара като птица, която гледа змия, в очакване на поредните лоши новини.

Екранът показваше единствено малка лодка, която се носеше от плътната островна завеса към тях. Тя разпозна зодиака на бреговата охрана. Радиото забръмча.

Джейк регулира честотата и взе микрофона, за да отговори на Конрой.

— Говори Тумороу. Без повреди.

— Справи се отлично — отвърна Конрой. — Васи нямаше как да те види от сейнера.

— От товарния кораб не го ли предупредиха?

— Според информацията, която събрах, докато ти ги изпреварваше, радарът на товарния кораб е бил замъглен и никой на борда не говорел английски. Или пък руснакът не можел да говори, а радарът на сейнера бил замъглен.

Саркастичният тон на Конрой подсказваше, че не е особено впечатлен от това обяснение.

— Няма престъпление, следователно няма и виновник — избъбри Джейк.

— Но беше на косъм.

— Няма спор.

— Вероятно е нужно да не плаваш известно време.

— Това официално становище ли е?

— Откога чувството за съпричастност е официално? — отвърна Конрой.

Джейк се засмя и сложи край на разговора. Преди да остави микрофона, получи друго обаждане на същата честота. Той изслуша съобщението и погледна Онор, преди да остави микрофона.

— Добре ли си? — попита я. Тя кимна.

— Сигурна ли си?

— Задникът ми е малко натъртен. Не е нещо сериозно.

Той се усмихна бавно и изпита облекчение й още нещо, някаква вътрешна топлина.

— Всичко, което се случва с твоя задник, е сериозно нещо, защото ме засяга лично — изрече вежливо той. — Прилягаш ми, сякаш си създадена за мен.

— Престани да говориш за...

Думите й бяха прекъснати от ново бръмчене на радиото.

— Джейк, Петер е. Силни извинения, приятел мой. Слушаш мен? А, много извинявай. Прекалено вълнение. Чуваш ли?

Джейк погледна микрофона, сякаш току-що го бе ухапал. От всички неприятни новини, които беше чул, откакто изчезна Кайл, Пьотър Резников вероятно бе най-лошата.

— Чувам те — излая Джейк на микрофона. — На кой от параходите се намираш?

— Товарния кораб. Капитанът е доста ядосан, но ти знаеш колко глупави са морските селяни. Той настоява, че вината е твоя, въпреки че радарът е, как да го кажа, несъстоятелен?

— И на мен ми казаха същото. Какво правиш в тази част на света? — попита грубо Джейк.

От говорителя прозвуча смях.

— Ах, Джейкъб... Не си се променил.

— А ти?

— Доволно, не малко. Ако ще дойдеш на борда веднага, щом влезем в пристанище, ти и мен можем вдигнем тост един друг с малко от най-добрата руска водка.

Джейк не възнамеряваше да стъпва на една палуба с Пьотър Резников, докато не узнаеше кой плаща на руснака.

— Някой друг път — каза Джейк спокойно. — Тази вечер имам друго занимание.

— Но, разбира се. Донеси красивата, изящна госпожица Донован с теб. Ако е очарователна като брат си Кайл, ще бъде блестяща компания.

Джейк погледна Онор. В момента тя изглеждаше по-скоро озадачена, отколкото очарователна.

— Някой друг път — повтори той в микрофона. По-скоро никога. Той нямаше никакво намерение да доближава Онор на по-малко от сто ярда от елегантния, остроумен руснак.

— Ах, Джейкъб, ти ме натъжаваш — информира Резников спокойно. — Може ли да настоявам? Заради — как се казваше — по-старите времена.

Вежливият тон не подведе Джейк. Току-що му бяха поднесли покана, на която нямаше право да откаже.

— Ще се срещнем в Чаудер кег след два часа — изръмжа Джейк.

[1] Кранец — гума или оплетено въже, предпазващо борда на плавателен съд от триене в кея. — Б.ред. ↑

[2] Леери — въжени или метални заграждения по дължината на борда на плавателен съд. Перила. — Б.ред. ↑

[3] финестрин — корабен прозорец. — Б.ред. ↑

[4] Вид кораб, специализиран за ловене на скариси — Б.пр. ↑

[5] Кюз — отвор в корабен борд с различно предназначение —
Б.ред. ↑

15.

Джейк безмълвно изключи двигателя на пикапа и погледна Онор. Тя се беше преоблякла в прилепнали черни дънки, бронзов на цвят пуловер с висока яка и черен ленен жакет. Носеше златно, ръчно изработено колие. На него висеше украшение от стилизиран скален кристал, съчетан с черен кехлибар в старинен стил. Джейк разбра, без дори да я попита, че беше по неин дизайн.

Той погледна през тротоара към потъмнялата от времето, неостъклена входна врата на Чаудер кег и му се прииска да бе избрал някое от по-качествените заведения в града. Бяха изминали години, откакто се бе борил смело с дима и натрапчивата миризма на животинска мас, за да се нахрани с порция от безспорно най-добрата яхния с миди, която се предлагаше на северозапад от Тихия океан. Почти беше забравил колко долнопробно изглежда това място. И наистина беше такава.

Онор понечи да слезе от пикапа. Дългата ръка на Джейк се стрелна покрай нея и хвана вратата. Тя издърпа ръката си изпод неговата, сякаш се беше опарила.

— Виж — смънка той, — това не е място, което ти би харесала. Пълно е с момчета от риболовните лодки.

— Не ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш какъв тип място бих харесала.

Ръката му стисна здраво нейната. Погледът му подсказваше, че си спомня всяка подробност от изминалата нощ.

— Скъпа, познавам те от главата до петите, заедно с всички скрити местенца между тях. Чаудер кег е мръсна, грозна, долнопробна дупка. А ти не си.

Онор знаеше, че поруменява, но се надяваше Джейк да го отдаде на гнева й.

— Губиш си времето — процеди тя, без да го погледне. — Влизам вътре с теб.

— Защо?

— Познай — промърмори безразлично.

— Нямах ми доверие.

— Ти си умно момче. Но това вече е известно, нали?

Известно време не се чуваха никакви звуци, освен дишането на Джейк, което той се опитваше да овладее.

— Възнамеряваш да ме предизвикваш, докато изгубя търпение, така ли? — изрече с равен глас. — След това ще ми кажеш колко надут, противен и незаслужаващ доверие кучи син съм всъщност.

— Защо ми е да ти казвам нещо, което и бездруго знаеш?

— Какво искаш: да намериш брат си или да продължаваш да ме нагрубяваш?

Онор погледна силната ръка, която минаваше покрай тялото ѝ. Джейк не я докосваше, но ако тя си поемеше дълбоко въздух, щеше да се опре до него.

— Не си прави труда да ме заплашваш — сви ядно устни Онор. — Прекалено много се нуждаеш от мен, за да ме нараниш физически.

— Ти се нуждаеш от мен не по-малко. Запомни го и внимавай какво говориш.

За миг на Онор ѝ притъмня от прилива на гореща кръв.

— Виж ти кой говори за предизвикване — изсъска тя, след като възвърна гласа си. — Ако мислиш, че можеш да ме развълнуваш и да ме накараш да загубя търпение, по-добре забрави. Кайл означава прекалено много за мен.

— Ти го обичаш.

— Разбира се.

— Ами аз?

— Какво ти? — сопна се тя.

— Явно доста лесно се влюбваш — каза той със спокоен и някак далечен глас.

Онор трепна. До момента се беше надявала, че Джейк въобще не е чул глупавото ѝ, спонтанно обяснение в любов.

— Минало и заминало — промърмори тя и повдигна рамене, — махни си ръката.

— Погледни ме.

Тя не помръдна главата си и на сантиметър.

— Престани да се държиш като разглезено дете — каза той. — Пьотър Резников е привлекателен и изпечен разбивач на женски сърца,

който твърди, че вече не работи за КГБ. Лично аз не му вярвам. В най-добрия случай ще го използваме, за да се доберем до кехлибара. В най-лошия той ще използва нас. Ако не спреш да се държиш, сякаш съм досадна воня, мога да ти гарантирам, че ние ще сме използваните.

— Какво искаш от мен? — изгледа го тя напрегнато.

Джейк погледна вцепенената ѝ поза и получи внезапен порив да ѝ каже какво иска, кога го иска и как точно го иска. Но това изобщо нямаше да подобри нещата.

— Представление — отговори.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да се държиш така, сякаш аз съм непоправим сваляч и нямаш търпение да се изучае. Аз ще се държа с теб по същия начин.

— Не съм чак толкова добра актриса.

— Но беше, преди Арчър да се обади за втори път.

Онор понечи да му отговори, че онова не беше театрално представление. Обаче усети навреме заложения капан и преглътна горчивите думи.

— Ще се постарая.

— Можеш да започнеш с един поглед към мен.

Онор стисна здраво ръцете си. После бавно отпусна пръстите си и извърна поглед към Джейк. Но не го погледна в очите все пак. Наистина не ѝ се искаше да вижда мъжкото превъзходство в тях, предизвикано от явното съзнание за още едно лесно женско завоевание.

— Друго нещо? — изръмжа тя с побелели устни.

— Петя ще иска да знае от какво естество е връзката ни.

— Наела съм те да управляваш лодката на брат ми.

— И?

— Точно това правим.

— Тогава защо спим заедно?

— Не спим заедно.

— Погрешен отговор. Ако мислиш, че ще стоя буден на лодката, питайки се кога ли някой намахан мафиот ще нахълта отново в къщата, значи си глупачка.

— Не. Няма да спя с теб.

— Дали ще спиш или не, си е твой проблем. Моят е да се уверя, че съм единственият човек в леглото ти.

— Не.

— Добре. Тогава ще постъпим както ти искаш.

В първия момент Онор си помисли, че не го е чула правилно. Но преди да успее да го накара да повтори, той заговори отново:

— Ще ти запазя билет до Таити и ще наема няколко здрави момчета да се погрижат за багажа ти.

— Никъде няма да ходя.

— Отново грешиш. Имаш две възможности — или да ти бъда съквартирант, докато намерим Кайл, или Таити и бодигардовете. Избирайте, госпожице Донован.

— Не можеш да ме накараш насила да...

— Мога съвсем лесно да те изкарам от играта — прекъсна я грубо той. — Ако не вярваш, продължавай да ме предизвикваш. Ще научаваш новините за Кайл само от вестниците.

Този път Онор погледна Джейк, наистина го погледна. В него нямаше нито самодоволство, нито превъзходство. Той беше точно толкова вбесен, колкото и самата тя. Ако не знаеше истината, можеше да си помисли, че предаденият е той, а не тя.

— Кога ще престанеш да се правиш на ядосан? — скръцна със зъби тя. — Аз бях измамена, а не ти!

— Значи такава била работата — въздъхна той. — Зарежи сръдните и глупавите си твърдения за истината. Моето престъпление се състои в това, че ти показах колко приятен може да бъде сексът. — Гласът му омекна. — Не бъди глупава, скъпа. Аз научих същото нещо. Или причината е в това, че не ти казах, че те обичам, на момента?

— Поне не изричаш лъжи в леглото — изрече тя с внезапно изтънял глас.

— Запомни го. А сега трябва да направиш своя избор — пригответи се за едно хубаво представление — или излизаш от играта.

— Това не е игра. Става въпрос за живота на Кайл.

— Също и за моя, но ти не си направи труда да ми го кажеш, когато ме нае за инструктор по риболов.

— Не знаех!

— Не искаше да знаеш. Ти живееш в измислен свят, в който парите не означават нищо. В действителния свят убиват хора за далеч по-незначителни неща от един милион долара.

— Ти знаеше това още преди да те наема. Не беше нужно да ти го казвам.

— Нямах представа, че това е началото на борба на живот и смърт за Кехлибарената стая.

— Тогава не трябваше да криеш къс от нея в пратката кехлибар. Джейк присви очи.

— Това ли съм направил според Арчър?

— Това се е случило. Без значение дали го е извършил Кайл или ти.

— А Кайл не може да го е извършил, защото е Донован — изрече ледено Джейк. — Значи оставам аз, непоправимият глупак, който мислеше Кайл за свой приятел.

Джейк погледна Онор в очите и видя гнева, болката и объркването, които изпитваше тя. И обичта. По-скоро би умряла, отколкото да повярва, че Кайл е извършил нещо лошо.

— Кайл ме харесва, а? Слава богу, че не ме е обичал. Едва ли щях да оцелея — внезапно Джейк отмести ръката си. — Влез или излез, Онор. Изборът е твой. На мен дори не ми дадоха тази възможност.

Горчивината в гласа му сломи съпротивителните ѝ сили. Той не беше по-щастлив от нея. Това не би трябвало да има някакво значение, но имаше. Тя не знаеше какво точно променяше този факт; знаеше само, че нещо се бе променило.

— Оставам — прошепна тя.

Джейк излезе от пикапа, извади очукан куфар изпод задната седалка и затвори вратата. Без дори да се обърне назад, за да види дали Онор идва след него, той се запъти към Чаудер кег.

Тя едва успя да го настигне, преди да стигнат до входната врата. Той отвори вратата и я въведе в опушеното помещение. Един поглед ѝ бе достатъчен, за да прецени, че това е по-скоро бар, отколкото кафене и че не е било почиствано, откакто е била пеленаче. Няколко мъже по масите вдигнаха поглед от бирите си. Огледаха (Онор от главата до петите. Два пъти.

Ръката на Джейк мигновено я обгърна ниско през кръста. Тя се вцепени при допира му. В следващия момент разбра, че няма нужда да се безпокои. Без значение колко интимно изглеждаше движението му за външния наблюдател, тя усещаше, че той не влага нищо лично.

Искам да се държиш така, сякаш съм непоправим женкар и нямаш търпение да се изчукаме. Аз ще се държа с теб по същия начин.

Висок рус мъж с атлетично телосложение, високи скули и широка уста стана и се отправи към тях. Той мина покрай няколкото местни посетители, без да си дава вид, че забелязва враждебното им отношение и неприязънта към външния посетител на тяхна територия. Дрехите му бяха всекидневни, но скъпи и не бяха нито руски, нито американски. Той протегна ръка към Джейк с усмивка, сякаш го посрещаше в собствения си дом на чаша чай.

— Много мило, че дойде — каза Резников и стисна здраво ръката на Джейк. — Това е очарователната Онор Донован, да?

Онор изкриви устата си в учтива усмивка и позволи на руснака да стисне ръката ѝ между своите. Акцентът му я дразнеше. Напомняше този на Змийския поглед, но не беше чак дотам недодялан. Струваше ѝ се, че го е чувала и преди... но, както каза Джейк, наоколо имаше доста емигрирали руснаци.

— Тези вълшебни очи — въздъхна Резников. — Всеки Донован ли има такива?

— Всеки по две — срязва го тя. — Стандартно производство.

Той се разсмя, сякаш бе казала нещо изключително забавно.

— Явно сте толкова умна, колкото и красива. Със сигурност сте по-малката сестра на Кайл.

Джейк издърпа пръстите на Онор от самозабравилите се длани на Резников.

— Спести си похотливите погледи, Петя. Тя е заета.

Резников премести погледа си от Онор към Джейк и въздъхна.

— Аз съм опустошителен.

— Опустошен — поправи го Джейк сухо. — Или съкрушен. Както предпочиташ.

Зад тях вратата на заведението се отвори. Джейк се обърна само колкото да види кой влиза. Бяха мъж и жена, движещи се със самонадеяност, която очевидно не допадаше на местните.

Джейк обърна гръб на двойката. На този етап от играта Елън и нейният костюмиран придружител едва ли щяха да го пронижат с нож.

— Нека се изместим от входа — предложи късо.

Онор забеляза жената и се намръщи. Не носеше червено яке, но всичко останало ѝ изглеждаше познато, дори и без бинокъл.

— Това не е ли же... — подхвана тя.
Джейк затвори устата ѝ с настойчива целувка.
— Хайде, скъпа. Блокираме движението.
— Разбира се, лютиче. Както кажеш.

Той я погледна предупредително. Тя отвърна на погледа му с широко отворени, невинни очи и празна усмивка и се обърна, за да последва руснака до масата му.

Елън се настани на една маса наблизо. Партньорът ѝ отиде на бара и поръча две порции яхния и две бири. Джейк наблюдаваше крадешком двойката. Той галантно издърпа стола на Онор, после седна толкова близко до нея, че бедрата им се докосваха. Тя подскочи едва доловимо, но не се отдръпна.

Вратата на бара се отвори отново. Резников присви бледосините си очи. Джейк погледна косо към входа.

— Другарска среща на сънародници — промърмори той.

— Какво? — попита Онор.

— Змийския поглед. Не гледай натам. Имай ми доверие.

Тя преглътна напирания на устните ѝ отговор.

— С кого е?

— Сам.

— Това не ме изненадва. Дори огледалото не би искало да го видят с него.

Джейк се усмихна лекичко и погледна към Резников.

— Приятел или съперник?

— Павлов? — той сви рамене. — Не знам.

Джейк не му повярва. Вратата се отвори отново. Влезе Конрой с младо широкоплещесто момче, вероятно новобранец. Джейк поздрави мълчаливо. Конрой му отговори с кимване и се насочи към бара.

— Кой е този? — попита остро Резников.

— Стар приятел.

— Ще иска ли да се присъедини към нас?

— Не знам. Ти как мислиш?

Резников, изглежда, се замисли над това, после поклати глава в знак на отрицание.

— Би било по-добре за теб да подновяваш старите си приятелства някъде другаде.

Джейк не изглеждаше изненадан.

— Добре. Какво имаш да ми казваш?

Преди да отговори, Резников огледа опушеното помещение. Всички маси около тях бяха заети. После следваше редица свободни столове, зад която се бяха разположили редовните посетители. Те не изглеждаха особено щастливи от нашествието на външни хора на тяхна територия.

— Мислех, че мястото е спокойно — промърмори руснакът. — Вероятно е по-добре да отидем на моя кораб. Няма да е мъдро да ти показвам кехлибара тук.

Онор си пое бързо дъх. Преди да успее да проговори, ръката на Джейк стисна бедрото ѝ под масата.

— Какъв кехлибар? — въпреки че думите му бяха ясни, не ги чу никой, освен Резников.

— А, хм, примери. Това ли е най-подходящата дума.

— Близко е. Какви мостри?

— На кехлибар, разбира се. Моите работодатели искат твоето мнение.

— Защо не попитаха теб?

— Искат мнението на най-добрия. Аз съм просто добър.

Онор отмести погледа си от привлекателния, елегантен руснак към грубо изсеченото лице на Джейк. Зад равнодушното му изражение тя усети напрежение, което се предаде и на нея. Това ѝ напомни за всеотдайния любовник, който бе преобърнал нейния свят наопаки само за една нощ.

Но в момента не сексът бе центърът на вниманието на Джейк. А кехлибарът.

Той обича кехлибара, както някои хора обичат Господ.

— Отзад има друга стая — каза Джейк. — Ще видя дали е свободна.

След две минути и четиридесет долара той отведе Резников и Онор в неприветлива частна стая. Руснакът остави бирата си и малък куфар, който приличаше на този на Джейк. После извади цигара, запали я и се настани на един стол. Пред него имаше кръгла маса, чиято опърпана покривка явно някога е била зелена, но в момента имаше цвета на мръсни ръце. Същото можеше да се каже и за тестето карти, поставено до препълнения пепелник.

Джейк седна на един стол, който гледаше към вратата, през която току-що бяха влезли. Имаше и друга врата, която извеждаше на алеята. Той можеше да вижда и нея. Придърпа стол съвсем близо до себе си, потупа го и се усмихна на Онор.

— Ела при татко — покани я игриво.

— Малко си стар, лютиче, но не чак толкова — резна го тя безизразно.

Резников се изхили.

— Прилича на брат си, да?

— Не и в нещата, които са от значение — избъбри Джейк и я огледа от главата до петите.

Тя му изпрати въздушна целувка, макар че ѝ се искаше да изръмжи. Когато забеляза, че руснакът я гледа странно, тя взе ръката на Джейк и захапа върха на палеца му.

— Обеща ми, че няма да се бавим, помниш ли?

Джейк присви очи. Той не направи усилие да прикрие тръпката си на желание при закачката на Онор.

— Чу дамата — изрече дрезгаво. — Дай да видим кехлибара. — Резников отвори чантата си за документи, извади отвътре някакво парче и го постави на масата. Джейк взе камъка. Имаше размерите на стиснат юмрук. На силна светлина сигурно щеше да изглежда бледожълт. Беше неполиран и все още се намираще в окислената си, прозрачна черупка.

Джейк остави камъка, постави собствената си чанта на масата и я отвори. Онор успя да зърне някаква голяма игла, различни бутилки и приспособления, чиито функции не можеше да определи, и черен пистолет, чието поле на действие ѝ беше добре известно. Най-отгоре бяха разположени мострите кехлибар в прозрачни опаковки.

Джейк извади здраво затворена бутилка, капна една капка от някаква течност на бледата повърхност на камъка и отново затвори бутилката. Разнесе се острата миризма на етер. Той изчака няколко секунди и докосна камъка.

— Новозеландски копал — сви рамене Джейк. — Губиш ми времето.

Той хвърли парчето към Резников, който го улови с бързо и спокойно движение на ръката си.

— Не е ли кехлибар? — попита изненадана Онор.

— Не и на милиони години — отвърна Джейк. — Кехлибарът е вкаменена смола. Това парче е твърде младо, за да се квалифицира.

— Откъде разбра?

— Етерът прави кехлибара лепкав. Но не и истинския кехлибар — той погледна Резников. — Ако твоите работодатели нямат нещо по-добро от това, нямат нужда от мен. Нуждаят се от сносен източник.

Резников се усмихна вежливо.

— Имай търпение, мой американски приятелю. Тези хора не те познават толкова добре, колкото те познавам аз. Те настояваха, ммм, да изпитам хватката ти.

— Искаш да кажеш способностите ми — поправи го сухо Джейк.

— Това ли беше точната дума? Способности... Много добре. Искат да те наемат за най-малката възможна цена, нали ме разбираш.

— Американски долари, британски лири, германски марки, японски йени или руски рубли?

— Далеч по-ценна монета. Кехлибар.

— Ще ми плащат в кехлибар?

Резников кимна. Светлината направи пътечка по светлата му коса.

— Сега ще ти покажа в какъв вид ще бъде кехлибарът.

Черните вежди на Джейк се повдигнаха.

— Интересно. А ще ми бъде ли платено, ако се съглася, но нещата не се получат?

— Разбира се. Не е ли било винаги така?

— Какво ще стане, ако поискам много висока цена? — попита той.

— Те ще вият. Ще се гърчат. И накрая ще платят.

Джейк изръмжа.

— Надявам се, че имаш нещо далеч по-добро от копал.

С тънка усмивка Резников извади нещо, опаковано в тъмна, мека материя, постави го на масата и подкани Джейк да се залови с него.

Джейк отмахна плата бързо, но внимателно. Вътре блестеше късче скъпоценен камък. Беше дълъг няколко инча, прозрачен, цветът му бе някъде между масло и сметана и притежаваше приятен копринен отблясък. Вътре бе издълбано релефно женско лице. Брошката бе фино обкована с викторианско сребро.

— Нямам в себе си ултравиолетова лампа — каза Джейк, претегляйки камъка в ръката си, — но предполагам, че ще блести в бяло.

— Наистина ли? — попита Резников.

Джейк претегли брошката и само каза:

— Имаш ли нещо против гореща игла?

— Не. Ти ще внимаваш, разбира се.

Джейк остави парчето настрана и извади от куфара си твърда стоманена игла и запалка. Пламъкът лумна. Той поднесе върха на иглата над огъня. Когато реши, че металът е достатъчно нажежен, обърна брошката и допря иглата до едва забележимия ръб на камъка, където малкият белег нямаше да се забелязва. Мигновено в ноздрите го удари горчивият мирис на прегорено мляко.

— Така си и мислех — промърмори той. — Казеин.

— Какво? — попита Онор.

— Имитация на кехлибар, изработена от млечен протеин и формалдехид. Три пъти по-лек е от истинския кехлибар — той прокара леко палеца си по релефа, възхитен от изящната му форма. — Много добре изработен. Вероятно е на стотици години. Продава ли се?

— Защо? — попита Онор, преди Резников да успее да отговори. — Току-що каза, че е имитация.

— Половината от музейните експонати са имитации. Това — посочи Джейк, като отново прокара палец по брошката — е изкусно изработена частица от историята, датираща от времето преди пластмасата да направи фалшивия кехлибар евтин и леснодостъпен. Ще бъде хубава част от моята колекция.

— От фалшификати! — попита Онор невярващо.

Резников се изсмя високо.

Усмивката на Джейк разкри белите му зъби на фона на късата му, гъста брада.

— Не всички предмети в колекцията ми са фалшификати.

— Ти си прекалено скромнен — вметна Резников. — Колекцията ти от старинен кехлибар е една от най-добрите, които се намират в частни ръце.

— Какво друго имаш в куфара? — смени темата Джейк.

Руснакът поклати глава, отмести мострите, които Джейк вече бе видял, и извади някаква кутия. Отвори я и изложи на показ

съдържанието ѝ с едва прикрит възторг.

— Вземи я, но бъди изключително внимателен — рече някак напрегнато руснакът.

Онор се наведе напред.

— Какво е това?

— Колие вероятно — определи Джейк и погледна отблизо експоната, без да го вади от кутията. — Изработено в етруски стил с огромни очи и нос, който в наши дни наричаме римски. Счупено и съединено на мястото, където кракът на момчето се губи между тези на жената.

— Момче? На мен ми прилича на момиче — каза Онор, взирайки се в украшението. — Фигурата е по-малка от другата, с по-големи очи и по-нежни черти.

— Въпрос на културно равнище — сви рамене той. — Етруските богини, а вероятно и по-заможните етруски жени са имали по-млади любовници. Лицето на зряла жена е много пооформено от това на момчето. Във всеки случай — той подаде на Онор лупата — виж къде се съединяват фигурите.

След кратко мълчание Онор му върна лупата.

— Вярно. Определено не е жена. И не е особено нежна.

Джейк се засмя лекичко.

— Според положението на фигурите това вероятно е фетиш за плодовитост.

— Значи е автентично — попита Резников с вид на човек, който просто изказва очевидното.

— Не бих го купил.

Изненада и нещо още по-неприятно се плъзнаха по аристократичното лице на руснака. Това накара Онор да се запита дали и той като Джейк не бе пхнал пистолет в куфара си.

Джейк вероятно си бе задал същия въпрос. Докато напрегнатата тишина отекваше натрапчиво, той се взираше в ръцете на Резников.

16.

Резников сложи изящните си ръце на масата, сякаш предпочиташе да ги стисне около врата на Джейк.

— Какво каза? — попита руснакът.

Джейк небрежно сви рамене, но си личеше, че се готви за битка, ако се наложи.

— В това украшение има нещо, което не ми харесва.

— Обясни. Но не проверявай самия кехлибар, той е истински, без съмнение. Гарантирам.

— Не ме притеснява кехлибарът.

— Чудесно. Продължавай.

— Не съм специалист по история на изкуството — поде Джейк спокойно — но ми се струва, че има нещо нередно в изображението на крилата или каквото и да е онова нещо на женската фигура. Трудно е да се каже какво точно на такова малко пространство.

— Огледай го по-отблизо — после, сякаш току-що бе доловил ледения гняв в гласа си, Резников си наложи да се усмихне. — Ако обичаш...

Джейк взе кехлибара, постави го пред обектива на джобното си фенерче и включи светлината. Тя облиза повърхността на мъничката скулптура.

— Пукнатината не е голяма — промърмори той, загледан в мрежата от дребни пукнатинки, спускащи се по повърхността на кехлибара, които му придаваха характерен вид.

— Ако това късче е извадено от гроб, заключен в продължение на векове без достъп на кислород и слънчева светлина, пукнатината не би могла да се разраства — отбеляза Резников.

Джейк кимна, но очевидно не беше убеден. Той се наведе и в продължение на една безкрайна минута изучава украшението през лупата.

— Погледни този ръб — посочи той и се изправи. — Той е назъбен, а останалите са гладки, сякаш парчето е било счупено, след

като релефът вече е бил изработен. А пукнатината е еднаква откъм назъбения и откъм гладкия си край.

— Може да е била счупена по време на погребалната церемония.

— Би могло.

— Но ти не мислиш така — погледна го Резников.

— Не. Мисля, че това е копие на истинското украшение, изпечено в пещ или в горещ пясък, за да наподобява естественото стареене от времето.

Резников взе фенерчето и украшението. Без да изчака да го помолят, Джейк му подаде лупата. Стаята потъна в тишина, докато руснакът стоеше приведен над кехлибара. Той заговори меко на своя език. Изражението на лицето му подсказваше, че едва ли шепне любовни сонети за украшението.

С мрачно изражение той пъкна кехлибара обратно в кутията. Небрежното му отношение показваше по-добре от всякакви думи, че мнението му за този предмет на изкуството е коренно променено.

— Както вече казах — опита се да се усмихне той, — аз съм просто добър. Ти си най-добрият.

В момента, в който той отвори малкия си куфар по-широко и посегна да извади друг предмет, вратата към главната зала на заведението се полюшна навътре.

На Джейк не му беше необходимо да обръща главата си натам, за да види Елън, която оглеждаше стаята. Въпреки че погледът ѝ беше кратък, тя не пропусна нищо.

— О — възкликна тя, като си придаде вид на изненадана. — Извинете. Търсех другата стая и си помислих, че е зад тази врата. — Тя се усмихна вежливо и се оттегли.

Вратата след нея остана леко открената.

Резников скочи, грабна един огромен стол и го пъкна под дръжката на вратата. После обезопаси вратата към алеята по същия начин. Едва тогава отвори друга кутия и я подаде на Джейк.

Сред бургундско червено кадифе лежеше украшение, блестящо в оттенъци на слоновата кост. Всъщност Онор смяташе, че това е слонова кост, докато Джейк не го пое с внимание, което проявяваше само към кехлибара — или към любовница. Беше докосвал и нея по същия начин, сякаш бе изградена от време и лунна светлина.

— Молитвена броеница — определи Джейк. — Декадентски тип. Вероятно от шестнадесети век. А може и да е по-стара. Мъниста от шлифован бял кехлибар с вградени борови иглички. Голяма рядкост. Десетките са разделени от златни филигранни мъниста. Прекрасен сребърен филигран. Може ли лупата?

Резников пусна стъклото в протегнатата ръка на Джейк. Той вдигна лупата към очите си и разгледа мънистата.

— Първо качество — изрече кратко след известно време. — Бих могъл да ги проверя с игла, но няма смисъл.

— Защо? — попита Онор.

— Ръбовете на кристалите и дупките в мънистата показват едва доловимото износване на украшението, точно както се очаква за камък от тази епоха. За разлика от истинския кехлибар имитацията не се изтрива така от самото движение по копринените, конци.

Джейк внимателно върна броеницата в кутията и се усмихна странно.

— Какво? — погледна го напрегнато Онор.

— Просто си мислех за кехлибара и човешкото съзнание — отвърна той. — Във всичките му разновидности и цветове първото приложение на кехлибара е било като талисман, средство за предпазване от дявола и възвеличаване на Бога. Собствениците на броеници като тази са били толкова горди с притежанията си, че някои закони през тринадесети и четиринадесети век са забранявали употребата на кехлибар за броеници, като са проповядвали, че обикновени навързани конци са съвсем достатъчни за набожните хора.

Онор погледна от показалеца на Джейк към полузатворените му очи, които блестяха в мъждивата светлина. Завладяваме я гласът му, дълбок и дрезгав, богат на спомени и емоции, изпълнен с естествения човешки копнеж по красота и изящество.

— Обзалагам се, че забраните не са просъществували дълго — вметна тя. — Хората винаги са използвали красотата, за да възвеличават боговете и собственото си съществуване.

— Да, така е — кимна той. — Търговията с кехлибар е започнала да процъфтява, след като жените, които събирали дърва за горене по бреговете на Балтийско море, открили, че морските камъни изгарят много по-лесно, отколкото дървото.

— Горили са кехлибар? — удиви се Онор.

— Не мога да го докажа, но съм сигурен, че е било така. Балтийският климат е студен, влажен и неприветлив. Никой не би могъл да запали огън във влажна гора, ако не пожертва нещо, което гори бързо и ароматно като кехлибара. Селяните и войниците в кехлибарените мини със сигурност са знаели този факт. По време на войните те са горили необработен кехлибар просто за да оцелеят.

— Господи! Представи си колко скъпоценни камъни трябва да са разрушени.

— Не, благодаря — рече Джейк сухо. — Предпочитам да мисля за жените, които са събирали дърва за горене и са разпределяли плячката, донесена вкъщи от мъжете. Обзалагам се, че именно тези жени са били първите, които са извайвали предмети от дърво и кехлибар. Произведенията им, изработени от дърво, са изгнивали и изчезвали след век или два. Произведенията от кехлибар са останали завинаги. Така че същите тези жени, които са горили кехлибар в домашните огнища, са и авторите на редки, необикновени предмети на изкуството от каменната ера, предмети, които са увековечили своите създатели, техните правнуци и тяхната уникална култура.

Онор си спомни какво ѝ бе казал Кайл за Джейк — че е колекционер на произведения от каменната ера. Но Кайл бе пропуснал да спомене, че страстното влечение на Джейк към кехлибарените останки от древни култури бе следствие от интелектуалната му и емоционална същност, а не от алчност и жажда за притежание.

Резников извади друга кутия. Този път произведението изпъкваше сред кремава на цвят коприна. Самият кехлибар притежаваше дълбок канелен оттенък и бе лъчисто сияен по по-голямата част от четириинчовата си дължина. Част от единия му край бе оставена недокосната. Останалата част от предмета бе изваяна във формата на леко заострен, неправилен цилиндър, като по-дебелият му край се губеше в необработения кехлибар.

Онор се намръщи при вида на парчето. Формата му ѝ бе болезнено позната. На местата, където беше полиран, имаше гъвкави жилки и интригуващи, потъмнени гънки, които я приканваха да прокара пръсти по всяка вдлъбнатинка. Тя тъкмо понечи да го направи, когато осъзна защо формата му ѝ изглеждаше толкова позната.

Онор мигновено отдръпна пръстите си.

— Хайде — подкани я Джейк развеселен. — Няма да те ухапе.

— И това ли е фетиш за плодовитост? — попита тя сухо.

— Вероятно, не. На кехлибара винаги са били приписвани свръхестествени способности. Според балтийските легенди огърлиците от кехлибар са задушавали всеки, който е произнасял лъжа. Талисманите са били извайвани в различни форми, за да предпазват от болести, злополуки и лоши помисли. Вярвало се е, че кехлибарените фалоси като този са били най-мощните талисмани и са предпазвали собственика си от всеки източник на зло.

— Това нещо трябва да е плод на патриархална култура — разсъди Онор.

— Несъмнено. Повечето култури са били патриархални.

— Едва след като жените са ги научили на основните неща.

Джейк се усмихна.

— Дръж това, докато взема нещо.

Преди да успее да възрази, тя вече държеше кехлибарения фалос с размерите на човешка длан. След като вече бе вникнала в същността на този предмет, тя можеше да оцени, че е изработен едновременно фино и прецизно. Самият кехлибар пареше на пръстите ѝ. Неведнъж бе забелязвала уникалното свойство на кехлибара да излъчва топлина при допир, но сега за пръв път се опари на него.

Онор не можеше да спре да мисли за евентуалните възможности да превърне древния талисман в предмет на декоративното изкуство. Например брошка. Или колие. Да, колие, закачено на ръчно изработена златна верижка, с дълги, елегантни висулки около фалоса, обгръщащи го с топлината на ковано злато...

— Изтрий го с това — помоли Джейк, без да откъсне погледа си от куфара. — Да видим дали ще се освежи с хартия и памук.

Като все още размишляваше над възможностите за дизайн, Онор взе хартишката, която ѝ подаде Джейк, и енергично затърка гладката част на фалоса.

— Вече трябва да е достатъчно — каза той. — Сега памука.

Тя прокара притъпления, леко заоблен крайчец по малко парченце памук. Късчето се повдигна и се притисна към кехлибара като към страстен любовник.

— Има много статично електричество — отбеляза тя, като внимаваше гласа ѝ да звучи безразлично.

— И някои пластмаси имат това свойство — рече Джейк, докато въртеше В ръцете си запалката и херметизирана кутийка с бутан. — Може ли да използвам иглата? — попита Резников.

— Щом трябва — разреши сухо руснакът. — Признавам, че изглежда обезпокоително.

— Нека аз да го направя — предложи Онор и погледна Джейк с широко отворени очи, в които се четеше злонамереност. — Ще бъда много внимателна, сякаш е истински.

Джейк я погледна накриво, докато нагряваше иглата със запалката. Когато металът се нагря достатъчно, той внимателно я допря до грапавия край на фигурката. След няколко секунди в ноздрите го удари сладникавата миризма на древна смола и слънчева светлина на възраст милиони години.

— Не е пластмаса — констатира лаконично. После извади лупата си, включи фенерчето и разгледа фалоса на силна светлина.

— Амброид — определи той след известно време. Забелязват се линиите и шуплите, прикрити за повърхностния наблюдател от налягането във формата, в която е изработена отливката.

— Още един фалшификат? — попита Онор.

— Според някои е фалшификат. Според други е просто усъвършенствана форма на кехлибара. Във всеки случай парчето не е древно. Техниката за създаване на големи късове кехлибар от дребни парченца е открита в края на деветнадесети век.

Джейк подаде парчето обратно на Резников, който го прибра. Онор изглеждаше замислена.

— От него щеше да стане прекрасно колие — каза тя. — Представи си колко сигурна и в безопасност щях да се чувствам.

— Вече си имаш кехлибарен фалос — каза Джейк. — Забрави ли? В безопасност си и отвътре, и отвън.

Тя се опита да сдържи руменината, която напираше по страните ѝ.

— Не съм го тествала с нагорещена игла. Може и той да е имитация.

— Имай ми доверие. Истински е.

— Всички казват така.

Като се кикотеше безочливо, Резников постави на масата плитка кутия и отвори капака ѝ.

Джейк се обърна към новия предмет. В кутията лежах няколко парчета кехлибар, съединени в сложна и фина мозайка във формата на кралски герб. Няколко парчета липсваха.

— Кехлибар ли е? — попита Онор.

— Попитай ме след няколко минути — рече ѝ Джейк. — Занимавай я, Петя. Кажи ѝ за гинтерас.

— Това е стара литовска дума — започна веднага Резников. — Означава пазител или закрилник, но в частност се отнася за вид кехлибарен талисман, който се носи около врата. Джейк има такъв във формата на двуглав дракон. Китайска изработка. Древните китайци са вярвали, че кехлибарът е душата на мъртъв тигър.

В паметта на Онор проблесна нещо — полупрозрачно украшение с канелен цвят върху тъмната кожа на гърдите на Джейк. Беше го забелязала, когато будилникът ѝ вдигна врява и той дотича почти гол до вратата и. Но не си спомняше да го е виждала последната нощ.

— Носиш ли го в момента? — попита тя Джейк.

— Да.

— А защо не го носеше последната нощ?

— По-късно ще говорим — отвърна той, без да откъсва поглед от кехлибара пред себе си.

Докато Джейк работеше, Резников разказа на Онор за кехлибара, който представляваше слънце в тъмнината на древната балтийска култура. Смятало се, че лекувал болести, че предпазвал тялото по време на война, че съпровождал душата в последното ѝ пътешествие. Кехлибарът бил знакът на келтския бог на слънцето. Също за утаените сълзи на богинята Джуарат, която се влюбила в смъртен и това станало причина за неговата смърт и за нейното вечно страдание...

Кехлибар, винаги кехлибар, единственият камък, който е топъл на допир, единственият, който може да се дълбае с обикновен нож, единственият, който оживява, когато се потърка с кожа, единственият, който се носи в загадъчното лоно на океана. Кехлибарът, изграден от мистика и пророчества. Кехлибарът, пламтящият камък на човешките желания.

— Много хубаво — обади се Джейк, когато най-сетне вдигна поглед. — Чудесен пример за техническите умения на хората през осемнадесети век. И някой е устоял на изкушението да запълни липсващите парчета с доминикански кехлибар.

Резников се засмя меко.

— Все още не си ми простил за онази масичка, нали? Но това беше благородна грешка.

Джейк изръмжа.

— Искан ми се да съм видял цялата Кехлибарена стая — каза руснакът, като внимателно го наблюдаваше.

— Или поне един-единствен панел от нея. Казват, че да влезеш в нея е като да се преродиш в свят, изграден от слънчева светлина.

Инстинктите и интелектът на Джейк застанаха нащрек и по гърба му пробяга студена тръпка.

— Аз заставам на страната на тези, които смятат, че се е превърнала в прах — той отблъсна стола си, сякаш възнамеряваше да си тръгва.

— Не бързай толкова, приятелю — възпря го Резников. — Има и други неща, които очакват да се докоснеш до тях.

Джейк погледна Онор.

— Не би могъл да ме изведеш оттук дори и с кехлибарени коне — реагира тя мигновено. — Този кехлибар е фантастичен. Дизайнът на тези късове е като светлина за съзнанието ми.

Джейк ѝ отправи усмивка, топла като самия кехлибар при допир. Тя му отвърна със същото, преди да успее да се сети за всичките причини да не го прави.

Резников извади дълга, плитка кутия, опакована с внимание, което биеше на очи. Самата кутия бе обвита с кожа и покрита с релефни златни украшения. Пантите и закопчалката бяха обковани с масивно злато. Отвътре бе облицована с тъмно на цвят, тежко кадифе. В осем неравни отделения се намираха кехлибарените изделия, които изглеждаха твърде прости, почти примитивни в сравнение с вида на самата кутия.

Джейк подсвирна.

— Колко хора си убил за това съкровище?

— Ах, Джейкъб, шегуваш се както винаги, да?

— Не и този път.

— Тогава ще бъдеш доволен да узнаеш, че не се е проливала човешка кръв — рече спокойно руснакът.

— Щях да съм доволен, ако ти бях повярвал.

— Това е самата истина.

— Значи някой е умрял от естествена смърт — промърмори Джейк, без да изглежда убеден. — Сигурно си измъкнал тези парчета от ръцете на мъртвия колекционер. Или от пазача на някой музей. Някой не би се разделил доброволно с тези предмети на изкуството... ако са истински.

— Нали затова си тук. Да прецениш дали са оригинални.

Без да каже и дума, Джейк се приведе над кутията. Промяната в него бе очевидна за Онор. Когато държеше останалите парчета кехлибар, той беше напрегнат, заинтригуван и възхитен. Сега беше напълно погълнат. Излъчваше такова напрежение, каквото бе видяла у него само веднъж досега — предишната нощ, когато ѝ бе показал толкова много за природата на чувствата и страстта.

Първото парче кехлибар приличаше на малка, ухабена глава на брадва, изработена от бледо масло. Когато Джейк го докосна нежно и питащо с връхчетата на пръстите си, Онор усети как през нея премина нова вълна на жажда и страст. Тя съдържа дъха си, без дори да го усеща. Наблюдаваше го как прокарва чувствителните връхчета на пръстите си по миниатюрната брадвичка, сякаш бе сляп и разчиташе текст с релефни букви.

— Невероятно гладко — избъбри той след известно време. — Декоративните дупчици по него сякаш са били полирани, след като е било изработено.

— И то ли е фетиш? — попита Онор.

— В известен смисъл — кимна Джейк. — Вярвало се е, че кехлибарът е дарявал притежателя си с безсмъртие. Неолитните общества понякога са погребвали членовете си с изделия от кехлибар. Вероятно кехлибарената брадва е била ценен дар за мъртвия.

Резников кимна, но не каза нищо. Той наблюдаваше по-скоро Джейк, отколкото кехлибара.

Джейк премести ръката си и прокара палец по повърхността на предмета с добре премерена сила. Както и бе очаквал, нокътят му не остави следа.

— Няма да го тествам с нагорещена игла — каза той.

— Това означава ли, че е истински? — попита Онор.

— Не знам. Но ако е, би било престъпление да оставя следи по него.

— Задънена улица? — запита тя.

— Не.

Джейк внимателно върна брадвата обратно в кутията. После се обърна към куфара си и започна да вади от него разни неща. Когато приключи, пред него стояха няколко добре запечатани бурканчета. Всяко от тях имаше размерите на голяма чаша за кафе и бе частично напълнено с някаква прозрачна течност. Той отвинти капака на едното бурканче, взе малката брадвичка и я потопи в него. Кехлибарът потъна до дъното на контейнера.

— Каква е тази течност? — попита Онор.

— Дестилирана вода.

Джейк извади парчето, подсуши го внимателно и отвинти капачката на второто бурканче. Въпреки че течността изглеждаше същата, брадвичката се носеше по нея като тънко, непрозрачно ледено късче.

— А какво има в този буркан? — погледна го с разширени очи Онор.

— Солена вода с фиксирано ниво на соленост от едно цяло и пет стотни — поясни Джейк, без да откъсва погледа си от брадвичката. — Ако това беше прозрачен, а не матов кехлибар, щях да използвам третото бурканче. Там има вода с по-високо съдържание на сол. — Той вдигна брадвичката и внимателно я подсуши. — Чистият кехлибар е по-плътен от замъгления, защото облачетата се причиняват от мънички въздушни мехурчета.

Джейк върна брадвичката в претенциозната кутия и избра друг кехлибар. Онор почувства нарастващото му вълнение по погледа и напрегнатата извивка на устните му. Промяната беше толкова неуловима, че тя едва ли би я забелязала, ако през изминалата нощ не бе имала възможността да надникне в бездната от емоции, които този мъж умело прикриваше зад гъстата си брада и безразличното изражение.

Тя погледна Резников и се запита дали бе видял нещо различно. Дори и да беше, с нищо не го показа. Руснакът наблюдаваше Джейк, както рибар наблюдава ухапана въдица, която изчезва под водната повърхност — едновременно с несигурност и надежда.

Джейк взе друг предмет от кутията. Фигурата изобразяваше кон. Беше около четири инча широк и три инча висок.

Въпреки че беше грубо изработен според съвременните стандарти, конят излъчваше необикновена сила. От гъстата му грива по късия гръбнак чак до набитите му хълбоци се спускаше поредица от дупчици, наподобяващи татуировки. Краката му бяха разположени близко един до друг. Фигурката беше наклонена и изглеждаше съвършено погълната от вътрешните си изживявания.

— Прилича на един от онези древни коне, които току-що са открили бесния бяг в Непал или Тибет — каза Онор.

— Вероятно е изработен по модел именно на онези коне — кимна ѝ Джейк. — Преди седем хиляди години не са били такава рядкост като в днешно време.

— Седем хиляди години? — възкликна тя озадачена.

— Най-малко.

Тя се наведе и се вгледа по-внимателно в дребничкия предмет. Изглеждаше така, сякаш бе изваян от слонова кост. Но начинът, по който Джейк го държеше, подсказваше, че според него е кехлибар. Той внимателно го спусна в бурканчето с течност. Статуетката се носеше по водата, както бе правила и предишната.

— Кехлибар — възкликна тя.

Никой от двамата мъже не реагира. Нежното полюшване на коня по солената вода сякаш казваше всичко необходимо.

Джейк безмълвно изваждаше от кутията къс след къс. Всеки от тях бе достатъчно малък, за да се побере в контейнерчето. При никой от тях инстинктите му не сигнализираха, че стойността му е по-малка, отколкото изглеждаше.

Осмият кехлибар, което той разгледа, представляваше примитивна статуетка на човек. Беше около пет инча висока, два инча широка и очевидно бе счупена под коленете преди толкова много време, че белегът се сливаше с цялото. Чертите на лицето бяха слабо загатнати — хлътнали, мрачни очи, правилен, волеви нос. Устата или се беше изтъркала с времето, или просто авторът бе решил, че е твърде незначителна подробност, за да ѝ обръща внимание. На местата, където трябваше да се намират подмишниците, бяха издълбани малки дупчици.

— Може да е колие, или символ на власт, или фетиш, който е висял на вратата на пещерата, за да предпазва семейството вътре — поясни Джейк. После добави меко: — Много, много хубаво нещо...

— Някои от другите са изваяни по-внимателно — отбеляза Резников.

— И поради това силата им е по-незначителна. — Джейк претегли предмета в ръката си. — Изглежда така, сякаш авторът му не е искал да прави манекена прекалено истински от страх пред онова, което би могло да се случи. Хората от каменната ера не са гледали на живота като нас — като на директен път към смъртта. Подозирам, че те са познавали много видове живот и различни нива на смъртта.

Джейк остави статуетката, без да я тества по никакъв начин, освен че я претегли на ръка и прокара пръсти по повърхността ѝ.

— Истински ли е? — попита Онор.

— Така изглежда и така го чувствам. Освен това не се одраска от нокътя ми. Във всеки случай прекалено с голям за контейнерите, които съм донесъл.

— Ами горещата игла? — попита тя.

— Прехапи си езика — в следващия момент той вдигна поглед, от статуетката и бавно ѝ се усмихна. — По-добре изчакай. Аз ще го направя вместо теб след малко.

— Нямам търпение.

Думите ѝ явно не го засегнаха по начина, който Онор бе предвидила. В усмивката на Джейк имаше нещо, което би могло да обезоръжи и танк. За нейно съжаление тя бе изградена от далеч по-мек материал от бронирана ризница.

— Прекрасно е — въздъхна Джейк и докосна статуетката в кутията. — Продукт на съвършено умение, предмет на изкуството и скъпоценен камък едновременно. Абсолютно безценен.

— Всичко си има цена — възрази Резников. Въпреки че не каза нищо повече, отношението му недвусмислени показваше, че включва и Джейк в предметите за продан.

Онор сдържа дъха си в очакване Джейк да се вкопчи в гърлото на Резников. Вместо това той само се усмихна. Това не беше усмивката, която караше жените да се чувстват развълнувани и трепетни.

— Слушам — обяви лаконично Джейк, като в същото време подреждаше малкия си куфар.

— Ако се съгласиш да работиш с мен, Имърджинг ресурсис отново ще бъде добре дошла в страните от Руската федерация.

Ръцете на Джейк замръзнаха за момент, но не повече. Това бе единствената реакция на предложението, за което можеше само да мечтае — премахването на неговата компания от черния списък на Русия.

— Когато приключиш успешно със задачата — продължи Резников, — ще станеш единственият представител на балтийския кехлибар в целия свят, както суров, така и преработен. Ако пожелаеш, всяко късче кехлибар, принадлежащо на Руската федерация, ще минава през ръцете ти.

Онор си пое дълбоко дъх при предложението, отправено от Резников към човек, който обичаше кехлибара повече от всичко друго на света. Когато тя погледна към Джейк, той затваряше куфара, сякаш не бе чул нищо интересно.

— Без значение дали ще успееш напълно да изпълниш задачата си — добави руснакът, — ще получиш сто кехлибарени статуетки, чието качество се равнява на тези, които оцени като оригинални тази вечер. Ще можеш да си ги избереш сам сред четиристотин музейни експонатата.

За момент Джейк отвори широко очи, после ги присви.

— Значи ти все още работиш за руското правителство.

— Има ли някакво значение? Без значение кой е моят работодател, качеството на твоето заплащане ще бъде подсигурано от собствената ти експертна оценка.

Тишина. После Джейк попита:

— Какво трябва да направя?

— Да откриеш панела от Кехлибарената стая, който Кайл е откраднал, за да...

— Брат ми не е откраднал нищо!

Резников погледна безочливо Онор и ѝ отправи усмивка, която беше не по-дълбока от емайла на зъбите му.

— Разбира се. Простете ми. Ще формулирам молбата си по друг начин. — Той отново погледна Джейк. — Открий панела от Кехлибарената стая, който е бил скрит в пратката, която Кайл Донован е съпровождал от Калининград към Русия. Предполага се, че панелът е мостра за продажбата на цялата Кехлибарена стая. Мисля, че като начална цена за наддаването се споменаваха цифрата от шестдесет милиона долара.

Онор издаде звук на изненада.

— Какво те кара да мислиш, че аз не съм откраднал панела и не съм насочил подозренията към Кайл? — попита Джейк невъзмутимо.

— Ти? — руснакът се засмя. — Ти си честен до безумие. А дори и да не е чак така, не е в твой стил да предадеш приятел.

Убедеността на Резников вбесяваше Онор.

— Откога познавате Джейк?

— От много години, едновременно като съюзник и, как да го кажа, съперник. Имам личен опит по отношение на неговата неспособност да предаде приятелите си — той отново се обърна към Джейк. — Какво ще кажеш?

— Чии интереси представляваш? — попита Джейк.

— Кехлибарът, който ще получиш, не е опръскан с кръв. Всяко едно от тези късчета е било изкопано от лагуните при полуостров Самланд.

— Наскоро ли?

— Не. Много музеи са дарявали произведения на собственика на тази кутия.

— Дарявали, а? Много мило от тяхна страна.

— Някога Съветската империя беше обширна и богата — Резников сви рамене. — Сега е по-малка и победна.

— Случва се.

Джейк остана още миг загледан в невероятните предмети на изкуството, сътворени с обич и благоговение от човешка ръка преди много, много векове. После бавно се протегна, затвори капака на кутията и заключи златната ѝ закопчалка.

— Не, Петя, благодаря. За съжаление в момента работя за един приятел.

Резников застина неподвижен.

— Не мога да повярвам, че си част от схемата на Кайл Донован.

— Не съм.

— Тогава защо отказваш да работиш с мен? Нашите страни вече не са врагове.

— Това няма нищо общо с политиката — голямата ръка на Джейк обгърна Онор. Той вдигна студените ѝ пръсти към устните си. — Работя за госпожица Донован. Ние сме... много добри приятели.

Тя не можа да прикрие тръпката, предизвикана от горещия му дъх по кожата ѝ. Не успя да скрие и облекчението си.

До този момент Онор не беше подозирала колко самотна щеше да се чувства, ако Джейк я оставеше да издирва Кайл сама.

— Не е нужно да ми отговаряш тази вечер — изрече Резников през стиснати устни. — Помисли си един ден. Не позволявай твърдоглавието ти да надвие здравия разум, Джейкъб. Не си достатъчно силен, за да притежаваш Кехлибарената стая.

— Аз не я искам.

Един безкрайно продължителен миг руснакът остана загледан в Джейк, после кимна. Беше му повярвал.

— В такъв случай имам алтернативно предложение — продължи Резников вече спокойно. — Заведи хубавата си приятелка в Париж, Лондон или Рим на мои разноски. Останете поне един месец. — Той преднамерено отвори кутията още веднъж. — Без значение какво решение ще вземеш след този месец, задръж това като незначителен символ на нашето приятелство.

Обгърнат от сенки, древният кехлибар излъчваше тайнственост, безвремие и загатваше за копнежите на хора, мъртви отпреди хиляди години.

Джейк стана и дръпна Онор със себе си.

— Утре решението ми няма да е по-различно. Не се продавам и няма да почивам. Разбираш ли?

Резников кимна бавно.

— А ти, Дж. Джейкъб Малори, ти разбираш ли?

— Можеш да заложиш живота си на това. Кажи довиждане, Онор.

Джейк ѝ подаде куфара, хвана ръката ѝ с лявата си ръка и се насочи към задната врата.

— Когато промениш решението си — натърти Резников, — можеш да ме откриеш в хотел Ана Кортис.

— Няма да променя решението си.

— Вярвам, че ще го направиш. Работодателите ми могат да бъдат много убедителни.

Джейк изрита стола изпод дръжката на вратата и дръпна Онор на алеята отвън. Тя не беше осъзнала, че той държи пистолет в дясната си

ръка, докато не я пусна, извади ключовете за пикапа от джоба си и ги хвърли към нея.

— Ти ще караш.

За пръв път тя не му се противопостави.

17.

— Завий тук — каза Джейк. — Отиваме в моята хижа.

— Ти може и да отидеш — сопна се Онор, пренебрегвайки инструкциите му, — но аз се връщам в къщата на Кайл.

Той извърна глава и я погледна. Упоритата ѝ брадичка бе извита напред, сякаш искаше да посрещне настъпващата тъмнина.

— Нека ти обясня какво се случи току-що — изрече той меко.

— И аз бях там, забрави ли?

— Тялото ти беше. Но не и умът, защото в противен случай щеше да разбереш колко глупава е идеята ти да отидеш сама в къщата на Кайл.

Инстинктите на Онор ѝ подсказваха, че Джейк е прав, но тя не възнамеряваше да сподели с него това си усещане. Не се доверяваше на самата себе си, че би могла да се държи на разстояние, ако той я пожелаеше в мрака на споделената стая.

Или ако не го направеше.

— Резников вярва, че ти няма да ме предадеш — каза Онор. — Той не знае какво се случи, нали?

— Стучи се това, че прекарах цял час в изучаване на няколко първокачествени предмета от кехлибар, които...

— И аз бях там, забра...

— ... могат да идват само от руските музеи. Това означава едно от следните неща: Петя би могъл официално, но тайно да представлява руското правителство. Може да е свързан с клон на мафията в Калининград, който контролира или се надява да контролира продажбите на кехлибар в прибалтийските републики. А може да е откраднал тези парчета и да се надява да ме подкупи с тях, за да се добере до още по-ценни стоки.

— Например Кехлибарената стая?

— Или информация за извършителя на кражбата и как точно е била изнесена от Русия, и най-важното — защо.

— Алчност — отсече Онор.

— Разбира се. Но алчност за какво? За самия кехлибар? За пари? За политическа власт? Петя би могъл да преследва всяко едно от тези неща или всички заедно. Той не е нито страхлив, нито глупав.

Онор погледна бързо към Джейк. На слабата светлина, проникваща между облаците, в изражението му нямаше нищо подканващо. Изглеждаше далечен и недостижим. Онор бе обзета от безпокойство. Това беше един друг Джейк, когото тя не познаваше. Този Джейк държеше пистолет с вдигнат предпазител и бе готов да натисне спусъка веднага щом му се наложеше.

— Кой според теб е откраднал кехлибара? — попита тя.

— Кайл се подписа за пратката и я изкара извън Калининград. Проследих го до Русия, преди Донован интернешънъл да започнат да затръшват врати под носа ми.

— Какво означава това?

— Това, което казах. Донован интернешънъл имат повече власт от мен. Те не искаха да задавам въпроси.

— Но това е нелепо! И ние като теб искаме да открием Кайл. И дори повече от теб. Ние го обичаме.

— Да. Затова твоето семейство не иска аз да го откроя.

— Виж — процеди Онор през зъби. — Арчър ми каза, че доказателствата срещу Кайл са твърде очевидни, за да им се вярва. Сякаш е бил набеден.

— Може би не е мислил твърде много над това, което е сторил.

— Защо не можеш да повярваш, че той би могъл да е невинен?

— Защото това би означавало, че виновният съм аз. Не, благодаря, лютиче! Не възнамерявам да заплащам греховете на брат ти.

— Не може ли някой друг да е откраднал проклетия панел и да го е скрил при законната стока? Защо трябва да си ти или Кайл?

Джейк промърмори нещо под носа си. Той се вгледа в огледалата за десети път в рамките на две минути. Все още никой не ги преследваше. Спусна предпазителя и прибра пистолета в жабката.

— Брат ти е изпитвал страст към жена, която е членка на литовското движение за свобода — или терористка, в зависимост от политическите ти убеждения!

— Страст? Любов е дума с пет букви, също като тази, която ти използва. Можеш да я изречеш. Езикът ти няма да изгние.

— Лайна.

— Още една петбуквена дума — съгласи се тя хладно. — За разлика от някои мъже Кайл е способен да изпитва както страст, така и любов.

— И това ли са камъни в моята градина?

— Това е факт. Набий си го в главата и го приеми.

— Считай, че съм го приел. А сега аз ще ти кажа някои факти. Едва ли ще ти харесат повече, отколкото на мен ми харесва да ми прехвърлят вината на Кайл.

Ръцете на Онор стиснаха здраво волана.

— Аз съм собственик на компания, която се нарича Имърджинг ресурсис — поде Джейк. — Основна част от моя бизнес е да съветвам корпорациите от Първия свят как да работят с Руската федерация, което означава да се лутам между законодателството на Втория свят и тоалетната.

Тя хвърли бърз поглед към него. Той гледаше в огледалото откъм своята страна.

— С труд, интелигентност и малко късмет Русия може да се предпази от затъване във финансов и обществен хаос — и от възможността да повлече след себе си една голяма част от света. Конвертируемата валута е жизнена необходимост за оцеляването на всяка една страна. В Калининград и Литва аз бях неофициален съветник на правителствата по какъв начин те биха могли да получат максимум конвертируема валута за техния кехлибар. Знаеш ли каква е разликата между конвертируема и неконвертируема валута?

— Конвертируемата валута може да бъде използвана във всички страни по света — рапортува стегнато Онор. — Неконвертируемата не може. Извън страната, в която се използва, тя би могла да послужи единствено като тоалетна хартия.

— Ти си Донован — кимна Джейк и се усмихна нежно. — Разбираш от международен бизнес. Без конвертируема валута за закупуването на стоки от международния пазар страните от Руската федерация не могат да очакват нищо друго, освен милостиня, нищета, стагнация и в крайна сметка — революция. Здравомислещите хора знаят това и следват национална политика, съобразена с реалността.

— И каква е ролята на кражбата и Кехлибарената стая в цялата тази работа?

— Във всеки случай не особено приятна.

Докато Онор забиваше по Марин драйв, облаците погълнаха и последните остатъци от светлината и оставиха след себе си дълбок мрак.

— Кехлибарената стая винаги се е свързвала с алчност, отмъстителност и политически борби — започна с равен глас Джейк. — За Русия тя е символ на нацистката алчност, руската кръв и жестокостите на Втората световна бойна, а също и на Златната епоха на руските царе, за която руснаците се опасяват, че никога няма да се повтори. Комунизмът срива икономиката и човешкия дух в тази страна, както никой цар никога не го е правил.

Онор си спомни напрегнатите разговори, които бе водила със стария Донован, когато ѝ хрумна, че двете с Фейт могат да работят извън границите на Първия свят. Той не бе приел идеята особено радушно, въпреки че мъжете Донован правеха точно това.

— Татко казва почти същото нещо — вметна тя. — Това е единственият въпрос, по който двамата с Арчър са еднородни. Но защо му е на руското правителство да краде собствената си Кехлибарена стая?

— По същата причина, която накара италианската мафия да открадне една от най-известните картини на Италия — Рождеството на Караваджо. Сблъсък на интереси. Престъпният свят и легитимното правителство може да са понятия, които отчасти се покриват, но не са едно и също. Все още.

— Спомена нещо за литовските терористи. За какво им е на тях Кехлибарената стая! Да я заменят за оръжие?

— Това е една от възможностите. Ако са умни, ще я използват като средство да се откъснат от Русия и да издействат своя собствена, валута, свое истинско, а не фиктивно правителство, пълна автономия и други подобни неща. За съжаление в момента Русия не може да си позволи да изгуби други части от своята бивша империя, без това да предизвика тотален колапс.

— Ами жената? Какви са нейните интереси?

— Марджи?

— Не. Онази с червеното палто.

— О, това е Елън Лазарус. Преди работехме за една и съща инстанция.

— Американското правителство — констатира равнодушно Онор.

— За една част от него. Никой не работи за цялото правителство, дори и президентът. Що се отнася до Елън, много е просто. Тя иска Кехлибарената стая.

— Защо?

— Не ми каза.

— Предположи.

— Политика. Международни отношения. Ти ми помогни и аз ще ти помогна и всички ще се разбираме, докато е възможно.

— Основен принцип на Джейк Малори — вметна Онор иронично. — Докато е възможно.

— По-добре е от приказни фантазмагии за любов, вечен живот и безкраен просперитет на една страна и света като цяло. Нищо не е вечно, скъпа.

— Дори кехлибарът? — попита тя предизвикателно.

— Дори той. Но все пак е най-близко до безсмъртието. Когато държиш в ръцете си предмет от неолита. Времето се стопява и ти почти можеш да докоснеш копнежите на хората, които са вложили душите си в една обикновена статуетка...

Плътният, дрезгав глас на Джейк предизвика тръпка по тялото на Онор. Този човек обичаше античния кехлибар така, както тя винаги бе мечтала да бъде обичана от мъж.

Но бе пренебрегнал същото това нещо, което обичаше толкова дълбоко.

— Защо? — попита тя.

— Какво защо?

— Защо отказа на Резников? Не му ли повярва, че ще изпълни обещанията си?

— Това няма значение. В момента работя само за един работодател.

— За себе си?

— Най-вече. А наскоро открих, че работя за едно лютиче с остър език.

— Което пък откри, че е станало работодател на своя фатален любим.

— Понякога цветята не довършват работата докрай.

Онор изпусна дъха си внимателно. Толкова силно и се искаше да остане близо до Джейк, че се плашеше от себе си. Беше хлътнала до уши. Щеше да преживее влюбването си в неподходящ човек.

Не би могла да го преживее, ако се довереше на неподходящ човек в игра, в която бяха замесени алчност и кехлибар.

— Ако това ще помогне — продължи Джейк, — като твой официален гинтерас аз се съгласявам със становището на Донован интернешънъл.

— Какво?

— За разлика от остроумното лютиче, Арчър проумя доста бързо, че не бих наранил малката му сестричка. Предложи ми да ме реабилитира, ако те отведе от фронтовата линия.

— Не разбирам.

— Не е нужно — сопна се той грубо.

Тя прехапа устни, за да потисне хапливите думи, които напиреха на езика ѝ. Една тирада нямаше да ѝ бъде от полза в момента, въпреки че щеше да я накара да се чувства почти толкова добре, колкото ако бе разтърсила Джейк Малори, докато големите му бели зъби започнат да тракат.

— Да видим дали съм разбрала правилно — изрече тя с равен глас. — Арчър ти е предложил да измие петното от името ти, ако ме отведеш оттук?

— Да.

Онор не знаеше какво да каже.

— Не ми вярваш — разбра Джейк, като я наблюдаваше внимателно.

— Не знам в какво да вярвам.

— О, дамата започва да научава някои неща.

— Слушай, самодово...

— Съжалявам — каза той през нея. — Вярно е, че езикът ми е доста остър. Но ако не знаех, че си дяволски интелигентна, щях на момента да те напъхам в кучешка колибка и да те изпратя при прочутото ти семейство.

— Благодаря. Ти пренебрегна Резников, пренебрегнал си и Арчър. Защо?

— Нямам доверие на Резников.

— А имаш ли доверие на Арчър?

— Във всичко друго, но не и в това отношение. Наясно съм какво ще стане, ако на който и да е Донован му се наложи да избира между мен и Кайл.

— Арчър няма да престъпи думата, която ти е дал.

— Той обича теб, обича и Кайл. Само глупак би накарал някого да избира между две неща, които обича еднакво. Можеш да предвидиш какъв ще бъде изходът.

Онор отвори уста и я затвори, без да издаде и звук. Знаеше, че Джейк е прав. Ако тя трябваше да избира между братята и сестра си не би могла да го напрал ви.

Заваля като из ведро. Тя включи фаровете и най-сетне откри откъде се управляват чистачките. По прозореца се трупаше кал, докато Джейк се протегна и включи устройството за измиване. На стъклото блеснаха две изкривени прозорчета към сивата околност.

— Ти на какво вярваш? — попита накрая Онор.

— По дяволите вярата! — гласът на Джейк беше студен. — Знам, че не съм откраднал кехлибара, а още по-малко пък панел от Кехлибарената стая.

Тя искаше да се съмнява в него. Искаше да му повярва.

От нея се искаше да избира между двама човека, които обичаше — Кайл и Джейк. Разумът ѝ можеше да посочи безброй причини да избере Кайл. Инстинктът ѝ възроптаваше срещу всякакъв избор.

— Ако имаше и друг заподозрян, който и да е той — попита Онор почти отчаяно, — щеше ли да повярваш, че Кайл е невинен?

— По дяволите, да! Размишлявам над това, откакто чух за кражбата. Търся някакво друго обяснение. Каквото ѝ да е обяснение. Мислех си за това, че този чаровен кучи син все пак беше мой приятел.

Тя отвори уста да каже нещо, но размисли. Вместо да защитава брат си, слушаше мъжа, с когото бе споделила една-единствена нощ и когото щеше да помни завинаги.

— Отначало не можех да повярвам, че Кайл ме е измамил по този начин — започна пак разсъжденията си на глас Джейк. — Дори си мислех, че може да е в опасност и че бих могъл да му помогна. Господи, какъв глупак съм бил...

Болката и себепрезрението в гласа му я накараха да потръпне. Беше като ехо на онова, което бе почувствала самата тя, когато Арчър ѝ каза кой беше в действителност нейният инструктор по риболов.

— Започнах да задавам въпроси — продължи Джейк и тогава Донован интернешънъл се спуснаха върху ми.

После разбрах, че има заповед да бъда убит, ако не си затворя устата и не напусна града. Продължих да настоявам. Това не се хареса на клана Донован. Изхвърлиха ме от тази половина на света.

Кабината на колата потъна в тишина. След няколко мили Онор я наруши.

— Ами онази жена?

— Елън?

— Не. Марти или както там ѝ беше името. Джейк изглеждаше озадачен.

— Марти? — После разбра. — А, Марджи. Какво за нея?

— Ако Кайл е откраднал нещо — не казвам, че го е направил, — не е ли възможно тя да е знаела какво става?

— Да.

— И?

— Тя твърди, че Кайл я е използвал, за да се добере до Кехлибарената стая.

— Това не е в негов стил.

Джейк не отговори.

— По дяволите, това е самата истина! — повиши глас Онор. — Кайл не би причинил такова нещо на никого, особено на някой, когото е обичал.

— Към когото е изпитвал страст. Не е същото.

— Няма значение — изрече тя горчиво.

На Джейк му се прииска да заблъска по таблото. Усещането, че Онор се отдалечава от него, хвърли непоносима сянка върху настроението му. Той изброи наум всички причини, които ѝ даваха правото да се чувства използвана, пое си дълбоко въздух, после отново.

Все още му се искаше да удря по таблото.

— Откъде си толкова сигурен, че Марджи не е използвала Кайл? — погледна го за миг Онор.

— Няма мотив да го прави.

— Какво ще кажеш за шестдесет милиона долара?

— Какво ще кажеш за факта, че връзката на Марджи с въпросния панел идва от страна на Горското братство — контрира я той.

— И?

— Тя е високопоставена членка на Братството — Горското братство е литовска патриотична организация. Тя би могла да открадне Кехлибарената стая от една любов — Братството — и да я даде на друга любов — Кайл, — но не би я откраднала от Кайл и Братството едновременно. Няма мотив. Във всеки случай тя вече в притежавала това проклето нещо, защо ѝ е да го краде от себе си?

— Ами Змийския поглед?

— Ако Кехлибарената стая беше в него, нямаше да има смисъл да се върти около нас.

— Същото нещо би могло да се каже за всеки друг.

— Освен за Кайл — уточни Джейк равнодушно. — Той не е тук.

— Нито пък за Арчър. Това означава ли, че той я е откраднал?

— Има някакъв смисъл. Той беше този, който ме пропъди от Русия.

Изминаха още няколко мили в тишина.

— Какво ще кажеш, ако Кайл не е откраднал панела — обади се Онор накрая, — но е бил набеден за това?

— Чудесно. И кой го е откраднал?

— Не знам! Може би са го направили всички заедно и са се съюзили срещу Кайл!

— Те? Русия, Литва, Съединените щати и банда мошеници с международна известност и неизвестен произход, включително и аз?

— Лесно ти е да се подиграваш, но досега не съм чула да си излязъл с по-добро предложение.

— Не ми се струва необходимо. Вече имам подозрение кой е липсващото звено във фактите.

— Твоите факти се нуждаят от прегрупиране.

Джейк изруга отегчено.

— Може да го е направил всеки един, но това не обяснява защо Кайл изчезна заедно с пратката, нали?

— Но някой може да е пхнал панела заедно с останалия кехлибар, когато са го товарили. Защо трябва Кайл да е знаел нещо за това?

— Лично аз пакетирах всяко късче от тази пратка. Нямаше нищо, освен непреработен кехлибар. Нищо.

Клепачите на Онор трепнаха. Тя не изрече и дума.

— Предадох камиона на Кайл — продължи Джейк безмилостно, — за да го откара при шофьора, който беше наел. Преди камиона да напусне Калининград, шофьорът е бил убит и изхвърлен край пътя. Мъж, чието описание съвпада с това на Кайл, е бил видян да минава с камиона руската граница. Оттогава никой не е виждал камиона. Но Кайл — да. Тук. Преди две седмици. През четирите седмици, откакто е изчезнал, той нито веднъж не се е обадил на любящото си семейство, за да ги уведоми, че е добре. А сега ми кажи — наистина ли съм коравосърдечен кучи син, щом мисля, че брат ти е виновен?

Изречението на Онор се промени от непреклонност към отчаяние.

Джейк трябваше да се почувства по-добре от факта, че тя, изглежда, най-сетне започваше да му вярва. Но не се получи. Беше му трудно да се чувства добре при положение, че Онор изглеждаше като прегазена от камион.

В настъпилата тишина ритмичното прещракване на мигача отекваше като биене на барабани.

— Този ще затыпее тук — каза остро Онор.

— Кой?

— Ченгето с радарното устройство.

— На него не му пука дали се спазват правилата. Той наблюдава твоята входна алея, а не движението.

— Прекрасно. Какво ще стане, ако го ударя лекичко, само колкото да разбере, че това не ми е безразлично?

— Има осемчасова смяна. Може да я прекара в опити да ти утежни живота, а може и да седи тук и да си чете женски списания.

Онор стисна волан с двете си ръце и зави по алеята.

— Колко време ще ти отнеме да си събереш нещата? — попита Джейк.

— Николко. Няма да си събирам нещата.

Джейк направи усилие да не изплюе първата пиперлива дума, която му хрумна.

— Какво имаш против идеята да дойдеш в моята хижа? — попита той равнодушно. — Леглото ми е по-голямо от това тук. Ще можеш да сложиш целия си проклет куфар между нас.

Без да му обърне внимание, Онор слезе от пикапа.

Джейк отвори жабката, извади пистолета и я догони, преди тя да стигне до входната врата.

— Не — процеди той през зъби. — Нека първо да разгледам.

— Заклучила съм.

Той я погледна възмутено.

— Имаш умно мозъче, лютиче. Използвай го.

Тя погледна пистолета.

— Трудно ми е да повярвам, че съм... нечия мишена.

— Повярвай го. Ти си ключ към крепостта на Донован. Някой може да те отвлече и да започне преговори за Кехлибарената стая.

— Тя не е у мен.

— Но е у семейство Донован.

— Как ли не!

— Докажи го.

Тя отвори уста. Оттам не излезе и звук.

— Вече започваш да схващаш — усмихна се тъжно насреща ѝ.
— Не можеш да докажеш абсолютно нищо. Дай ми ключа.

— Мислех, че тайните агенти винаги носят със себе си шперц.

— Шперц? Много надеждно нещо. Ето тук имам един — Джейк вдигна крак да разбие вратата.

— Няма значение — избъбри бързо Онор. — Ето.

— Стой тук, докато не се върна за теб.

— Но това е нелепо...

— Тъй де! Стой тук.

Разкъсвана от гняв и страх, Онор зачака. Въпреки че Джейк не се забави много, на нея ѝ се стори цяла вечност.

— Както вече казах — промърмори тя и го заобиколи, за да влезе през вратата, — това е... По дяволите! Бях забравила.

— А аз — не. Внимавай къде стъпваш. Хартията може да бъде хлъзгава като лед.

Придържайки се за предметите около себе си, Онор си пробиваше път през бъркотията, причинена от натрапника. Най-сетне се добра до бюрото. На телефонния секретар нямаше получено съобщение.

— Сигурна ли си, че не предпочиташ да дойдеш в моята хижа?
— попита я за кой ли път Джейк. — Не съм кой знае какъв домакин, но във всички случаи е по-добре от тук.

Тя не си направи труда да му отговори.

— По дяволите — промърмори той. — Ще отида да проверя лодката и ще се върна, за да оправим тази бъркотия.

Преди Джейк да прекрачи прага, телефонът иззвъня. Той кисело си помисли, че който и да наблюдаваше къщата, имаше добра комуникационна мрежа. Двамата с Онор се бяха прибрали преди пет минути и веселбата вече започваше.

Тя грабна слушалката.

— Ало?

— Ало? Кой е?

— Онор Донован. А вие коя сте?

— Не сме се срещали, но Кайл ми е говорил много за вас. Казвам се Марджи. Кайл е мой годеник. Може ли да дойда, за да си поговорим?

18.

— Е? — попита нетърпеливо Онор, опитвайки се да надникне над рамото на Джейк. Искаше час по-скоро да види жената, която твърдеше, че е годеница на Кайл.

— Сама е.

Той наблюдаваше как Марджи слиза от очукана кола под наем и си пробива път през локвите и кал към входната врата.

— Питам се дали двете с Елън не са посещавал едно и също училище — промърмори лениво Джейк.

— За шпиони? — попита озадачена Онор.

— За придвижване.

— Какво имаш... а, да — кимна тя, когато видя походката на Марджи.

Въпреки че черната ѝ пола и пуловер не бяха особено стилни, дрехите ѝ стояха като оригинални парижки модели.

— О-о! Струва ми се, че някои жени са родени с такава походка. Не са им нужни упражнения.

— Ти трябва да знаеш.

Тя погледна косо към него.

— Аз не се движа така.

— Правиш го по-добре.

— Ха. Няма начин да вървя така, сякаш между бедрата ми се крие тайната на вселената.

Той издаде странен, сподавен звук и се засмя високо. Когато се обърна към нея, тя триеше бузите и устните си с опакото на ръката си.

— Ти си единствена по рода си, скъпа! Каквото и да се случи, не съжалявам, че те срещнах.

Онор погледна усмивката на Джейк и сенките в очите му и разбра, че казва истината. Преди да успее да размисли над това, тя се улови да целува въздушно пръстите му. Каквито и да бяха мотивите му да отговори на нейната обява, той я беше закрилял толкова, колкото я бе и използвал; и се беше проявил като страстен и щедър любовник,

който я бе накарал да се почувства най-желаната жена от времето на Ева.

— Това означава ли, че вече си ми простила? — попита я дрезгаво.

— Означава... И аз не знам какво означава — Онор обаче се опасяваше, че знае. Означаваше, че е пълна идиотка. Тя прочисти гърлото си: — Означава, че имаме нужда един от друг, докато тази бъркотия се подреди, така че вероятно би трябвало да сключим примирие.

— Отново получавам нищожно благоволение. Но ще го приема. Все пак е по-добре от дълбоката хладина и острия език.

Почукване на вратата спести на Онор необходимостта да отговори. Тя отвори и понечи да каже нещо, но успя само да зяпне от изненада. Въпреки че Марджи не отговаряше на традиционните представи за красота, въздухът около нея бе зареден с електричество. Харизматичен чар, диво животинско присъствие, каквото и да беше — тази жена излъчваше във всички гами на сексуалния спектър.

Онор почувства, че стомахът ѝ се свива. Тя разбираше прекрасно как брат ѝ би могъл да загуби ума си по тази жена.

— Влизай — покани я сухо Джейк. — Не се притеснявай от тишината. Онор ще си възвърне речта доста бързо.

— Джейк? Наистина ли си ти това? — ахна Марджи. Огромните ѝ тъмни очи се отвориха широко. Златистите петънца, които обрамчваха черните ириси, си пасваха по невероятен начин с блестящата ѝ руса коса. Малка, бледа ръка обхвана китката на Джейк. — Къде е Кайл? Добре ли е?

— Да, да, не знам, не знам — Джейк дръпна Марджи вътре и затвори вратата. — Онор Донован, нека те запозная с Марджи. Мога да ти кажа фамилното ѝ име, но ще объркаш произношението, така че няма смисъл. Наричай я Джоунс. При Кайл вършеше работа. Марджи, тази впечатлена жена е сестрата на Кайл.

Онор подаде ръка.

— Здравей, Марджи! Суза би убила човек, за да те нарисува.

Марджи стисна здраво ръката на Онор, въпреки че изглеждаше озадачена от думите ѝ.

— Суза е майка ми — обясни ѝ Онор. — Всички хлапета я наричат Суза. Тя рисува. Обикновено пейзажи, но прави изключения за

особено интересни лица.

Марджи се усмихна несигурно.

— О! Това хубаво ли е?

— Ако не си правиш труда да стоиш неподвижна заради нея, е страхотно. Влез и седни. Ти ще бъдеш първата ми снаха. Когато открием Кайл, разбира се. Кафе? Чай? Нещо по-силно?

Очите на Марджи се скриха от естествено дълги мигли. Тя отново се усмихна несигурно.

Джейк въздъхна и започна да превежда. Той имаше оскъдни познания по литовски език, но затова пък отлично знаеше руски. Марджи също.

За Онор руският език бе непозната територия. Затова тя чакаше с нарастващо нетърпение.

— Ясно — каза Джейк накрая и се обърна към Онор. — Марджи говори четири езика, включително английски, и разбира още три. Но диалозите в училище и истинските диалози са съвсем различни неща. Разговорният език е проблем за нея.

— Схващам — кимна Онор. — О, да! Това означава, че разбирам.

— Ако не е проблем за теб — обади се Марджи с усмивка, — бих се радвала на чаша кафе.

— Аз ще го направя — намеси се Джейк. — Вие двете трябва да се опознаете.

— Ами ти? — попита го Онор.

— Ние с Джоунс вече се познаваме.

— В библейския смисъл ли? — промърмори Онор, преди да успее да се спре.

Той не ѝ отговори.

Марджи грациозно се настани на овехтелия диван и кръстоса елегантните си крака. Въпреки че Онор и Джейк бяха пооправили бъркотията, преди да пристигне Марджи, изпод възглавничката все още се подаваха някакви листове. Онор ги прибра на бюрото на Кайл и придърпа стол срещу дивана.

Въпреки че Марджи беше няколко инча по-висока от Онор, тя изглеждаше почти чуплива на малката кушетка. Бледите ѝ ръце бяха толкова здраво вкопчени една в друга, че кокалчетата им бяха побелели. Нежните ѝ крака бяха кръстосани при глезените.

— Виждали ли сте се с Кайл? — попита Марджи разтревожено.

— Не. А вие?

— О, не — дългите мигли заиграха бързо. Бликнаха сълзи. — Надявах се... — прошепна тя. — Той толкова много обича семейството си...

— Със сигурност не повече от жената, за която възнамерява да се ожени.

Марджи се усмихна тъжно.

— Вие сте много мила, но аз имам повече опит с мъжете. Те желаят тялото на жената, но отвърщат с твърде малко любов. А жените отдават сърцата си и мечтаят да получат поне малко любов в замяна на своето тяло.

Онор преглътна мъчително и се опита да не мисли за Джейк и самата себе си.

— Някои мъже са по-различни.

— Разбира се — изрече Марджи някак пресипнало. Сълзите напиреха в очите ѝ. — Преди време си мислех, че Кайл е такъв мъж. Но той не е, а аз все още не мога да спра да го обичам.

Внезапно между двете жени изникна пакетче носни кърпички. Веселият дизайн с розови цветя изглеждаше странно в ръцете на Джейк.

— Джоунс не може да преживее и една вечер, без да плаче — поясни той. — Такава е литовската кръв. Драматичната нагласа се просмуква в тях още с майчиното мляко.

Марджи се усмихна през сълзи.

— Ах, Джейк, все още не си ми простил, задето избрах Кайл.

— Майтапиш ли се? — облеци очи Джейк. — По два пъти на ден коленича и отдавам благодарности на първата си съпруга.

— За какво? — попита остро Онор.

— Задето ме научи, че сексът става безинтересен три седмици след като засъхне мастилото по брачното удостоверение. Все още ли обичаш кафето с глътка водка, Джоунс?

— Да, моля.

— Ще видя дали Кайл има.

Онор се опита да прикрие реакцията си. Тя не обичаше водка, при каквито и да е обстоятелства. А в кафето беше немислимо. Но Кайл винаги бе харесвал екзотичните неща. Руса, с тъмни очи и

котешка грация, Марджи Джоунс беше по-екзотична, доколкото изобщо беше възможно.

— Хм, как се срещнахте с Кайл? — попита Онор.

— В едно заведение за бира. Англичаните наричат такъв тип заведения пъб. Бях там с братовчед си. О, колко се смяхме тогава! Кайл беше толкова непринуден, толкова самоуверен, истински американец. Мисля, че се влюбих от пръв поглед.

— Едва ли си първата — произнесе сухо Онор. — Кайл им вземаше акъла — мм, привличаше срещуположния пол, — откакто се е научил да се усмихва. Също като теб, предполагам.

— Моля?

— Сигурно знаеш как да впечатляваш мъжете само с присъствието си.

Марджи сви рамене.

— Това не ме интересува.

— Сигурно е много забавно — проточи замислено Онор. — Значи ти веднага се влюби в Кайл, без дори да обърнеш внимание на Джейк?

— Джейк?

— Джей.

— А! Той е чудесен и много мъжествен, но до Кайл... всякакво сравнение е безсмислено. Никой мъж не може да се сравнява с моя сладък ангел Кайл.

Онор премигна.

— Сладък? Ангел? Кайл? За същия човек ли говорим, който нарязва чаршафите в леглото ми, пъхна костенурка в тениската ми и изсипа мед в косата ми?

— За сестрата е различно, не?

— Различно е, да!

Марджи се засмя меко.

— Ти приличаш много на Кайл. Толкова открита, толкова мила, толкова...

— Истинска американка? — извика Джейк от кухнята. — Или наивна?

— Да! — потвърди Марджи и плесна с ръце. — Наивна. Точно така!

Онор погледна в очите своята ентузиазизирана бъдеща снаха и си каза, че явно познанията ѝ по езика не бяха толкова задълбочени, за да проумее, че наивна не е точно комплимент. Кучетата, котетата и децата в детската градина можеха да се нарекат наивни. Възрастните, които притежаваха това качество, обикновено се смятаха за твърде глупави.

— Изглежда, че Кайл не те е очаквал — каза Джейк и подаде на Марджи чаша кафе. — Няма водка.

Марджи му отправи мила и тъжна усмивка и отпи от кафето.

— О, явно не си се променил. Правиш хубаво кафе, дори без скъпоценната глътка водка.

— Това е едно от многото ми достойнства.

Въпреки че Джейк се усмихна, Онор забеляза, че не се интересува много от Марджи. Това изобщо не я изненада. Макар да твърдеше, че е благодарен, задето не е привлякъл вниманието ѝ, сигурно все още го глождеше.

— Извинявай за директния въпрос — пак се обърна към гостенката си Онор, — но кога за последно се чухте с Кайл?

— Преди четири седмици. В нощта, когато със собствените си ръце му дадох панела от Кехлибарената стая.

Онор не знаеше какво да каже. Джейк обаче знаеше.

— По дяволите! Предупредих Кайл, че с теб ще си навлече неприятности.

— В момента аз имам неприятности — заридя безгласно Марджи. — Той каза, че ще продаде панела и ще заминем за Бразилия, където ще се чувстваме приятно и в безопасност. Аз му вярвах! Предах семейството, приятелите си, страната си. Всички. Заради него. — Тя бързо се прекръсти. — Бог да ми прости, но аз все още го обичам...

Джейк издаде звук на отвращение и ѝ подаде пакетчето с носните кърпички.

— Ето. Избърши си носа.

Онор само затвори очи и се опита да сравни описанието на Кайл, което Марджи беше направила, със своя брат, когото винаги бе обичала.

Беше невъзможно.

Онор потръпна от гняв и примитивна омраза към красивата непозната, която петнеше името на Кайл с всяка своя дума, с всяка

пролята сълза. В момента прекрасно разбираше защо тираните са убивали пратениците, които носят лоши новини. Онор вече мразеше всичко, свързано с прекрасната госпожица Джоунс.

— На кого щеше да продаде панела Кайл? — попита Джейк, когато сълзите ѝ секнаха.

— Не ми каза.

Джейк изръмжа:

— А ти как се добра до предполагаемото парче от Кехлибарената стая?

— Предполагаемо? В това няма съмнение.

— Глупости! Винаги има съмнение.

— Ако можеше да го видиш, нямаше да се съмняваш — каза Марджи.

— Ти как го видя? — попита Онор, преди Джейк да успее да каже нещо.

— Има една стара патриотична групировка, известна като Горското братство — подхвана тя. — Това е...

— Остави урока по история — прекъсна я нетърпеливо Джейк. — Как са се добрали до Кехлибарената стая?

— Историята е необходима — контрира го Марджи, гласът ѝ преливаше от гняв. — Само американците живеят в свят, в който всеки ден се случва нещо ново. Ние, останалите, прекарваме живота си в спомени за миналото!

— Да. И прекарвате бъдещето в разкази за войни, които вашите предци са загубили — рече саркастично Джейк.

— Ти си истински американец! — кресна Марджи и вдигна ръце в знак на отчаяние.

— Благодаря.

Онор прочисти гърлото си.

— Какво за Горското братство и Кехлибарената стая?

Още миг Марджи остана загледана в Джейк. После отново се обърна към Онор.

— В края на Втората световна война немците са се опитали да откраднат Кехлибарената стая от Русия. Някои членове на Братството работели на пристанището и трябвало да участват в товаренето на немските кораби в Кьонигсберг, днешен Калининград. Хората от Братството казали на лоялните литовци от руската флота кой кораб

трябвало да потопят. След това извадили Стаята от потъналия кораб и я скрили дълбоко под олтара на стара църква, в разрушенията. Искали да изчакат, докато Литва отново стане свободна страна. — Устата ѝ увисна горчиво. — Но руснаците ни окупираха.

Онор погледна Джейк. Той вдигна рамене и не каза нищо. Беше чувал толкова много подобни истории за Кехлибарената стая, че му бе трудно да реши коя е най-правдоподобна.

— Как е успяло Братството да опази тайната толкова дълго време? — попита Онор.

— Мъртвите не говорят — отвърна простичко Марджи. — Руснаците изклаха всички от Братството, с изключение на един или двама. Истината за Кехлибарената стая се е пазела от мъжете в моето семейство по линия на майка ми. Каза ми го един мой братовчед.

— Защо? — попита Онор.

— Той ме желаше.

Онор не се усъмни в това.

— И ти отиде при Кайл с добрите новини?

— По това време не познавах Кайл много добре.

— Жалко, че нещата не са останали така — вметна Джейк иронично. — Кога му го каза?

— Преди шест седмици. Тогава той ми говореше за любов и брак в Бразилия. И аз, нещастната глупачка, му п-повярвах... че м-ме обича!

Онор извади кърпичка от пакетчето и я пхна в ръката на другата жена.

— Издухай си носа.

Неподправената симпатия успокои Марджи. Тя издуха носа си в кърпичката и избърса огромните си, невероятни красиви очи. Една част от Онор изпитваше: тайничко удоволствие, че дори екзотична жена като Марджи може да плаче по такъв начин. Зачервеният ѝ нос определено контрастираше с останалата част от фигурата ѝ.

Марджи издиша на пресекулки, отпи от кафето и си наложи да се съвземе.

— Колко голям е панелът? — попита Джейк.

— Около метър на два — отвърна Марджи.

— Тежък ли е?

— Не както повечето камъни. Но дървената облицовка и рамката го правят неудобен за носене на ръце.

— Кой ти помогна? — продължи атаката Джейк.

— Никой! Не можех да се доверя на никого, освен на единствената си любов. А не е трябвало... да му вярвам — думите ѝ се задавиха в плач.

Джейк ѝ подаде друго пакетче с книжни кърпички и зачака бурята да отmine. Изобщо не можеше да проумее как Кайл се беше справял със сълзите и тирадите на Марджи. Литовците се славеха сред всички прибалтийски народи с лесната си избухливост и силно развито чувство за лична драма. Според Джейк това беше ужасяваща комбинация.

— Съвземи се — сгълча я той най-накрая. — Така няма да помогнеш никому.

Марджи погледна Онор с безмълвна молба. Онор въздъхна, усмихна се и потупа другата жена по рамото.

— Не се притеснявай от Джейк — каза ѝ. — Американските мъже се чувстват неудобно, където има сълзи. Но той ще го потисне засега. — Погледна строго към Джейк. — Нали?

Той погледна часовника си, после хвърли поглед през прозореца. Дори в по-закътаните райони вълните вече образуваха високи стени. А в протока Харо навярно стигаха до борда. Заслонените води около другите острови сигурно не бяха по-добре.

— Поплачи си добре, Джоунс — разреши той. — Изплачи си душата. И без това навън е доста калничко.

— Използваш прекалено много разговорен език — скастри го Онор.

— Мислиш ли, че в момента се вслушва в нещо друго, освен в собственото си хлипане?

Онор сложи ръка пред устните си.

— Може би за теб ще бъде невероятен шок, лютиче, но когато една жена разбере, че е била предадена от мъжа, когото е обичала, има нужда от един хубав рев.

— Не и ти. Явно въпреки целия женски гняв, който изля върху ми, ти все пак си знаела, че в действителност аз не съм те предал.

— Съдебният състав все още не се е произнесъл по въпроса — сопна му се тя. — Не насилвай решението му.

— Примирие, но не и край на войната, така ли?

— Бинго!

В един момент и двамата осъзнаха с притеснение, че Марджи ги наблюдава съсредоточено, сякаш не успяваше да схване думите им.

— Извинявай — погледна я Онор. — Не сме искали да те изолираме. Както несъмнено знаеш, Джейк понякога е много... труден.

— Но разбира се — кимна Марджи смутено. — Той е мъж.

Онор се засмя.

— Добре — каза рязко Джейк. — Значи ти занесе панела на Кайл със собствените си нежни ръчички. И после какво?

— Използвах ръчна количка, не ръцете си. Заедно с Кайл го натоварихме на камиона. След това той отиде да вземе шофьора от кръчмата до брега, спомняш ли си я?

— Помня. И после?

— Не знам. Скоро братът на Кайл...

— Кой от братята му? — прекъсна я Джейк.

— Студеният. Арчър? Така ли се казваше?

— Да.

— Той не прояви особено разбиране — продължи Марджи, като премигваше, за да задържи напиралците сълзи. — Не искаше и да чуе, че Кайл... ме е използвал... за да...

— По дяволите — изруга Джейк под нос. Изчака сълзите ѝ да секнат, преди да попита грубо: — Къде е останалата част от Кехлибарената стая!

Марджи поклати глава и протегна ръце, сякаш искаше да покаже, че в тях няма нищо.

— Никога не съм знаела. Братовчед ми просто ми донесе панела, аз го занесох на Кайл и двамата го натоварихме на камиона, както вече ви казах.

— Значи само братовчед ти знае къде се намира Кехлибарената стая! — попита Джейк.

— Да.

— Къде е той?

— Не знам.

Изражението на Джейк показваше, че не е изненадан.

— Как можеш да се свържеш с него?

— Аз? Това е невъзможно.

— Разбира се, че е възможно. Нали е твой братовчед. Обади се на леля си, баба си или някой друг роднина.

— Цялото ми семейство е срещу мен! Ти би ли имал доверие на жена, която е предала всички заради любовника си? — изрече тя горчиво, а в гласа и очите ѝ напиреха сълзи.

Джейк изръмжа.

— Тогава защо си тук?

— Мислех си, че ако можех да говоря с Кайл, той щеше... щеше... — сълзите бликнаха по лицето ѝ. Красивите ѝ очи изчезнаха зад купчина смачкани носни кърпички.

— Господи! — просъска Джейк.

Той погледна Онор и кимна с глава към кухнята. Тя се поколеба за миг, после остави Марджи и го последва.

— Трябва да взема някои неща от моята хижа — обясни ѝ полугласно, — но не искам да те оставя тук сама.

— Аз не съм сама.

В потвърждение на думите ѝ от трапезарията долетяха сърцераздирателни звуци.

Джейк отново просъска под носа си.

— Ако не се върна до половин час, обади се на този номер — извади от джоба на вълнената си риза визитна картичка.

— Елън Лазарус, консултант — прочете на глас Онор и го погледна въпросително. — Жената в червения жакет?

— Да. След мен и Арчър тя е най-големият ти залог за сигурност.

— За какво?

Думите ѝ бяха заглушени от бърза целувка по устните и нежна милувка от върха на езика му.

— Джейк!

— Нали сме в примирие?

— Моето разбиране за примирие не е такава.

— Права си — той наведе глава и съвсем сериозно се зае да я целува. Тя не му отговори, както се беше надявал. От друга страна, не се и отдръпна от него. Джейк неохотно вдигна глава. — Така е по-добре, но нея съвсем. Хубавото е, че имаме много време да работим над формулировката на това наше примирие.

— Но аз не съм казвала нищо за целувки или...

— Не забравяй — прекъсна я той и отвори задната врата. — Половин час. И вече тече.

Добрите новини бяха, че никой не бе паркирал на алеята пред къщата му. Лошите новини — че следите от автомобилни гуми в калта не бяха оставени от никое превозно средство, което той някога бе притежавал. Нито пък принадлежаха на елегантната малка кола на Елън. Тези гуми явно бяха съвсем прости. Беше цяло чудо, че това превозно средство бе изкачило пътя, без да се плъзне назад към гората.

Джейк рязко завъртя волана и спря така, че пикапът блокираше напълно пътната алея към къщата му. Самата хижа не се виждаше много добре. Нито пък нещо друго, освен кал и хилави ели, които виеха клони под напора на влажния вятър.

С едната си ръка Джейк пъкна ключовете от пикапа в джоба на джинсите си. С другата отвори жабката, грабна пистолета и го пъкна в колана на кръста си. Беше чувал, че някои хора се чувстват сигурни, когато носят пистолет. На него проклетото нещо му причиняваше само студ.

Като ругаеше наум Кайл, древните войни и модерните приказни фантазмагории, Джейк слезе от пикапа и навлезе в гората. Когато бе преминал петдесет фута, той забеляза, че по яката му се стича вода от мократа, ледена милувка на еловите иглички, приведени надолу от вятъра и дъжда. Вода се стичаше и по брадата и ръцете му. Той пренебрегна неприятното чувство и се концентрира върху гората, несигурните си крачки и хижата, която вече започваше да се очертава сред мрака пред него.

Нямаше никаква следа от превозно средство. За миг на Джейк му хрумна приятната мисъл, че някой просто се е заблудил, разбрал го е и се е върнал обратно на пътя. Но в картината, която се разкриваше пред погледа му, имаше нещо, което не се връзваше с тази идея. Не възнамеряваше да помръдне, докато не разбере какво не е наред.

Прикрит във влажната прегръдка на гората, той изчака, докато вятърът засвири в дърветата и заглуши всякакъв шум, освен разбиването на вълните в близките скали. Внезапно поривът на вятъра отвори задната врата.

Джейк се загледа в отворилата се тъмна дупка. Беше възможно да е забравил да заключи вратата и да я е оставил на произвола на вятъра... Възможно, но не много вероятно.

Той стисна пистолета, освободи предпазителя и се придвижи безшумно покрай малкото сечище зад хижата. След миг Джейк вече

беше на вратата и бързо обходи с поглед стаята. Пред мерника, на пистолета не се показа нищо друго, освен два дървени кухненски стола, електрическа печка, мивка и масичка, върху която се намираше пощата, която все още не бе прегледал.

По пода все още блестяха влажни следи от стъпки. Който и да беше вътре, не бе влязъл преди много време.

Издишвайки бавно, Джейк остана заслушан. Откъм спалнята долитаха леки звуци. Той се усмихна. Копелето все още не беше привършило.

Без да обръща внимание на калта и сламките по обувките си, Джейк се отправил към спалнята с меки, безшумни стъпки. Един бърз поглед му подсказа, че в стаята има само един човек. Мъжът беше с гръб към него и ровеше с нетърпеливи движения в шкафчетата за дрехи. Въпреки бързането той не оставяше никаква бъркотия.

Професионалист. Лоши новини. Но Джейк и бездруго не бе очаквал нищо добро.

Натрапникът така и не разбра, че има нещо нередно, докато дясната му буза не се отърка в стената, а под брадата му бе опрян пистолет по такъв начин, че каквото и да правеше, не можеше да види кой го държи. Нито пък можеше да избяга от него.

Щом натрапникът разбра, че е заловен, замръзна на момента.

— Свърши ли вече? — попита Джейк на руски.

Мъжът се отпусна с облекчение и започна да ругае на същия език. Попита какво прави партньорът му тук, при положение че имат среща при пътния знак на шосето.

— А как си с английския? — попита Джейк на своя език.

Мъжът се вцепени.

— Достатъчно добре, за да ме разбереш — каза Джейк. — Какво търсиш?

Тишина.

Джейк хвана мъжа за косата и отново удари главата му в стената. Пистолетът изобщо не се мръдна от болезнената вдлъбнатина под брадата на руснака. Силата на удара отхвърли главата му обратно назад.

— Погрешен отговор — констатира спокойно Джейк.

— Пари. Ликьор.

Джейк замахна и зъбите на човека отсреща изщракаха.

— Започвам да губя търпение.

— Наркотици! — простена мъжът.

Този път изтрака часовникът на гардероба, когато руснакът целуна стената.

— Не ти плащат достатъчно, за да се правиш на герой — рече му Джейк, — но до момента имам доста кофти ден. Ако искаш да играеш грубо, си попаднал на точния човек.

Той повтори думите си на руски, за да се увери, че са го разбрали правилно.

Дори при това положение му отне пет минути да обясни основните правила. До този момент натрапникът бе взел решение никога повече да не участва в игри.

Джейк измъкна главата на руснака от тоалетната и го опря на ръба на тоалетната чиния. Мъжът кашляше, хвърляше слюнки и се задъхваше.

— Говори — изсъска Джейк. — Разполагам с по-убедителни методи от това да ти измия лицето.

— Кутията! — изхърка мъжът на руски. — Аз давам, не крада!

Джейк зарови лявата си ръка в косата му, притисна пистолета под брадичката му и го изправи на крака. Дори руснакът все още да имаше някакви палави помисли, по този начин щеше да му бъде трудно да посегне с ръка — или с крак — към Джейк.

— Къде? — попита Джейк.

— Къде? — руснакът премигна бързо. — Какво къде?

Следващия път, когато лицето на мъжа излезе от тоалетната чиния, той вече разбираше безпроблемно желанията на Джейк, без значение на какъв език биваха изречени. Руснакът бързо, дори светкавично заведе Джейк до коша с мръсно пране. Под всичките ризи, шорти, кърпи и чорапи се намираше прекрасно изработената кожена кутия, която Резников му бе предложил само преди няколко часа.

Джейк не докосна кутията. Само я погледна и премисли различните възможности. Както и да го мислеше, денят току-що се бе превърнал от лош в отвратителен.

— Имаш нужда от още малко упражнения по английски — довери Джейк на своя пленник. — Когато даваш някому нещо като това, се казва, че го натопяваш. Но не се притеснявай. Няколко години

зад решетките за влизане с взлом ще обогатят речника ти с американски идиоми.

Както се и очакваше, руснакът не хареса особено тази идея. На Джейк обаче не му пукаше. Той го завърза с възли, които се стягаха при всяко движение. После вдигна телефонната слушалка и набра номера на Онор. Тя вдигна при първото позвъняване.

— Добре ли си? — попита я Джейк мигновено.

— Да, но носните кърпички привършват.

— Дай й руло тоалетна хартия.

— Изключително щедър си.

— Най-сетне го проумя, нали? Имам нужда от един час, който започва сега. Ако не се върна дотогава обади се на...

— Елън Лазарус — рязко довърши думите му Онор, после, сякаш не бе искала да прозвучи така, добави тихичко: — Добре ли си?

— Да. Трябва просто да се погрижа за разни боклуци. Ще се видим след час.

Джейк затвори телефона и се обади в Чаудер кег. Както и се беше надявал, Резников обядваше спокойно миди с бира в очакване неговият човек да се върне и да докладва, че кутията е скрита в хижата на Джейк и може да бъде открита по всяко време, когато на Резников му хрумне да подшушне нещо в ухото на американските власти.

— Петя, Джейк е.

— Малори? — Резников звучеше едновременно изненадан и очарован. — Не очаквах да промениш решението си толкова бързо. Или просто вече не си с красивата госпожица Донован и можеш да говориш спокойно?

— Слушай внимателно. Това е важно.

— Да?

— Изпращам обратно подаръка ти — произнесе Джейк отсечено. — Ако видя отново него или какъвто и да е друг кехлибар, който може да бъде проследен като краден руски музеен експонат, лично аз ще го изгоря и ще изсуша чорапите си на пламъка. А после ще дойда да потърся и теб.

Джейк затвори телефона, пъкна кутията под въжетата на натрапника и го извлече навън на дъжда, на среща с пътния знак на шосето.

19.

След като Марджи си тръгна, Онор се зае да прави салата от съомга. Тя полагаше голямо усилие да върши нещо обичайно, докато се опитваше да приеме това, което Марджи каза за брат й, когото си мислеше, че винаги е познавала. Току-що бе обезкостила съомгата, когато на вратата се почука.

— Влизай, Джейк. Вратата е отворена — подвикна тя. Но после си спомни, че не беше. Резето бе спуснато. Да бъдеш мишена бе не само опасно, но и доста неудобно. — Идвам — додаде тя, докато избърсваше разсеяно ръце в джинсите си на излизане от кухнята.

Когато видя непознатата кола, паркирана на алеята, спря като закована.

— Кой е? — попита Онор през заключената врата.

— Елън Лазарус и специален агент Мадер. Бихме искали да поговорим с вас.

— Чий специален агент?

— На американското правителство — отвърна й мъжки глас.

Онор си помисли, че би могла да ги остави отвън на дъжда, но реши да не го прави. Джейк бе поставил Елън на трето място след себе си и Арчър като залог за сигурност.

— Не е хубаво да дразня приятелски настроените — промърмори Онор. Тъжните откровения на Марджи определено бяха развалили настроението й. Не можеше да спре да мисли за Кайл и кехлибара... и все още не можеше да си наложи да повярва, че брат й е крадец. Просто не можеше. Чувстваше, че това е невъзможно.

Онор решително махна резето, отвори вратата и отстъпи назад. Елън и Мадер влязоха и стъпиха на рогозката, която Кайл предвидливо бе оставил пред прага за такива именно мокри дни. Под разкопчаните си водонепропускливи палта и двамата бяха в делови костюми. Мадер беше в спретнато сако на райета. Дрехите на Елън бяха невероятно съчетание между наситено бургундско червено и тъмно синьо. Никой от тях не представи документ за самоличност.

— Предполагам, че би било нахално от моя страна да попитам за някаква легитимация, след като сме на една и съща страна — произнесе провлечено Онор. — Така че ще ви помоля за визитни картички, за да попълня колекцията си.

Елън отвори чантата си, която можеше да побере цяла котка. Мадер бръкна във вътрешния джоб на палтото си. И двамата подадоха на Онор визитни картички. Тя кисело отбеляза, че и Мадер, като Елън, беше консултант.

— Давате консултации по някакъв определен въпрос или? — попита тя и пъкна картичките в джоба на джинсите си.

— Ние разбираме от всичко — осведоми мило Мадер. — Както и да е, ако ви интересува нещо конкретно, можем да извикаме колегите със значките.

— Благодаря, но не мисля, че сърцето ми ще понесе чак такова вълнение — вдигна ръка Онор и се насочи към кухнята. — Можете да ми поговорите тук. В момента приготвям вечеря. Но ако сте дошли да плачете за нещо, по-добре забравете. Носните кърпички свършиха, дори в моята чанта.

Сякаш проверяваше дали Онор казва истината, Елън надникна в черната чанта, която стоеше полуотворена на дивана. И двамата агенти последваха не особено гостоприемната домакиня в кухнята. В духа на неписаното правило, че една жена може винаги да разбере друга жена много по-добре от всеки мъж, Елън взе думата.

— Не ми приличате на човек, който е плакал — огледа я тя.

— Не аз. Годеницата на брат ми — Онор прегледа купчината съмга за още кости. — Може да сте чували за нея. Казва се Марджи, родена е в Литва.

— Чували сме за нея — кимна Елън, — от няколко седмици се опитваме да поговорим с нея.

— Защо?

За миг Мадер изглеждаше нетърпелив, но в следващия момент го прикри. Елън се държеше така, сякаш изобщо не е чула въпроса.

— Марджи каза ли къде е отседнала? — попита Елън.

— Не.

— Не мислите ли, че е странна?

Онор сви рамене.

— Видях я за първи път. Няма как да преценя поведението ѝ.

— Какво искаше от вас?

— Каквото и всеки друг. Кайл.

— Щом са сгодени, трябва да поддържат някаква връзка — допусна Елън.

— Не и напоследък според нея.

— Вярвате ли й? — включи се Мадер.

— Защо да не й вярвам? Господ ми е свидетел, че сълзите й бяха истински. Освен това, ако знае къде е Кайл, защо й е да идва да плаче на рамото ми?

— Навярно смята, че той може да е изпратил нещо вкъщи — каза Мадер. — Или лично на теб.

Онор загреба от салатата, пъкна я в устата си и задъвка със замислен вид.

— Възможно е.

— Кайл да ти е изпратил нещо? — уточни Елън.

— Не, нека Марджи да си мисли, че го е направил.

— Брат ти изпращал ли ти е нещо? — попита директно Мадер.

— Кое точно? Изпрати ми четири неща.

— Кайл! — изрече бързо Елън, а гласът й бе почти пресипнал.

— Изпрати ми нещо. На бюрото е. Внимавайте с него. Кехлибарът е чуплив като стъкло.

Мадер излезе от стаята със завидна скорост. Върна се след миг с парче кехлибар в ръка.

— Това ли е?

Онор вдигна поглед от съомгата, из която ровеше безразборно за кости.

— Това е. Чудесно е, нали? Притежава лъчисти отблясъци и загадъчни матови мехурчета.

Никой от агентите не изглеждаше особено впечатлен.

— Това ли е всичко, което ви е изпратил? — попита Мадер.

— Не. Има още дванадесет парчета.

— Сурови или преработени? — попита Елън.

— Сурови, като този — Онор извади майонезата от хладилника и посегна да вземе лъжица. — Фейт обработва кехлибара сама, както и другите скъпоценни камъни.

— Какво друго ви е изпращал Кайл? — поднови атаката Мадер.

— Кога?

— През последния месец.

— Нищо. Нито пощенска картичка, нито писмо, нито обикновено телефонно обаждане, нито една шибана вест за себе си — лъжицата издрънча в стената на купата, когато Онор се опита да изсипе майонеза с ненужна сила. — Но не вярвам да приемете думите ми насериозно. Така че направете услуга на всички ни. Претърсете за онова нещо, което предполагате, че Кайл ми е изпратил, и ме оставете да вечерям на спокойствие.

— Нямах нищо против да претърсим къщата? — попита я Елън.

— Няма да сте първите — промърмори Онор.

— Какво? — изсумтя Мадер.

— За какво претърсване говорите? — попита бързо Онор. — Искате да обърнете с краката нагоре всичко, което е по-голямо от кибритена кутия?

— Не.

— По-голямо от кутия за хляб? — попита тя.

Мадер погледна Елън.

— Да — кимна тя.

— По-голямо от компютър? — настоя Онор.

— Какво е това, рубриката Двадесет въпроса ли? — ядоса се Елън.

— Не — отвърна Онор. — Просто се опитвам да разбера каква бъркотия ще оставите след вашето претърсване.

— Два на два фута е най-малкият размер, от който се интересуваме.

— Добре — въздъхна Онор. — Претърсете къщата. Претърсете гаража. По дяволите, претърсете и барбекюто. И щом и бездруго сте тук, претърсете и лодката. Спестете малко работа на бреговата охрана. Като се замисля, по-добре оставете лодката. Бих искала отново да видя танцовата походка на капитан Конрой по въжената стълба.

За нейна изненада Мадер се усмихна. Това не продължи дълго, но все пак даде на Онор бледата надежда, че под раирания костюм и вратовръзката се крие човешко същество.

— Ако не възразявате — обяви вежливо Мадер, — ще претърся лодката.

— Направете го. Но ако откриете нещо, искам да го видя.

Мадер тръгна да излиза.

— Почакайте — спря го Онор.

Той се върна.

— Не ми отговорихте — каза тя. — Ако намерите нещо, искам да го видя. В противен случай ще изискам от вас официално разрешение за претърсване собствеността на брат ми. Споразумяхме ли се?

Той погледна Елън, която сви рамене.

— Разбира се — каза тя. — Започни от кухнята. Съмнявам се, че на лодката има нещо.

Мадер започна да отваря шкафчетата в кухнята. Беше бърз и внимателен.

Без да му обръща внимание, Онор взе да реже целина и пресен лук за салатата. Преди да свърши, Мадер се премести в дневната.

— Как срещнахте Джейк Малори? — попита Елън.

За част от секундата ножът замръзна във въздуха, после срязва последната част от зеления лук.

— Той отговори на обявата ми за инструктор по риболов.

— Като такъв ли се представи? Инструктор по риболов?

— Точно така.

— И вие му повярвахте? — в гласа на Елън имаше неподправена нотка сарказъм.

Ножът се понесе по целината с невероятна скорост.

— Вече мога да управлявам лодката и дори наловихме риба — информира Онор. — За мен това е достатъчно.

— Госпожице Донован... — подхвана Елън.

— Това съм аз — кимна Онор и постави целината и лука в купата. Посегна за лимон, разряза го на две и започна да го изстиска над салатата, сякаш държеше в ръцете си нещо безценно.

— Заради Джейк ли сте така гостоприемна към нас? — попита Елън.

— Не.

— Тогава защо? Ако нямате какво да криете... — Елън се усмихна и застина в очакване.

Откъм дневната долетяха звуци от отваряне на шкафове. Онор съдържа дъха си: това бяха същите звуци, които я бяха събудили предната нощ. За миг тя спря да изстиска лимона. Не можеше да повярва, че същата нощ бе изтичала крещяща по пътеката и право в ръцете на Джейк.

Толкова много неща се бяха случили оттогава, толкова бързо, толкова невъзвратно, че нещата никога отново нямаше да бъдат същите. Струваше й се също, че Кайл бе изчезнал отдавна, че тя винаги е била изпълнена със страх и че познава Джейк от цяла вечност.

Ти го губиш, каза си тя. Бори се за него. Усмехнатата синеока жена, която очаква твоя отговор, не е глупава кукла Барби. Тя е умна и двойно по-амбициозна, и иска панела от Кехлибарената стая.

Мадер се премести в спалнята. В кухнята стоманеният нож се плъзна по третия лимон и се заби в дъската за рязане.

— Какво искате от мен? — попита Онор накрая.

— Съдружие.

— Смятайте, че сте го получила — Онор започна да изстисква останките от последния лимон в салатата.

— Наистина ли?

— Поправете ме, ако греша, но не е ли вашият партньор, който в момента претърсва тоалетната ми, без да ми е представил какъвто и да е официален документ?

— Ако искате да избегнете такъв тип вмешателство в бъдеще, позволете на Мадер да бъде ваш, мм, инструктор по риболов.

— Може ли да управлява моторница?

— Дори и да не може, съм сигурна, че разполага с някой, който може.

— Аз също. Казва се Джейк Малори.

— Познавате го от... колко — два дни?

— За мен доказателството за способностите му се крие в тази салата от съомга.

— Много е добър в леглото, нали? — вметна Елън с обичайния си глас.

— Съомгата ли? Не знам. Никога не съм спала с риба.

Елън се усмихна кратко.

— Знаете, че имам предвид Джейк. Толкова е издръжлив! Доста необичайно за мъж над двадесет години.

— Ще приема думите ви на доверие.

— Можете да ми вярвате. Джейк иска от вас същото, което искаме и ние.

— Тогава вие нямате късмет. Тройките не са по вкуса ми. Консервативна съм в това отношение — по един човек от пол

наведнъж.

Онор приключи с изстискването на лимоните и се зае ожесточено да разбърква салатата. Ноктите на Елън потропваха по дамската ѝ чанта. От спалнята долитаха звуци от отваряне и затваряне на гардероби.

— Наистина ли мислите, че Джейк иска от вас само доста непретенциозното ви тяло? — попита любопитно Елън.

— Какво общо има това с факта, че Мадер се рови в бельото ми? — отвърна Онор. Тя се надяваше, че изражението на лицето ѝ не издава истинските ѝ мисли: След такива забележителни парчета като Марджи и Елън тя щеше да се чувства като невзрачна кафеникава кокошка в парада на пауните.

Елън реши да подходи по друг начин.

— Някога да сте чувала нещо за Кехлибарената стая!

— Да. Но не е в гардероба ми. Гарантирам.

— Вие сте или много умна, или много глупава.

— Когато разберете каква съм, кажете го на някой, който ще се заинтересува.

— Какво ще стане, ако ви кажа, че Джейк е изхвърлен от Русия и се подозира, че е набедил брат ви за кражбата на панела от Кехлибарената стая!

Онор отрязва филия хляб и започна да маже върху нея салатата от съомга. Една част от нея се радваше, че вече знае неприятната истина за Джейк Джейк Малори. По-голямата част обаче искаше просто да грабне прекрасната, приказлива госпожица Лазарус и да я хвърли от някоя скала.

— Госпожице Донован? Чухте ли ме? В най-добрия случай Джейк е ваш съперник, а в най-лошия — убиецът на брат ви.

— Това ли е официалната версия на американските власти? — заинтересува се Онор.

— Една от версиите.

— Тази не ми харесва. Кажете ми някоя друга.

— Кайл е откраднал панела от Кехлибарената стая.

— Не. И тази не ми харесва.

— Избирайте.

— Някоя от посочените.

Онор постави втора филия върху първата и отхапа огромен залък. Имаше вкус на хартия. Беше забравила да добави сол или пипер, но проклетата да беше, ако покажеше с нещо, че примира за тези обикновени подправки. Намръщена, тя сдъвка храната, преглътна и отхапа отново.

В кухнята влезе Мадер.

— Нямаше как да не чуя разговора ви — подхвана той.

— Да, ясно — кимна Онор. — Онова пукане, което току-що чухме, е било вашето ухо, което се е отлепяло от вратата.

— След като очевидно госпожица Донован е наясно с причината за интереса на Джейк към нея — продължи Мадер, — защо да не й кажем някои неща, които може би не знае?

Елън наклони глава, сякаш размишляваше над идеята.

— Относно нашите подбуди ли?

— При някои хора върши работа.

— При много малко хора — каза Елън. После сви рамене: — Добре, давай.

— Като член на семейство, което е част от международния бизнес — започна Мадер, — трябва да сте наясно с динамичното развитие на Новия свят след падането на Берлинската стена.

Онор кимна и се запъти към хладилника за кола. Сандвичът определено се нуждаеше от малко помощ, за да влезе в стегнатото ѝ, пресъхнало гърло. Надяваше се, че безизразната физиономия, която бе усвоила при наличието на четирима заядливи братя, беше на мястото си. Нямаше желание да разкрива кървящи рани пред раираната акула.

— Страни, които до момента са зависели от едно централно правителство по отношение на обществен ред, икономика и политика, бяха хвърлени без подготовка в условията на свободен пазар — караше лекцията си с пресипнал глас Мадер; — Някои националности и религии събраха останките от своите финанси и се вдигнаха на война. Във финансово отношение те направиха огромна крачка назад. Превърнаха се в бързо развиващи се икономики от Третия свят. Следваш ли мисълта ми?

— Ново общество не може да се изгради на основата на танкове, бомби и куршуми — цитира някого Онор и с нетърпеливо движение постави на плота кана със сода. — Пазарната инфраструктура е първият урок, който трябва да усвоят от некомунистическите

икономики. Някои от онези приятелчета все още учат този урок. Колкото повече чакат, толкова повече ще затъват В блатото на неконвертируемата валута, нищетата и анархията.

Мадер изглеждаше облекчен.

— Добре. Значи разбирате. Това ще ни спести много неприятности.

Онор се съмняваше в това. Но вместо да го каже, тя отхапа огромен залък от сандвича и се концентрира върху дъвкането и преглъщането.

— Няма как да научите от американските вестници — продължи Мадер, — но в бившия Съветски съюз има няколко дузини групи, които се борят за надмощие. Ние сме чували само за онези от тях, които са най-очевидни или които...

— Времето ни е ограничено — намеси се Елън. — Нещата са прости: новата Руска федерация е изградена от атомни бомби със запалени фитили. Ако Кехлибарената стая попадне в неподходящи хора, ще избухне унищожителна война. Всички ние ще бъдем пометени от радиоактивните частици.

Онор почти се усмихна при разочарованото изражение на Мадер. Той се чувстваше като нея, когато Джейк не ѝ позволи да възпее огромния двигател на моторницата пред бреговата охрана. Очевидно зараждащата се икономика на бившия Източен блок бе страстта на агент Мадер.

— Мм, да — смотолевы той. — Марджи Ускхопчик-Микнискес е литовски сепаратист.

— Марджи на Кайл? — уточни Онор.

— Да. Госпожица Ускхопчик-Мик...

— Наричайте я Джоунс — прекъсна го сухо Онор.

Мадер се поколеба.

— Тя е, или беше, част от заговор за продажбата на Кехлибарената стая с цел борба срещу Русия.

— Танкове, бомби и куршуми? — отново реши да уточни Онор.

— Точно така — кимна Елън. — Но в момента съучастниците на Марджи са извън играта. Ние предполагахме, че са откраднали Кехлибарената стая или поне един панел от нея от мафията в Калининград. Чувала ли сте за тях?

— Според Арчър те притежават класата на колумбийски картел и са двойно по-жестоки от тях — отвърна Онор. — Лошото е, че имат повече международни връзки и по-широка данъчна основа от Елцин.

— Щом Арчър знае това, защо ни държи на разстояние? — изломоти Мадер нетърпеливо. — Ние трябва да знаем, че те преследват Кайл.

Двамата агенти погледнаха Онор.

— Попитайте него — сви рамене тя. — Той ми дава само нареждания, не и обяснения.

— Нищо чудно, че имате голяма уста — поклати глава Елън. — Големите братя винаги го постигат.

Онор се усмихна леко и реши, че може би все пак не трябваше да хвърля Елън от висока скала. Може би някоя по-ниска. Само колкото да разроши пригладената ѝ коса.

— Искате ли малко салата? — позволи си малко гостоприемство Онор.

Елън се усмихна и поклати глава.

— Благодаря, но съм на диета.

Онор се зарадва още повече.

— Това е по-лошо, отколкото да имаш по-голям брат. Ами ти, Мадер?

— Аз съм по-голям брат.

— Защо ли не съм изненадана?

— О, той не е толкова лош — каза Елън и хвърли към Мадер поглед, който би гарантирал на всеки мъж сто процента здраве. — Поддава се на възпитание.

— Горилите също — съгласи се Онор. Тя отново отхапа от сандвича, въздъхна и посегна към солта.

— Джейк казал ли ви е, че може да е замесена и Организацията? — върна се на темата Елън.

— С горилите? — попита Онор озадачена.

Мадер погледна към тавана, сякаш очакваше там да види господ.

— Не, с Кехлибарената стая.

— Джейк спомена мафията.

— Не е едно и също — поклати глава Елън. — Организацията се занимава с износ. Те разчитат на руските емигранти в различните страни. Мафията се подвизава вкъщи. Организацията е доста

независима от Стария свят, макар че работата им е да откриват хора, които са в черния списък на Русия, и да им подсигурият убежище, докато в родната им страна забравят за тях или ако се плати, за да ги забравят. Мафията им връща услугата, като намира работа в Русия на гангстери на Организацията, които се издирват в Съединените щати или в други страни.

— Много умно — одобри Онор. — Какви са договореностите на Съединените щати с Руската федерация по отношение на екстрадицията?

— Работим по въпроса — смънка Елън. — Но мафията и Организацията не са единствените, които имат връзка с Кехлибарената стая. В играта са замесени няколко легални фракции в руското правителство. Разбира се, една от тях е фракцията на Елцин. Един от най-близките му съветници е върл националист. За него Кехлибарената стая е Светият Граал, отправна точка за укрепването на руската държава.

Онор грабна мелничката за пипер и се зае с останките от сандвича. Но слушаше внимателно и Елън го знаеше.

— Този съветник ще направи каквото може и както може, за да спаси Кехлибарената стая — продължи разясненията си Елън. — А той е опората на легалното правителство. Втората основна фракция е тази на комунистите. Те копнеят за лошите стари дни. Всичко, което помага на Елцин, е в тяхна вреда.

— Значи комунистите имат полза Кехлибарената стая да не се намери?

— Засега да — кимна Мадер. — Определено. Но това може да се промени, ако...

— Тази промяна ще бъде доста обезпокоителна за нас — прекъсна го Елън. — И бездруго в момента имаме достатъчно змии в пазвата си.

— Значи има две легални руски фракции и две нелегални — опита се да обобщи Онор. — Плюс литовските сепаратисти. Това ли е положението на нещата?

— Това са само очевидните — кимна Елън. — Има поне още пет водещи литовски групировки. Те не са съгласни помежду си с нищо друго, освен с идеята да погребат местните вражди и да се качат на международната сцена. По цялата територия на бившия Съветски съюз

са разпръснати сходни групировки, както легални, така и не, мотивирани от национализъм, религия, борба за оцеляване, отмъщение или обикновена алчност.

Онор се намръщи.

— Трудно е да се изброят участниците в тази игра без списък.

— В Руската федерация — натърти Елън, — докато успееш да съставиш списък, участниците вече са се променили.

Вместо отговор Онор отхапа от сандвича си. Нищо от чутото дотук не улесняваше откриването на Кайл.

— В момента в Русия и Прибалтика — пак се включи Мадер — Кехлибарената стая е мощен културен символ. Означава различни неща за различните групировки, но за всички означава нещо. Всеки, който иска да извлече полза или отстъпка от Русия, се стреми към Кехлибарената стая като разменна монета.

— И вие мислите, че брат ми я е откраднал.

— Без значение кой я е откраднал — откликна бързо Елън. — Кайл е този, който натовари спорния предмет на камиона си и остави след себе си мъртъв литовски шофьор.

— Което означава, че според вас Кайл е убил този човек.

— Едва ли е умрял от сърдечен удар — позволи си бегла усмивка Мадер.

Онор стисна устни. Този път отхапа малък залък от сандвича. Солта и пиперът оправиха вкуса на салатата, но нищо не беше в състояние да премахне страха, който бе свил гърлото ѝ. Тя отпи сода от каната, изчака газираната течност да се разлее в устата ѝ и отново преглътна.

— Вижте — каза тя. — Кайл не ми се е обаждал. Не ми е писал. Не ми е изпращал дори и трошичка от Кехлибарената стая.

— А семейството ви? — попита Елън.

— Ако те знаеха къде се намира Кайл, нямаше да ме оставят в неведение дали е жив или мъртъв, или...

Гласът ѝ заглъхна. Тя преглътна мъчително и остави полуизядения сандвич настрана.

Изречението на Елън подсказваше, че не е толкова сигурна по отношение на клана Донован, колкото беше Онор, но не се опита да оспори твърдението.

— Защо дойде тук?

— Арчър ме помоли.

— Защо?

— Не ми каза.

Мадер промърмори нещо от сорта на шибана банда мошеници. Под раирания костюм прозираше душата на обикновено улично ченге.

Онор дори не погледна към него.

— Ти попита ли го? — запита Елън.

— Да.

— Той какво ти каза?

— Това няма значение. Не ми отговори.

— И така, ти си събра багажа като послушна малка сестричка и дотича тук, така ли? — попита саркастично Елън.

Онор се върна към първоначалната си идея: Елън, висока скала и дълъг полет.

— Да — процеди тя през зъби. — Може би на вас ви е трудно да го разберете, госпожице Консултант, но аз обичам братята си, въпреки че те често ме правят на глупачка. Такава е истинската любов. Когато обичаш някого, не изискваш от него дълги обяснения и потвърждения. Просто му помагаш, с каквото можеш, когато има нужда от теб. Това се нарича лоялност.

— Нарича се глупост — вметна Мадер.

— Само ако винаги се оказваше калния край на пръчката в ръце — не се съгласи Онор. — Засега в това отношение сме квит, въпреки че никога не бих го признала пред братята си.

— Но...

— Достатъчно, Елън — обади се Джейк откъм дневната. — Това е кланът Донован, останалата част от света да върви по дяволите.

Онор и Мадер погледнаха към дневната. Елън изпусна впечатляваща ругатня, преди да се обърне натам.

Джейк изглеждаше така, сякаш се е търкалял в кална локва.

— Какво се е случило с теб? — изуми се Онор.

— Обичам да се разхождам под дъжда.

— Следващия път вземи сапун и си изпери дрехите.

Усмивнат, Джейк мина между двамата агенти и застана пред Онор. Усмивката му не стигаше до очите. Той обхвана лицето ѝ със студените си ръце и я целуна. Онор се вцепени, но не се отдръпна.

Усещаше, че той изпраща на американските власти послание, което няма нищо общо със секса.

Беше права. И в същия момент не беше. Можеше очите на Джейк да са далечни, но под калните си джинси той беше в пълна готовност.

Дивият глад на тялото му, нежността на целувката му и вниманието в очите му разклатиха убедеността на Онор, че той вижда в нея единствено средство за достигане до Кайл. Разстроена и почти дезориентирана, уморена физически и психически от последните няколко седмици, тя се отпусна в ръцете му.

Той я целуна отново, този път по-грубо. Когато вдигна главата си, очите му бяха изпълнени със същия плам и глад, който излъчваше тялото му. Ръцете му оставяха кални следи по лицето ѝ.

— Ти беше права — каза Мадер на Елън.

— Казах ти, скъпи — кимна тя. — Тази бавна, хищна усмивка на Джейк винаги им завърта главите.

Онор пламна. Джейк докосна устните ѝ с жест, който бе едновременно ласкав и успокоителен.

— Съжалявам, че закъснях — каза ѝ той, без да обръща внимание на агентите. — Ако знаех, че имаш компания, щях да се разходя по по-късия път.

— От колко време си тук? — попита Онор.

Джейк свали погледа си от щедрите ѝ устни към гърдите, чиито зърна се надигаха бурно под бронзовия пуловер, към бедрата, които се устремяваха към него... и се усмихна.

— Елън греша. В тялото ти няма нищо невзрачно.

Онор знаеше, че не бива да се смее, не бива да се чувства поласкана, не бива да прави нищо друго, освен да, изхвърли тези трима души от живота си. Но пък знаеше, че няма да го направи. И ако трябваше да се довери на един от тях, нямаше съмнение кой щеше да бъде той.

Докато откриеха Кайл, тя беше залепена за Джейк Малори, сякаш бе изрекла тържествен обет.

„А след това?“, запита се тя безмълвно.

Отговорът дойде веднага и никак не я зарадва. После щеше да се справи с това така, както в момента се справяше с изчезването на Кайл. Можеше да понесе само едно бедствие наведнъж.

Тя си пое дъх на пресекулки и прокара пръсти по мустаците на Джейк. — Ти — каза тя дрезгаво — си много лошо куче.

— Това означава ли, че ще ме набиеш?

Изречението му изтръгна накъсан смях от гърлото на Онор.

Въпреки смеха Джейк видя пустотата в очите ѝ и осъзна колко близо е тя до ръба. Вдигна ръката ѝ към устните си, целуна я и се обърна към двамата агенти.

— Имате ли други въпроси?

— Или ще работите с нас — процеди Елън, — или ще извадим и двама ви от играта.

— Ако смятахте, че това ще ви бъде от полза, вече щяхте да сте го направили — отвърна Джейк. — Други заплахи?

— Върви по дяволите — озъби се Елън. — Мислиш се за Господ бог ли...

— Не, ти се смяташ за нещо подобно. Затова се вбесяваш, когато някой не се подчини на заповедите ти — той погледна към Мадер. — Имаш ли нещо да добавиш?

— Просто любопитствам. Защо не искате, да работите с нас?

— Какво те кара да мислиш, че не искаме?

— Какво? — попитаха Елън и Мадер в един глас.

— Помислете над това. И докато мислите, проверете Пьотър Резников.

Мадер погледна Елън. Тя пък гледаше Джейк, както босоног ловец би гледал изникнала от близкия храст змия.

— Какво за Резников? — излая тя отсечено.

— Ако ти разкрия моите тайни, ще ми разкриеш ли твоите? — заинтересува се Джейк.

Елън се изсмя грубо.

— Скъпи, ние двамата отдавна нямаме какво ново да разкрием един на друг.

— Бихме могли, ако не се събличаме.

Онор трепна и се загледа в краката си. Знаеше, че не трябва да се притеснява от факта, че Елън и Джейк са били любовници, но не можеше. Елън беше твърде сексапилна, за да съществува мъж, който да не изпитва съжаление, задето я е загубил. Още повече че прекрасното ѝ тяло се управляваше от пъргав мозък.

Онор си каза строго, че това няма никакво значение. Не трябваше да се притеснява за неприятните сравнения, които можеха да изникнат в съзнанието на Джейк. Двамата с Джейк, както се изрази Елън, разполагаха с ограничено време.

— Знаеше ли, че Петя се опитва да ме купи? — попита Джейк.

— Опита ли се? — запита Елън.

— Ти как мислиш?

Тя се забави с отговора, сякаш преценяваше възможностите, в случай че отговореше или не отговореше на Джейк.

— Добре — кимна тя. — Резников не е успял да те купи и е решил да се изхитри. И какво се случи?

— Ваш човек ли е? — попита отново Джейк.

— Наш е по същия начин, по който Русия е нашата връзка с този смел нов свят.

— Неутралитет през повечето от времето, услуги от време на време и доверие по никое време — обобща Джейк.

— Точно така. И какво се случи?

— След като не се съгласих с предложението му, намерих един от неговите хора да крие откраднати кехлибарени предмети на изкуството в моята хижа.

Онор извърна глава към Джейк толкова рязко, че косата ѝ подскочи.

— Какво се е случило? Така ли се накаля? Добре ли си?

Джейк преплете пръстите си с нейните и ги притисна нежно. Това беше безмълвен знак да не се притеснява.

— Тези предмети, да не би да са от Кехлибарената стая? — попита стреснато Мадер.

— Не са чак толкова модерни — ухили се Джейк. — Предмети на изкуството от каменната ера. Много, много хубава изработка. Притежават качеството на музейни експонати. Единият от тях дори имаше инвентарен номер на гърба си.

Мадер извади от джоба си клетъчен телефон и започна да набира някакъв номер.

— Къде се намират в момента тези предмети? — попита Елън.

— Изпратих ги обратно на Петя с послание.

— Да, обзалагам се — яркочервеният маникюр потропваше по синята кожа на дамската чанта. Тя погледна Мадер, който говореше

тихо по телефона, но не чак толкова тихо, че да не се чува.

— Забравете за това — казваше Мадер в момента. — Вече знаем, че първостепенните обекти са се върнали заедно.

Джейк се наведе и прошепна в ухото на Онор:

— Как се чувстваш като първостепенен обект на американското правителство?

Кожата по ръцете на Онор настръхна, когато дъхът на Джейк опари кожата ѝ. Освен това съзнанието, че я наблюдават толкова отблизо, караше стомаха ѝ да се бунтува.

— Резников все още ли яде миди? — попита Джейк. Последва продължителна тишина, докато Мадер слушаше някого отсреща.

— Остани с тях — каза той накрая. Кажете на тюлена да остане на лодката. Ще поддържаме връзка.

Онор погледна Джейк.

— Тюлен? От онези, които се хранят с риба?

— От флотските десантни части — поясни той меко, надявайки се да не му се наложи да се сблъсква с тюлена на Елън.

Мадер затвори телефона и го прибра в джоба си.

— Е? — попита го Елън.

Мадер погледна неспокойно към Джейк.

— Не се притеснявай от мен — успокой го Джейк. — Вече съм разбрал, че всеки път, когато Петя отхапва от рака си, около него се навърта някой от вашите хора. Значи вашият човек току-що ти съобщи, че в Чаудер кег са се върнали двама кални шутове и са предали на Петя онова, което той вече знаеше — никакви сделки. Отново. Що се отнася до тюлена, който се навърта около нас по ваше нареждане, той е четвъртитото, дебелокожо конте, което изстиска силите на бейлайнера всеки път, когато излезем на море.

— Джейк пропусна ли нещо? — попита Мадер.

— Само какво е казал Резников на мъжете — отвърна Елън.

— Да?

Мадер вдигна рамене.

— Беше на руски, но нашето момче каза, че Резников определено не раздава медали и не ги целува по брадясалите бузи.

Елън отново започна да потропва с нокти по дамската си чанта.

— Цялата салата от съомга ли изяде? — попита Джейк, Онор.

— Откъде разбра, че съм правила салата от сьомга? — промърмори тя.

Той се наведе, целуна я и прошепна:

— Усетих вкуса ѝ.

— С какво мога да те подкупя да ми направиш сандвич, докато взема един душ?

— Разкарай гостите. Вече ми писна от тях.

— Добре — Джейк се изправи. — Довиждане, Елън. — Вземи и приятеля си. Когато имам какво да споделя, ти ще научиш първа.

Ноктите на Елън останаха неподвижни. Тя го изгледа за един продължителен момент и реши, че това е най-добрата възможна сделка. Засега. Обърна се към Мадер.

— Хайде. Да видим къде е отседнала Марджи Не-знам-си-коя.

Входната врата едва се беше затворила, когато Джейк се обърна към Онор.

— Започвай да си събираш багажа — рече.

— Не искам да отивам никъ...

Спря по средата на изречението. Никой не я слушаше. Задната врата вече се бе затворила след Джейк. С ръце на хълбоците тя го наблюдаваше да се спуска по пътеката към лодката. След минута се върна с найлонов плик в ръка. Чисти дрехи, без съмнение.

Преди Джейк да стигне до вратата, Онор вече беше в кухнята и приготвяше сандвич със сьомга. Без значение колко беше изморена, сделката си беше сделка.

Но ако Джейк искаше тя да събира някакъв багаж, можеше да се справи дяволски добре и сам.

20.

Когато Джейк излезе от банята, беше в чисти дънки, вълнена риза и обувки за риболов.

— Какво се случи в твоята хижа? — попита Онор веднага щом той влезе в кухнята.

— Само това, което казах на Елън. Имаш хубаво колие. По твой дизайн ли е?

— Да. Какво каза на Елън?

Джейк се отказа от намерението си да смени темата.

— Мъжете бяха от клона на Организацията в Сиатъл. Това е...

— ... отвъдокеанска мутация на мафията — довърши Онор нетърпеливо.

Джейк повдигна вежди.

— Елън ги спомена — поясни му Онор. — Откъде знаеш за кого работят онези мъже? Да не би да са носили членски карти или някакви специални пистолети, или нещо подобно?

— Просто ги попитах.

— И те ти казаха?

— Да.

— Просто така?

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш? — попита той меко.

Онор го погледна право в очите. Тъмните петънца в тях бяха много повече от сребристите.

— Добре — въздъхна тя. — Следващ въпрос. Това означава ли, че твоят добър приятел Петя е от мафията?

— Не непременно — Джейк прокара пръсти през влажната си коса. — Освен това няма никакво значение. Мошениците са политици и политиците са мошеници и всички те крадат и блудстват, когато си мислят, че никой не ги наблюдава.

— Имаш очарователна представа за живота.

— Благодаря. Тя е резултат от жизнения ми опит. Ще ядеш ли този сандвич, или е отреден за мен?

Тя му подаде сандвича с книжна кърпичка вместо салфетка.

— Събра ли си багажа? — попита я.

— Бях прекалено заета да се правя на домакиня в кухнята.

Джейк отхапа, преглътна и се вгледа в Онор много внимателно. Тя беше с гръб към него и миеше в мивката лъжица, омазана с майонеза.

— Хубав сандвич — каза той. — Аз ще почистя, докато ти си събереш багажа.

— Няма нужда.

— Защо?

— Няма да ходя никъде, където ще трябва да си сменям дрехите.

— Във всички случаи е добре да имаш комплект дрехи на борда на лодката.

— Аз не съм на борда на лодката — Онор погледна през прозореца и се вслуша в пронизителния вой на вятъра. — Господи! — Тя отново погледна Джейк. — Този вятър няма ли да затихне?

— Днес — не.

Тя прехапа устни. У нея се преплетоха облекчение, че няма да излиза в развълнуваното море, и тревожната мисъл, която не бе спряла да я тормози дори и за миг: Кайл имаше нужда от помощ и тя бе единственият човек в изгодна позиция, за да му помогне.

Джейк безпроблемно следваше посоката на нейните мисли. Лицето ѝ беше почти толкова изразително, колкото и тялото ѝ, докато я беше любил. Той остави сандвича на плота, навлажни крайчето на книжната кърпичка под течащата вода и придърпа Онор в ръцете си.

— Какво... — подхвана озадачена тя.

— Имаш кал по бузата си. Тъй като вината за това е моя, аз съм длъжен да те почистя.

Онор съдържа дъха си при студения допир на мократа кърпичка, докато Джейк бършеше петната, оставени от калните му пръсти, когато я бе целунал преди малко. Той се поколеба, после я целуна отново. Когато вдигна ръцете си от лицето ѝ, то беше чисто и поруменяло.

— Нямах кал по устата — избъбри тя.

— Разбира се, че имаше.

— Няма да си събирам багажа.

— Добре.

Тя премигна, сякаш отново бе извадена от равновесие.

— Просто така? Добре?

— Просто така. И така.

Той я целуна отново и отпусна задръжките си, докато и двамата започнаха да дишат тежко. Когато най-сетне се откъсна от нея, тя го погледна с озадачени, златистозелени очи.

— Джейк?

— Да?

— Какво ще правя с теб?

— Имам няколко скромни предложения.

— Скромни? — повтори тя скептично.

— Е, може би скромни не е най-подходящата дума. Нека да се съблечем и да видим дали ще открия по-подходяща.

Тя се усмихна, но згълчетата на устните ѝ се плъзнаха надолу и оформиха най-тъжната усмивка на света.

Джейк видя промяната и разбра какво я предизвика. Тя не искаше да се чувства привлечена от човек, на когото нямаше доверие. Той нямаше право да я обвинява, задето не му вярваше, че я желае повече, отколкото да открие брат ѝ. На нейно място и той щеше да се чувства така. Но тази липса на доверие щеше да направи нещата още по-сериозни. И за двамата.

— Трябваше просто да те натоваря на борда на Тумороу и да отплаваме отвъд хоризонта, преди да се обади Арчър и Елън да пусне отровата си — промълви Джейк тихичко. — Така щеше все още да ми вярваш. Но аз не го направих, и ти не го направи, и трябва да приемем фактите. По дяволите!

Онор понечи да каже нещо, но просто поклати глава. Той прокара връхчетата на пръстите си по бузата ѝ в нежна милувка.

— Марджи каза ли нещо полезно? — сети се той.

— Какво разбираш под полезно?

— Което би ни помогнало да открием Кайл, кехлибара или и двете неща.

— Не. Искаше да се премести при мен.

Джейк се извърна светкавично към нея.

— И?

— Дадох ѝ всичките си пари и ѝ казах, че тук няма място за трети човек. Това ме прави безчувствена кучка, но в момента съм

натоварена с всичкият товар, който мога да понеса. Не мога да нося и нея.

Той изпусна скрита въздишка на облекчение. Питаше се как щеше да се отърве от Марджи, без да изглежда като безчувствен американски мъжкар.

— Марджи е голямо момиче — каза Джейк. — Минала е през такива войни, каквито не можеш дори да си представиш. Ще се справи и сама.

— Изглеждаше ужасно потисната.

— Такова е културното ѝ наследство. Литовците са италианците на Прибалтика, известни със своята емоционалност. Повярвай ми, ти си по-потисната от нея.

— Надявам се.

— Сигурен съм, че е така. Колко направи от онази салата от съомга? — попита той и отново се извърна.

— Около една кварта^[1]. Остана достатъчно съомга, за да направя омлет утре и паста утре вечер.

Джейк прехвърли наум запасите, които имаше на неговия пикап, в нейната кухня и на борда на Тумороу. Храната може би щеше да стигне за повече време, отколкото горивото, дори във време като това.

Той погледна към водата отвъд бреговата ивица на Кехлибарения бряг. Повечето вълни бяха покрити с бяла пяна. Вятърът повдигаше мъртво вълнение в тъмносините води. Скоро щеше да има предупреждение за малките плавателни съдове, а може и вече да беше пуснато.

Беше планирал да смени тактиката и да отиде със собствената си лодка на последното място, което Кайл бе въвел в морската карта, но Бетър дейс^[2] не беше толкова голяма, колкото Тумороу.

Въпреки че неговата лодка можеше да устои на бурни ветрове, след като се излъчеше предупреждението за малките плавателни съдове, бреговата охрана имаше право да реши кои от тях могат да излязат във водата и кои трябва да останат в пристанището. Тумороу беше дълга двадесет и седем фута и технически надвишаваше ограничението за малки плавателни съдове. Никоя от лодките, които ги преследваха, не беше толкова голяма, освен може би загадъчният Олимпик, който бе видял Конрой. Ако някой от онези приятелчета

решеше да продължи да ги преследва с жалката си флота, щеше да участва в страховито надбягване.

С прикрито нетърпение Джейк прехвърли наум всичко, което трябваше да направи, преди да излезе отново във водата. Щяха да минат часове, преди да се стъмни достатъчно, за да може да се промъкне, да облече водолазния костюм и да огледа корпуса на Тумороу за някакви незначителни белези от флотските десантни войски на остров Уитби. Предпочиташе да прекара времето до стъмване гол с Онор в легло с размерите на Тексас, вместо да стои на един крак и после на другия. Но в момента не бе подходящо да плъзне ръцете си по привлекателното тяло на госпожица Донован. Нито пък в скоро време.

— По дяволите тайното промъкване — промърмори той. — И без това едва ли някой ще се изненада много. Вероятно се питат защо не съм го направил досега.

— Ало? — обади се Онор. — На мен ли говориш?

— Ще се гмуркам.

Тя погледна през прозореца. По гърба ѝ се плъзна студена и неприятна тръпка при мисълта да излезе навън, в морето. Дори тясната брегова ивица чувстваше лудото препускане на вятъра. Вместо да обгръщат скалистия бряг, вълните се блъскаха в камъните и се разбиваха в бяла пяна. Пръски вода полепваха по високите скали. Стройни, силни ели се полюшваха като танцьорки под напора на вятъра.

— Ще се гмуркаш в това? — попита Онор.

— Не. Под това.

— Ти си луд.

— Обвинявай себе си. Ти наложи вето на далеч по-добра идея.

— Какво говориш? Не съм наложила вето...

— Разбира се, че си — прекъсна я той. — Спомняш ли си? Ние, голи, в леглото? — Той се усмихна при вида ѝ.

— Не се притеснявай, скъпа. В момента съзнанието ми е обзето от друг вид кожа. Но все пак е хубава идея.

— Щях да се чувствам по-добре, ако се усмихваше и с очите си.

— Аз също, но животът е свирепо куче и...

— ... и те убива — довърши тя със стегнато гърло.

— Джейк, не отивай да се гмуркаш. Прекалено е опасно.

Онор знаеше, че е глупаво да му показва, че се тревожи за него, но не можеше да спре. Въпреки че съзнанието и инстинктите ѝ водеха война по отношение на Джейк Малори, мисълта, че той можеше да бъде наранен, я подтикваше да се хвърли в ръцете му и да го задържи близо до себе си.

В този момент тя осъзна, че той вече я държи в ръцете си и я притиска към гърдите си.

— Всичко е наред — прошепна ѝ Джейк. — Няма да отивам подалече от кея. Няма да те оставя сама, лице в лице с вълците.

Тя едва се възпря да му каже, че не се притеснява за самата себе си. Щеше да бъде наистина глупаво да издаде това. Имаше повече проблеми от него.

Не той, а тя бе принудена да се бори с всички други.

Онор слезе заедно с Джейк по пътеката към лодката, загърната в своето яке. Температурата беше над шестдесет градуса по Фаренхайт, но от вятъра изглеждаше около тридесет. Джейк не показваше да е забелязал по някакъв начин. Той носеше водолазен костюм, който му прилягаше като втора кожа, и резервоар с кислород. Тесни черни ръкавици покриваха ръцете му. В дясната си ръка държеше плавници и маска. На рамото му висяха маркучи и метален уред за измерване.

Изглеждаше доста натоварен, но тя продължаваше да го вижда така, както изглеждаше под костюма — почти гол и толкова привлекателен, че беше на път да забрави всичките разумни причини да не мисли за него неща, които всъщност не спираше да мисли.

— Сигурно замръзваш — обади се тя.

— Още не. И това ще стане, след като постоя известно време във водата.

— Тогава не го прави!

Той не каза нищо.

— Защо ти е да оглеждаш корпуса на Тумороу! Да не би да има пукнатина?

— Просто искам да проверя.

Тя изчака, но той явно не възнамеряваше да каже нищо повече по въпроса защо е нужно да се гмурка в буря. Така беше всеки път през последния час, когато тя го поставеше на въпрос. Тишина или смяна на темата.

— Защо не искаш да ми кажеш? — попита тя.

— Защото имаш достатъчно проблеми, за които да се притесняваш.

— И това по какъв начин ми помага?

Джейк въздъхна.

— Открих, че тюлените са използвали Тумороу за тренировъчно упражнение. Искам просто да се уверя, че по никакъв начин не са го повредили.

Това не беше цялата истина, но той не възнамеряваше да споделя останалото с Онор. Тя беше достатъчно напрегната. Ако знаеше, че смята да излиза с лодката на Кайл по тъмно, това нямаше да подобри душевното ѝ равновесие.

— Мислиш, че са направили нещо на Тумороу! — попита тя с внезапно обзел я гняв.

— Не. Просто искам да бъда внимателен.

— Параноик.

— Също и такъв.

Онор залитна от порива на вятъра. Джейк я задържа със свободната си ръка.

— Връщай се в къщата — пак ѝ предложи той. — Аз ще се справя.

— Аз ще се справя — подигра се тя гневно. — Как ли пък не! Не бива да се гмуркаш сам.

Джейк го знаеше, но така или иначе щеше да го направи. Понякога бе по-безопасно да нарушиш правилата, вместо да си единственият, който ги следва.

Той се качи на дока.

— Връщай се в къщата — каза ѝ за кой ли път. — Няма да се бавя.

— Добре. Ще те чакам тук.

— Нямаме друг водолазен костюм. Дори и да попадна в опасност, какво би могла да направиш?

— Ще потанцувам на кея.

— Искаш да присъстваш на смъртта ми, а?

Тя потръпна. Мисълта да бъде наранен бе достатъчно неприятна. Но мисълта, че може да умре, вледени тялото и душата ѝ.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, лютиче — отрони тихо той, — но няма да играеш танца на победителя над мъртвото ми тяло.

— Въобще не е смешно — избъбри тя през зъби.

— За мен не е. Но аз не съм и наполовина толкова сърдит на себе си, колкото ти.

В напрегнатата тишина Онор наблюдаваше Джейк да се приготвя на кея. Скоро той включи кислорода и провери струята. Доволен от резултата, Джейк нахлузи маската. След миг пристъпи към края на пристана и се гмурна в развълнуваните води.

Вятърът пречеше на Онор да следи мехурчетата. Всеки път, когато загубваше следите на Джейк, тя се питаше какво щеше да прави, ако той изобщо не изплува на повърхността.

— Връщай се, Джейк Малори — говореше тя на тъмните води. — Не съм ти чак толкова сърдита.

До момента, когато той най-после се появи на повърхността, през главата ѝ бяха минали много мисли и никоя от тях не беше успокоителна. Лекотата, с която Джейк се изкачи от ледените води на кея, ѝ подсказваше, че се справя далеч по-добре от нея. Тя почти не чувстваше пръстите си, а краката ѝ бяха вдървени.

— Откри ли го? — попита го веднага, щом той отмахна маската от лицето си.

— Кое?

— Устройството за проследяване.

— Не си спомням да съм споменава л никакво устройство за проследяване — той седна на кейовата настилка и започна да сваля плавниците.

Вятърът вееше косата на Онор, докато покри устата и очите ѝ. Тя нетърпеливо я отстрани от лицето си.

— Обратно на това, което показах през изминалия ден, аз не съм чак толкова глупава. Тюлените няма да ни хвърлят във въздуха, но биха могли да улеснят Елън и момчетата, които ни преследват. Така че откри ли го?

— Да.

— Къде е сега?

— Закачих го отдолу на кея.

— Е, така ще си мислят, че няма да излизаме никъде.

— Това е идеята — смръкна той и се изправи. — Хайде, да се скрием от този вятър.

Онор се намръщи и последва Джейк по пътеката с ясното съзнание, че пропуска нещо. Тя все още се опитваше да проумее какво е то, когато той влезе в спалнята да съблече водолазния костюм. Въпреки че вратата към спалнята остана отворена, тя не влезе. Не беше сигурна в себе си, че щеше да се въздържи да разкопчае собственоръчно висококачествената кожа. Силното притеснение, което бе изпитала, докато той беше под водата, не ѝ позволяваше да му се сърди в момента. Джейк влезе под душа и изплакна водолазния костюм. Подсуши го, сякаш беше втората му кожа, свали водолазната качулка за студени води и се зае с останалата част от костюма.

— Не са ли поставили някой, който да наблюдава къщата? — извика Онор от дневната. — Например онзи, който се обади да уведоми Мадер, че първостепенните обекти са се върнали заедно?

— Да.

— Мислиш ли, че той може да види дока?

— Вероятно.

— Значи знае, че си разбрал за устройството за проследяване?

Джейк реши, че е трябвало да остави Онор по-дълго време на вятъра. Умът ѝ все още беше твърде остър.

— Възможно е — промърмори той накрая. Гласът му бе приглушен, защото в момента сваляше горната част на мокрия костюм.

— Тогава какво ще ги спре да поставят ново?

— Нищо.

— Тогава защо трябваше изобщо да се гмуркаш?

Джейк въздъхна и каза на Онор онова, което тя наистина не искаше да чува.

— Защото няма да го направят, преди да се стъмни, а тогава Тумороу няма да бъде тук.

Последва тишина и краткото:

— Къде ще бъде?

— Там — посочи ѝ той към островите.

Онор можеше да види островите през прозореца. Издигаха се над бурните води като далечни синьо-черни китове.

— Майтапиш се, нали? — попита тя, макар да се опасяваше, че не е така.

— Грещиш.

Той свали и последната част от костюма, застана отново под душа и изплакна плавниците и ръкавиците. Все още чуваше Омор през звука от течащата вода, но се престори, че не е така. Вече знаеше, че тя не изгаря от желание да излиза в бурно време. При нормални обстоятелства и той не би го направил. Но напоследък нищо не беше нормално.

Омор нахлу в банята с ръце на хълбоците и червени петна от гняв по бузите. Гледката на голия Джейк, прикрит само с някакъв водолазен бандаж, не подобри настроението ѝ ни най-малко.

— Джейкъб Малори, погледни този океан!

— Излизал съм и в по-лошо време.

— А аз — не!

— Добре. Ти няма да идваш с мен. Ще се обадиш на Елън и ще ѝ кажеш, че сме преживели най-големия от всички скандали и си решила да се присъединиш към нейния отбор.

— Не — отсече Омор с равен глас.

— Това означава, че ще дойдеш с мен.

— Но...

— Нямах друг избор — изрече Джейк безмилостно и се докосна до нея на път от банята към спалнята. — Няма да те оставя сама, докато наоколо скитат типове като Змийския поглед.

Омор последва Джейк в спалнята и ѝ се прииска да не беше. Оттам се разкриваше прекрасна гледка към водата. До този момент това ѝ харесваше. Сега ѝ се прииска да се скрие. Морето беше гневно и жестоко, като в нейните кошмари, в които тя лежеше изплашена и мокра по очи в пробита лодка, която смърдеше на риба.

— Обади се на Елън — опита пак Джейк и докосна внезапно побледнялата ѝ буза. — Тя ще се погрижи за теб.

— Не.

— Погледни ме.

Омор отмести погледа си от водата. Въпреки нежния му глас, очите на Джейк не бяха по-спокойни от морето.

— Ако открия Кайл — започна той отчетливо, — ще направя всичко възможно, за да го доведе невредим при теб. Обещавам ти.

— Не — прошепна тя.

Гняв, нетърпение и нещо друго, нещо болезнено, изкривиха чертите на Джейк.

— Ти наистина нямаш доверие в мен.

— Не е това.

— Да вървя по дяволите, ако не е това — той се обърна и грабна дънки и бельо от плика, който беше донесъл. — Е, нямаш никакъв късмет, лютиче. Аз или Елън. — Той съблече мокрия бандаж и obu сухо бельо. — Нямаш друг избор. — Джейк се зае с дънките. — В момента нямам време да ти наемам носачи за багажа, за да те изпратят в Таити. Шефът на Елън започва да губи търпение. Ще дръпнат килимчето изпод краката ми и аз ще се окажа лош късметлия като теб.

— Джейк, това не е...

Той продължи да говори.

— Когато атовете се ритат, магаретата патят. Кайл има зад гърба си семейство Донован, за да го измъкнат и да ближат раните му. Аз нямам никого, освен себе си. И трябва да открия истината за кехлибара, защото на никой друг не му пука. Това означава, че ти отиваш при Елън, а аз отивам в морето. Ако това обърква плановете ти, значи...

Внезапно тирадата спря. Две студени, нежни ръце се плъзнаха по голия му гръб.

Джейк се извърна толкова рязко, че почти отхвърли Онор назад.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита я той.

— Карам те да разсъждаваш — тя погали гърдите му, плъзгайки нежно пръсти по копринения конец на медальона му.

— Да разсъждавам? — попита изумен.

— Мм, да. Виждаш ли, че върши работа. Тонът ти е много разумен в момента — пръстите ѝ проследиха съединените дракони и топлата мъжка кожа под тях. — Защо не го носеше първия път, когато правихме любов?

— Ти не знаеше кой съм в действителност. Медальонът щеше да повдигне много въпроси. А аз не исках да им отговарям.

— Кехлибарения мъж — промълви тя тъжно.

Той вдигна рамене, но дъхът му се накъса, когато пръстите ѝ се плъзнаха от медальона към зърната на гърдите му. Те се превърнаха в миниатюрни камъчета под натиска на любопитните ѝ пръсти.

— Добър опит, но все още имаш само две възможности — процеди Джейк през стиснати зъби. — Аз или Елън.

— Мисля по въпроса.

Едната ѝ ръка се насочи от гърдите надолу към пъпа му и после по окосмената пътечка към средата на слиповете му. Той се повдигна да я посрещне с готовност и сила, които предизвикаха ответна тръпка в самата нея.

— Какво мислиш? — попита я.

— Тъкмо се питах какъв ли ще е вкусът ти.

Дъхът му заседна на гърлото.

— Предполага се, че трябва да мислиш за своя избор — Елън или лодката. Без значение колко те желая и колко удоволствие ще ми доставиш, все още имаш само две възможности.

— Да не би да ме обвиняваш, че се опитвам да те прелъстя, с цел да ти замъгля разсъдъка? — попита невинно Онор.

Тънки, ласкави пръсти се плъзнаха навътре в слиповете му. Ръцете ѝ вече не бяха така студени. А и да бяха, той не го усещаше.

— Не е ли така? — попита той.

— Ще свърши ли работа?

— Не. Да — дъхът му изсвистя, когато тя докосна пулсиращата, разпалена плът. — По дяволите, изобщо не мога да разсъждавам, когато правиш това.

— А когато правя това?

С едно бързо движение на ръцете ѝ слиповете му се плъзнаха на пода. Топлината на влажните и устни бе мечтата на безсънните му нощи. С последните частици здрав разум той си каза, че е по-силен, по-жилав и по-подъл и че трябва просто да я хване за ръцете, да я изправи на крака и да сложи край на глупавото ѝ усилие да промени решението му, като предлага секс.

И точно това щеше да направи — в момента, когато се убедеше, че не би могъл да издържи повече. Дотогава щеше да приеме всичко това като мъж — безмълвно, със стиснати мускули, потен от главата до петите, задъхан като кон, който след уморителен бяг изминава последната отсечка към къщи.

— Достатъчно — изхриптя той.

— Но аз току-що започнах да хващам чалъма — възрази тя и прокара езика си по една бясно пулсираща веничка.

Джейк изрита настрани слиповете си, вдигна Онор и склучи краката ѝ около талията си.

— Схвани чалъма на това.

Зениците ѝ се разшириха от удоволствие, когато той свали пликчетата ѝ и проникна в нея. Тя му отвърна с ритмични контракции и гореща вълна, която отвя последните остатъци здрав разум у него. По-дълбока от устата ѝ, по-топла, по-примамлива, тя го обгръщаше и той едновременно се извисяваше и потъваше в бездна, съвсем замаян.

— Изгубвам се — рече дрезгаво Джейк.

Онор не му отговори. Тя вече беше загубена.

[1] Кварта — единица мярка за течности = 1,14 литра. — Б.пр. ↑

[2] От англ. „better days“ — по-добри дни — Б.пр. ↑

21.

Когато Джейк влезе в кухнята заедно с найлоновия плик, Онор опаковаше сандвичи със салата за лодката. На плота бяха поставени други чанти с храна.

— Намери ли достатъчно въжета за твоя зодиак? — попита го тя.

— Да.

— Не мога да повярвам, че се хвана под арката на радара.

— Това беше най-лесната част. По-забавно беше придвижването на зодиака до лодката в този вятър.

— Трябваше да ми позволиш да ти помогна.

Джейк беше съгласен, но не искаше да си го признае.

— Все още мисля, че трябва да се обадиш на Елън. Така ще бъдеш в безопасност.

— Ще полудея, ако трябва да се притеснявам за двама ви с Кайл.

— С тялото си ти ми вярваш, но не и по отношение на брат ти, така ли?

— Не. Не е така.

Той погледна упорития ѝ профил.

— Не ти вярвам.

— Не мога да ти помогна — тя прибра сандвичите в пластмасови чанти и повече не му обърна внимание.

Джейк преглътна по-грубия коментар. Без значение какво казваше за доверието си в него, че няма да нарани Кайл, тя изобщо не бе споменала думата любов по време на бурните, безгрижно отлетели часове, които бяха прекарали в леглото, докато се спусна пълен мрак... макар и двамата да мечтаеха това никога да не се случи.

— Какво ще стане, ако просто те натоваря и те предам на Елън? — попита я той грубо.

— Ще ѝ кажа къде си отишъл.

— Ти не знаеш.

— На Сийл рок.

Той рязко се обърна към нея.

— Кога си се научила да четеш морската карта?

— Докато те гледах. Сийл рок е единственият въведен маршрут, който още не сме проверили.

— Няма никаква гаранция, че Кайл е някъде там.

— Знам.

— Тогава защо държиш да дойдеш?

— Вече ти казах.

— Ако ми имаше доверие, щеше да останеш на сушата.

— Типична мъжка логика, но грешиш — Онор взе чантите с храната и решително срещна погледа на Джейк. — Губиш ценно време.

— Какво ще стане, ако се случи нещо с теб?

— А ако се случи нещо с теб?

Той стисна устни. Отново прехвърли наум аргументите. Беше ги изредил по два пъти, някои от тях и по три пъти. Онор не признаваше никой от тях. Беше направил всичко възможно, освен в пристъп на гняв да й каже директно, че търси трупа на Кайл и не е нужно тя да присъства. Но бе намекнал и за това.

Тогава бе видял страха и болката в очите ѝ и се бе почувствал като убиец.

— Остани тук — погледна я с нежност. — Повярвай ми, така е по-добре за теб.

— Не.

— Не разсъждаваш разумно!

— Кой го казва!

Той хвърли плика на масата и започна да събира провизиите.

— Ако изпиташ страх или хванеш морска болест, не търси съчувствие от мен.

— Вече го разбрах.

Джейк не се съмняваше в това. Той промърмори нещо и изгаси осветлението. Кухнята потъна в тъмнина, както и всяка друга стая в къщата, освен спалнята.

Изчака нетърпеливо очите му да привикнат с безлунната нощ.

— Ами осветлението в спалнята? — попита Онор след известно време.

— Остави го.

— Защо?

— Ако съгледвачът си мисли, че се търкаляме в чаршафите, няма да се пита защо в другите стаи е тъмно.

— Нима хората не гасят осветлението, когато правят любов?

— Ние направихме ли го?

— Не забелязах. Направихме ли го?

Въпреки отегчението Джейк не можа да си наложи да не се усмихне при мисълта за Онор, гола и страстна, после задоволена и сънена, после любопитните ѝ устни, които го възбуждаха отново, докато я наблюдаваше и се питаше как е възможно да е толкова щастлив и така нещастен едновременно; Онор беше любовница, която пасваше идеално на собствената му ненаситна сексуалност; но беше и жена, която нямаше истинско доверие в него.

Имаше неприятното чувство, че тя възнамерява да сложи край на връзката им, след като открият Кайл.

— Ако е имало някаква светлинка, била е от залеза, който неумолимо настъпваше към нас — каза Джейк. — Наслаждавах се на всяка подробност от гледката. Особено на изражението на лицето ти, когато свърши за последен път.

— Джейк!

— Какво? Не ми казвай, че не ти е харесало.

Онор мразеше руменината, която усещаше да се разлива по страните ѝ. Караше я да се чувства като ученичка. Усмивката на Джейк, която блесна на отразената светлина, ѝ подсказа, че му харесва да я дразни. Също както да ѝ доставя удоволствие.

— Опитваш се да отвлечеш мислите ми от водата, нали? — попита тя.

— Това ли правя?

— Да.

— Върши ли работа?

— Понякога.

Но по сподавения ѝ глас Джейк разбра, че в момента случаят не беше такъв. Той я обгърна с ръка и я придърпа към себе си, за да я успокои, въпреки че се бе заклел да не го прави.

— Кеят ще бъде хлъзгав — предупреди я той тихо.

— Лодката — също.

Онор не се съмняваше в това. Тя можеше почти да усети вкуса на солта във въздуха. Усещаше я да щипе кожата ѝ от донесената от

вятъра влага.

Въпреки че луната все още не бе изгряла, имаше достатъчно звездна светлина, за да види, че водната повърхност беше колкото черна, толкова и бяла. Дори на заслонения залив по-високи от фут вълни се разбиваха с трясък и хвърляха пръски по тясното кейче. Единствената добра новина бе, че отливът не беше много нисък — склонът към пристана не бе толкова потопен във водата, колкото щеше да бъде след няколко часа, нито пък толкова хлъзгав.

С провизиите в ръка, Онор пълзеше едва-едва по склона и после горе на кея. Преди да стигне до лодката, Джейк бе разтоварил своя багаж и се върна за нейния. Той остави провизиите в кабината и се върна на пристана точно когато тя се качваше на лодката.

Джейк беше прав. Беше хлъзгаво. Ако не носеше специалните обувки, вече щеше да е на колене.

Джейк остави Онор, отвори капака на двигателя и приклегна. Пое си дълбоко дъх, после отново. Не се усещаше миризма на бензин. Щеше да рискува.

Но първо извади джобно фенерче от джоба си и насочи лъча към отделението. Всичко изглеждаше така, както го беше оставил — в отлично състояние и готово за път. Надигна се и постави тежкия капак на място.

— Ще включа вентилатора — прошепна Онор.

— Не. Седни на пилотското място и не докосвай нищо.

— Но...

— Никакъв вентилатор — беше категоричен той.

— Никакви светлини. Нищо.

— Но...

— Прави каквото ти казвам или слизай от лодката!

Ниският, безизразен тон, с който бе изречена тази заповед, подсказа на Онор, че няма да спечели този спор. Освен това експертът беше той, а не тя. Щом не искаше да използва вентилатора, защо трябваше да спори с него?

Тя се вмъкна в кабината, хвърли раницата си и се намести на пилотското място.

Джейк беше точно зад нея. Той се наведе покрай щурвала и запали двигателя. Дори вятърът не можеше да заглуши напълно звука. Много скоро някой щеше да проумее, че дрезгавото пърпорене идва от

лодка. Тогава на Елън щяха да ѝ се обадят. Джейк се съмняваше, че тя спи на бейлайнера. Така че щеше да ѝ отнеме известно време, докато се придвижи до тяхната лодка. Това не беше кой знае каква преднина, но трябваше да е достатъчно.

Вместо както обикновено да даде на двигателя време да загрее, Джейк се върна на кея и започна да развързва въжетата. С въжето на кърмата в ръка, той се върна на борда и пое управлението на лодката.

Щом ръцете му обхванаха щурвала, Онор изпусна въздишка на облекчение, без дори да знае, че я е сдържала до момента. Много скоро Тумороу напусна заливчето и се насочи към бурните, подмятани от вятъра води. Далече от очертанията на Кехлибарения бряг, вълните бяха двойно по-големи.

Онор си напомни, че това няма значение, че една лодка може да плава по вълни с всякакъв размер. Искаше ѝ се и стомахът ѝ да проумее това, както го разбираше разумът ѝ. Но, изглежда, инстинктите и разумът ѝ бяха във война по всички въпроси, откакто в живота ѝ се появи Джейк Малори.

Тя мигновено отбеляза, че не е справедлива към Джейк. Не той, а Кайл бе обърнал живота ѝ наопаки.

Но вече бе прекалено късно за съжаление. Направила бе своя избор и в момента се уповаваше на милостта на вятъра, океана и на един мъж, комуто вярваше повече, отколкото би трябвало.

В потискащата тишина Онор наблюдаваше как Джейк се наведе над морската карта, извика менюто и посочи избора си. На екрана на радара се появи пунктирана линия. Той нагласи щурвала на съответния курс и натисна лоста за газта.

Известно време тя понасяше безмълвно тишината и надигащите се вълни. После започна да задава въпроси.

— Мислиш ли, че сме се измъкнали, без някой да ни забележи?

— Съмнявам се. Но докато успеят да направят нещо по въпроса, ще сме извън полезрението им.

— Ами бреговата охрана?

— Техният хеликоптер е в Санд пойнт, на двадесет минути път.

— Няма ли да ни търсят?

— Облаците, вятърът и нощта са на наша страна. Ще се движим без светлини покрай островите и ще се надяваме бреговата охрана да не ни открие.

Моторницата се наклони, когато се спусна по една вълна. Въпреки че Джейк не караше толкова бързо, колкото обикновено, не можеше да се каже, че пълзи. Онор трябваше да се опре на борда, за да се удържи на седалката.

Джейк натисна някакво копче и чистачките на предното стъкло се втурнаха да отстранят солената вода. Не че това беше особено необходимо. Без луна в небето и без да са включени светлините поне на носа, нямаше кой знае какво да се види.

Воят на вятъра и шумът от разбиването на вълните в корпуса бяха част от тишината, която късаше и бездруго изопнатите нерви на Онор. Колкото повече очите ѝ привикваха с тъмнината, толкова повече тя осъзнаваше колко много бяла вода има наоколо.

— Ами дърветата? — попита тя накрая.

— Ти виждаш ли някое?

— Не.

— Нито пък аз.

Отново последва тишина, изпълнена с шумове. Кабината беше тъмна, с изключение на екрана на морската карта, на зловещите зелени точки по радара, които сочеха местоположението на островите и обичайното ярко петно на навигационните маркери.

— Какво е онова нещо на пътя ни вляво? — попита Онор.

— Влекач с шлеп.

Тя погледна екрана на радара.

— Откъде знаеш?

— Погледни през прозореца. Виждаш ли светлините на кристмас трий^[1]!

— На какво?

— На високата мачта. Всички влекачи имат такива. Броят на светлините показва колко е дълго буксирното въже. Цветът им пък показва дали идват, или се връщат. Този е на десен борд и се е насочил към брега. Ние ще минем близо до него и онова, което влачи.

Онор извърна поглед от екрана на радара и погледна към водата. Със сигурност светлините на влекача бяха разположени вертикално.

— Не ми харесва идеята за коледно дръвче. Прекалено е невзрачно.

Без да отговори, Джейк нагласи радара на максимален обхват. Освен един огромен танкер с петрол на път за Марч поинт, по водата

не се забелязваше нищо, освен вятър, вълни и острови. Той се приготви за едно дълго, мъчително пътуване.

— Някакви светлини зад нас? — попита Джейк след известно време.

— Не и от последните двадесет пъти, когато погледнах натам.

Той се усмихна.

— Какво показва радарът? — попита тя.

— Никой не ни преследва.

— Мислиш ли, че зад нас е чисто?

Той само изръмжа.

Морето се превърна от развълнувано в бурно, щом напуснаха района на едно малко островче.

— Изглежда, сме се измъкнали — избъбри Джейк и се усмихна на Онор. — Ако ни забележи някой друг, освен бреговата охрана, ще ни помислят за хора във ваканция, които търсят по-спокойно място за нощуване.

— За колко време ще стигнем до Сийл рок?

— Не знам. Зависи от вятъра.

Онор отново се опря на борда, когато лодката се плъзна по склона на една вълна. Беше сигурна, че вълните са по-големи отпреди.

— Джейк? — обади се тя.

— Всичко е наред, скъпа. Ако смятах, че пътуването е по-опасно, отколкото да те оставя вкъщи, щях да те вържа и да те напъхам в тоалетната.

— Не би го направил — но въпреки протеста си тя знаеше, че Джейк щеше да направи точно това. — Защо не го направи? — попита любопитно.

— Знаех, че никога няма да ми простиш. Но ако сгреша и с теб се случи нещо, никога няма да си го простя.

— Не бъди смешен, ти не си отговорен за всичко, което се случва. Аз съм разумен възрастен човек, който е напълно способен да взема решения относно себе си и да понесе последствията.

— Сигурен съм, че и братята ти мислят по същия начин — подхвърли иронично Джейк.

— Това си е техен проблем.

— Когато моят задник е на техния прицел, това е и мой проблем.

Онор отвори уста, но веднага я затвори. Джейк беше прав. Мъжете Донован ревностно покровителстваха сестрите си. Понякога това беше много мило от тяхна страна. Но през повечето време бе досадно.

— Иди в каютата и се опитай да поспиш — каза Джейк. — Ще бъде дълга нощ.

— Да спя? В това?

Онор се подпря, когато носът на Тумороу отново връхлетя една вълна и се спусна по склона ѝ.

— Не е чак толкова лошо — сви рамене Джейк. — Трябва да видиш буря при Алеутските острови, където вятърът издига вълни, високи между четиридесет и осемдесет фута. Разбира се, там и лодките са по-големи.

— Осемдесет фута!

— И повече.

— Защо му е на човек да излиза в такова време?

— Заради пари — той погледна отблизо екрана на радара. Отметката, която му се стори, че е видял, не се показва отново. — Хайде, върви да спиш.

— Предпочитам да гледам вълните и да се притеснявам, отколкото да не ги виждам и да се притеснявам още повече.

Освен това щеше да се чувства по-добре, отколкото да си мисли за Кайл и неговата привлекателна, отчаяна годеница, жената, която несъзнателно петнеше името му с всяка дума, която произнасяше.

Аз му вярвах. Предадох семейството си, приятелите си, родината си. Всички. Заради него. Господ да ми прости, но аз все още го обичам. И все още се надявам, че ще ми се обади...

Онор се отпусна на командното табло и се загледа в тъмнината навън, опитвайки се да изхвърли от главата си мрачните мисли.

Онор се събуди в момента, в който Джейк понечи да напусне безшумно кабината. Прозрачният капак на финестрина, който се намираще досами лицето ѝ, пропускаше единствено сребриста струя лунна светлина, която през последния час бе улеснила пътуването за Джейк и го бе направила още по-мъчително за Онор.

Тя наистина предпочиташе да не бе видяла колко бурно е станало морето, преди да пуснат котва откъм подветрената страна на един

остров и да се заслонят от вятъра.

— Къде отиваш? — попита тя. — Дори не се е зазорило.

— Просто ще проверя лодката — връщай се да спиш.

— О, разбира се. Връщай се да спиш — намръщи се тя.

Следващия път, когато отида на тенис мач, поне ще знам как се чувства топката.

— Не беше чак толкова лошо.

— Беше още по-лошо.

— Следващия път ще те напъхам в тоалетната.

— Следващия път ще ти позволя да го направиш.

Усмивката му проблесна на лунната светлина, докато той се наведе и я целуна в ъгълчето на устата.

— Ще ти припомня тези думи.

Тридесет секунди след като Джейк излезе, Онор почувства хлад. Спалният чувал, който използваша като одеяло, държеше топло, докато той беше в кабината и излъчваше топлина. Без него помещението напомняше хладилник. Макар да беше добре облечена с обувки, чорапи, дънки, пуловер и риза, тя не можеше да се стопли.

Онор мина покрай електронното табло. Напрежението в тялото ѝ и усещането, че трябва да си напомня да диша, за да го прави, дотолкова се бяха сраснали с нея, че тя почти не ги забелязваше. В момента я вълнуваха различни мисли. Не можеше да привикне с тях, с всепоглъщащия страх и чувството, че каквото и да прави, не я довежда доникъде, че Кайл крещи нейното име и своята невинност във вятъра и тъмнината и че с всеки вик се изплъзва все по-далече и по-далече от нея...

Вратата се отвори и се затвори след Джейк. Онор се промъкна покрай него по тясната пътечка.

— Спомняш ли си как да си служиш с него? — попита той.

— Да. Много добре си спомням колко е студена седалката.

— Не съм забелязал.

— Опитай се да седиш на нея, когато ти се пикае.

Вратата хлопна и остави Джейк сам с бръмчащото радио. Той се усмихна; Онор наистина не беше от ранобудните хора.

Той настрои радиото на морската прогноза и се заслуша, докато слагаше вода за кафе. Все още слушаше, когато Онор влезе

разтреперана в кабината. Джейк ѝ подаде яркооранжево яке. Беше прекалено голямо за нея, но поне щеше да я стопли.

— Как е времето? — попита тя, докато обличаше якето.

— ССД, засега.

— Какво означава това?

— Същият скапан ден, докато отмине бурята.

— Божествено — отбеляза тя саркастично.

— Точно така, защото, докато има вятър, няма да се притесняваме, че ще ни настигнат преследвачите с коритата си.

Онор премигна.

Въпреки нетърпението и напрежението, които го разяждаха, Джейк се усмихна при вида на сънената ѝ объркана физиономия.

— Искам да кажа, че се движат с любителски лодки, изработени от пластмаса — обясни ѝ той.

Усилието, което ѝ костваше да се усмихне, му подсказа колко е кисела Онор в действителност. Зад привидната си вежливост тя вибрираше като изопната струна.

Той — също. Вече бе споделил добрите новини за вятъра, но не и лошите. Гмуркането нямаше да бъде особено забавно за никого от тях.

Джейк настрои радиото на друга честота и се заслуша. Нищо. Прослуша и другите програми по няколко пъти. Отново нищо. Доколкото можеше да прецени, бяха успели да се измъкнат чисти.

Искаше му се да вярва, че е така.

Хапнаха сандвичи със съомга и пиха кафе. Зората представляваше сивкаво сияние на източния хоризонт. Джейк включи вентилатора. След няколко минути запали двигателя. Докато той загряваше до необходимата температура, той отново се зае с морската карта. И там нямаше нищо ново.

— Сийл рок? — попита Онор.

Той изръмжа.

— Не звучиш особено ентузиазирано — изръмжа и тя.

— Защото не съм. Ще бъде студено, ветровито и бурно.

— Няма ли подветрена страна?

— Само ако си тюлен и има отлив. Тогава скалите излизат над водата.

— Тогава защо ще ходим? Кайл няма да е там.

— Имаш ли по-добра идея? — сопна се той предизвикателно.

Тя прехапа устни и поклати глава, тъй като нямаше достатъчно доверие в настроението си, за да му отговори. Не беше негова вината, че се чувства така.

Джейк въздъхна и изруга под носа си. Не му се искаше да отбелязва, че на Сийл рок щяха да търсят неща, които не се нуждаят от кислород — като кехлибар или мъртво тяло.

— Извинявай — въздъхна той и придърпа Онор към себе си. — В момента не съм по-щастлив от теб от цялата тази бъркотия.

— Той не е твой брат — промълви тя, заровила нос в блузата му.

— Но ти си негова сестра.

Докато тя се опитваше да проумее смисъла на думите му, той излезе на носа и вдигна котвата. Преди Онор да има време да се притесни от факта, че се носят по течението, Джейк се върна на мястото зад щурвала. Тя погледна тревожно на изток. Нуждаеше се да види зората, макар да не можеше да обясни защо. При достатъчно светлина сигурно щеше да забележи Кайл.

Слънцето все още не беше изгряло. Но и вятърът не бе спрял. Той ги застигна веднага щом напуснаха заслона на острова. Докато си пробиваха път през вълните към Сийл рок, стана достатъчно светло, за да се вижда всичко наоколо.

Нямаше нищо за гледане, освен пяна.

Въпреки че бе подозирала, че ще стане така, Онор усети през тялото ѝ да преминава дълга, смразяваща тръпка на разочарование.

Кайл, къде си?

— Не може да е мъртъв — изрече тя дрезгаво. — Той е мой брат...

Джейк видя сълзата, която се плъзна по бузата ѝ. Беше се опитал да я подготви за нерадостната идея. Но явно не се бе справил добре.

— Ти мислиш, че е мъртъв, нали? — извика тя. — Крадец, убиец и мъртъв.

— Това е едното възможно обяснение за изчезването му — съгласи се Джейк с равен глас.

— Не е мъртъв — кресна Онор пресипнало. — Какво друго има?

— Вода.

— Знаеш какво имам предвид.

— Може да се изненадаш — каза горчиво Джейк, — но не съм дошъл тук само за да хвърля в лицето ти най-вероятната причина за

изчезването на Кайл. Това е последното място, което Кайл е отбелязал в морската си карта. Точка. Нямам задни помисли.

— Щом Кайл не може да е тук, защо беше нужно да идваме?

— Защото има някаква вероятност, само вероятност, един панел от Кехлибарената стая да се намира някъде на дъното около Сийл рок.

— И ако го откриеш, ще спасиш бизнеса си.

Джейк не каза нищо.

Известно време Онор остана с опряна назад глава и затворени очи, сякаш искаше да спре напирещите сълзи. Но не успя.

— Колко време ще ти отнеме да провериш за кехлибара?

Той се намръщи. В гласа й нямаше нищо — нямаше цвят, нямаше живот, беше като стая без светлина.

— Не много — отвърна той. — Наоколо има само няколко места, където може да се скрие проклетият панел.

Тя премигна мъчително и погледна навън към назъбените скали и пенестите води.

— Какво говориш? Тук може да се скрие цял кораб.

— Ако долу има нещо, трябва да е на безопасно разстояние от вълните, теченията и бурите. Тук морето е доста бурно, така че можем да търсим поне на петнадесет фута дълбочина.

Несъзнателно Онор се извърна и погледна Джейк. Изражението му беше напрегнато, очите му бяха като ковано сребро, докато се взираше в неприветливите скали.

— Кайл е бил ограничен от количеството въздух в кислородните бутилки — продължи Джейк, — дори да е разполагал с резервни. Обзалагам се, че се е гмуркал и за да провери евентуалните места за укритие. Съмнявам се, че е стигнал на повече от двадесет и пет фута дълбочина, защото става доста тъмно и дъхът ти се изпомпва от налягането, освен ако не е свикнал да се гмурка без кислородна маска.

— Доколкото знам, той винаги използваше бутилки.

— Точно това имах предвид. Според морската карта около Сийл рок има около пет места, които отговарят на изискванията за относително спокойни води и предполагаема дълбочина.

— Доста време си мислил над това, нали? Джейк пренебрегна обвинителната нотка в гласа й.

— Да. Откакто видях, че липсват водолазният му костюм и зодиакът.

— Защо не ми каза нищо?

— Вярваш в невинността му. Тогава няма кой знае какво да се говори, нали?

— Ти вярваш, че е виновен. Има ли какво повече да се говори?

— Ами аз? — попита Джейк. — Мислиш ли, че съм виновен за кражбата на кехлибара?

— Не.

Очите му се разшириха от изненада.

— Но Арчър мисли така.

Тя сви рамене.

— Значи Арчър греши.

— Какво те кара да мислиш така?

— Наблюдението. Наблюдавах те с кехлибара на Резников. Ти се възхищаваш от кехлибара по принцип, но истинската ти страст са произведенията от каменната ера. Кехлибарената стая не датира от каменната ера.

— Мислиш, че не бих го извършил за шестдесет милиона долара? — попита любопитно Джейк.

— Парите също не са твоя страст.

Той предпочиташе вярата на Онор в него, да се основава на нещо по-силно от наблюдението — като безграничната любов, която изпитваше към брат си, — но не беше в изгодна позиция, за да бъде придирчив.

— Страстта на Кайл е старинният нефрит — продължи тя, — а не кехлибарът. И той не се нуждае от пари.

— Ако търсиш мотив, не забравяй другата страст на Кайл — изрече Джейк с равен глас. — Съвременната Марджи.

— Той я е изоставил!

— Дали? Или е имал лошия късмет да извърши нещо глупаво, за да подсигури живота на своята любима.

Извивката на устните ѝ показваше, че не ѝ харесва идеята за годеницата на брат ѝ като мотив за такава глупост.

— Но отново няма нужда от пари — настоя Онор.

— Колко време би издържала чековата книжка на Кайл на луксозен живот в Бразилия? Не парите на семейство Донован, а неговите собствени?

През тялото ѝ премина тръпка, сигнал за напрежението, което нарастваше с всяка дума на Джейк.

— Не ме карай да повярвам, че Кайл е крадец — сопна се грубо Онор. — Моля те, недей!

Джейк посегна към нея. Искаше да я притисне към себе си и да я успокои. Тя се отдръпна рязко, сякаш я бе ударил. Устните му се свиха в израз на гняв и чувство на безсилие. Онор може да му имаше доверие, да се наслаждава на секса с него, но все още го поставяше на едно ниво с враговете на брат си.

— Скоро ще настъпи паузата между прилив и отлив — каза Джейк и се извърна. — Ще пусна котва и ще приготвя всичко необходимо за гмуркане.

Вместо да отговори, Онор грабна една въдица и тежка примамка и излезе на кърмата. Люлеенето на лодката по вълните вече ѝ беше толкова познато, че изобщо не го забелязваше. Тя просто спусна въдицата и запрати стръвта във водата с цялата сила на своя страх и гняв.

Онор не каза нищо, когато Джейк излезе на кърмата с влажен костюм, кислородна маска, плавници и шнорхел. Не даде вид, че го забелязва, когато той най-сетне се върна и взе кислородната бутилка. Но когато Джейк слезе по въжената стълбичка и потъна в ледената вода, тя потръпна, сякаш бе обзета от хлад. След още няколко хвърляния Онор нави влакното, остави въдицата на стойката и протегна изтръпналите си ръце.

Макар да се взираше внимателно в океана около Сийл рок, тя не видя и следа от Джейк, освен шамандурата, която бе поставил. За да минава времето по-бързо, Онор влезе в кабината и се опита да рисува. Но моливът се чувстваше неудобно в ръката ѝ. Образите в съзнанието ѝ бяха ужасяващи.

С възклицание на неприязън тя остави настрана молива и скицника и се огледа. Вкъщи щеше да крачи, за да изразходва отрицателната си енергия. Но на лодката нямаше достатъчно място за това, а в момента нямаше настроение за риболов.

Радиото се обади и я накара да подскочи. Течеше съобщение на бреговата охрана до всички пунктове за информация относно моторница, дълга двадесет и седем фута, носеща името Тумороу, с вероятна цел островите Сан Хуан или Гълф Айлъндс. Онор незабавно

се озова на мястото зад щурвала и включи от приемаща на предаваща честота.

Никой не отговаряше на питането на бреговата охрана.

Онор въздъхна с облекчение. Погледът ѝ попадна на морската карта. Джейк я бе оставил на последния маршрут, който Кайл бе въвел. Тя се вгледа в изображението на Сийл рок и пунктираните линии, които сякаш случайно заобикаляха скалата. Бяха отбелязани седем ударни места.

Онор се върна на менюто, извика първия запаметен маршрут и го разгледа. Нищо не се бе променило от последните десет пъти, когато се бе взирала в него с безмълвната надежда, че картата ще ѝ разкрие своите тайни. Извика втория маршрут. Нищо ново. Третия.

Четвъртия. Петия. Шестия.

— Къде си, Кайл? — изплака тя, на глас. — По дяволите! Къде си?

Един след друг тя извикваше и преглеждаше всички маршрути, които Кайл бе запаметил. Но както и при усилието ѝ да рисува, не я споходи никакво вдъхновение.

— Ако не се опитваше да скриеш нещо, защо в дневника ти не е отбелязано, че си посещавал тези места?

Отговориха ѝ единствено тишината и затихващият вятър.

Онор свали дневника на Кайл от таблото и прелисти страниците, както много пъти досега. Не откри нищо ново.

— Кайл, трябва да ми помогнеш. Знам паролата, но не знам какъв е начинът.

В момента, в който Онор произнесе думите, през нея премина тръпка на вълнение. Почти неспособна да повярва, да опита и да изживее отново разочарованието, тя изключи с треперещи пръсти командното табло. Миг по-късно го включи отново, сякаш току-що стъпва на борда и подготвя лодката за риболовен ден.

Едновременно светнаха две отделни групи бутони. Те бяха единственият достъп до редовните функции на ехота и морската карта. Но бяха също и единственият достъп до допълнителните функции, които Кайл бе инсталирал на компютъра.

— Коя група бутони трябва да използвам? — попита безмълвието Онор, загледана в апарата. — Или и двете, половината от

едната група и половината от другата? Или един след друг по някой бутон и от двете?

Имаше само един начин да разбере. Като започна с бутоните, които съдържаха букви, а не цифри, Онор въведе паролата на Кайл, която можеше да се изпише във вид на букви или цифри. Тя позволяваше достъпа до банковите му сметки, компютъра му, телефонния секретар, до всичко.

Нищо не се случи.

Стисна ръцете си в юмруци, изключи електрониката и започна отначало. Този път въведе паролата чрез горната група бутони. Морската карта проблесна и изчезна. Въздишката на Онор премина във възклицание на изненада, когато екранът проблесна отново и се появи друга карта.

Онор все още се взираше в екрана и се опитваше да проумее местоположението на маршрута, когато лодката се наклони от теглото на Джейк на въжената стълба. Тя се измъкна от мястото зад щурвала и се забърза към отворената врата.

— Джейк... — подхвана тя.

— Не — прекъсна я той рязко, като сваляше маската от лицето си. — Не открих нищо.

— Но аз открих нещо.

[1] От англ. „Christmas tree“ — коледно дръвче, елха. Така наричат главната мачта, на която са монтирани ходовите светлини на някои видове кораби. — Б.ред. ↑

22.

Измина цял час, докато Онор и Джейк се добраха до последния маршрут, който Кайл бе скрил: остров Джейд. Съвсем малък, ненаселен и твърде отдалечен от често посещаваните маршрути, той не се нуждаеше от навигационни маркери. През повечето от времето островът беше непристъпен, освен за зодиак или каяк. По време на прилива имаше няколко канала, които водеха през скали, рифове и стени от водорасли до парчето земя, но хората, които биха рискували лодките си при неотбелязаните скали, бяха твърде малко.

— Сега разбирам защо Кайл е взел зодиака — промърмори Джейк, когато завърши обиколката на острова. — Късметлии сме, че в момента има прилив. В противен случай щеше да разбереш какво е да се возиш на открита лодка.

Онор потръпна.

Първоначално Джейк се опита да се добере до острова откъм южната му страна. След като се промъкна между препятствията, той откри проход от по дълбока вода. Нямаше извор на прясна вода, нямаше брегова ивица, освен по време на отлив, нямаше и възможности за риболов. В острова нямаше нищо привлекателно, освен пустота и дива природа. Но пейзажът можеше да се открие и на други острови, по-лесно достъпни от този.

Джейк стоеше на кърмата на Тумороу, облечен все още във водолазния костюм, и управляваше лодката без усилие, с уменията на човек, който се чувства у дома си.

На няколко фута от него Онор се взираше през бинокъла в неравната, назъбена скална маса, която се издигаше от морето. Почувства се остаряла със стотици години и замръзнала до мозъка на костите си. Не можа да изпита дори сладкото облекчение на сълзите. Чувстваше толкова дълбоко разочарование, че не можеше дори да заплаче. А когато откри скрития маршрут, бе изпитала такъв триумф, такова облекчение, че можеше да полети.

— Дай да погледна — взе бинокъла от нея Джейк. — Ще се поболеееш, ако продължаваш да се вираш в това.

Макар че вятърът бе утихнал и морската пяна почти бе изчезнала, под корпуса на моторницата все още се надигаше силно вълнение. Но не морската болест правеше кожата на Онор лепкава и влажна, а парализиращият страх, че бе направила всичко възможно и за пореден път се беше провалила.

На миниатюрния остров нямаше нищо друго, освен скали, ели и още скали.

Вниманието на Джейк се разделяше между усилието да управлява бавно движещата се лодка и да се вира през окулярите. Вцепенена, Онор очакваше той да й каже онова, което тя самата вече бе видяла: Кайл не беше тук.

Но когато Джейк свали бинокъла, той само каза:

— Да опитаме от северната страна.

Жестът, с който Онор сви рамене, казваше повече от всякакви думи. Тя не вярваше, че северната страна на този мрачен остров щеше да им предложи нещо друго, освен поредното разочарование, Тумороу бавно прекоси протежението на северната страна, като се придържаше към дълбоките води до брега. Освен заслон от югоизточния вятър и повече хилави елички, откъм тази част на острова нямаше нищо различно, отколкото от другата. Нямаше как да се качи зодиак на брега просто защото нямаше бряг.

Онор се извърна от безлюдния остров и се пребори с обземащата я ледена вълна на отчаяние. Беше изпитвала такава увереност, че Кайл ще бъде там, невредим и способен да обясни всичко, което се бе случило...

Беше сгрешила в увереността си.

— Как изглежда дъното? — попита Джейк.

Онор не му отговори.

Той стисна зъби. Беше в отвратително настроение, откакто бе открил колко малко му вярва Онор. Явно е знаела кода за достъп на Кайл, но не му бе казала нищо допреди час.

Разумно мислещата част от Джейк му подсказваше, че няма право да я обвинява. Но в момента той не се чувстваше особено разумен.

— Влез вътре и хвърли едно око на ехолота — нареди Джейк, без да свали бинокъла. — Трябва да знам как изглежда дъното. Ако открия нещо, ще ти кажа.

Онор влезе в кабината и превключи долния екран от морската карта на ехолота. Тя се взираше в яркия синьо-червен екран, докато лодката припълзя по-близо до острова. Джейк избра много плитък ъгъл за достъп. Всеки път, когато дълбочината се променяше с повече от няколко фута, тя произнасяше цифрата на висок глас, за да стигне през отворената врата до кърмата.

— Четиридесет и четири, четиридесет и един, тридесет и два — много бързо спада. Двадесет и пет, двадесет, четиринадесет. Девет!

Джейк постави лоста на заден ход и угаси част от инерцията.

Онор вдигна поглед и се задъха. Назъбената скала беше достатъчно близо, за да я докосне с ръка.

— Джейк, скалите!

— Виждам ги. Можем да се приближим още, ако се наложи. Под корпуса все още има достатъчно вода. Какво показва радарът?

— Остров точно пред нас, какво друго?

— Зад нас — изскърца ѝ той.

Тя си наложи да гледа в екрана на радара, вместо в застрашителната скала. Там също имаше някакъв остров. Опита се да си спомни името му. Но в главата ѝ напираше само чувството за поражение, болезненото усещане, че е била много близо до нещо, но не го е докоснала.

— Виждам също малкия остров, покрай който минахме, за да се доберем дотук — докладва Онор. — Онзи, ненаселения, отляво, на около една миля разстояние. Знаеш ли за какво говоря?

— Да.

Джейк знаеше също, че в радарната сянка на острова можеше доста сполучливо да се скрие малка лодка, но не виждаше смисъл да го изтъква. Онор изглеждаше достатъчно нещастна, за да прибавя още към нейните притеснения.

Освен това не можеше да бъде сигурен, че ги преследват. Може би беше параноик и се притесняваше от някаква обикновена точка в ъгъла на радарния екран. Скорошният му допир със света на Елън явно беше довел до това. Не му харесваше да се движи в среда на фалшиви усмивки, скрити мотиви и тайни цели.

Той нагласи курса така, че да заобиколи носа на малка скала, после се вмъкна в кабината и седна на пилотското място. Онор гледаше през прозореца. Празнотата в изражението ѝ подсказваше реда на нейните мисли.

Джейк ѝ подаде бинокъла. Тя го пое безмълвно и започна да оглежда брега на максималното увеличение, което можеше да понесе стомахът ѝ.

Тумороу бавно си пробиваше път към малкия нос на острова. От другата страна се намираше плитък залив, където по време на отлив вероятно изпъкваше миниатюрен бряг, но в момента имаше прилив. По стръмния склон появаше лек бриз. Елите се спускаха чак до бреговата линия и протягаха бодливите си зелени ръце над водната повърхност.

— Спри! — каза внезапно Онор.

Джейк нямаше спирачки, но направи каквото можа. Той премести лоста на неутрална позиция, после на задна скорост за няколко секунди и след това отново на неутрална. Лодката се понесе по течението. Той я управляваше по-скоро с лоста, отколкото с щурвала, и я държеше толкова неподвижна, колкото му позволяваха вятърът и течението.

Бреговата ивица се простираше на около тридесет фута разстояние отляво на лодката. Дълбочината беше шестнадесет фута. Джейк наблюдаваше Онор, визьора на ехолота и брега. Без да сваля бинокъла от очите си, тя дръпна крилото на страничния финестрин и се наведе през него.

— Какво има? — извика той.

— Не знам. Върни се на мястото, където елите се спускат до водата, колкото можеш по-близо.

Джейк погледна вляво и видя гъста горичка от млади ели. Внимателно върна лодката назад, докато се изравни с дръвчетата. Изведнъж дъното на моторницата подскочи на бодната повърхност.

— Това е — каза Джейк и върна назад. — Тук има риф. Ако се приближа още малко, ще се кача на скалите.

Онор издаде звук на безсилие и се наведе още повече през прозореца. Тя ожули лактите си в усилието си да вижда по-добре. Брегът беше на десет фута разстояние, елите се поклясаха от вятъра, а лодката се полюшваше неуморно по развълнуваните води.

— Не мога да видя дали е... — подхвана тя. После издаде звук на изненада. — Това е кислородна бутилка!

Джейк не виждаше нищо, освен тила ѝ и скалистия бряг, към който се приближаваха с всяка изминала секунда. Той погледна дъното и взе решение. Можеше за кратко време да хвърли котва. Поне се намираха откъм заслонената страна на острова, докато вятърът не променеше посоката си.

Включи на заден ход, после превключи на неутрална позиция.

— Ще пусна котва тук.

Онор почти не го забелязваше, докато той отиде на носа и хвърли котвата. Звукът от двигателя секна. Тя продължи да се взира през бинокъла с надеждата да види брат си, докато очите я заболяха.

Виждаше единствено редките проблясъци на метал, там, където кислородната бутилка лежеше под прикритието на дръвчетата.

— Кайл! — извика Онор. — Тук ли си? Добре ли си? Кайл! Чуваш ли ме?

Отговориха ѝ само въздишките на вечнозелените дървета и неуморният плисък на вълните в скалите.

— Знаеш ли как да си служиш с пистолет? — попита Джейк.

Онор се отдръпна от прозореца толкова рязко, че си удари главата.

— Знам основните неща, защо?

— Колко основни?

— Крайчето с дупката в края трябва да сочи към целта. Не бива да затваряш очи, когато натискаш спусъка.

— Това са най-основните неща — той се наведе и отвори някакво отделение под масата. — Умееш ли да се прицелваш?

— Ще се справя по-добре, ако завържа пистолета за края на въдицата и го хвърля като примамка.

Тъглчето на устните му се изби в неохотна усмивка.

— Обзалагам се, че би го направила — той се изправих пистолет в ръка и се насочи към кърмата. — Ще взема това с мен.

— Кое? — тя видя черното оръжие и се забърза след него към кърмата. — Защо ти е това нещо? — изрече, изведнъж пискливо, тя, докато той напъхваше пистолета във водонепропусклива чанта и я закачи с каишка на кръста си. — Кайл няма да те застреля! Защо ти е пистолет?

Джейк вдигна очи. На лицето му нямаше и помен от усмивка.

— Нямам намерение да стрелям срещу скъпоценния ти брат. Обещах ти да не го наранявам. Моята дума може да не означава нищо за теб, но за мен не е така.

— И аз имах предвид същото нещо — кимна Онор и докосна ръката му, покрита с неопрен. — Ти не си застрашен от Кайл. Тогава защо ти е пистолет?

— Защото съм нервен тип.

— По дяволите, Джейк, какво криеш от мен?

Той просъска нещо под носа си и надникна в гневните, тревожни очи на Онор. Щеше да бъде толкова по-лесно и за двамата, ако тя му имаше доверие. Но тя не му вярваше.

— Според Елън Лазарус — рече ѝ Джейк — двама руснаци са били изпратени да се погрижат за Кайл. Единият от тях е изхвърлен мъртъв на брега. Другият не е. По-добре ли се чувстваш, след като ти го казах?

— Не — ръцете на Онор се склучиха около раменете на Джейк. Беше поразена от напрежението и силата в него. — Ако има... убиец, който те чака, не слизай на брега!

Когато Джейк осъзна, че тя се притеснява за него толкова, колкото и за брат си, част от напрежението се изпари от тялото му.

— Ти не разсъждаваш особено трезво, скъпа. Някой трябва да провери онази кислородна бутилка — той се наведе и я целуна бързо и грубо. — Не се разстройвай само защото аз съм притеснен. Аз съм параноик, помниш ли? Това означава повече да не висиш по леерите и да не викаш Кайл.

Тя прехапа горчиво устни, но не се възпротиви.

— Стой тук, докато се върна за теб — нареди Джейк. — Ако чуеш изстрели, включи радиото на честотата на бреговата охрана и остани там, докато видиш някой от тях или от тюлените да се качва по възената стълбичка. Не се опитвай да слезеш на брега. Разбра ли?

— Не мога ли да ти помогна?

— Разбира се. Ако видиш някой друг, освен мен или Кайл, пусни сирената на лодката.

— Имах предвид да слеза с теб на брега. Мога да понеса студената вода за няколко ярда.

— Ще се изненадаш колко бързо те превзема. Но даже да можеш да я понесеш, искам да останеш на лодката.

— Но...

— Спомняш ли си нощта, в която претърсиха къщата на Кайл? — прекъсна я Джейк.

— Да.

— Не се промъквай към мен — каза той протичко. — В противен случай и двамата ще съжаляваме. Разбра ли?

— Не, но все пак ще остана на лодката — възкликна Онор. — Поне ако някой от вас с Кайл няма нужда от мен. Тогава ще направя каквото смятам за най-добре, включително да слеза на брега.

Това не беше точно отговорът, който Джейк искаше да получи, но беше за предпочитане пред пълния отказ. Той стъпи на планшира и се спусна по въжената стълбичка. Двадесетте фута до сушата не си заслужаваха да слага плавници. Гмурна се толкова дълбоко във водата, колкото му позволяваха възможностите. Когато се добра до скалистия бряг, установи, че грубите обувки не му осигуряваха почти никаква защита, но в момента не разполагаше с ботуши за катерене.

Ругаейки и залитайки по хлъзгавите камъни, Джейк си пробиваше път между бодливите, гъвкави ели. Не му отне много време да открие кислородната бутилка, прикрита сред зелената растителност. На цилиндъра бе гравирано име: Кайл Донован.

Без да помръдне, Джейк огледа гъстата растителност наоколо. Нямаше и следа от отгъпкана пътека между дърветата, нито от примитивен лагер, прикрит сред зелената гора.

Нямаше също и труп.

Джейк прехвърли наум бреговата ивица за места, на които можеше да се скрие зодиак. Що се отнасяше за самия остров, не бе забелязал много места, където можеше да се скрие човек, а още по-малко да си направи лагер.

Джейк излезе от укритието на елите и се насочи към върха, като следваше плитката гънка на пролома. Тя продължаваше до самия връх на острова, който беше около двеста фута в най-високата си част. Джейк не отиде чак дотам. След кратко и мъчително изкачване се насочи към друга редица ели.

И се озова точно пред дулото на двадесет и два калибровия пистолет на Кайл.

— Ако ме застреляш — изръмжа грубо Джейк, — не стреляй по следващия, който ще изкачи хълма. Това ще бъде сестра ти Онор.

Кайл присви очи, сякаш се опитваше да различи очертанията на човека срещу себе си на ярката слънчева светлина.

— Джейк? Какво, по дяволите, правиш тук?

— Търся те.

Див, хищнически поглед допълваше изпитото лице, хлътналите очи и треперещата ръка на Кайл. Тъмнорусата му коса бе зацапана от прах, златистозелените му очи блестяха трескаво. На рамото на водолазния му костюм имаше дупка, която можеше да е резултат от падане, нож или куршум.

— Какво означава онова за Онор? — попита прегракнало Кайл.

— Онор е с мен.

— Отведи я оттук.

— Защо?

— Защото е опасно!

— Според мен ти си единственият в околността, който държи пистолет. Да не би да възнамеряваш да я застреляш?

— По дяволите, не!

— А мен? Смяташ ли да ме застреляш?

Кайл отправи към Джейк празен, невярващ поглед.

— Защо ще го правя? Целта ми е единствено онзи руснак, който взриви лодката ми, след като счупих врата на приятеля му с лакът.

— Това преди седмица ли беше?

— Предполагам. Тук дните толкова си приличат... — клепачите на Кайл се отпуснаха от изтощение. Лицето му бе побеляло от умора, глад, жажда и безсъние. — Имаш ли някаква вода?

Джейк се приближи в очакване изтощението да притъпи вниманието на Кайл.

— Мога да ти донеса малко вода, но не и ако държиш този пистолет насочен срещу мен.

Кайл погледна пистолета, сякаш бе изненадан да види, че все още е в ръката му.

В следващия момент вече не беше. Беше в ръката на Джейк, който притисна гърлото на Кайл и го просна на голите скали. Кайл се дръпна веднъж, после престана да се съпротивлява.

— Хубаво, че обещах на Онор да не те наранявам — процеди Джейк през зъби. — Не обичам да държат пистолет срещу мен.

Изведнъж той се изправи и освободи Кайл, който се озова седнал.

— Нямах представа, че си ти — промълви глухо Кайл, клатейки глава.

Джейк изръмжа.

С въздишка Кайл се пъкна в скалната пукнатина, където се бе укривал.

Джейк бързо приключи с огледа на Кайл Донован. Освен че имаше кървяща рана на лявото си рамо, целият му водолазен костюм бе мръсен и разкъсан на едното коляно. Краката му бяха разранени от скалите. Силното му, мъжествено тяло очевидно не беше на върха на възможностите си. Очевидно обикновеното седене отнемаше всичките му сили. Ръцете му бяха одрани и охлузени, цветът на лицето му беше лош, изглеждаше измъчен и изтощен, но явно нямаше опасност да умре всеки момент.

Джейк изпусна прикрита въздишка на облекчение. Наистина не му се искаше да доведе Онор при мъртвото тяло на брат й.

— За водата... — напомни Кайл дрезгаво.

Вместо да отговори, Джейк приклепна и хвана китката на помладия човек. Пулсът му беше слаб и учестен.

— Изплезе си езика.

— Какво?

— Господи, ти и Онор! В състояние сте да спорите за цвета на небето, но не и да изпълните едно обикновено нареждане. Изплезе проклетия си език!

Кайл се усмихна. Пресъхналите му устни бяха напукани и кървяха. Той се облиза жадно и показа езика си на Джейк.

— Как изглежда?

— Кърви доста, но не е ужасно дехидриран. Кога за последно си пил вода?

— Валя ли последната нощ?

— Да.

— Значи е било последната нощ. Но не беше достатъчно.

— Нямаше ли някаква вода със себе си?

— Малко, но не смятах да оставам цяла седмица.

— А храна?

— Разбит кораб — отвърна дрезгаво Кайл.

Клепачите му се затвориха.

— Раци и водорасли.

Симпатията, която изпита Джейк, го вбеси почти толкова, колкото и насоченият срещу него пистолет.

— Къде е кехлибарът?

— Твоята пратка се намира в риболовен лагер в Камчатка.

— А останалата част от нея?

Очите на Кайл се отвориха широко.

— Какво?

— Кехлибарената стая — настоя безмилостно Джейк. — Какво стана с нея?

Внезапно Кайл придоби двойно по-измъчен вид отпреди.

— Значи и ти си част от всичко това. По дяволите! Не мога да повярвам, че си искал да умра!

— Не съм искал, но ти хвърли върху мен вината за кражбата на кехлибара.

— Как ли пък не — изграчи Кайл с глас, който вече не му се подчиняваше. — Дори не знаех, че има нещо нередно, докато шофьорът, когото бях наел, не се опита да ме убие.

— Тогава ти се отърва от тялото му и...

— Той дишаше, когато го оставих — прекъсна го Кайл.

— Но вече не дишаше, когато го откриха.

Кайл затвори очи, лицето му изразяваше болка. Приличаше на човек, който е на края на силите си.

Джейк въздъхна и изруга под носа си. Всичко онова, което до момента бе считал за очевидно, макар и болезнена истина по отношение кражбата на кехлибара, току-що се бе усложнило до крайност. Въпреки всичко Джейк почувства неимоверно облекчение от факта, че Кайл бе измаменият, а не измамникът.

— Недей да съжеляваш за копелето, което си изхвърлил от камиона — избъбри Джейк. — Той пръв се е нахвърлил върху теб, а не обратното.

Кайл не отговори.

— Кога откри, че караш панел от Кехлибарената стая? — попита Джейк.

Кайл бавно отбори очи. Бяха пусти и пресметливи, сякаш съжаляваше, че е загубил пистолета. Цялото му тяло се напрягна. Въпреки изтощението той сякаш събираше сили за атака.

— Откъде знаеш за това?

— Каза ми го бивш сътрудник.

— Руснак?

— Американец. Един от хората, с които работех, преди да основа собствена компания.

— О, ясно. Станала е голяма бъркотия, нали?

— Да. У теб ли е кехлибарът?

Кайл кимна.

— Тук ли? — попита Джейк.

— Ето там — той махна уморено към водата. Джейк стисна успокоително дясното рамо на Кайл и се изправи.

— Ще донеса вода. И Онор, разбира се. Би трябвало да ти счупя врата, задето не си уведомил семейството си, че си добре, но обещах да не те докосвам.

— Донеси ми вода и я отведи оттук.

— Ти явно не разсъждаваш особено трезво. Дамата приема заповеди не повече от всеки друг Донован.

— И ти си съгласен?

— Разбира се. Аз съм добро малко момче.

Кайл се усмихна уморено, потръпна и отново изпадна в междинно състояние между съзнанието и съня, като подскачаше стреснато при всеки по-необичаен звук.

Следващото нещо, което Кайл видя, беше Онор, коленичила до него, опитваща се да го изправи в седнало положение.

— Не го пипай по тази ръка — предупреди я Джейк. — Ранен е.

— Ти ми каза, че е добре!

Кайл понечи да се усмихне при гнева, страха и обичта в гласа ѝ, но беше наясно, че устните му са наранени. Също и очите му — сухи и жадуващи тъмнина.

— На брат ти му няма нищо, което да не може да се оправи с антибиотици, глюкоза и двадесет и четири часа сън — каза Джейк. — Буден ли си, Кайл?

— Горещо-долу — отвърна той дрезгаво. — Вода?

— Ето я. Ще те вдигна да седнеш, за да не се задавиш — Джейк пхна ръката си под раменете на Кайл и го изправи.

Въздухът изсвистя между зъбите на младия мъж.

— Какво има? — попита Онор.

— Ребрата ми — отвърна Кайл. — Копелето ме ритна.

— Шофьорът? — попита Онор, припомняйки си какво ѝ бе казал Джейк на зодиака.

— Единият от руснаците, когото изпратиха след мен — отвърна Кайл.

— Онзи, който бе изхвърлен на брега преди седмица ли? — попита спокойно Джейк.

— Остави го да пие вода, преди да го подложиш на кръстосан разпит — сопна се остро Онор.

Тя отвъртя капачката на двулитровата бутилка с вода и с усилие я поднесе към устните на Кайл. Отначало по-голямото количество попадеше върху брадясалото му лице вместо в устата му. Но след няколко глътки той схвана чалъма и започна да пие ненаситно.

— По-спокойно — възпря го Джейк и дръпна бутилката от устните му. — Ако продължаваш да пиеш по този начин, ще повърнеш върху любящата си малка сестричка.

Кайл въздъхна, затвори очи и се облегна на ръката на Джейк. Той трепна, когато нещо докосна наранените му устни.

— Спокойно — обади се Джейк. — Онор маже устните ти с мехлем, за да не кървят всеки път, когато се усмихваш.

— Какъв е мехлемът? — попита Кайл.

— Пилешки тор — отвърна тя. — Така няма да го оближеш на момента.

Той се засмя, но веднага простена от болката в ребрата.

— Какво се е случило с ръката ти? — попита Онор.

Кайл я погледна, сякаш се питаше каква част от истината да ѝ спести.

— Не се опитвай да я предпазиш — вметна Джейк. — Тя е много по-жилава, отколкото си мислиш.

— Минах доста близко до един куршум — призна Кайл, — но в момента ребрата ме болят повече.

Онор издаде приглушен звук и прехапа устните си.

— Стой неподвижен — каза Джейк на Кайл. — Ще погледна по-отблизо.

Той извади нож от калъфа и внимателно разряза плата на лявото рамо на Кайл. Онор си пое дълбоко дъх и се наведе по-близо. Точно под рамото плътта и водолазният костюм бяха покрити с пясък и засъхнала кръв. От външната страна на ръката му зееше огромна рана.

Подпухналата плът сълзеше на местата, където не бе хванала коричка.

Много внимателно Онор докосна здравата кожа около раната. Беше гореща.

— Раната е инфектирана — изхлипа тя отчаяно.

— Не е опасно — каза Джейк.

— Откъде знаеш?

— Няма червени петна по ръката си — отвърна той и погледна Кайл. — Как е стомахът ти?

— Добре — отзова се автоматично Онор.

— Не твоят, а на Кайл.

— Жаден.

Джейк погледна към морето и видя само онова, което бе видял и преди — вода, скали и острови. Но все още не можеше да изтрие спомена за загадъчната точка на радара и олимпика, за който му бе говорил Конрой и който Джейк така и не бе видял.

— Ще пиеш колкото искаш, след като се качим на лодката — реши Джейк. — Трябва да се махаме оттук.

— Кехлибарът — напомни Кайл. — Аз трябва да...

— Каж ми къде се намира — прекъсна го Джейк нетърпеливо. — Ще се върна за него веднага щом се уверя, че двамата с Онор сте в безопасност.

Кайл понечи да каже нещо, после поклати глава.

— Какво има? — попита Онор.

— Не мога да рискувам — отвърна брат й.

— Какво имаш предвид?

Кайл само поклати глава. Под побелялата му брада, небръсната поне от месец, лицето му имаше същите непоколебими черти, които Джейк бе видял у Онор. Донован бяха упорити до мозъка на костите си.

— Кайл? — натърти Онор. — Какво не можеш да рискуваш!

— Да остави кехлибара при мен — вклини се грубо Джейк. — Но това не бива да те изненадва, лютиче. Ти също не ми вярваш.

— Не е това... По дяволите — изохка Кайл. Беше му трудно да обясни с пресъхнали устни и замъглен разсъдък. — Случайно да ти се намира кислородна бутилка? Моята е на привършване.

— Имам — каза Джейк.

— А GPS-устройство?

— Да.

Кайл Въздъхна и почти се усмихна.

— Нищо чудно, че имаш собствен бизнес. Нищо не ти се изплъзва.

— Къде е твоето GPS-устройство? — попита Джейк.

— Потъна със зодиака.

Дъхът на Онор се чуваше от разстояние.

— Какво се случи?

— Куршуми — изрече Кайл измъчено. — Джейк, искам да ми дадеш дума, че ще ми донесеш кехлибара, преди да ме отведеш от острова.

— Не! — намеси се Онор. — Нуждаеш се от лекар повече, отколкото от някакъв кехлибар, дори и за него да се носят легенди.

Макар и зачервени, очите на Кайл не бяха загубили блясъка си. Той погледна Джейк в очакване на отговор.

— Сестра ти е права — кимна Джейк. — Нуждаеш се от лекар.

— Мога да почакам.

— Кехлибарът — също.

— Точно там е работата. Потопих го доста набързо. Може да се откъсне и да отплава всеки момент.

— Остави го да отплава — каза рязко Онор.

— Едва ли искаш да кажеш точно това — възпротиви се Кайл.

— Как ли пък не!

— Би ли й обяснил? — обърна се уморено Кайл към Джейк. — Това не е по моята част.

Докато Кайл вдигаше бутилката е вода към устните си, Онор се обърна към Джейк. В златистозелените й очи се четеше решителност, не по-малка от тази, на брат й.

— По никакъв начин не можеш да ме убедиш, че кехлибарът е по-ценен от живота на брат ми — изсъска тя.

— Точно там е работата — рече Джейк неохотно, защото наистина искаше да отведе Онор на безопасно място. За съжаление нейната безопасност бе пряко свързана с панела от Кехлибарената стая. — Брат ти е последният, който е видял този панел. Ако ти беше някой като Змийския поглед, щеше ли да повярваш, че Кайл го е загубил?

— Но...

Джейк продължи да говори.

— Или щеше да вярваш, че го е скрил някъде, докато утихне шумът около него. И с тази увереност Змийския поглед ще се захване за нещо, което според него ще направи Кайл по-приказлив. Например обичната му млада сестра.

— Това е нелепо — опита се да го произнесе рязко Онор.

Джейк знаеше по-добре. Той отново се обърна към Кайл.

— Имаш думата ми. Къде потопи кехлибара?

23.

Онор беше толкова бясна на двамата твърдоглави мъже в живота си, че предпочете да остане на борда на Тумороу, докато Джейк отиде с преносимото GPS-устройство и зодиака на посочените от Кайл координати — точно в центъра на скалите, които се намираха недалеч от брега. Кайл се придвижи до края на бреговата ивица, но не направи и крачка повече. Той седна, опря се на една скала, отпи от двулитровата бутилка и се загледа в шамандурата, която Джейк бе поставил на стотина фута от брега и приблизително на същото разстояние от лодката.

Кайл очевидно взимаше насериозно онова, което беше казал. Той не възнамеряваше да напусне остров Джейд, докато кехлибарът не беше в безопасност. Дори с GPS-устройството не беше сигурно, че ще открият потопения панел. Десет ярда, и то приблизително, бяха голямо разстояние в студените, тъмни и непредсказуеми води на островите Сан Хуан.

Обзета от чувство на безсилие, Онор чакаше на кърмата на Тумороу. Нямаше свободно място да крачи, а и нямаше смисъл да крещи на брат си, задето е такъв идиот да се притеснява за нея, вместо за себе си. Освен това не беше особено забавно да му крещи. Той просто не ѝ обръщаше внимание.

Тя погледна въдицата на стойката отляво на отворената врата на кабината. Беше готова за работа. Върхът ѝ се превиваше от тежестта на примамката.

— Ето — промърмори тя под носа си. — Бих могла да я взема, да я хвърля случайно в погрешна посока и да разбия черепа на твърдоглавия си брат. Може би така ще му набия малко ум в главата.

Но Онор не се помръдна, за да вземе въдицата. Уморена, разтревожена, с чувството, че е преследвана и осъдена едновременно, тя крачеше, доколкото това беше възможно, по ограничената територия на кърмата на Тумороу. Започваше да съжالياва, че не е на брега, за да може да мъмри брат си, без да си напруга гласа.

Изведнъж нещо, което приличаше на плитка правоъгълна кутия, изникна от водата на по-малко от тридесет фута от лодката. Джейк изплува точно зад кутията.

— Открих я! — извика той.

Кайл се усмихна въпреки разранените си устни и вдигна бутилката с вода В знак на поздрав. Преди да успее да събере достатъчно сили, за да изрече поздравления на глас, някой друг го направи.

— Отлично, приятел! А сега я донеси на брега, преди да ми се наложи да застрелям госпожица Донован.

Онор се обърна по посока на гласа.

Двеста фута над Кайл, Пьотър Резников стоеше приведен на билото на стръмния склон. В ръцете си държеше снайперистка пушка.

Мерникът беше насочен към нея.

— Не се движете, моля — извика Резников, а гласът му се носеше с лекота по склона и над водната повърхност. — На този етап ще бъде жалко да се случи инцидентна смърт, но откакто падна Берлинската стена, съм съжалявал стотици пъти. Ще го преживея още веднъж. Обаче госпожица Донован — не. Джейкъб, ако сложиш ръцете си под водата, ще застрелям прекрасната ти любовница. Разбрахме ли се?

Джейк разбираше прекрасно. В момента беше толкова безпомощен, колкото и Кайл.

— Разбирам.

— Отлично. Докато има разбирателство, няма да има нужда от смърт. Госпожице Донован, направете една крачка напред и затворете вратата на кабината. Направете само това. Нищо повече.

— Направи го спокойно, Онор — подвикна Джейк. — Няма задна мисъл. Петя се притеснява да не се добереш до радиото. Накарай го да се почувства по-добре.

Онор не можеше да види дали мерникът на снайпера я следва, но беше сигурна, че беше така. Тя дръпна вратата и я затръшна.

— Останете в моето полезрение, госпожице Донован — разпореди Резников. — Ако не го направите, със сигурност ще убия любовника и брат ви. А това ще бъде жалко и съвсем ненужно.

Тя трепна и престана да крои планове за скачане през борда, извън полезрението на Руснака.

— Джейкъб, донеси кутията на брега. Помни, че виждам ръцете ти през оптичeskия мерник, а ти не можеш да бъдеш сигурен къде е насочено вниманието ми.

Джейк вече беше го проумял. Но все още не беше решил как да се добере до този мерник и да грабне снайпера, преди Резников да застреля някой от тях.

Джейк бавно обгърна кутията с двете си ръце. После я ритна с крак и я блъсна пред себе си по водата.

— Първоначално бях разтревожен от присъствието ти — поясни Резников на Джейк. — Ти си опасен враг. Впоследствие реших, че за нас е голям късмет да бъдеш тук. Достатъчно си опитен, за да не загубиш контрол и да ме подтикнеш да убия някого. Знаеш, че смъртта е безсмислена, за когото и да е от нас. Нужна е само Кехлибарената стая. Донеси ми я, Джейкъб.

Имаше голяма вероятност Резников да казва истината, че няма да убие никого, освен ако не го насилят. Но Джейк не искаше да залага ничий живот на една обикновена вероятност. Особено този на Онор.

— Бавно, приятел — предупреди Резников, когато водата стигна до кръста на Джейк, който буташе кутията пред себе си. — Трябва непрекъснато да виждам ръцете ти. Не сваляй плавниците, когато стигнеш брега.

— Защо? — попита Джейк, когато нагази във вода до коленете. — Трудно ми е да вървя с тях, а ти така или иначе ме държиш на прицел.

— Да. Приятна мисъл, нали? Остави плавниците на мястото им. Можеш да свалиш водолазния цилиндър.

— Опасяваш се, че куршумът ще рикошира в кислородната бутилка? — попита Джейк.

— Това е възможно, да?

Ругаейки, Джейк излезе на брега толкова шумно и непохватно, колкото изобщо беше възможно. Кое то не беше много трудно. Големите плавници бяха предназначени за гмуркане, а не за разходки по скалист бряг. Докато се суетеше да свали кислородната бутилка и маската, той се стараеше да не поглежда към Кайл.

Джейк беше сигурен, че братът на Онор ще се опита да направи нещо. Молеше се само Кайл да е достатъчно разумен, за да изчака

Резников да слезе по склона, за да провери кехлибара. Дотогава имаха минимален шанс да се докопат до руснака, без междуременно някой от тях да бъде убит.

— Кайл, ако събираш сили да се изправиш или да се изтъркаляш между дърветата, не го прави — предупреди остро Резников. — Със сигурност ще успея да уцеля сестра ти. Запомни, че предпочитам да не убивам никого.

— Но ще го направиш — каза сурово Кайл.

— Това е най-неприятният за мен избор. Моля те, не го прави единствения.

Пребледняла и напрегната, Онор стоеше неподвижна и наблюдаваше брат си, който бавно се отпусна. Само тя можеше да види скалния отломък, който той държеше в широката си длан.

— Просто вземи проклетия кехлибар и си върви — озъби се Кайл.

— Така и ще направя — увери го руснакът. — Но първо искам да се убедя, че е оригинален. Ти ще ми асистираш, нали, Джейкъб?

— Разбира се — избъбри кисело Джейк. — Винаги се радвам, когато мога да помогна на приятел.

Онор не успя да види реакцията на Резников. Лицето му беше скрито зад огромния снайпер.

— Отвори кутията, приятел — нареди руснакът. Джейк погледна кутията. Беше закована. От всяко ръбче излизаше вода. Ръбовете дотолкова не си пасваха, че пропускаха, въпреки че бяха набъбнали от престоя си във водата. Думите, изписани от външната страна, бяха избледнели и изтрити, но все още се различаваха: въглероден двуокис, примамки за риболов, НЕТРАЙНО.

— Да я отворя, а? — извика Джейк към Резников. — Лесно е да се каже. Обаче нямам лост за разбиване.

— Използвай ножа си. Когато свършиш, го хвърли във водата.

Без да каже и дума, Джейк извади ножа от калъфа и се зае с кутията. Отварянето ѝ бе много по-лесно, отколкото бе предполагал. И кутията, и гвоздеите бяха изработени от долнопробен материал. Вече бяха започнали да хващат ръжда.

Той смъкна капака и го захвърли настрана. В останките от кутията лежеше плътна, непрозрачна полиетиленова чанта.

Приклепнал досами земята, Джейк внимателно разряза чантата с върха на ножа. Щом свърши, прибра ножа обратно в калъфа.

— Не — извика Резников. — Хвърли ножа в морето.

— Имам още работа с него.

Руснакът се поколеба за момент, после додаде остро:

— Продължавай. Но няма да забравя за ножа, Джейкъб.

— Доста си нервен за човек, който държи снайпер.

— Виждал съм те, когато се развъртиш — отвърна Резников, — в онази кръчма в Калининград. Освен за Кайл Донован, беше много поучително и за мен.

— Слез на земята — изръмжа Джейк. — Ти си двойно по-бърз от мен.

— Някога и аз си мислех така. Сега не искам да пробвам.

Джейк се зарови в полиетилена, докато извади отвътре мокро опаковано парче с размери около три на четири фута и дебело не повече от един фут. Изключително внимателно той срязва широката лента, която придържаше краищата на подгизналата опаковка.

От отвора проблесна ослепителна светлина.

— Хвърли ножа във водата! — кресна Резников.

Джейк погледна нагоре към хълма. Не можеше да види очите на другия мъж, но снайперът изглеждаше стабилен в ръцете му. Светлата му коса проблясваше на слънчевата светлина в оттенъците на кехлибара. Снайперът нямаше блестящи участъци, които да привличат вниманието. Той не беше предназначен за изложба, не беше и предмет на съвременното военно изкуство. Беше създаден да върши работа, а работата му беше да убива.

— Мисля, че под тази опаковка има още — каза Джейк.

— Тогава ще ти се наложи да използваш зъбите си. Ножа, Джейкъб. Веднага.

Джейк хвърли ножа във водата. Той потъна извън полезрението му. Джейк бавно се обърна обратно към кутията. За първи път в живота си не изпитваше нетърпение да види кехлибара, който лежеше в уютното си гнездо от въздушни мехурчета и полиетилен. Джейк започна да отстранява опаковката, докато остана единствено кехлибарът.

Приличаше на отрязан къс от слънцето.

В ръцете му горяха стотици отсенки на златистото. Въпреки че Джейк отбеляза необикновеното умение на неизвестния творец, който бе създал кехлибарената мозайка, по тялото му мина тръпка на благоговение. Косъмчетата на ръцете му настръхнаха в първичен рефлекс.

Той вдигна мозайката и я наклони първо на едната, после на другата страна. Слънчевите лъчи пробягаха по повърхността ѝ. Върху ослепително златистото късче с червен кехлибар бе гравирана изящна главна буква R. Над нея се намираще едната от короните на Романови, също от червен кехлибар — обикновена, но не и непретенциозна. Пищният червен кехлибар свидетелстваше за присъствието на една от най-великите владетелски фамилии в историята на човечеството.

Велики и отдавна мъртви. Мощта бе сабя без надеждна ръкохватка и с много смъртоносни остриета.

— Оригинален ли е? — извика Резников.

— Истинско или фалшиво, това нещо е дяволски необикновено — отвърна Джейк отчетливо и завъртя панела, поглъщайки го с очи, сякаш наистина излъчваше топлина.

Светлината, стремежът към богатство и гордостта са в основата на света. Това е едно доказателство за вечна сила, което само потвърждава колко преходна всъщност е силата. Вижте моето име и узнайте колко съм велик... или колко велик бях, защото аз съм мъртъв, а с мен и моята империя.

— Оригинален ли е? — попита руснакът.

— По дяволите, Петя, как бих могъл да знам?

— Недей да проверяваш търпението ми.

— В момента не бих могъл да проверя нищо. Принадлежностите ми са в пикапа. Слез долу и го погледни сам.

Моля те, добави безмълвно Джейк. Само за секунда влез в обсега ми. Само една секунда.

— На място ли си? — извика високо Резников.

— Какво... — подхвана Джейк. После спря.

Въпросът не беше насочен към него. Беше отправен към жената, която излезе от прикритието си на по-малко от двадесет фута разстояние с пистолет в ръка.

Изведнъж нещата започнаха да се подреждат. За съжаление беше твърде късно.

— Здравсти, Джоунс — поздрави Джейк. — Тъкмо се питах как Резников ще слезе по този хълм, без да свали мерника си от нас. Но вече знам. Сигурно си пъкнала проследяващо устройство в раницата на Онор, докато плачеше на рамото ѝ.

Марджи се усмихна.

— Но разбира се. Тя толкова прилича на Кайл. Толкова е наивна.

Онор погледна Марджи и ѝ се прииска само да склочи пръсти около нежната ѝ шия. Вбесяваше я мисълта, че самата тя бе довела враговете на Кайл право при него.

— Наивна, а? — избъбри Джейк. — Но и това е повече от онова, което си ти.

— И каква съм аз?

— Глупава. Наивността може да се надживее, докато глупостта лежи дълбоко в човек, до мозъка на костите.

— Значи аз съм глупава? Кой държи оръжие и кой не?

— Е... — проточи Джейк, докато се изправяше.

— Да не ставаш! — кресна Резников към Джейк. — Да не махаш ръце от панела. Седиш на земята с краката напред. Веднага!

Въпреки че английският на Резников ставаше по-лош от напрежението, не беше проблем да се схване мисълта му. Джейк седна.

Зад прикритието на панела той освободи краката си от неудобните плавници. После хвана панела и зачака Марджи да демонстрира глупостта си, като се приближи близо до него. Без да си дава вид, той я наблюдаваше съсредоточено, докато тя минаваше покрай Кайл, съвсем близо до обсега на по-младия мъж.

Не го прави, Кайл, помисли си напрегнато Джейк. Петя все още е насочил снайпера към Онор.

— Нямам такова намерение — каза Кайл. — Научих се да разпознавам кога ме предизвиква. Не бих я докоснал и с тояга.

Джейк въздъхна прикрито. Очевидно Кайл бе стигнал до дъното, без да си загуби ума. Това беше едно от нещата, които Джейк харесваше у Кайл: когато в нещата не бе замесен чаталът му, той беше доста умен. Разбира се, същото нещо можеше да се каже и за другия мъж — Дж Джейкът Малори.

С ъгълчето на окото си Джейк наблюдаваше Марджи. Тя избра позиция между самия него и Кайл. Това означаваше, че ще обърне гръб

на Онор, но явно литовката не се притесняваше от този факт. Пистолетът ѝ бе недвусмислено насочен към двамата мъже.

— Готова съм, Пьотър — извика тя.

Резников бавно свали снайпера. Той знаеше много добре, че най-опасният за него момент е, докато се спуска по склона, защото през това време няма да може да си служи с пушката.

Джейк също го знаеше. Искаше му се да извика на Онор да помълчи още мъничко, само още една минута, докато Резников съсредоточи съзнанието си върху стръмния склон и престане да мисли за всичко друго. Но да каже това, означаваше да привлече вниманието към Онор.

А това бе последното нещо, което би искал да се случи. Така че той продължи да седи безмълвно, докато под водолазния костюм избиваше студена пот и се стичаше на струйки по тялото му.

Със снайпера в едната ръка, вдигнал другата за равновесие, Резников започна да се спуска по склона. Джейк го наблюдаваше с такова наситено напрежение, че можеше да го реже с нож. Обикновено движенията на руснака бяха координирани като у гимнастик, но в момента мускулите му се бяха стегнали от продължителното лежане върху студените скали. На третата крачка той залитна, но мигновено се овладя и вдигна поглед към хората долу.

Никой не беше помръднал.

Още по-внимателен с отломките от скали, Резников отново се отправи надолу. Марджи може да беше проявила глупостта да повярва на Резников — или той на нея, — но наистина разбираше от тактика. Малко търкаляне по склона, подобно лавина, и руснакът вече нямаше да ѝ се пречка.

Кракът на Резников се подхлъзна, закрепил се и отново се подхлъзна. Беше загубил равновесие. Ругаейки, той полетя към земята.

Онор мигновено дръпна въдицата и запрати примамката с всичката си сила. Осем унции и тройно по-тежка кукичка се удариха с тъп звук в главата на Марджи. Тя залитна и извика от болка и изненада.

Джейк се изправи със скоростта на светкавица. С едно бързо движение на ръката си той просна Марджи в безсъзнание на земята, грабна пистолета ѝ и го насочи към Резников.

Кайл вече бе върху руснака.

— Махай се оттам! — изкрещя Джейк с насочен пистолет. — У мен е пистолетът на Марджи.

Последва бъркотия от колене и лакти. После Кайл се изгърколи настрана и се изправи на крака. От устата на руснака излизаха свистящи звуци и нищо повече.

— Не се притеснявай за него — изхриптя с усилие Кайл. — В момента единствената му грижа е да вдиша малко въздух.

Самият Джейк си пое въздух, после издиша.

— Кайл! — извика Онор. — Добре ли си?

— Изморен. Жаден. Отвратен. Изненадан. Кога се научи да хвърляш въдица?

— Джейк ме научи.

Кайл погледна мъжа, който закачваше пистолета на Марджи на пояса на водолазния си костюм.

— Научил си я да хвърля въдица? Трябва да си някакъв... хм, учител.

Тонът му подсказваше, че е обърнал внимание на факта, че Резников говореше за тях двамата като за любовници.

— Може би тя е дяволски схватлива ученичка.

Той се приближи до Резников и го изгледа скептично. Без предупреждение, ръката на Джейк се издигна във въздуха и се озова върху главата на руснака. Той издаде приглушен звук и се отпусна.

— Завържи ги, преди да се съвземат — каза Джейк и се обърна към лодката. — Трябва да се обадя на едно място.

— На Елън? — попита Онор.

— Да. Не се притеснявай. Ще направя добра сделка. Когато свърша, брат ти ще бъде герой.

— А какво ще стане с Марджи и Петя? — попита Онор.

— С кого? — попита Джейк иронично.

— Какво трябва да означава това?

— Елън ще ти обясни. Тя е добра в изкуството да кара хората да вярват, че онова, което се е случило, изобщо не се е случвало.

24.

— Все още мисля, че трябва да отидеш в болница — каза Онор и се намръщи. — Подпираше се на Арчър по целия път от клиниката.

Кайл се усмихна. Чувстваше се комфортно в собственото си легло.

— Тук гледката е по-хубава и след малко ще има разкошен залез — каза той и махна към прозореца. — Но сестрата е доста заядлива.

— Сестра? — повтори тя и придърпа юргана по-надолу. — Или съм лекар, или няма да участвам, ясно ли е? И като лекар ще те посъветвам да...

— По-спокойно — прекъсна я Джейк. Той остави кана със сок и чаша на масичката до леглото. — Както каза истинският лекар, Кайл трябва да се налива с течности, които не съдържат алкохол или кофеин.

— Лесно ти е да го кажеш — процеди Онор и погледна нагоре към по-големия си брат. — Нали не си ти този, който лежи в леглото.

Арчър се усмихна уморено.

— Искане ми се да бях.

Наистина изглеждаше така с омачканите си дрехи, наболата си тъмна брада и мрачните гънки от двете страни на устните си. Имаше черната коса на майка си и очите на баща си — смесица от сиво, синьо и зелено, която се променяше в зависимост от дрехите и настроението му. В момента очите на Арчър бяха почти толкова тъмни, колкото и кръговете под тях.

Онор се бореше със симпатията, която изпитваше към него. Въпреки тъмните петна под очите той все още изглеждаше, във форма. Ръцете му бяха стабилни и сръчни, докато наливаше сок в чашата на Кайл.

— Спри да се заяждаш с него — каза Арчър, докато оставяше чашата на масата. — След ден, най-много след два отново ще те тормози.

— Не мога да се успокоя! Последната нощ излязох с малка лодка в бурно море, малко след зазоряване си пробивах път между

ужасяващи малки скали, сблъсках се с хора, насочили пистолети към...

— Всичко свърши — прекъсна я Арчър и я прегърна така, че краката ѝ се огънаха. После я залюля, сякаш отново беше малко момиченце. — Кайл е добре, ти също. Всичко е наред.

На Онор ѝ се искаше да продължи да се зъби на по-големия си брат, но в момента той изглеждаше твърде стар за своите тридесет и четири години.

При нормални обстоятелства тя щеше да изпитва симпатия, но у нея все още се надигаше гняв от откритието, че Арчър, Лоуи и Джъстин бяха крили от нея изчезването на Кайл в продължение на две седмици — за да не я притесняват, разбира се. Фактът, че през изминалите дни мисълта за него не бе излизала от главата ѝ, очевидно не впечатляваше Арчър.

Мъжката логика често причиняваше болка.

— Успокой се — каза тя унищожително. — Всичко е наред. Да, разбира се! Например ти. Изглеждаш така, сякаш са те извадили от улична канавка. Кога за последно си спал?

Арчър я отпусна на земята, усмихна се криво и се обърна към Кайл.

— Свързах се с Джъстин и Лоуи. Ще дойдат след няколко дни, Донован ще лети насам утре. Мама изоставя последния си проект и ще се яви, омазана с боя от главата до петите, заедно с татко.

— Може би все пак ще размисля за болницата — промърмори Кайл, като се шегуваше само наполовина. — Просто не съм в състояние да споря с татко.

Арчър подаде на Кайл чаша със сок.

— Изпий го. Ще се нуждаеш от цялото си остроумие и рефлексии, за да надхитриш стария.

— Като говорим за рефлексии, къде е Джей? — огледа се Кайл. — Все още не мога да повярвам, че успя да се справи толкова бързо с Марджи и Петя.

— Джей е при Елън Лазарус — отвърна Арчър с прозявка. — Мръсна работа, но все някой трябва да я свърши.

Кайл хвърли бърз поглед към Онор.

— Джей и Елън са стара история.

— Можеш да се откажеш, но не можеш да излезеш от играта — промърмори уморено Арчър.

— Ти трябва да го знаеш — стрелна го с поглед Кайл.

Онор се извърна към най-големия си брат.

— Познаваш Елън?

Без да отговори, Арчър посегна към термоса с кафе, което Онор бе приготвила за него. Караше се с него през цялото време, разбира се, но въпреки това се грижеше за него.

— Не, Арчър не познава Елън — каза Кайл. — Но познава правилата на играта.

— Коя игра? — сепна се Онор.

Арчър разклати термоса. Беше празен. Погледна сестра си с надежда.

— Не — отсече тя. — Аз направих първия. Сега е твой ред.

— Изчакайте Джей — предложи мигновено Кайл. — Той прави прекрасно кафе.

— Теб какво те интересува? — отвърна му Арчър. — Ти няма да пиеш кафе още двадесет и четири часа.

— Но при мисълта, че някой ще пие от твоето кафе, мога да вляза в болницата — ухили се Кайл.

— В такъв случай лично аз ще наляя в устата ти първата чашка — обеща Арчър.

Лекотата, с която се движеше, напомняше на Онор за Джейк. Тя се намръщи при спомена за описанието, което Арчър бе направил на Джейк... движи се като боец.

Кайл видя гримасата на Онор.

— Онова между Джейк и Елън наистина е стара история.

— Джейк е голямо момче — изсумтя тя и вдигна рамене. — Елън е голямо момиче. Какво ще правят, си е тяхна работа.

— Обаче не искаш да кажеш това.

— Точно това искам да кажа — изрече равнодушно Онор. — Наех Джейк, за да ми помогне да те открия. Джейк се свърза с мен, за да изчисти петното от името си. И двамата получихме онова, което искахме. Приключихме работата, а с това и нашите отношения.

— Но...

Някой почука на входната врата и прекъсна Кайл.

— Аз ще отворя — извика Онор към Арчър.

Тя побърза да излезе от стаята, преди Кайл да успее да каже още нещо за Джейк. Беше наистина трудно да кажеш на брат си, че мъжът,

който според него е бил подходящ за теб, не е искал от теб нищо друго, освен кратка любовна афера.

Сексът става безинтересен три седмици след като засъхне мастилото върху брачното свидетелство.

В момента, в който Онор докосна бравата, страховете от изминалите дни я обхванаха с нова сила.

— Кой е? — попита.

— Компания — отвърна Джейк.

Отне ѝ един миг да изчисти всякакви чувства от лицето си и да почисти трохите от хляб от черната си риза и тесните избелели дънки. После си пое дълбоко дъх.

Тя беше зряла жена на тридесет години. Със сигурност можеше да погледне в очите свой бивш любовник, без да се изчерви, и да си припомни всички глупости, които му бе наговорила за любовта.

Отвори вратата. Джейк, Елън и Резников стояха на малката веранда пред входната врата.

— Можеше да споменеш останалите двама — отбеляза хладно Онор.

— Казах компания.

— Не разбирам.

— Аз съм част от семейството, не съм компания — той се обърна към другите двама. — Помните каква е сделката, нали? По пет минути за всеки и никакви други посещения, без официално разрешение от закона.

Джейк заобиколи внимателно Онор и влезе в къщата. Елън и Резников го последваха като хора, които имат много работа и не разполагат с достатъчно време, за да я свършат. И двамата изглеждаха току-що изкъпани и потиснати. Елън отново бе облякла яркочервения си жакет.

— Кайл е твърде болен, за да говори — предупреди рязко Онор.

— Не, не е — извика Арчър от кухнята. — Имате по пет минути за всеки и никакви други разговори без призовка.

— Звучи като запис на касета — изръмжа Елън на Джейк. — Вие двамата сигурно сте се наговорили предварително.

— Не беше нужно. Арчър е като мен — знае неписаните правила. Петя, ти изтегли късата сламка, така че влизаш пръв. И не забравяй, че двамата с Онор ти спасихме задника.

— Не съм чула за такова нещо — каза Елън на Джейк. — Чух, че си ритнал Пьотър по задника.

— Направих му услуга. С Марджи, Пьотър беше в положението на мъжка богомолка, ухажваща женската — отбеляза иронично Джейк.

— Което означава? — погледна го любопитно Елън.

— Женските от този вид са известни с това, че изяждат мъжките по време на съвкуплението, като оставят най-полезната част за последно. За да не остане В съзнанието на женската само като вкусен спомен, мъжкият ѝ носи сочно насекомо, за да отвлече вниманието ѝ. После скача върху ѝ и се моли да свърши преди нея.

Елън погледна замислено Резников.

— Значи с Марджи сте карали по бързата процедура?

Руснакът изглеждаше озадачен, докато Джейк не му преведе идиома. После Резников вдигна елегантно рамене, засмя се и се насочи към спалнята, без да чака да му кажат къде е.

— Значи така — промърмори Джейк.

— Какво? — попита Онор.

Джейк не отговори.

Резников влезе в спалнята и остави вратата отворена след себе си.

— Този кехлибарен панел — започна той без предисловия, — как го занесе до Петропавловск?

Кайл посегна към чашата с портокалов сок и отпи. Но дори и след това не каза нищо.

— Ние ще узнаем кой ти е помогнал — продължи все така делово Резников.

— Не и от мен.

— Мога да направя бизнеса в Руската федерация доста труден за семейство Донован.

— Не ме интересува.

— Но твоето семейство може да разсъждава по друг начин.

— Неговото семейство — Арчър мигновено се озова на вратата — застава зад него до последната капка кръв, пот и сълзи.

Джейк се усмихна кисело. Това не беше нещо ново.

— Следващият въпрос, Петя. Губиш си времето.

— Сближил си се с Марджи заради кражбата на панела, нали?

— Не.

— Тя твърди друго нещо.

— Това, че работи за теб, не означава, че трябва да ѝ вярваме — отвърна Кайл.

Отегчението в гласа му можеше да се отдаде на умората, но Онор подозираше, че не е така. Да бъдеш използван от някого като средство за постигане на някаква цел, бе достатъчно, за да разочарова и светец по отношение на човешката хуманност.

Кайл не беше светец.

— Марджи не работеше за мен в този смисъл, който имаш предвид. Започнахме да си сътрудничим по-късно, в резултат от негласно споразумение — поясни Резников. — Как се добра тя до кехлибарения панел?

— Не знам.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Защо? Ти би ли имал доверие в някого, когото си измамил?

Руснакът, изглежда, се забавляваше.

— Това не би било особено мъдро.

— Марджи не ми вярваше. Тя ме използваше. Има огромна разлика.

Онор изпита безмълвна симпатия към брат си.

— Какво знаеш, което би могло да ми помогне? — попита Резников.

— Зависи — намеси се Джейк, преди Кайл да успее да отговори. — Ако работиш за руското правителство, можем да ти кажем много неща, които не знаеш. Според Марджи братовчед ѝ е бил източникът на кехлибара.

Резников бързо се извърна към Джейк.

— Ти вярваш ли го?

— Вярвам, че братовчед ѝ е бързо издигащ се мафиот, чийто приятел е опитал да убие Кайл, но сам е намерил смъртта си. Ако калининградската мафия е притежавала панела, значи братовчедът на Марджи е връзката — Джейк погледна часовника си. — Сега е мой ред — каза той на Резников. — Ти ли претърси това място?

— Да.

Онор замръзна.

— Беше ли на товарния кораб, който едва не се удари в нас? — продължи Джейк.

— Не — Резников погледна към Онор. — Нямам нищо общо с тази бъркотия. Капитанът изпитваше презрение към малките лодки. Що се отнася до Васи, той бе принуден да изслуша една дълга лекция от мен по отношение на своето участие в събитията. Знае достатъчно английски, за да ви предупреди, но се наслаждава на... как да го кажа?...

— Да се прави на гадно копеле? — попита Джейк.

— Да. Заради това напусна Русия.

— Ако се мерне още веднъж пред очите ми с онзи сейнер, ще трябва да си търси друго място за живеене.

Резников кимна.

— И аз му казах нещо подобно.

— Ти не беше на борда на сейнера, така ли? — продължи конструктивно Джейк. — Беше на борда на олимпика и ни следваше, като не изпускаше от поглед бреговата охрана.

Руснакът се усмихна.

— Почти ме разкрихте.

— На борда имаше двама души. Кой беше другият?

— Марджи.

— Отново тя — въздъхна Джейк. — Хубаво парче, а?

— Има своите предимства — кимна Резников. — Когато ти отказа нашето предложение, аз я изпратих да спечели сестрата на Кайл за нашата кауза.

— Двамата с Марджи никога не ни е свързвало нещо повече от секс.

— Но Онор не знаеше това, нали? Няма нищо по-естествено от това, любяща сестра да помогне на скърбящата годеница на брат си.

Изражението на Кайл се промени от отвращение в неприкрит гняв.

— Хубаво, че не се е получило, Петя. Щях да те разкъсам на парчета, задето си въвлякъл Онор във всичко това.

— Защо? Тя беше солидна част от играта — каза Резников прозаично.

— Онор нямаше нищо общо с всичко това! — извика Кайл.

— Но имаше Джейкъб Малори.

— Ти беше този, който ми каза да се отърва от Джейк — обади се внезапно Онор. — Затова гласът ти ми изглеждаше толкова познат.

— Не успях да ви разделя вас двамата — промърмори Резников и сви рамене. Видът му подсказваше, че това не беше от пораженията, които приема с безразличие.

— Ти ли беше и анонимният човек, който ми се обаждаше? — попита тя.

Резников отново изглеждаше озадачен. Джейк каза набързо няколко изречения на руски. Преди да довърши, Резников започна да клати глава.

— Предполагам, че е бил Павлов — обърна се Джейк към Онор. — Той обича да плаши жените.

— Къде е Марджи? — попита Онор.

Резников погледна Елън. Тя пък погледна към него.

Джейк погледна часовника си.

— Имаш още една минута, Петя.

— Панелът — изрече той мигновено. — Оригинален ли е?

— И аз щях да те попитам същото нещо.

— Ти го огледа.

— Ти също.

— Ти си по-добър — каза нетърпеливо Резников.

— Не съм достатъчно добър, за да мога да погледна едно нещо и да кажа да, не или може би. Трябва да направя някои тестове. А за да го направя, трябва да имам панела. А аз го нямам. Той е у Чичо Сам.

— Кехлибарът е оригинален — каза Резников.

— Оригинален балтийски, мексикански, доминикански или и трите заедно? — включи се Джейк.

— Само балтийски.

— Щом като знаеш това, трябва да знаеш по-добре откъде идва панелът.

— Но...

— Времето ти изтече. Кажи довиждане, Петя. Въпросите на Елън са поверителни.

Резников се поколеба, но в крайна сметка се предаде. Не беше в позиция да настоява и го знаеше.

— Пак ще се видим.

— Не и ако зависи от мен — отрязва го Джейк.

Елън изчака, докато входната врата се затвори след Резников и колата му се понесе по алеята.

— Как мина през територията на Русия с панела? — попита тя Кайл.

— С долари — отвърна той отчетливо. — Ще се изненадаш колко неща могат да се купят с пари в бившия Съветски съюз.

— Ти кого купи?

— Същите хора, които и ти — който се продава.

Елън погледна хладно Кайл.

— Не ми помагаш особено, скъпи.

— Ако си използвал нещо друго, освен пари — обърна се спокойно Джейк към Кайл, — кажи на Чичо метода и запази имената за себе си. Кайл се колебаеше.

Арчър влезе в стаята и се подпря на В(вратата).

— Това е добър съвет. Не си създавай врагове, освен ако не е крайно наложително.

— Използвах руската армия в Калининград — призна Кайл на Елън. — Не са получавали пари от толкова време, че продават всичко от чорапи до бойни самолети, за да се хранят. Те ме закараха заедно с пратката до Камчатка. Дадох камиона на един, който има моята фигура и височина. Той е шофирал до Русия и е изчезнал с камиона, за да отвлече вниманието от мен.

Арчър и Джейк си размениха бързи погледи.

— Хубав замисъл за човек, който няма представа от тези неща — отбеляза Арчър протичко.

Джейк кимна.

Изражението на Кайл подсказваше, че би искал да е бил умен по-рано — с Марджи например.

В продължение на десетина секунди единственият звук идваше от ноктите на Елън, които потропваха по кожената ѝ чанта.

— Добре — изрече остро тя. — Ти си в Камчатка. И после какво?

— Ти видя кутията на кехлибара — отвърна Кайл с груб глас. — Как мислиш?

— Мисля, че след като си отишъл в онова рибарско дружество в Камчатка, Влад Киров те е отвел оттам заедно с панела.

Кайл кимна.

— Значи наистина си бил ти този, който е влязъл през Сийтак? — продължи Елън.

— Да.

— По дяволите. Длъжница съм на онова момче от имиграционната служба. Мислех, че руският мафиот е влязъл с твоя паспорт. Как го уби?

Джейк и Арчър се обадиха едновременно:

— Не!...

Не казаха нищо друго: Не беше и необходимо. Елън премина към другия въпрос без пауза.

— След като Марджи те е измамила, защо не потърси помощ от семейството си?

Ъгълчетата на устните му увиснаха.

— Смятах, че мога сам да се погрижа за себе си. По-малко от всичко друго исках да подлагам главите им под секирата.

— Джейк беше ли вътре в нещата заедно с Марджи?

Кайл се втренчи в нея.

— Е, хайде — подкани нетърпеливо Елън. — Това едва ли ще е първият случай в историята, когато най-добрият приятел и момичето на най-добрия приятел се хвърлят в леглото и премахват третия ъгъл на триъгълника.

— Джейк не харесваше Марджи. Опита се да ме предупреди — Кайл сви рамене. — Не го послушах. Когато се отнасяше за нея, мозъкът ми слизаше между краката.

Елън понечи да зададе друг въпрос, но Джейк я изпревари.

— Откъде разбрахте за кехлибарения панел?

— С други думи, кой предаде Кайл, така ли? — уточни Елън.

— Да.

— Марджи.

— Погрешен отговор — намръщи се Джейк. — Марджи няма необходимите връзки, за да се свърже с вас.

— Какво ще ми дадеш, ако ти кажа? — попита Елън.

— Ти какво искаш? — изгледа я с интерес Джейк.

— Оригинален ли е панелът?

— Както казах на Петя, не съм правил никакви тестове.

— Искам само мнението ти на специалист — каза Елън.

— Ще го получиш. Кой издаде маршрута на Кайл и целта му на руснаците?

Черните вежди на агент Лазарус се повдигнаха и разкриха наситено сините ѝ очи.

— Замислил си малко отмъщение?

— Защо, от вас ли е изтекла информацията?

— Не. Предателят е шурейт на Влад Киров. Той е запален комарджия. Изтъргувал е информацията за кехлибарения панел заради комарджийските си дългове към мафията.

— И нещата стигнаха до Резников?

Елън сви рамене.

— Ти го познаваш по-добре от мен, скъпи.

— Съмнявам се. От самото начало ти пазеше този панел, както котка предпазва изпражненията си — произнесе студено Джейк. — Това ме кара да си мисля, че вече сте се свързали с мрежата за производство на копия от Кехлибарената стая.

— Значи мислиш, че панелът е фалшификат? — попита бързо Елън.

— В продължение на няколко години по инициатива на руското правителство се изработваше точно копие на Кехлибарената стая. Това бе опит да се пресъздаде загубеното културно наследство — поде с лекторски апломб Джейк. — После правителството вече нямаше пари за изкуство, както и за каквото и да е друго. Хората, които я изработваха, не получаваха пари. Когато те започнаха да произвеждат копия от предметите за свое облагодетелстване и да ги продават, в играта се намеси мафията. Крадяха висококачествен кехлибар от балтийските мини, от него се произвеждаха копия на царското съкровище и се продаваха отвъд океана.

— Панелът, който видя, един от тях ли е? — попита Елън.

— Може и да е. Може и да е истински. Но преди да ти дам някакво конкретно мнение, се обади на шефа си.

Елън замръзна.

— Защо?

— Ако Кехлибарената стая е открита и носталгично настроените комунисти в армията я притежават или ако се намира у литовските сепаратисти, Русия ще се окаже в дълбок хаос. Ако Стаята е фалшификат и попадне в ръцете на хора, които предпочитат властта пред парите, легитимното руско правителство ще трябва да докаже измамата или да се върне в хаоса. Ако стаята е свършено замислен

номер на мафията, много пари ще сменят собствениците си и отново ще се намеси политиката. Преди да занесеш на шефа си моя отговор, трябва да се подсигуриш, че Чичо Сам е готов да го приеме.

Тишина и потропване на маникюр. После Елън отпрати искрена усмивка към Джейк и се насочи към вратата.

— Много жалко, че излезе от нашия бизнес. Пак ще се видим, скъпи...

Вратата се затвори след нея. Джейк изпусна дълга въздишка.

— На чия страна е Петя — на мафията, на правителството или на свободна практика? — надигна се Кайл.

— Хубав въпрос — кимна Джейк. — Беше на страната на правителството, но това не означава, че не би работил, за когото и да е друг.

Онор започна да разтрива слепоочията си. Беше получила главоболие в усилието си да следи кой какво, с кого и за кого правеше.

— Петя може да бъде окачествен като предприемачът на двадесет и първи век — вметна невъзмутимо Арчър. Погледна към Джейк. — Марджи била ли е разпитана от хората на Елън?

— Вероятно. Ако Марджи не успее да склучи добра сделка с Чичо Сам, ще трябва да се върне в Русия и да продължи да продава литовските бойци за свобода. Или може би тя играе двойна игра срещу руснаците. И в двата случая фактите си пасват.

— Обзалагам се, че играе двойна игра — каза горчиво Кайл.

— Защо? — погледна го Джейк.

— Единствената ѝ страст винаги е била идеята за освобождение на Литва от Русия.

— Тогава защо се е съюзила с Резников? — намеси се Онор.

Устните на Кайл се изкривиха в горчива усмивка.

— Без съмнение тя е смятала да убие Резников и да вземе панела за своето скъпоценно Братство. Късметлии сме, че междуременно не ни уби.

Онор въздъхна тежко.

— Ами Змийския поглед? Предполагам, че той е Добрата фея?

— Не — поклати глава Джейк. — Той е мафиот. Братовчедът на Марджи сигурно му е казал за панела и го е повела алчността.

— Къде е Змийския поглед в момента?

— Ако е умен, трябва да е на път към Калининград — рече Арчър. — Ако не е, ще бъде заловен, вербуван и изпратен обратно.

— Вербуван! — не разбра Онор.

— Изпратен обратно като шпионин в замяна на преимуществото да не излежава присъда в Съединените американски щати.

— Стига толкова! — извика тя и затвори очи. — Заболя ме главата.

След няколко секунди Онор отвори очи. Джейк стоеше толкова близо до нея, че тя можеше да почувства топлината на дъха му. Пръстите му се плъзнаха в косата ѝ и притиснаха стегнатите мускули на главата ѝ.

— Главоболие, а? — попита той. — Аз имам едно лекарство.

— Откога публичният секс лекува главоболие? — сопна се тя.

После осъзна, че двама от братята ѝ бяха в стаята.

Арчър се изхили.

— Кой е казал нещо за секс? — попита невинно Джейк, но очите му подсказваха, че идеята му допада. — Имах предвид да се качим на Бетър дейс и да заминем за Аляска.

— Какво е Бетър дейс! — попита тя.

— Лодката на Джейк. Друга моторница — поясни Кайл.

Джейк не обръщаше внимание на никого, освен на Онор.

— Какво ще кажеш за едно пътешествие с лодка, което е достатъчно дълго, за да те науча на всичко, което знам.

— За риболова? — попита тя невярващо. — Защо ми е да го правя?

— Ще ти позволя да използваш моята въдица — предложи ѝ той с бавна усмивка.

Онор отвори уста, но не издаде и звук.

— Редно е младоженците да тръгват на меден месец — обади се невъзмутимо Арчър.

— Ти не се меси, Арчър — сопна се Джейк. — Запомни какво ти казах по-рано.

Онор погледна най-големия си брат.

— За какво говори Джейк?

— Каза ми, че ако упражня натиск върху теб или застана между вас двамата, ще те отведе толкова далеко от семейство Донован, че моят e-mail ще пътува до теб цял ден.

Очите ѝ се разшириха. Тя погледна Джейк почти боязливо. Страхуваше се дори да се надява.

— Ние не сме женени, така че не можем да говорим за меден месец.

— Ще се оженим — каза Джейк.

— Защо?

— Защото ме обичаш.

Тя затвори очи и се усмихна тъжно.

— Погрешен отговор, Джейк.

— Защото те обичам.

Очите ѝ се отвориха, огромни и питащи.

— Имаш моята дума — каза той простичко.

Онор се изправи на пръсти и склучи здраво ръцете си около врата му.

— В такъв случай, любими, да вървим на риболов.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.